

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROSHANI CHOKSHI

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

THE
SILVERED
SERPENTS

THEY ARE EACH OTHER'S FIERCEST LOVE,
GREATEST DANGER, AND ONLY HOPE.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SILVERED

Rosla ani Ch ol'shi

\fçÿ7
-" i.,..., - re-..
New York

Okumaya Yazar

Hakkında

Başlayın

İçindekiler Telif

Hakkı Sayfası

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Nicolas Cage'e, istemediğim ilham perisine

*Ah Faustus, bırak o lanet kitabı bir kenara,
Ve bakma ona, ruhunu ayartmasın diye
Ve Tanrı'nın ağır gazabını başına yığ.*
-FAUSTUS

PROLOGUE

On üç yıl önce..

Kore Hanesi'nin reisi kollarındaki Noel hediyesini düzeltti. Parlak boyalı figürler ve minyatür nesnelerle dolu portatif küçük bir tiyatroydu; kılıçlar ve pelerinler, dönen atlıkarıncalar ve hatta küçük bir ipli mekanizmayla kontrol edilen zengin kadife bir perde. Séverin buna bayılacaktı. Bu sürprizi geçen hafta onu tiyatroya götürdükten sonra planlamıştı. Altı yaşındaki çoğu çocuk sahneye bakardı ama Séverin bütün zamanını seyircileri izleyerek geçirmişti.

"Gösteriyi kaçırıyorsun canım," demişti. Séverin ona baktı, iri menekşe gözleri sorguluyordu. "Kaçırıyor muyum?"

Daha sonra onu kendi haline bırakmış ve sahnede bir şey olduğunda insanların yüzlerinin nasıl değiştiğini telaşla anlatmıştı. Gösterinin büyüü bir şekilde hem tamamen kaybolmuş hem de onun tarafından tamamen anlaşılmış gibi görünüyordu.

Vanth Hanesi'nin malikânesinin taş basamaklarını tırmanırken ana kraliçe kendi kendine gülümsedi; Kış Toplantısı'nın parlak ışıkları onu çağırıyordu. Bu yılki Kış Toplantısı Rhône-Alpes Dağları'nın soğuk gölgesinde gerçekleşse de, güzergah yüzyıllardır değişmemişti. Babil Düzeni'nin her Hanesi, Gece Yarısı Müzayedesinde yeniden dağıtılmak üzere kolonilerinden yeni ve işaretsiz Dövme hazineler getirecekti. Bu, birçok Hane için bir sınavdı ve sadece kendi hazinelerini getirmekle kalmayıp yenilerini de satın alabilmeleri halinde ülkelerinin zenginliğini ve emperyalizmini temsil . Tüm Hanelerin belirli bir ilgi alanı vardı, ancak bazılarının ilgi alanlarını çeşitlendirmek için yeterli kaynakları vardı.

Kore Hanesi botanik alanındaki ilerlemelere önem veriyordu ama şanlı serveti ve kasası dünyadaki dil sayısı kadar çeşitli hazineyle dolup taşıyordu. Rusya'daki Dazbog Hanesi gibi diğerleri ise kolonilerinden çok az gelir elde ediyor ve sadece sırlarla ticaret yapabiliyordu.

parşömen. Tarikat'a katılan Haneler arasındaki farklılıklar ne olursa olsun, Kış Toplantısı'nın amacı hiç değişmedi: Batı medeniyetini ve hazinelerini koruma, Babil Parçalarını güvende tutma ve böylece ilahi Dövme sanatını koruma sözlerini yenilemek.

Ancak kulağa ne kadar yüce gelse , aslında bu bir şenlikti.

Vanth Hanesi'nin malikânesi erken gelen kış güneşini içiyor, baca dumanı çatı boyunca kedi gibi kıvrılıyordu. İçerideki şenliği neredeyse hissedebiliyordu: sıcak şarap kadehlerinde ıslanan tarçın çubukları, çam çelenkleri ve havada yakalanmış yıldızlar gibi salınmak için dövülmüş süslü karlar... ve Séverin. Tatlı, ciddi ve gözlemci. Kendisi için seçeceği çocuk.

Aile reisi elini düz karnının üzerinde gezdirdi. Bazen yürürken, içi boş kısımlarının birbirine çarptığını hissettiğini düşünüyordu. Ama aşağı baktığında Babil Yüzüğü'nü gördü ve çenesini daha yukarı kaldırdı. Güç ironiyi sever, diye düşündü. Bir kadının doğurma gücünden mahrum bırakılmıştı ama bir kadın olarak doğumunun mahrum bırakması gereken güce sahipti. Ailesi Kore Hanesi'nin reisi olmasına hâlâ *kızıyordu*.

Ama bundan hoşlanmak
zorunda değillerdi. Sadece
itaat etmek zorundaydılar.

Ferforje malikâne kapısının iki yanında, damlayan mumlarla süslenmiş iki büyük çam ağacı duruyordu. Vanth Evi'nin kahyası onu merdivenlerin başında karşıladı.

"Hoş geldiniz Madam, lütfen yardımcı olmama izin verin-" dedi ve hediye aldı.

"Dikkatli ol," dedi sertçe.

Bir an için ona Séverin'i taşımanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan kutunun ağırlığını merakla özleyerek omuzlarını yuvarladı... tiyatrodan sonra onu evine götürürken kollarında sıcak ve uyuklu.

"Affedersiniz Madam," dedi uşak suçlulukla. "Sizi şenliklerden alıkoymak istemem ama... o, ah, sizinle konuşmak istedi."

O.

Solundaki çam ağacı, arkasından bir kadın hafifçe hışırdadı.

Kadın uşağa, "Bizi yalnız bırak," dedi.

Kâhya hemen onun dediğini yaptı. Ana kraliçe, Vanth Hanesi'nde ne gücü ne de statüsü olan ama yine de hükmeden bu kadına karşı isteksiz bir hayranlık duydu. Lucien Montagnet-Alarie onu Cezayir'e yaptığı bir sanat eseri gezisinden sonra yanında getirmiş ve altı ay sonra da çocukları Séverin'i doğurmuştu. Onun gibi pek çok kadın vardı, beyaz bir adamın çocuğunu taşıırken başka bir ülkeye taşınan kadınlar. Tam olarak bir eş ya da sevgili değil, ama toplumun salonlarında ve kenarlarında dolaşan egzotik bir hayalet.

Ama aile reisi bu gözlere sahip bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Séverin bir Fransız çocuğu gibi görünebilirdi ama gözleri annesine aitti: Alaca ve menekşe rengi, dumanla örtülmüş gece göğü gibi.

Babil Tarikatı bu kadını da Nyx Hanesi varisinin Haitili annesini görmezden geldikleri gibi görmezden gelmişti... ama Cezayirli kadında fark edilmeyi gerektiren bir şey vardı. Belki de saçma sapan tunik ve eşarplarını giyerek protokole aykırı davrandığı içindi. Ya da belki de kendi gölgesi kadar büyük olan söylentilerden kaynaklanıyordu. Dövücülüğe hiç benzemeyen güçleri olduğu . Vanth Hanesi'nin reisinin onu büyülü bir mağarada bulduğu, sanki birdenbire ortaya çıkan kara gözlü bir serap olduğu.

Sırları olduğunu.

"Beni bu şekilde köşeye sıkıştırmaya hakkınız yok," dedi aile reisi. Kahina bunu duymazdan geldi.

"Onun için bir şey getirmişsin," dedi. Soru değildi.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi aile reisi.

Kahina'nın bakışlarını yakaladığında içinde suçluluk duygusu titreşti: açlık. Anaerkilin yapabildiği ama ondan esirgenen her şeye aç. Kahina onu doğurma gücüne sahipti ama ona oğlum deme ayrıcalığına sahip değildi.

Power ironiyi severdi.

"Neden bu hediye seçtin?" Kahina sordu.

Bu soru aile reisini şaşırttı. Ne önemi vardı ki? Sadece onun hoşuna düşünmüştü. Onu şimdiden oyuncak tiyatrosunun arkasına çömelmiş, kuklaları oynatırken hayal edebiliyordu; yüzü ahşap sahneye değil, hayali seyirciye dönüktü. Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu anlamakta ustaydı. Gözü nasıl çekeceğini. Belki de büyüyünce bir sanatçı olacaktı, diye düşündü.

"Onu seviyor musun?" diye sordu

Kahina. "Ne-"

"Oğlumu seviyor musun?"

Oğlum. Bu sözler bir tokat gibi geldi. Kore Hanesi'nin reisi onu tiyatroya götürebilir, hediyelere boğabilirdi ama o onun değildi. Yine de kalbi bunu fark etmedi.

"Evet," dedi.

Kahina sanki kendini toparlıyormuş gibi bir kez başını salladı ve sonra şöyle dedi: "O zaman lütfen... onu koruyacağına söz vermelisin."

BÖLÜM I

Babil Tarikatı'nın arşiv kayıtlarından

Üstat Boris Goryunov, Tarikatın Rus fraksiyonundan Dazbog Hanesi 1868, Çar Nicholas II dönemi

O gün, adamlarımı Baykal Gölü'ne götürdüm. Gece çökene kadar bekledik. Adamlar korkmuşlardı ve sudaki huzursuz ruhlardan bahsediyorlardı, ancak basit fikirliydiler ve belki de çılgılık atan kızların raporlarından aşırı etkilenmişlerdi. Sahte bir zihin nesnesinin yerlileri delirtmiş olması mümkündür ve bu nedenle araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Tarikat'ın yardımını talep ettim ama bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Ölen kadınların hayaletli çağrılarını duymadım, bu da ya hiç var olmadıkları ya da zaten benim yardımımın ötesinde oldukları anlamına geliyor.

SÉVERİN

Kinter Kongresinden üç hafta önce..

Séverin Montagnet-Alarie bir zamanlar Yedi Günah Bahçesi olan yere baktı. Nadir bulunan, imrenilen çiçekler bir zamanlar bahçeyi kaplamıştı -süt yapraklı aureum ve chartreuse altın yosun, iskelet sümbülleri ve gece çiçek açan cereus. Yine de kardeşi Tristan'ın en çok sevdiği şey güllerdi. İlk ekilen tohumlar onlardı ve yaprakları kırmızıya dönüşüp kokuları erimiş günah gibi görünen ve kokan bir şey yaratana kadar onlarla ilgilenmişti.

Şimdi, Aralık ayının sonlarında, arazi çıplak ve çorak görünüyordu. Séverin derin bir nefes aldığı anda, soğuk ciğerlerini dağladı.

Arazi neredeyse kokusuzdu.

Eğer isteseydi, fabrikatöründen Forging'in bitkilere olan ilgisini bilen ve bahçenin ihtişamını koruyabilecek bir bahçıvan tutmasını isteyebilirdi ama bahçıvan istemiyordu. Tristan'ı istiyordu.

Ama Tristan ölmüştü ve Yedi Günah Bahçesi de onunla birlikte ölmüştü.

Onun yerinde yüzlerce Dövme yansıma havuzu vardı. Ayna gibi hareketsiz yüzeylerinde çöl manzaraları ya da gece çoktan araziye çalmışken şafak ışığıyla kaplanmış gökyüzü görüntüleri vardı. L'Eden Hotel'in konukları onun sanatçılığını alkışlıyorlardı ama bunun sanat değil utanç olduğunu bilmiyorlardı.

Séverin'e rehberlik etmişti. O havuzlara baktığında, kendisine bakan kendi yüzünü görmek istemiyordu.

"Mösyö?"

Séverin döndüğünde muhafızlarından birinin ona doğru yürüdüğünü gördü. "Hazır mı?" diye sordu Séverin.

"Evet, Mösyö. Odayı tam olarak istediğiniz gibi düzenledik. *Misafiriniz...* tam da istediğiniz gibi ahırların dışındaki ofiste."

"Peki misafirimize ikram edecek çayımız var mı?" "Evet."

"*Très bon.*"

Séverin burnu kırışarak derin bir nefes aldı. Gül kamışları yakılmış ve köklerinden sökülüştü. Toprak tuzlanmıştı. Yine de, aylar sonra bile, hâlâ güllerin hayali kokusunu alıyordu.

SÉVERİN, at ahırlarının yakınındaki küçük bir binaya doğru ilerledi. Yürürken, Tristan'ın şimdi ceketinin cebinde duran eski çakısına dokundu. Bıçağı kaç kez yıkamış olursa olsun, bir zamanlar metale yapışmış olan küçük kuş tüylerini ve kemik kıymıklarını, Tristan'ın öldürdüklerinin kalıntılarını hissedebildiğini hayal etti... kardeşinin saklamak için çok uğraştığı çarpık şiddetin kanıtı.

Bazen hiç bilmemiş olmayı diliyordu. Belki o zaman Laila'nın odasına hiç gitmezdi. Tek istediği, Kış Toplantısı sırasında metresi olarak hareket etmesi için ettiği gülünç yemini bozmaktı.

Ama onu bulamadı. Onun yerine Tristan'a yazılmış mektupları ve kardeşinin bahçe çantasını -Laila'nın kaybolduğuna yemin ettiği çantayı- yanlarında çözölmüş halde bulmuştu.

İtirazlarını okumamanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm, sevgili Tristan. Ama her gün kendime acaba içindeki karanlığı daha önce yakalayabilir miydim diye soruyorum. Belki o zaman o zavallı kuşlara dönmeyebilirdin. Bıçakta görüyorum. Tüm o ölümler. Tüm gözyaşlarınız. Hepinizi anlamamış olabilirim ama sizi yürekten seviyorum ve beni affetmeniz için dua ediyorum-

Séverin bundan önce bile Tristan'a verdiği tek sözde, yani onu koruma sözünde başarısız olduğunu biliyordu. Şimdi bu başarısızlığın ne kadar derinlere uzandığını görüyordu. Tek gördüğü yollardı. Tristan her ağladığında ve o odadan çıktığında

ona mahremiyet sağlamak için. Tristan her seferinde öfkeyle serasına girmiş ve günlerce orada kalmıştı. Gitmeliydi. Bunun yerine, kardeşinin iblislerinin kendisinden beslenmesine izin verdi.

Mektupları okuduğunda, gözlerinin önünden sadece Tristan'ın ölü bakışları değil, herkesin bakışları geçti - Enrique, Zofia, Hypnos. *Laila*. Onların gözlerinin ölümle süt gibi olduğunu gördü, ölümün gerçekleşmesine izin vermişti çünkü onları korumak için yeterli olamamıştı. Nasıl koruyacağını bilememişti.

Sonunda Laila onu odasında yakaladı. Laila'nın ona söylediği son sözler dışında hiçbir şeyi tam olarak hatırlamıyordu: "Herkesi her şeyden koruyamazsın. Sen sadece bir insansın, Séverin."

Séverin gözlerini kapadı, eli ofisin kapı kolundaydı. "O zaman bu değişmeli."

SÉVERİN, sorgulama söz konusu olduğunda KENDİSİNİ bir sanatçı olarak görüyordu.

Her şey kontrollü olmaktan ziyade tesadüfî görünmesi gereken detaylara bağlıydı: düzensiz bacaklı sandalye; odanın fazla tatlı çiçek kokusu; daha önce sunulan fazla tuzlu atıştırmalıklar. Aydınlatma bile. Gizlenmiş cam parçaları güneş ışığını kırarak duvarlardan tavana kadar her şeyi parlatıyor, böylece sadece sıcak ve hoş kokulu bir çay servisiyle dolu ahşap masa dikkat çekiyordu.

"Rahat mısınız?" diye sordu Séverin, adamın karşısına oturarak.

Adam irkildi. "Evet."

Séverin gülümseyerek kendine çay doldurdu. Karşısındaki adam zayıf ve solgundu, yüzünde avlanmış bir ifade vardı. Séverin uzun bir yudum alana kadar çaya temkinli bir şekilde baktı.

"Biraz ister misiniz?" diye sordu

Séverin. Adam tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Neden... neden buradayım? Sen..." sesi fısıltıya dönüştü, "... Babil Tarikatı'ndan mısınız?"

"Bir şekilde."

Kore Hanesi'nin evine girdikten aylar sonra, Babil Tarikatı, Séverin'in ekibini Yıkılmış Hanenin gizli hazinesini bulmaları için kiralamıştı; söylentilere göre bu hazinenin Uyuyan Saray adında bir mülkte olduğu söyleniyordu, ancak kimse bunu bilmiyordu.

nerede olduğunu. Karşılığında Séverin'in bu hazineleri kataloglamasına ve analiz izin verilecekti ki bu Tarikat dışında duyulmamış bir ayrıcalıktı. Aslında o da onlardan biri olmalıydı ama artık bu görevi istemiyordu. Tristan'dan sonra olmaz.

Tarikat, Düşmüş Ev'in hâlâ sahip olduğu gücü yok etmek için hazineyi istediklerini iddia ediyordu... ama Séverin daha iyi biliyordu. Düşmüş Ev kartlarını göstermişti. Onlar büyük gölgeler oluşturan yılanlardı. Hazineleri olmadan onarılamayacak kadar zayıflayacakları doğrudu ama Tarikat'ın arayışının ardındaki asıl sebep basitti. Koloniler hazinelerle dolup taşıyordu - Kongo'da kauçuk, Potosi Madenlerinde gümüş, Asya'da baharat. Düşmüş Ev'in hazinesindeki kayıp harikalar peşine düşülmeyecek kadar cezbediciydi ve Séverin Tarikat üyelerinin bu hazinenin üzerine kurtlar gibi üşüşeceğini biliyordu. Bu da ona önce kendisinin ulaşması gerektiği anlamına geliyordu. Altın ya da gümüş umurunda değildi, çok daha değerli bir şey istiyordu:

İlahi Sözler.

Tarikatın kayb olduğunu bile fark etmeyeceği bir hazine, çünkü her zaman kayıp olarak kabul edilmişti. Babil Tarikatı'nın irfanına göre *İlahi Sözler*, dünyanın Babil Parçalarını birleştirmenin sırrını içeriyordu. Kitap bir kez birleştirildiğinde Babil Kulesi'ni yeniden inşa edebilir ve böylece Tanrı'nın gücüne erişebilirdi. Bu, Düşmüş Ev'in elli yıl önce sürgün edilmesine neden olan bir çabaydı. Yine de kitap uzun zamandır kayıptı ya da herkes öyle sanıyordu ...

Ta ki Roux-Joubert'in dili sürçene kadar.

Yeraltı mezarlarındaki savaştan sonra, yakalanan Düşmüş Ev üyeleri işe yaramaz muhbirler olduklarını kanıtladılar. Her biri sadece canlarına kıymakla kalmamış, aynı zamanda yüzlerini ve parmak uçlarını da yakarak tanınmaktan kurtulmuşlardı. Sadece Roux-Joubert başarısız olmuştu. Tristan'ı öldürdükten sonra, sırlarını mezara götürmek için gereken intihar hapını yutmak yerine ısırmıştı. Haftalar içinde yavaş yavaş ölmüş ve bir delilik nöbetinde konuşmaya başlamıştı.

"Doktorun babası kötü bir adam," dedi histerik bir kahkaha atarak. "Kötü babalar hakkında her şeyi bilirsiniz, Mösyö, eminim sempati duyarsınız... oh ne kadar zalim... doktorun Uyku Sarayı'na girmesine izin vermeyecek... ama kitap orada, onu bekliyor. Onu bulacaktır. Bize ölümden sonra hayat verecek..."

O mu? Bu soru Séverin'in aklını kurcalıyordu ama son Düşmüş Ev patriğine dair günümüze ulaşan hiçbir kayıt yoktu ve Tarikat hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de

Uyku Sarayı bulunamamıştı... en azından Düşmüş Ev'in de onu bulamayacağını bilmek onları rahatlatmıştı.

Sadece o ve Nyx Hanesi'nin reisi Hypnos araştırmaya devam etmiş, kayıtları ve makbuzları incelemiş, herhangi bir tutarsızlığın peşine düşmüş ve sonunda onları Séverin'in önünde oturan adama götürmüştü. Çok uzun bir süre saklanmayı başarmış yaşlı, pörsümüş bir adam.

"Ben aidatımı ödedim," dedi adam. "Yıkılan Ev'in bir parçası bile değildim, sadece birçok avukatından biri idim. Ve Tarikat'a daha önce de söyledim, Ev düştüğünde bana bir taslak verdiler ve sırlarına dair *hiçbir şey* hatırlamıyorum. Neden beni buraya sürüklediler? Bilmeye değer hiçbir bilğim yok."

Séverin çay fincanını bıraktı. "Sanırım beni Uyku Sarayı'na götürebilirsiniz."

Adam alay etti. "Kimse görmedi-"

"Elli yıl, biliyorum," dedi Séverin. "İyi gizlenmiş, anlıyorum. Ama bağlantılarım bana Düşmüş Ev'in özel bir çift mercek yarattığını söylüyor. Tezcat gözlükleri, tam olarak, Uyku Sarayı'nın yerini ve tüm *lezzetli* hazinelerini ortaya çıkarıyor." Séverin gülümsedi. "Ancak, bu gözlükleri eşsiz bir kişiye emanet ettiler, neyi koruduğunu bilmeyen birine."

Adam ona bön bön baktı.

"Nasıl-" Kendini tuttu, sonra boğazını temizledi. "Tezcat gözlükleri sadece bir söylenti. Onlara kesinlikle sahip değilim. Hiçbir şey bilmiyorum, Mösyö. *Hayatım* üzerine yemin ederim."

"Kötü bir kelime seçimi," dedi Séverin.

Cebinden Tristan'ın çakısını çıkardı ve baş harflerin izini sürdürdü:

T.M.A. Tristan soyadını kaybetmişti ve bu yüzden Séverin de onunkini paylaşmıştı. Bıçağın dibinde bir ouroboros vardı, kuyruğunu ısırarak bir yılan. Bir zamanlar Vanth Hanesi'nin sembolüydü, eğer işler planlandığı gibi gitseydi... eğer o miras hayali ona en yakın kişiyi öldürmeseydi, patriği olabileceği hanenin. Şimdi ise değiştireceği her şeyin sembolüydü.

İlahi Sözler'i bulsalar bile bunun diğerlerini korumaya yetmeyeceğini biliyordu... Hayatlarının geri kalanında sırtlarında hedef tahtası taşıyacaklardı ve bu kabul edilemezdi. Ve böylece, Séverin yeni bir rüyayı besledi. Roux-Joubert'in ağzına altın rengi kan sürdüğü yeraltı mezarlığındaki o geceyi hayal etti; omurgasının hissi

uzuyor, ani kanatlara yer açıyordu. Alnındaki baskıyı, çiçek açıp yaylanan boynuzları, kulaklarının tepesini okşayan lake uçları hayal etti.

Tanrı olabiliriz.

İlahi Sözler'in vaat ettiği de buydu. Eğer kitap ondaysa, bir tanrı olabilirdi. Bir tanrı insan acısını, kaybını ya da suçluluğunu bilmezdi. Bir tanrı *dirilebilirdi*. Kitabın güçlerini diğerleriyle paylaşabilir, onları yenilmez kılabilir... onları sonsuza dek koruyabilirdi. Ve onu terk ettiklerinde -her zaman planladıklarını bildiği gibi- hiçbir şey hissetmeyecekti.

Çünkü o insan olmayacaktı.

"Beni bununla mı bıçaklayacaksın?" diye sordu adam, masadan şiddetle kalkarak. "Kaç yaşındasınız, Mösyö? Yirmili yaşlarda mısınız? Ellerinize böyle bir kanı bulaştırmak için çok genç değil misiniz?"

Séverin bıçağı eğerek, "Kanın yaşlar arasında ayrım yaptığını hiç bilmedim," dedi. "Ama seni bıçaklamayacağım. Seni zaten zehirlemişken ne anlamı var ki?"

Adamın gözleri çaya kaydı. Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Yalan söylüyorsun. Eğer çayı zehirlediysen, sen de zehirlenmiş olursun."

"Kesinlikle," dedi Séverin. "Ama zehir çayda değildi. Fincanınızın porselen kaplamasıydı. Şimdi." Cebinden şeffaf bir şişe çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Panzehir tam burada. Gerçekten bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

TMO SAAT SONRA, Séverin birkaç zarfın üzerine mühür mumu döktü - biri hemen gönderilecek, diğerleri iki gün içinde gönderilecekti. Küçük bir parçası tereddüt etti ama kendini çelikleştirdi. Bunu onlar için yapıyordu. Arkadaşları için. Onların duygularını ne kadar önemserse, görevi de o kadar zorlaşıyordu. Bu yüzden hiçbir şey hissetmemeye gayret etti.

LAILA

Laila hizmetçisinin az önce getirdiği mektuba baktı. Zarfı eline aldığında, Zofia'nın Polonya ziyaretinden döndüğüne dair bir not olduğunu düşündü. Ya da Enrique'nin Ilustrados'la yaptığı toplantının nasıl geçtiğini bildirdiğini. Ya da Hypnos, ne zaman birlikte yemek yiyebileceklerini merak ediyordu. Ama bunun yerine, beklediği son kişiden geliyordu... ve son *sözleri* içeriyordu... hiç beklemediği bir şeydi:

İlahi Sözler'i nasıl bulacağımı biliyorum.

Toplantı saat 12'de.

-SÉVERIN

Yatak odasında hışırdayan çarşafların sesi onu ürküttü.

"Yatağa geri dön," dedi halsiz bir ses.

Aralık ayının soğuk ışığı, dansçı L'Énigme olarak sahne aldığı kabare Palais des Rêves'deki süitinin cumbalı pencerelerinden içeri süzülüyordu. Işıkla birlikte dün gecenin anıları da içeri süzüldü. Süitine birini getirmişti, bu son zamanlarda alışılmadık bir durum değildi. Dün gece bir diplomatın oğlu, gösterisinden sonra ona şampanya ve çilek ısmarlamıştı. Ondan o anda hoşlanmıştı. Vücudu zarif değil, geniş; gözleri koyu menekşe değil, genç bir şarap gibi soluktu; saçları erik siyahı değil, altın sarısıydı.

Onun kim olmadığını sevdi.

Bu sayede, onu her gün canlı canlı yiyen sırrını ona söyleyebiliyordu. Öz babasının ona iğrenç demesine neden olan sırrı. En yakın arkadaşlarına bile söylemeye dayanamadığı sırrı.

"Ölüyorum," diye fısıldamıştı onu kendine doğru çektiğinde.

"Ölüyor musun?" Diplomatin oğlu sırtıtmıştı. "O kadar hevesliyiz, değil mi?"

Bu sözleri bir sevgilisine her söylediğinde, gerçek daha küçük geliyordu, sanki bir gün onu yönetilebilir bir boyuta indirebilir ve kendisini tamamen yutmasına izin vermek yerine avucunun içinde tutabilirmiş gibi. *Jaadugar* onun doğuştan değil de yapılı vücudunun yirminci yaş gününden sonrasına dayanamayacağını söylemişti. Dayanamayacaktı, bu da ona bir aydan biraz fazla ömür kaldığını gösteriyordu. Hayatta kalmak için tek umudu *İlahi Sözler*'di; Dövme gücünün sırrını, kişinin yakınlığına bağlı olarak zihni veya maddeyi kontrol etme sanatını barındıran bir kitap. Onunla, kendi Dövülmüş bedeni kendini daha uzun süre bir arada tutmanın bir yolunu bulabilirdi. Ancak aylar geçmişti ve herkesin çabalarına rağmen onu bulmak için izler soğumuştur. Kalan zamanının tadını çıkarmaktan başka seçeneği yoktu... ve öyle de yaptı.

Şimdi göğsünde keskin bir sızı vardı. Mektubu makyaj masasının üzerine koydu. Okurken parmakları titredi. *Gerçekten okumaktan*. Nesnenin anıları zihnini doldurdu: Séverin kağıdın üzerine siyah mühür mumu döküyor, menekşe rengi gözleri parlıyordu.

Laila omzunun üzerinden yatağındaki çocuğa baktı.

"Korkarım gitmeniz gerekiyor."

BİRKAÇ SAAT SONRA, Laila Montmartre'in soğuk sokaklarında yürüyordu. Noel geçmişti ama kış henüz bayram büyüünden arınmamıştı. Buzlu camların ardında rengârenk ışıklar göz kırpyordu. Fırınlardan yükselen ılık buhar *pain d'épices*'in, kehribar rengi balla parlatılmış koyu altın rengi baharatlı ekmeğin kokusunu taşıyordu. Dünya yeni bir yılın eşiğinde açlıkla eğiliyordu ve Laila her an, bunun ne kadarını görecektik kadar yaşayacağını merak ediyordu.

Sabah ışığında, oniks ve karmin rengi boncuklu yakası olan kırmızı elbisesi cıfcaflı görünüyordu. Hatta kana bulanmış. L'Eden Oteli'nde onu bekleyen şey için gerekli bir zırh gibi hissediyordu.

Laila, Séverin'i odasına izinsiz girip kendisine yazılmamış bir mektubu okuduğundan beri görmemişti. Mektubu hiç bulmasaydı hayatı ne kadar farklı olurdu? Mektubu hiç *yazmamış* olsaydı?

O zamanlar Tristan'a karşı hissettikleriyle nasıl uzlaşacağını bilmiyordu. Ölümünün şiddetinin yasını tuttuğu kadar, hayatındaki gizli karanlığın da yasını tutuyordu. Onun sırrı tek başına katlanılamayacak kadar büyüktü ve bu yüzden kaybettiği arkadaşına mektup yazarak bulduklarını ve onu hala nasıl sevdiğini anlatmıştı. Bu zaman zaman yaptığı bir şeydi - cevap veremeyenlere hitap etmek ve bunun ona biraz huzur vermesini ummak.

Sütinden sadece birkaç dakikalığına ayrılmıştı ve geri döndüğünde Séverin'i görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama sonra bakışları Séverin'in sıkılı elindeki mektuba, parmak eklemlerinin kansız beyazlığına, cehennem manzarası gibi simsiyah gözlerine kaydı.

"Bunu benden daha ne kadar saklayabileceğini düşündün?" "Séverin-"

"Bunun başına gelmesine ben izin verdim," diye mırıldandı.

"Hayır, yapmadın," dedi ona doğru adım atarak. "Nasıl bilebilirdiniz ki? Bunu hepimizden sakladı-"

Ama elleri titreyerek ondan uzaklaştı.

"*Mecnun*," demişti, sesi aylardır telaffuz etmediği bir isimle kesilmişti. "Bu hayaletin sana musallat olmasına izin verme. O huzur içinde, şeytanlarından arınmış durumda. Sen de aynısını yapabilir ve hâlâ yaşayabilirsin."

Laila onun bileğini kavradı, parmakları yemin bileziğine değdi. Doğum gününün gecesinde ondan söz almıştı. O gece, *İlahi Sözler*'i bulma yolundaki ilerlemesini takip edebilmek için kendisini metresi olarak kabul etmesini istemişti. Ama başka bir nedeni daha vardı. Onun uyuşukluktan daha fazlasını istemesini istiyordu... ve bir an için bunun kendisi olabileceğini düşündü. Adamın söylediği zalim sözleri unutmamıştı ama suçluluk duygusundan kaynaklanan zalimliği, adam kendini affedebildiği sürece affedebilirdi.

"Hayatı seç," diye yalvarmıştı.

Beni seç.

Ona baktı. Onun *içinden*. Laila onun kendi içine çekilmesini izlemeye dayanamadı ve bu yüzden yüzünü tutarak kendisine doğru çevirdi.

"Herkesi her şeyden koruyamazsın," dedi. "Sen sadece bir insansın, Séverin."

O anda gözlerinde bir şeyler alevlenmişti. İçinde bir umut titreşti ama adam geri çekilince umut söndü. Tek kelime etmeden odasını terk etti. Son duyduğuna göre, adam kendini tekrar *İlahi Sözler*'i aramaya vermişti, sanki onu bularak Tristan'ın intikamını alacak ve kardeşi ölürken yaşadığı için duyduğu suçluluk duygusundan kurtulacaktı.

Laila ceketini daha sıkı sardı. Lal taşı yüzüğü ışığı yakaladı. Kısa bir süre önce Zofia'dan bunu kendisi için yapmasını istemişti. Taş şiddetli ve ıslak görünüyordu, sanki bir mücevher değil de altın içine yerleştirilmiş bir kuşun parçalanmış kalbiydi. Yüzünde 21 sayısı okunuyordu. Yaşamak için yirmi bir gün.

Bugün ilk kez bu sayıdan şüphe etmesine izin verdi.

Şimdiye kadar küçük hayallerle yetinmişti... Zofia, Hypnos ve Enrique ile daha fazla öğleden sonra. Belki de taze karın Paris sokaklarını şekerlendirdiği ve nefesinin önünde hafifçe dalgalandığı son bir kış akşamı. Bazen bunun ölüm gibi görüldüğünü hayal ediyordu, sanki kendi ruhunun ciğerlerinden çıkışını izliyormuş gibi. Kendi kendine evet, ölüm soğuktu ama en azından acıtmıyordu diyebiliyordu.

Séverin'in mektubu her şeyi değiştirdi.

Tarikat onları Yıkılmış Ev'in hazinelerini bulmaları için tutmuştu ama bunu yapmak için Uyuyan Saray'ı bulmak gerekiyordu... ve Uyuyan Saray tüm keşif girişimlerini engellemişti. Séverin'in sürekli rapor akışı kesilince Tarikat, Düşmüş Ev'in hazinesini kendi başlarına bulacaklarını söyledi. Ne kendisi ne de diğerleri için Kış Toplantısı olmayacaktı ve tek tesellisi artık Séverin'in metresini oynamak zorunda kalmayacak olmasıydı.

Şimdi, öyle görünüyor ki, yapacaktı.

Laila yavaşça onu takip eden bir sesin farkına vardı. Toynakların sabit *şakırtısı*. Durdu, yavaşça döndü ve gümüş işlemeli çivit rengi bir araba kendisinden sadece beş adım ötede durdu. Arabanın kapısı açıldığında üzerinde tanıdık bir sembol - sinsi bir sırtış gibi geniş bir hilal - parlıyordu.

"Dün geceki macerana beni davet etmediğin için üzgünüm," diye dudak büktü tanıdık bir ses.

Hypnos açık kapıdan eğildi ve ona bir öpücük kondurdu. Laila gülümsedi, öpücüğü aldı ve ona doğru ilerledi.

"Yatak çok küçüktü," dedi.

"Umarım sahibi değildir," dedi. Ceketinden, üzerinde Séverin'in mührü olan bir mektup çıkardı. "Sanırım siz de çağırılmışsınızdır."

Laila kendi mektubunu kaldırarak cevap verdi. Hypnos sırttı, sonra da arabada ona yer açtı.

"Benimle gelin, *mad chère*. Kaybedecek zamanımız yok." Laila'nın göğsüne bir sızı saplandı.

"Bunu ne kadar iyi biliyorum," dedi ve arabaya adımını attı.

ENRIQUE

Enrique Mercado-Lopez son bir dakika içinde beşinci kez saçlarını düzeltti ve tertemiz gömleğinin önünü sıvazladı. Sonra boğazını temizledi. "Ilustrados'un beyleri, bugün antik dünya güçleri hakkındaki sunumum için bana katıldığınız için teşekkür ederim. Bu öğleden sonra için dünyanın dört bir yanından Dövme eserleri bir araya getirdim. Filipinler'in egemenliğini ilerletirken, tarihte rehberlik aramamız gerektiğine inanıyorum. *Geçmişimiz geleceğimizi* yeniden şekillendirebilir!"

Durakladı, gözlerini kırıştırdı. Sonra mırıldandı, "Bekle, *geçmişimiz* mi... yoksa geçmiş mi?" Çaprazlama yaptığı ve tekrar çaprazlama yaptığı not defterine baktı,

Hazırlanması haftalar süren orijinal sunumunun neredeyse yarısının altını çizdi ve karaladı.

"Geçmiş," dedi ve bir not daha aldı.

Bibliothèque nationale de France'ın okuma salonuna baktı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kütüphanelerden biriydi, tavanları efsanelerden fırlamış bir canavarın göğüs kafesi gibi tonozluydu ve vitray pencereler, kitap kaplı duvarlar ve ince altın raflara tünemiş, kapaklarını açıp kapayan Dövme referans kitaplarıyla doluydu.

Ayrıca tamamen boştu.

Enrique odanın ortasına baktı. Bir avizenin yerinde, saati gösteren büyük, parlak bir küre dönüyordu: *on bir buçuk*.

Ilustradolar geç kaldı. *Çok* geç kalmışlardı. Toplantı saat 10'da başlayacaktı. Belki de saati yanlış hesaplamışlardı. Yoksa davetiyeleri mi kaybetmişlerdi? Hayır, bu olamazdı. Adresleri iki kez kontrol etmiş ve alındıklarını teyit etmişti. Onu bu şekilde görmezden gelmezlerdi... değil mi? Elbette, bir küratör ve tarihçi olarak değerini kanıtlamıştı. *La Solidaridad* için makaleler yazmış ve sömürgeleştirilmiş uygarlıkların sömürgecilerle eşitliğini etkili bir şekilde savunmuştu -ya da o öyle düşünüyordu-. Ayrıca, Babil Tarikatı'nda bir patrik olan Hypnos'un ve Paris'in en etkili yatırımcısı ve Fransa'nın en büyük otelinin sahibi Séverin Montagnet-Alarie'nin desteğine sahipti.

Enrique not defterini bıraktı ve podyumdan odanın ortasına yerleştirilmiş ve Ilustrados'un yakın çevresinin dokuz üyesi için hazırlanmış yemek masasına doğru adım attı... yakında on olacaktı. Öyle umuyordu. Sıcak zencefilli *salabat* çayı soğumaya başlamıştı. Yakında, ısıtılmış tabaklarındaki *afritada* ve *pancit*'in üzerini örtmesi gerekecekti. Şampanya dolu kovada buzdan çok su vardı.

Enrique dağılıma baktı. Belki de Ilustrados üyesi olmayanlar gelseydi bu kadar kötü olmazdı. Hypnos'u düşündü ve vücuduna hoş bir sıcaklık yayıldı. Onu da davet etmek istemişti ama diğer çocuk fazla bağılıktan çekinme eğilimindeydi ve ne tam arkadaş ne de tam sevgili olmadıkları sıradan bir ilişkiyi tercih ediyordu. Masanın ucunda, davete katılmayacağını bildiği Laila'dan gelen güzel bir buket çiçek duruyordu. Bir keresinde onu sabah saat ondan önce uyandırmış ve öfkeli bir homurtu, kırmızı gözlü bir bakış ve kafasına fırlatılan bir vazoyla karşılaşmıştı. Sonunda öğleye doğru aşağıya indiğinde, olayı hiç hatırlamıyordu. Enrique öğleden önce Laila'yla bir daha görüşmemeye karar vermişti. Bir de Zofia vardı. Zofia toplantıya katılacak ve sandalyesinde arkasına yaslanarak oturacaktı, mum gibi mavi gözleri merakla parlıyordu. Ama Polonya'daki bir aile ziyaretinden dönüyordu.

Bir anlık çaresizlikle Séverin'i davet etmeyi düşünmüştü ama bu ona duygusuzca gelmişti. Bu sunumu düzenlemesinin nedenlerinden biri de sonsuza kadar Séverin'in tarihçisi ve küratörü olarak kalamayacak olmasıydı. Ayrıca Séverin artık eskisi gibi değildi. Enrique onu suçlamıyordu ama yüzüne kapanan bir kapıyı kabul edebileceği çok fazla zaman vardı. Kendi kendine Séverin'i terk etmediğini, hayatı seçtiğini söyledi.

"Denedim," dedi yüzüncü kez yüksek sesle. "... Gerçekten denedim."

Suçluluk duygusunun damarlarına işlememesi için bunu kaç kez söylemesi gerektiğini merak ediyordu. Tüm araştırmalarına rağmen onları Uyku Sarayı'na, Yıkılmış Ev'in hazinesiyle dolu yere ve Séverin'in bulmaya kararlı olduğu tek nesneye götürecek hiçbir şey bulamamışlardı: *İlahi Sözler*. *İlahi Sözler*'i geri almak, Yıkılmış Ev'e vurulacak son darbe olacaktı. O olmadan, Babil Parçalarına yeniden katılma planları suya . *İlahi Sözler*'e ihtiyaçları vardı ve belki de o zaman Séverin, Tristan'ın intikamının gerçekten alındığını hissedecekti.

Ama öyle olmadı.

Tarikat görevi devralacaklarını söylediğinde, Enrique rahatlamaktan başka bir şey hissetmemişti. Tristan'ın ölümü aklından çıkmıyordu. Tristan'ın öldüğünü öğrendikten sonra aldığı ilk nefesi asla unutamayacaktı; sanki ciğerlerine hava çekebilme ayrıcalığı için dünyayla savaşmış gibi pürüzlü ve sertti. Hayat buydu işte. Bir ayrıcalık. Bunu intikam peşinde koşarak harcamayacaktı. Çok daha anlamlı, çok daha önemli bir şey yapacaktı.

Tristan öldükten sonra, Laila L'Eden'i tamamen terk etmişti. Séverin yıldızlar kadar soğuk ve ulaşılmaz oldu. Zofia aşağı yukarı aynı kalmıştı ama Polonya'ya gitmişti... geriye Hypnos kalmıştı. Geçmişini belki de geleceğinin bir parçası olmak isteyecek kadar anlayan Hypnos.

Arkasından bir ses "Alo?" diye seslendi.

Enrique dikkat kesildi, ceketini düzeltti ve yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. Belki de tüm endişeleri boşunaydı. Belki *de* herkes gerçekten geç kalmıştı... ama bir figür ona doğru yürürken Enrique'nin keyfi kaçtı. Bu Ilustrados'un bir üyesi değil, elinde iki zarf tutan bir kuryeydi.

"Siz Mösyö Mercado-Lopez misiniz?"

"Maalesef," dedi Enrique.

"Bunlar senin için," dedi.

Mektuplardan biri Séverin'den geliyordu. Diğer Ilustrados'tan. Kalbi hızla çarparak ikincisini açtı ve içinde sıcak bir utanç göz gezdirdi.

... bu pozisyonun sizin yeteneklerinizin dışında olduğunu düşünüyoruz, Kuya Enrique. Yaş bize bilgelik verir ve egemenliğe karşı koyacak, nereye bakacağımızı bilecek bilgelğe sahibiz. Siz daha yeni yirmi yaşında bir adamsınız. Ne istediğini nereden biliyorsun? Belki de barış zamanı geldiğinde, size ve çıkarlarınıza döneceğiz. Ama şimdilik bizi destekleyin.

durduğunuz yerde. Gençliğinizin tadını çıkarın. Tarih üzerine ilham verici makalelerinizi yazın. En iyi yaptığınız şey bu ...

Enrique garip bir şekilde hafiflemiş hissetti. Yemek masasındaki koltuklardan birini çekti ve içine çöktü. Birikiminin yarısını kütüphanenin okuma odasını kiralamak, yiyecek ve içecekleri ayarlamak, Louvre'dan ödünç aldığı birkaç eserin nakliyesini ayarlamak için harcamıştı... peki ne için?

Kapı çarparak açıldı. Enrique kuryenin başka ne getireceğini merak ederek başını kaldırdı ama gelen kurye değil, ona doğru yürüyen Hypnos'tu. Sırıtmak için yapılmış ağzı ve peri havuzları rengindeki buzlu gözleriyle diğer çocuğu görünce nabızı hızlandı.

"Merhaba, *mon cher*," dedi, yanaklarından öpmek için eğilerek.

Enrique'nin içini bir sıcaklık kapladı. Belki de tüm hayalleri o kadar da aptalca değildi. Bir kez olsun aranmak, ilk o seçilmek istiyordu. Aranmak. Ve şimdi Hypnos buradaydı.

"Beni şaşırtmak için sunuma katılmayı düşündüyseniz, bunu takdir ediyorum... ama görünüşe göre tek kişi sizsiniz."

Hypnos gözlerini kırptırdı. "Katılmak mı? *Hayır*. Öğleden önce. Öğleden önce pek var olmam. Buraya sadece seni almaya geldim."

Soğuk Enrique'nin içine işledi ve hayallerini katlayıp karanlığa itti.

"Mektubu almadın mı?" diye sordu Hypnos.

"Birkaç mektup aldım," dedi Enrique asık suratla.

Hypnos, Séverin'den geleni açtı ve Enrique'ye uzattı.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Enrique Hypnos'un arabasında Laila'ya katıldı. Laila sıcak bir şekilde gülümsedi ve Enrique hemen ona doğru kıvrıldı. Hypnos onun elini hafifçe tuttu ve başparmağıyla Enrique'nin parmak eklemlerini okşadı.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Çiçeklerimi aldın mı?"

Başını salladı, midesi hâlâ utançla doluydu. Ilustradolar ona söyleyeceklerinin dinlemeye değer olmadığını yeterince açık bir şekilde söylemişlerdi. Ama bu, Yıkılmış Evin hazinelerini bulmak, *İlahi Sözler*'i Babil Tarikatı'na geri vermek... bu her şeyi değiştirebilirdi. Ayrıca, son bir satın alma bir şekilde doğru hissettirdi. Sanki sadece Tristan'ı onurlandırmakla kalmıyordu.

mirasının yanı sıra, Séverin'in ekibinin bir parçası olarak L'Eden'in tarihçisi olarak hayatının bu bölümünü de geride bırakıyor.

"Kimse gelmedi," dedi ama sözleri arabanın çakıllı sokaklarda yalpalayarak ilerleme bastırıldı.

Sonunda kimse onu duymadı.

ZOFIA

Geçtiğimiz aylar boyunca Zofia Boguska nasıl yalan söyleneceğini öğrenmişti.

Aralık ayında diğerlerine, kız kardeşi Hela'nın amcalarının ailesine mürebbiye olarak çalıştığı Polonya'nın Glowno kentinde Hanuka'yı kutladığını söyledi. Ama gerçek bu değildi. Gerçek, Hela'nın ölmek üzere olduğuydu.

Zofia, Séverin'in L'Eden Oteli'ndeki çalışma odasının önünde duruyordu. Seyahat çantası hâlâ yanındaydı ve ne paltosunu ne de Laila'nın "gözlerini ortaya çıkardığını" söylediği mor şapkasını çıkarmıştı - Zofia'yı dehşete düşüren ve endişeyle göz kapaklarına dokunmasına neden olan bir ifade. Bu kadar erken dönmek istememişti. Séverin'in hiçbir satın alma görevini kabul etmediği bir nokta yoktu ve yetenekleri onları *İlahi Sözler*'i bulmaya yaklaştırmamıştı. Ama iki gün önce Séverin'den acil bir mektup almış ve nedenini söylemese de L'Eden'e dönmesini istemişti.

Hela dudaklarını Zofia'nın eline bastırarak, "Git Zosia, ben iyi olacağım," diye ısrar etti. "Peki ya derslerin ne olacak? Üniversiteye bu kadar ara verdiğin için başın derde girmeyecek mi?"

Zofia kaç tane yalan söylediğinin sayısını unutmuştu. Sonunda geri dönmekten başka çaresi kalmamıştı. Parası bitmişti. Ve Hela bir konuda haklıydı - daha iyi görünüyordu. Daha birkaç gün önce, Hela'nın ateşi vücudunu kasıp kavuruyordu. Bilincini kaybettiğinde, amcası cenaze törenleri için bir hahama haber göndermişti. Ama sonra yeni bir doktor amcasının evini ziyaret etti. Doktor

Adam, Zofia'nın hizmetleri için ödeme yaptığında ısrar etti ve Zofia bunu hatırlamasa da yine de onu kabul etti. Hope zayıf istatistikler sunmuştu ama hiç yoktan iyiydi. O gece, Hela'ya başka hiçbir yerde bulunmadığını iddia ettiği bir ilaç bileşimi enjekte etti ve yaşayacağına söz verdi.

Ve öyle de oldu.

Ertesi sabah Séverin'in mektubu geldi. Hela iyileşiyor olsa da Zofia Paris'te kalmamaya karar vermişti. Kız kardeşine bakmak için Polonya'ya dönecekti... ama daha fazla paraya ihtiyacı vardı. Biriktirdiği paralar Hela'nın bakımına ve amcasının masraflarına gitmişti - Hela'nın çocuklarına eğitim veremediği süre için talep ettiği tazminat. Tabii ki Hela ölürse, amcası borcunu "cömertçe" affedecekti.

Ne de olsa onlar ailedendi.

Zofia'nın Paris'e dönmesi gerekiyordu. Veda etmesi gerekiyordu. Ve laboratuvarını parçalar için satması gerekiyordu. Elde edeceği para Hela'nın bakımına gidecekti.

Zofia, L'Eden'de Séverin'in çalışma odasının kapısına vurdu. Arkasında, Séverin'in uşağının telaşlı ayak seslerini duyabiliyordu. Nefesinin altından tısladı, "Matmazel Boguska, bunun bekleyemeyeceğinden emin misiniz? Mösyö Montagnet-Alarie çok-"

Kapı açıldı ve Séverin kapı aralığında durdu. Kâhyasına sözsüz bir bakış attı ve adam hızla koridora doğru kaçtı. Zofia uzaktan, Séverin'in böyle şeyleri nasıl yapabildiğini, dile getirmeden nasıl emredebildiğini merak etti. Kendisi asla böyle bir güce sahip olamazdı. Ama en azından, diye düşündü istifa mektubunu sıkıca tutarak... en azından sevdiği birini kurtarabilirdi.

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu Séverin, onu içeri almak için kenara çekilerek. "Uzun."

Ama olabileceği kadar da kötü değildi. Séverin onu çağırttığında, başka biriyle konuşmasına gerek kalmaması için birinci sınıf bir tren bileti ve kendine ait bir kompartıman da eklemişti. Kompartımanda çok sayıda püsküllü lamba ve tek renk bir halı olması hoşuna gitmişti ve tüm yolculuğu yüksek sesle bir şeyler sayarak geçirmişti... yapması gerekenler için kendini sakinleştiriyordu.

Zofia istifa mektubunu ona uzattı.

"Geri dönmek zorundayım," dedi. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var. İstifa ediyorum. Herkese veda etmek için geri geldim."

Séverin kağıdı almadan ona baktı.

"İşe girdiğinizde anladığım kadarıyla kız kardeşinizin tıp üniversitesindeki eğitimini desteklemek için bir gelir elde ediyordunuz. Artık böyle bir arzunuz yok mu?"

"O... hala öyle, ama-"

"O zaman neden gitmeniz gerekiyor?"

Zofia doğru kelimeleri aradı. Olayların akışını gözden geçirdiğinde, istifasını hemen kabul etmemesi gibi bir sonuçla karşılaşacağını tahmin etmemişti. Ne de olsa L'Eden'de yapacak bir işi yoktu. Uyku Sarayı avı başarısızlığa uğradığında tüm kazanımların peşini bırakmıştı. Zofia'nın işi yoktu.

"Kız kardeşim ölüyor."

Séverin'in yüz ifadesi değişmedi.

"Glowno'ya dönme sebebiniz bu mu?" Kadın başını salladı.

"Neden bana yalan söyledin?"

Zofia tereddüt etti. Tristan'ın son kahkahasını ve Hela'nın ailelerinin Hanuka'yı nasıl geçirdiğine dair hararetli mırıltılarını düşündü; anneleri yahni dağıtırken masanın etrafında toplanmışlardı ve chanukia'da yanan mum kokusu vardı.

"Çünkü bunun doğru olmasını istemedim."

Gerçi başka bir neden daha vardı. Zofia Enrique ve Laila'ya mektup yazmaya başladığında Hela ona durmasını söylemişti: "Onları endişelendirme Zosia. Ben gittiğimde sana kimin bakacağı konusunda endişelenmeye başlayabilirler." Ya ablası haklıysa? Bir dayatma olup olmadığını bilmemenin utancı elini kolunu bağladı.

Zofia, Séverin'in çenesindeki küçük bir kasın seğirmesini izledi. Yine de mektubu almadı. Zofia, Séverin'in Tristan'ın eski çakısını elinde evirip çevirmesini, odasının kapısında durup kapıyı hiç açmamasını ya da bir zamanlar Yedi Günah Bahçesi olan pencereden dışarı bakmasını her izleyişinde yeni sözcükler buluyordu.

"Anlıyorsun," dedi.

Séverin irkildi. Sertçe ondan yana döndü.

"Kız kardeşin ölmeyecek," dedi. "Ve onun sana ihtiyacı olsa da, benim sana daha çok ihtiyacım var. Yapılacak işler var."

Zofia kaşlarını çattı. Bir an Séverin'in Hela'nın iyileşeceğinden nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ederken, bir an sonra iş düşüncesi onu küçük bir sevinçle sarsmıştı. İş olmadan kendini huzursuz hissediyordu. Ve tüm maaşının Hela'nın kalan borcuna gideceği amcalarının evinde Hela'nın yerini almak için biçilmiş kaftan değildi.

"Bu sabah birikimlerinizi kontrol ettim. Hiç paran kalmamış, Zofia."

Zofia ağzını açtı. Sonra kapattı. Öfke yanaklarını ısıttı.

"Bu... bu sizin görmeniz için değil. Bu özel bir konu."

"Benim için değil," dedi. "Bir sonraki iş bitene kadar kal, gelirini iki katına çıkaracağım. Kız kardeşin mürebbiye olarak çalışmak zorunda kalmayacak. İkinizin geçimini yıllarca rahatça sağlayabilirsin. Gelirinizin bir kısmını ona göndermeye başlayacağım ... ama Polonya'ya geri dönemezsiniz. İki katına çıkan gelir de iş bitiminde sana verilecek."

Zofia, "Ve ben... bu arada kazancımdan hiçbir şey almayacak mıyım?" diye sordu.

Bundan hoşlanmamıştı. Zaten başkalarına çok fazla güvenmek zorundaydı. "Yaşam ve laboratuvar masraflarınızı ben karşılayacağım."

"Peki ya Goliath?"

Séverin sertçe arkasını döndü, ağzı düz bir çizgiydi. "Ne olmuş ona?"

Zofia çenesini kaldırdı. Tristan'ın ölümünden beri onun zehirli tarantulasını laboratuvarında sıcak ve güvende tutuyordu. Hayvana bakmadığı tek zaman, Enrique'den rica ettiği uzak seyahati sırasındaydı. O zaman Enrique, "Kendimi ateşe vermeyi tercih ederim" demişti. Bunun bir abartı olduğu ortaya çıktı, çünkü sonunda isteksizce de olsa kabul etti. Bunun Tristan'ı mutlu edeceğini hayal ediyordu.

"Yiyecek ve yatacak yer için paraya ihtiyacı var."

Séverin kaçırdı. "ben ilgileneceğim. Şartları kabul ediyor musunuz?"

Zofia onun yüzünü inceledi, ifadesindeki tanıdık kalıpları aradı. Eskiden onu deşifre edebilirdi, ama belki de sadece ona izin vermişti. Şimdi ise bir yabancıydı. Zofia bunun ölümün etkisi olup olmadığını merak etti ama bu doğru olamazdı. O ve Hela ailelerinin ölümünü görmüşlerdi. Evlerinin ve tüm eşyalarının yanışını izlemişlerdi. Ama yabancı olmamışlardı. Zofia gözlerini kapattı. *Onlar*. Birbirlerine sahiptiler. Séverin'in ise -insanlara söz söylemeden hükmedebilmesine rağmen- kimsesi yoktu. Kızgınlığı azaldı.

Gözlerini açtığında Hela'nın zayıf gülümsemesini düşündü. Onun sayesinde kız kardeşi hayatta kalacaktı. Zofia ilk kez bir parça gurur hissetti. Her zaman Hela'ya ve diğer pek çok kişiye güvenmişti. Bu kez o borcunu ödüyordu. Belki bir gün kimseye güvenmesine gerek kalmayacaktı.

"Her hafta kız kardeşinizin eliyle yazılmış iki sağlık mektubunu bizzat göndereceğim," diye ekledi Séverin. "Masrafları bana ait olmak üzere."

Zofia kız kardeşinin elini hatırladı. *Git, Zosia.*

"Kabul ediyorum," dedi.

Séverin başını salladı, sonra saate baktı. "O zaman aşağıya in. Diğerleri her an burada olabilir."

SÉVERİN

Séverin bir tanrı olmanın, insanı insan yapan tüm unsurlardan kendini soyutlamayı gerektirdiğini biliyordu. Zofia'ya baktığında, içinde yatan sıcaklık çekirdeğini söndürdü ve kendini biraz daha az insan gibi hissetti. Eve dönmesi için ona para verebilirdi ama vermemişti. Kısa bir süre için, eğer kardeşi yoksa Polonya'ya dönmek için bir nedeni olmayacağını düşünmüştü... ama içindeki bir parça geri çekildi. Onun yerine, amcasının evine bir doktor gönderdi. Kendine oranın daha akıllıca, daha soğuk olduğunu söylemişti. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Yine de, kendi kendine bunu tekrarlarken bile ilk karşılaşmalarını hatırladı.

İki yıl önce, parlak bir Yahudi öğrencinin kundakçılık yaptığı ve Dövme yeteneğini kötüye kullandığı için okuldan atılıp hapse atıldığına dair söylentiler duymuştu. Hikâye içine sinmemişti, bu yüzden arabasını kadınlar hapishanesine götürmüştü. Zofia bir tay kadar ürkekti, çarpıcı mavi gözleri bir kızıdan çok yaratık gibiydi. Onu orada bırakmaya gönlü el vermedi ve L'Eden'e götürdü. Günler sonra, personeli onun her gece kuğu yatağı yerine battaniyelerle yerde uyuduğunu bildirdi.

Bunu duyduğunda içinde bir şeyler ısındı.

Her koruyucu babanın evinde aynı şeyi yapmıştı. O ve Tristan hiçbir zaman bir babayla uzun süre kalmamışlardı ve bu yüzden herhangi bir şeye bağlanmak çok tehlikeliydi. Yatağa bile. Séverin, Zofia'nın odasındaki her eşyayı kaldırdı, ona bir katalog verdi ve istediğini seçmesini söyledi,

Seçtiği her ürünün maaşından kesileceğini, ancak en azından her ürünün kendisine ait olacağını bildirdi.

"Anlıyorum," demişti sessizce.

Zofia ona ilk kez o zaman gülümsedi.

Yıldız izleme odasına yaklaştığında duyduğu ilk şey piyano müziği idi. Umutla dolu yükselen notalar içine işledi ve onu olduğu yerde dondurdu. Müzik duyularını bastırdı ve parlak bir an için, sesler sanki yıldızların kendisinden süzülüyormuş gibi geldi, tıpkı gezegenleri ciddi bir ritimle hareket ettiren efsanevi Kürelerin Müziği gibi. Müzik durduğunda nefesini bıraktı, çok uzun süre tuttuğu için ciğerleri ağrıyordu.

"Yine mi Hypnos!" dedi Laila.

Séverin onu sesindeki gülümsemeyi duyacak kadar iyi tanıyordu. Nabzının sesi müziğin anısını bastırdı. Gülümsemek onun için ne kadar kolaydı. Ne de olsa hiçbir şey kaybetmemişti. *İlahi Sözler*'i bulamadıkları için hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama kitabı sadece kendi geçmişiyle ilgili bir merakını gidermek için istemişti.

"Ne zamandan beri bu kadar iyi piyano çalışıyorsun?" diye sordu Laila. "O kadar da iyi değil," diye homurdandı Enrique.

İki yıl önce Enrique -herkesi üzecek şekilde- piyano öğrenmeye çalışmıştı. Çok geçmeden "çalması" koridorlara bulaştı. Tristan müziğinin bitkileri öldürdüğünü ilan etti ve daha sonra Zofia "yanlışlıkla" enstrümanın üzerine ahşabı çürüten bir çözücü döktü ve böylece dersleri sonsuza dek sona erdi.

Bir kez daha, müzik ve onunla birlikte anıları da kabardı. Séverin kazdı çiviler içine onun Avuç içleri. *Bırak beni*, o yalvardı . onun hayaletler. Hatıralar soldu. Ama onların ardından Tristan'ın güllerinin kokusunu aldı. Hayali parfüm onu . Séverin kendini sabitlemek için elini uzattı ama ağır kapı çerçevesine takıldı. Aniden, müzik durdu.

Kafasını kaldırdığında Hypnos piyanonun üzerine çömelmiş, elleri tuşların üzerinde geziniyordu. Laila en sevdiği yeşil kanepede sırtüstü oturuyordu. Zofia taburesine tünemişti, kucığında açılmamış bir kibrit kutusu vardı. Enrique

kitap raflarına asılı duran *İlahi Sözler* üzerine yaptığı araştırmanın tam önünde, adımlarını durdurdu.

Görüşünün üzerine iki görüntü bindirildi.

Önce. Sonra.

Önceden çay ve şekerli kurabiye olurdu. Kahkahalar.

Séverin yavaşça kendini toparladı. Kapının pervazındaki tutuşunu bıraktı ve kelepçelerini düzelterek hepsinin bakışlarıyla buluşmasını sağladı.

Hypnos dışında hiçbirini yapmadı.

Hypnos ellerini piyanodan indirdi.

"Bizim için iyi haberlerin olduğunu duydum, *mon cher*."

Séverin başını sallamak için kendini zorladı ve sonra kitap raflarına asılı duran araştırmayı işaret etti.

"Başlamadan önce, bildiklerimizi gözden geçirelim-"

Hypnos içini çekti. "Yapmak *zorunda mıyız*?"

"Uzun oldu," dedi Séverin.

"Sanırım iki ay," dedi Laila sertçe.

Séverin ona bakmadı. Onun yerine Enrique'ye işaret etti. Enrique bir an için boş gözlerle ona baktı ve sonra kendini hatırlar gibi oldu. Enrique boğazını temizledi, sonra arkasındaki, Yıkılmış Ev'in heksagram sembolünü, altın bir bal arısını ve İncil'deki Babil Kulesi'ni gösteren çizimi işaret etti.

Enrique, "Son birkaç aydır, *İlahi Sözler*'i, Dövme'nin sırrını, Babil Parçalarının nasıl yeniden birleştirileceği bilgisini ve -Düşmüş Ev'in gözünde-Tanrı'nın gücüne nasıl erişileceğini barındıran kadim kitabı bulmaya çalışıyorduk," dedi. Gözleri sanki bunun doğru olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi Séverin'e kaydı. Séverin kaşlarını kaldırdı.

Enrique aceleyle, "Kitabın kendisiyle ilgili çok az bilgi var," dedi. "Çoğu efsane. Kitapla ilgili bilinen tek kayıt, orijinal Tapınak Şövalyelerinden birine ait, harflerin kesildiği bir parşömen parçası üzerine yazılmış soluk bir yazı."

Enrique parşömenin bir resmini havaya kaldırdı:

DIVINELYR

"Kitapla ilgili söylentiler Babil Kulesi'nin yıkılışına kadar uzanıyor," dedi. Enrique'nin yüzünde tanıdık bir heyecan parıltısı belirdi.

gözler. "Söylenenlere göre, orijinal yakınında, Kule'nin en üst tuğlalarına dokunmuş ve böylece ilahi dilin bir kısmını özümsemiş bir grup kadın varmış. Bilgilerini bir kitaba yazmışlar. Oradan, soylarından gelen kadınları kitabın sırlarını korumakla görevlendirdiler, böylece kimse Babil Kulesi'ni yeniden inşa etmek için dili kullanamayacaktı. Bu inanılmaz değil mi?"

Enrique sırtarak elini başka bir taslağa götürdü, bu taslakta dokuz kadın resmi vardı.

"Onlara Kayıp İlham Perileri deniyordu, ki bu muhtemelen Yunan ilahi sanat ve ilham tanrıçalarına bir göndermeydi. Dövmeciliğin kendisi ilahi bir sanat olarak kabul edildiği için uygun görünüyor. Eskiden antik dünyanın her yerinde onlara adanmış siteler vardı," dedi Enrique, resimlere hüzünle bakarak. "*İlahi Sözler*'in herkesin eline alıp okuyabileceği bir kitap olmadığı, orijinal Kayıp Musalar'ın soyundan gelen bir beceri gerektirdiği söylenirdi."

"Ne aptalca bir efsane," diye alay etti Hypnos, piyanonun tuşlarından birine vurarak. "Kan bağına dayalı bir kitap okuma yeteneği mi? Dövme işi bu şekilde yürümez. Kan yoluyla geçmiyor, yoksa zihinle Dövme yakınlığına sahip olurum."

"Ben olsam efsaneleri yok saymazdım," dedi Enrique sessizce. "Mitlerin çoğu örümcek ağlarıyla kaplı gerçeklerdir."

Hypnos'un yüzü yumuşadı. "Ah, ama elbette, *mon cher*. Zanaatınıza hakaret etmek istememiştim."

Ona bir öpücük gönderdi ve Enrique... kızardı mı? Séverin kaşlarını çatarak ikisinin arasına baktı. Hypnos'la göz göze geldi ve ağzının bir köşesi kalktı.

Bu ne zaman oldu?

Ama Séverin'in dikkati hemen, Hint alt kıtasının güney ucunu gösteren sararmış bir haritayı indirmiş olan Enrique'ye döndü. Göz ucuyla Laila'nın özlem içindeymiş gibi öne doğru eğildiğini gördü ve Séverin dilinde acı bir tat hissetti.

Enrique, "*İlahi Sözler*'in bilinen son yeri Hindistan'ın Pondicherry şehriydi," dedi. "Babil Tarikatı belgelerine göre, Tarikat onu geri almaya gitti, ancak oraya vardıklarında, birisinin eseri kendi adlarına çoktan almış olduğunu keşfettiler-"

"-ve sonra kaybolduğunu iddia ederek yaklaşık yirmi yıl boyunca hırsızlık konusunda sessiz kaldı," diye ekledi Hypnos.

Enrique başıyla onayladı. "Roux-Joubert sayesinde, *İlahi Sözler*'i bulmak için en iyi ipucumuz Uyku Sarayı'nın içinde... arayışımızın sona erdiği yer burası." Başını kaldırıp Séverin'e baktı. "Tabii... tabii siz gerçekten Sarayı nasıl bulacağınızı bilmiyorsanız?"

Séverin bu anı severdi - yeni bir şeyi ortaya çıkarabildiği ve onların yüzlerindeki şaşkınlığı izlediği anı. Gelecekteki kazanımları hakkında ipuçları saklamayı severdi... Yunanistan'da Midas'ın Eli'nin peşine düştükleri zaman Laila'dan altın güllerle dolu bir pasta yapmasını istemek gibi. Bu sefer yüzlerine bakmadı.

"Evet," dedi kapı aralığından kımıldamadan. "Uyku Sarayı'nın koordinatları bir çift Tezcat gözlüğü tarafından gizlenmiş durumda ve nerede bulunabileceklerini biliyorum."

Zofia ilgiyle öne doğru eğildi. "Gözlük mü?"

Laila'nın sesi havayı kesti: "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi soğuktu.

Kadın adama bakmadı, adam da kadına bakmadı.

"Bir muhbir," dedi Séverin, aynı soğukkanlılıkla. "Ayrıca bana Uyku Sarayı'nın Sibirya'da bir yerde olduğunu söyledi."

"Sibirya mı?" diye tekrarladı Hypnos. "Orası... hayaletlerle dolu bir yer."

Hypnos odaya baktı, belki de birilerinin onunla aynı fikirde olmasını bekliyordu. Diğerleri ona boş boş bakıyordu.

Devam etti. "Şey, benim zamanımdan önceydi... ama babam bir keresinde bana yıllar önce orada olan garip bir şeyden bahsetmişti. Baykal Gölü yakınlarında korkunç sesler duyulduğuna dair hikayeler vardı, kızların can havliyle çığlık attığı gibi. Yerli halkı dehşete düşürmüş ve o kadar kötü bir hal almış ki Rus hizbi Dazbog Hanesi, Tarikat'tan müdahale etmesini istemiş. Babam, herhangi birinin kontrol edilip edilmediğini tespit etmek için küçük bir zihin dövme sanatçısı birliği gönderdi. Ama kimse bir şey bulamadı."

"Ve öylece durdu mu?" diye sordu Laila.

Hypnos başını salladı. "Sonunda. Yerel halk kızların öldürüldüğünü iddia ediyordu ama hiç ceset bulamadılar." Daha kısık bir sesle ekledi: "Umarım Uyku Sarayı Sibirya'da değildir."

Enrique yüzünü buruşturdu. "Sanırım sadece isim bile bunu doğruluyor... 'Sibirya' kelimesinin etimolojisi tam olarak açık değil, ama kulağa oldukça yakın geliyor

Sibiryâ Tatarcasında *uyuyan toprak* anlamına gelen *sib ir* kelimesine dayanmaktadır. Dolayısıyla, *Uyuyan Saray*. Ama belki de yanlışlıyorumdur." Hypnos'un yüzündeki paniği görünce ekledi. "Tezcat gözlükleri nerede bu arada? Bir bankada mı? Müze mi?"

"Bir köşk," dedi Séverin.

Yakasına iliştilmiş Mnemo böceğine dokundu. Dövmeye yaratık titreyerek canlandı, mücevher rengindeki kanatları vınladı ve çenesini açarken kısıkaçları tıkırdadı ve kitap rafına Neva Nehri'ne bakan büyük bir sahil malikânesini gösteren bir görüntü yansıttı. Kenarlara sokağın adını yazmıştı: *Angliskaya Naberezhnaya*. St. Petersburg, Rusya'nın İngiliz Rıhtımı.

"Bu... büyük bir ev," dedi Enrique.

"Rusya'da mı?" diye sordu Zofia, gözleri kısılmıştı.

Séverin görüntüyü su kenarındaki malikanenin başka bir dış çekimine çevirdi. "Tezcat gözlükleri bir sanat tüccarının evindeki özel bir koleksiyonda saklanıyor. Odanın adı Tanrıçalar Odası ama hiçbir bilgi bulamadım."

Enrique ciyakladı. "Bu enstalasyonu duymuştum! Yüzlerce yıllık... Kimse orijinal heykeltıraşını bilmiyor. Tabii heykelse. En azından benim tahminim bu. Görmek için can atıyordum!" İç çekerek odaya baktı. "Tanrıçalar Odası'nda ne olduğunu *hayal edebiliyor* musunuz?"

Zofia bir kaşını kaldırdı. "Tanrıçalar mı?"

"Bu sadece odanın adı," diye burnunu çekti Enrique.

"Başlık yalan mı söylüyor?"

"Hayır, başlık sanatı çağrıştırtıyor ama başka bir şey de olabilir." Zofia kaşlarını çattı. "Bazen sanattan anlamıyorum."

Hypnos bir kadeh kaldırdı. "Dinle, dinle."

Zofia, "Öyleyse Oda'ya girmeli, Tezcat gözlüklerini bulmalı ve dışarı çıkmalıyız," dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Séverin. "Tezcat gözlükleri süslü gözlükler gibidir ve kritik bir parça... mercek... sanat simsarının boynunda tutulur." Notlarına bakmak için durakladı: "Mösyö Mikhail Vasiliev."

Hypnos çenesini ovuşturarak, "Bu ismi nereden biliyorum..." dedi. "Tanrıçalar Odası'nın sahibi o mu?"

Séverin başını salladı.

Hypnos, "Ama Düşmüş Ev neden kadim mülklerini ve hazine mahzenlerini bulma anahtarını ona emanet etsin ki?" diye sordu. "O ne biliyor ki?"

"Peki neden *boynuna* böyle bir şey taksın ki?"

"Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyor," dedi Séverin. "Muhbirime göre, mercek nostaljik bir hatıra olarak gizlenmiş, bir zamanlar sevgilisinin yatak odasının kilidini açan eski anahtar gibi şekillendirilmiş."

Laila kucağına baktı, elbisesinin püskülünü çekiştiriyordu. Kan kırmızısının bir tonuydu ve bu onu rahatsız ediyordu. Ona bakmak istemedi.

"Ama neden o?" diye sordu Enrique.

Séverin, "Nesnelerini güvende tutacak kadar önemli ve dikkat çekmeyecek kadar önemsiz," dedi. "Tarikatla bir ilgisi yok, bu yüzden sorgulanmak üzere getirilmeyecektir. Geçmişindeki en skandal parça, bir baş balerinle yaşadığı ve kötü sonuçlanan bir ilişki. hamile bırakmış, evlenmeyi reddetmiş, bebek ölü doğmuş ve kadın da kendini öldürmüştü." Enrique ürperdi ve istavroz çıkardı. "Sonuç olarak Vasiliev birkaç yıl saklandı ve Tanrıçalar Odası'nı da o zaman satın aldı. Tüm bu olaydan duyduğu suçluluk duygusunu boynunda taşıyor."

Hypnos, "Şimdi adını hatırladım... Rus Münzevi," dedi. Başını iki yana salladı. "Onu evden nasıl çıkaracaksın bilmiyorum. Uzun zamandır St. Petersburg dedikodularımı tazelemedim ama evini terk ettiği tek şey-"

"İmparatorluk Rus Balesi," diye bitirdi Séverin, görüntüyü görkemli Mariinsky Tiyatrosu'na çevirerek, dış balkonlarda pirouet yapan ve ay ışığında çözülen Dövme duman balerinleriyle ısıtılı ve abartılı. "Bir sonraki gösterileri üç gün sonra ve o da orada olacak. İhtiyacım olan şey onunkinin yanındaki kutu."

Hypnos parmaklarını şıklattı. "Olmuş bilin. Tarikat'ın ayakta duran bir locası var ve size bir bilet temin edebilirim."

"Nasıl?" diye sordu Enrique.

"Her zamanki rota." Hypnos omuz silkti. "Para, cazibe, vesaire..."

"Birden fazlasına ihtiyacım olacak. İki ya da üç bilet," dedi Séverin, Laila'ya bir bakış atma riskini alarak. "Laila bu satın alma işlemi süresince benim metresim gibi davranacak. Bir kişi daha bize katılmalı."

Sessizlik.

Séverin bir kaşını kaldırdı. "Vasiliev'in evindeki iş için iki kişinin yeterli olacağına inanıyorum. Üçüncü bir kişi bizimle gelebilir."

Daha fazla sessizlik.

Enrique tırnağının altındaki bir şeyle olağanüstü meşgul görünüyordu. Zofia kaşlarını çattı. Séverin Hypnos'a baktı, o da *tısladı*.

"İkinizin arasında o misafir locasında olmak için bana para ödeyemezsiniz."

Yanındaki Enrique bir bardak suya uzandı ve çok hızlı içti, ve boğulmaya başladı. Zofia onun sırtını tokatladı. Séverin Laila'ya bakmamaya çalıştı ama bu güneşi görmezden gelmek gibiydi. Parıltısını hissetmek için onu görmesi gerekmiyordu.

Séverin kaba bir tavırla, "Hâlâ göz önünde bulundurulması gereken birkaç mesele daha var," dedi. "Vasiliev'in Tiyatro'da korumalarıyla birlikte sık sık gittiği özel bir salonu var. Oraya girebilmek için özel bir kan dövme dövmesi yaptırmak gerekiyor."

"Kan Dövme mi?" diye tekrarladı Zofia, solgunlaşarak.

Hypnos ısıklık çaldı. "Kesinlikle oldukça pahalı bir hoşgörü." "Kan

Dövme nedir?" diye sordu Enrique. "hiç görmedim."

Zofia, "Karışık bir dizi yakınlık için bir yetenek," dedi. "Zihin ve madde, sıvı ve katı metal."

Hypnos sinsice gülümsemeden önce, "Hem zihni hem de kan dolaşımındaki demir varlığını manipüle edebilen birini bulmak çok nadirdir," dedi. "Ve aynı zamanda *çok* zevkli."

Séverin bu tür sanatçıları L'Eden'de birkaç kez görmüştü. Birçoğu zanaatlarını kan yerine buzla yakınlık kurarak geliştirmeyi tercih ediyordu ama kan konusunda uzmanlaşmış olanlar genellikle ya acı verici tıbbi prosedürler sırasında uyuşturulmaya ihtiyaç duyan ya da bazı aktivitelerden önce duyularını güçlendirmek için eğlence amaçlı bir patronla birlikte getiriliyordu.

"Vasiliev'i korumalarından ayırmamız gerek," dedi Séverin. "İnsanları birbirinden ayırabilecek bir şey-"

"Para mı?" diye sordu Enrique.

"Aşk!" dedi Hypnos.

"Mıknatıslar," dedi Zofia.

Laila, Enrique ve Hypnos dönüp ona baktılar. "Güçlü mıknatıslar," diye düzeltti Zofia.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu

Séverin. Zofia başını salladı.

Enrique, "Bu onun salonuna nasıl gireceğimizi çözüyor," dedi.

"Bu konuda bir fikrim var," dedi Laila. "Ne de olsa ben L'Énigme'im. İstedğim zaman belli bir şöhret sağlayabilirim."

Séverin kendisine rağmen ona baktı. Binlerce an bir araya geldi ve dağıldı. Saçlarının şekere bulanmış halini gördü. O gece Palais des Rêves'de Roux-Joubert'in hedefi olduğunu düşünerek onu yere fırlattığında vücudunun bulanıklığını gördü. Söylediği acı dolu sözleri ve şimdi bunların doğru olmasını nasıl dilediğini hatırladı. Keşke o gerçek olmasaydı.

Laila bir kaşını kaldırdı.

"Size yardım ediyorum, değil mi?" diye sordu soğuk bir tavırla.

"Evet." Séverin kollarını düzeltiyormuş gibi yaptı. "St. Petersburg'da olacağız. Yapacak çok işimiz var."

Hypnos, "Tezcat gözlüklerini aldıktan sonra ne olacak?" diye sordu. "Tarikat'a söyleyecek miyiz-"

"Hayır," dedi Séverin sertçe. "Neyle çalıştığımızı öğrenene kadar onların müdahalesini istemiyorum. Kış Konklavı üç hafta sonra Moskova'da yapılacak. O zamana kadar elimizde bir şey olursa paylaşırız."

Hypnos kaşlarını çattı ama Séverin onu görmezden geldi. Tarikat'ın bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Bu kadar çok şey değiştikten sonra olmazdı. Séverin gitmek için döndüğünde, yıldız gözlem odasının dışında akşamın çöktüğünü gördü.

Bir zamanlar bu toplantı odası yıldızların ulaşılabilir mesafede olduğunu hatırlatıyordu. Bir zamanlar başlarını arkaya eğip gökyüzüne bakmaya cesaret edebilirlerdi. Şimdi ise yıldızlar bir alay konusu gibiydi: Kaderin ve takımyıldızların dış beyazı hırıltıları, tüm ölümlüler için sarsılmaz kaderler yazan göksel bir kaligrafiye dönüşmüştü. Bu değişecek, diye düşündü Séverin. Yakında... o kitabı bulacaklardı.

O zaman yıldızlar bile onlara dokunamazdı.

LAILA

Laila, Séverin'in yıldız izleme odasından ayrılışını izledi, içine eğik bir boşluk yerleşti.

Bir yandan, yıllardır ilk kez umutlanmasına izin verdi. Eğer Séverin'in muhbiri haklı çıkarsa, belki de hayal ettiğinden fazla hayatı kalmıştı. Öte yandan, Séverin tüm bu taze umudu nefretle lekeledi. Onun gözlerindeki soğuk ışıktan ve gülümsemesinin soğuk çekiciliğinden nefret ediyordu. Onu görmenin içinde bir şeyleri çarpıtmasından, onu bir zamanlar kendisini meraklandırıldığını hatırlamaya zorlamasından nefret ediyordu.

Daha da kötüsü, *İlahi Sözler*'i bulduğu anın bir zamanlar olduğu kişiye döneceği an olmasını ummaktan nefret ediyordu. Sanki bir büyü bozulmuş gibi. Laila bu hayali kovmaya çalıştı ama hayal inatçıydı ve kalbine sıkıca yapışmıştı.

"Laboratuvarım-" diye başladı Zofia, aynı anda Enrique de kütüphane hakkında mırıldandı. Hypnos onları şiddetle susturdu.

"*Hayır*," dedi. Yeri işaret etti. "Burada kal. Ben *hemen* döneceğim. Bir sürprizim var."

Üçünü yalnız bırakarak odadan kaçtı. Laila Zofia'ya yan gözle bir bakış attı. Toplantıdan önce onunla neredeyse hiç konuşma fırsatı olmamıştı. Şimdi ona baktığında yeni ayrıntılar dikkatini çekti... Zofia seyahat kıyafetlerini değiştirmemişti. Menekşe rengi halkalar

gözleri. Yüzünde endişeden kaynaklanan bir zayıflık vardı. Hanuka'yı ailesiyle birlikte geçirdikten sonra böyle görünmemeliydi.

"İyi misin? Yeterince yiyor musun?"

Laila L'Eden'den taşınmadan önce aşçılara Zofia'ya nasıl servis yapacaklarına dair açık talimatlar yazmıştı. Zofia yemeğine dokunulmasından nefret ederdi; aşırı parlak ya da desenli tabaklardan hoşlanmazdı; ve en sevdiği tatlı mükemmel soluk ve mükemmel yuvarlak şekerli kurabiyeydi. Laila eskiden bunları onun için yapardı. Ama bu daha önceydi. Ve soru ağzından çıktığı anda yüreğindeki suçluluk duygusu daha da keskinleşti. Zofia gittikten sonra *onu* sormaya ne hakkı vardı? Aralarına mesafe koymuşken?

Laila elindeki lal taşı yüzüğü çevirdi. Bazen sırrını kan dolaşımına yavaşça sızan bir zehir gibi hissediyordu. Onlara anlatmayı, kendini bu yükten kurtarmayı şeyden çok istiyordu... ama ya gerçek onları tiksindirirse? Öz babası ona zar zor bakabiliyordu. Geride kalan tek ailesini kaybedemezdi.

Zofia omuz silkti. "Goliath iştahını kaybediyor."

"Golyat'ın cırcır böceği yediğini düşünürsek, onu suçlayabileceğimi sanmıyorum," dedi Laila alaycı bir şekilde.

Zofia bir kibrit çöpünü koparıp çiğnerken, "Olması gerektiği kadar cırcır böceği yemiyor," dedi. "Tüketilen cırcır böceği hacmini belgeleyen bir grafik hazırladım ve yörünge alçalıyor. İstersen sana gösterebilirim-"

"Onsuz da iyiyim," dedi Laila. "Ama teşekkür ederim."

Zofia kucığına baktı. "Onun nesi var bilmiyorum."

Laila duraklamadan önce neredeyse Zofia'nın elini tutmak için uzanıyordu. Ona aşk gibi görünen şey Zofia'ya her zaman öyle görünmüyordu. Zofia'nın bakışları Tristan'ın eskiden üzerinde oturduğu, şimdi sehpanın altına itilmiş siyah mindere kaydı.

"Belki de Golyat yas tutuyordur," dedi Laila

usulca. Zofia onun bakışlarına karşılık verdi.

"Belki de."

Zofia daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ama Enrique Laila'nın yanına gitti.

"Daha sonra konuşmamız gerek," diye mırıldandı Laila'nın önüne oturmadan önce. "Söyleyecek çok az şey var," dedi Laila.

Enrique ona yalan kokan suratıyla baktı ama üzerine gitmedi. Laila ona kasabasında bir zamanlar *İlahi Sözler*'i koruyan *jaadugar*'dan bahsetmişti... ama hepsi bu *kadardı*. Enrique ve Zofia onun kitabı bulmaya çalıştığını biliyorlardı ama nedenini bilmiyorlardı. Ve onlara söylemeye dayanamıyordu.

Enrique iç çekerek sırtını öylece eğdi ve Laila onun ne yaptığını anlayarak iç çekti ve kürek kemiklerinin arasını kaşımaya başladı.

Enrique üzüntüyle, "Sırt çiziklerini özlüyorum," dedi.

"Polonya'da benzer bir şey yapan bir köpek vardı," diye gözlemledi Zofia.

Enrique'nin sesi hem eğlenmiş hem de yaralanmış gibi çıkıyordu: "Bu hakareti kaldıracak enerjim yok," dedi.

"Bu bir hakaret değil."

"Bana resmen köpek dedin-"

"-Hareketlerinizin bir köpeğinkiyle paralel olduğunu söyledim." "Bu tam olarak iltifat sayılmaz."

"Onun örnek bir köpek olduğunu söylemem ücretsiz mi?"

"*Hayır*-"

Laila onları görmezden geldi, didişmelerinin kırılğan uğultusunun tadını çıkardı. Bu, eskiden nasıl olduklarının bir yankısı gibiydi. Tristan öldükten sonra uzaktan da olsa ona yakın olmaya çalışmıştı. Ama Séverin'i gördüğü anda bunun ne kadar imkânsız olduğunu hatırladı. Eğer L'Eden'de kalsaydı, iyileşmemiş ve kapanmamış bu yaranın sürekli hatırlatılmasına dayanamazdı. Şimdi bile ona musallat oluyordu. Karanfil yemeyi tamamen bırakmış olmasına rağmen, hâlâ karanfil kokusunu hayal ediyordu. Odadan çıktığında, anıların istenmeyen hayaletleri ona sinsice yaklaşıyordu. Kore Evi'nin yeraltı kütüphanesinde bir Dövme yaratık tarafından saldırıya uğradıkları zamanki gibi, olduğunu bilmediği anılar. Bilinci yerine geldiğinde hatırladığı ilk ses kulağının dibindeki Séverin'in sesiydi: *Leyla, bu senin Mecnun'un. Ve eğer hemen uyanmazsan beni gerçekten delirteceksin.*

"Voila!" diye seslendi Hypnos kapı aralığından.

İkramlarla dolu bir arabayı itiyordu. Zofia'yı tiksindiren renkli kurabiyeler, Enrique'nin midesini bulandıran jambonlu sandviçler ve... dumanı tüten bir semaver dolusu sıcak kakao vardı. Sadece Tristan içmişti.

Hypnos'un gülümsemesi her zamanki kedi sırtışı değildi. Şimdi utangaç ve hızlı görünüyordu. Umutluydu.

"Düşündüm ki, belki de tüm planlamalardan önce... kendimizi yenileyebiliriz?"

Enrique arabaya baktı ve sonunda şaşkın bir "Oh" demeyi başardı.

Laila, Zofia'nın hevesle öne doğru eğildiğini ama sonra geri çekildiğini görmemiş olmayı diledi. Ve şimdi Hypnos önlerinde duruyordu, gülümsemesi bir saniye fazla uzamıştı... omuzları bir parça düşmüştü.

"Eğer aç değilsen, *ben* ," dedi, biraz fazla parlak bir sesle.

Bu eskiden Laila'nın sorumluluğundaydı. O anda oda, ciğerlerine çekebileceği havayı bile zor çekecek kadar çok eski anıyla dolup taşan, iğrenç ve çok dar geldi.

"Affedersiniz," dedi ayağa kalkarak.

Zofia kaşlarını çattı. "musun?"

"Özür dilerim," dedi Laila.

"Kurabiye?" diye sordu Hypnos umutla, yanından geçerken ona bir tane uzatarak. Laila onu yanağından öptü ve elinden aldı.

"Sanırım diğerleri az önce yemek yedi, ne yazık ki," diye fısıldadı.

"Oh," dedi Hypnos, ellerini arabadan indirerek. "Elbette."

Laila odadan hızla çıktı ve kurabiyeyi girişteki saksı bitkisine attı. Tek istediği gitmek ve sokaklara koşmaktı. Sırrından kurtulmak ve bunu Paris'e haykırmak istiyordu... ama sonra köşeyi döndü.

Ve işte oradaydı.

Séverin. İpekten ve geceden bir siluet, öpücükler ve zulüm için yaratılmış bir ağza sahip bir çocuk. Bir zamanlar mucizeler yaratan ve kalbine dokunmaya çok yaklaşan bir çocuk. Laila nefretine bir zırh gibi uzandı ama o çok hızlıydı.

"Laila," dedi yavaşça, sanki adının tadını çıkarması gereken bir şeymiş gibi. "Ben de seni aramak üzereydim."

Laila'nın kalbi nasıl nefret edileceğini bilmiyordu. *Gerçek anlamda* değil. Ve küçük bir parçası asla öğrenmemeyi diliyordu. Sadece orada durup ona bakabiliyordu. Tristan için yazılan mektubu okurkenki yüzünü hatırladı... kardeşinin kendisinden ne kadar çok şeytan sakladığını keşfettiğinde duyduğu acıyı. Belki de sonunda konuşmasına izin veren şey buydu.

"Tristan hakkındaki gerçeği bu şekilde için üzgünüm, ama ben
-."

"Değilim," dedi. Başını hafifçe yana eğdi ve koyu renkli bukleler alnına yayıldı. Dudakları soğuk bir sırtıyla kıvrıldı. "Aslında, teşekkürlerimi hak ediyorsun. Metresim olarak hareket edeceğin için sana bir hediyem var. L'Énigme'i kolumda çıplak bir boğaz ile taşıyamam."

O ana kadar Laila onun kolunun altındaki kadife kutuyu fark etmemişti. Bir mücevher kutusu. Kutuyu açtı ve içinden kopmuş buz sarkıtlarına benzeyen elmas bir gerdanlık çıktı. Onu tenine değdirme düşüncesi bile tüylerini ürpertmişti.

"Bunlar gerçek," dedi ve dokunması için uzattı.

Laila bir mücevherin izini sürdü, ancak düşüncelerinde hafif bir *direnç* hissetti. Bu sadece Dövme bir nesneye dokunduğunda oluyordu. Séverin'in gölgesi üzerine düştü.

"Sana ihtiyacım olduğunda, bu elmas kolye ısınacak ve hafifçe gerilecek," dedi. "Sonra bana rapor vereceksin ve bulduklarını bana anlatacaksın. Aynı şekilde ben de *İlahi Sözler*'i ele geçirme sürecim hakkında seni bilgilendireceğim."

Laila geri çekildi.

"Beni *yakalamak* mı istiyorsun?"

Séverin, kendi yemin bileziğinin ışığı yakaladığı bileğini kaldırdı.

"İyiliğinize karşılık vermek isterim. Her konuda eşit değil miyiz? Birbirimize söz verdiğimiz şey bu değil miydi?"

Sözleri ilk karşılaşmalarının çarpık bir yankısıydı. Séverin bir adım daha yaklaşırken öfke Laila'nın sesini çaldı.

"Unutmayalım ki odama gelip metresim gibi davranmayı, yatağında olmayı talep eden sizdiniz."

Dövme elmaslar, sanki onunla alay ediyormuş gibi bilerek parıldıyor gibiydi: *Ne bekliyordun ki?*

Gerdanlığı kaldırarak parmaklarının arasından sarkıttı. "İtirazınız olmadığını varsayıyorum."

Buz damarlarına sızdı. İtiraz mı? Hayır. Yaşamak, varoluşun tadını çıkarmak istiyordu. Ve bu yüzden karşısındaki bu yabancıya karşı hissettiği tek şey inançsızlıktı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, gözleri karanlığa alışırken gecenin ona doğru ilerleyişini izliyormuş gibi hissediyordu.

"Hem de hiç," diyerek elmas kolyeyi adamın elinden kaptı. Neredeyse aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve adam ondan ürktüğünde keskin bir zevk duydu. "Elmas bir kolye ile elmas bir köpek tasmaı arasındaki fark orospuya bağıdır. Ve ikisinin de dişleri var, Mösyö."

ENRIQUE

Petersburg, Rusya

Enrique sanki Rus kışını uzak tutacakmış gibi atkısını daha sıkı çekti. Adımlarının etrafında uçuşan kar taneleri boynuna soğuk öpücükler konduruyordu. Petersburg eski ve yeni büyü arasında asılı kalmış bir şehirdi - elektrikli sokak lambaları geniş altın ışık havuzları oluşturuyor ve köprüler meleklerin açılmış kanatları gibi kemerli görünüyordu ama yine de gölgeler çok keskin görünüyor ve kış havası eski kan gibi sıcak bakır kokuyordu.

Enrique ve Zofia'nın yanı başında Neva Nehri siyah bir ayna gibi parlıyordu. Petersburg'un en görkemli caddelerinden biri olan İngiliz Rıhtımı boyunca uzanan saray gibi evlerin ışıkları, pencerelerini parlak su için terk etmişti. Rüzgârdan etkilenmeyen Neva'nın yansıması, sanki farklı, paralel bir St. Petersburg suya dökülmüş gibi görünüyordu.

Enrique bazen buna inanırdı - yapmadığı seçimlerden, izlemediği yollardan yaratılmış başka dünyalar. Suyu, diğer buzlu St. Petersburg'un dalgalanan görüntüsüne baktı. Belki o dünyada Tristan yaşıyordu. Belki de kakao içiyor, Séverin için çirkin bir cicili bicili taç yapıyor ve L'Eden'deki yıllık yeni yıl partisi için bir fıçı ithal şampanyayı nasıl kaçıracaklarını düşünüyorlardı. Belki Laila yemek yapmayı bırakmamıştı ve L'Eden hâlâ şeker kokuyordu ve Zofia'yla kek dilimleri için kavga ediyorlardı. Belki Séverin mirasını çöpe atmak yerine kabul etmişti ve belki de diğer Enrique

Sadece Ilustrados'un bir üyesi değil, aynı zamanda Paris'in kadeh kaldıran kişisiydi ve etrafı her sözünü merakla bekleyen bir grup hayranıyla çevriliydi. Olabilir.

Petersburg saatlerinin ağır çınlamaları gecenin sekizinci saatini işaret ediyordu. Enrique durakladı ve sonra onu duydu: uzaktan gelen gümüşü düğün çanları. İki saat sonra, Kazan Meryem Ana Katedrali'nde yeni evlenen çift, düğün alaylarını bu sokaklarda, kış mevsiminde, atlı arabaların telaşı içinde gerçekleştirecekti. Bu da hâlâ vaktinde oldukları anlamına geliyordu. Sanat tüccarının deniz kenarındaki malikânesine ancak sekizi çeyrek geçeceklerdi ve yol uzundu. Saatler ikinci kez çaldığında Enrique ürperdi. Séverin ve Laila'nın Mariinsky Tiyatrosu'nda buluşmalarına ve Tezcat gözlüklerinin lensini ele geçirmek için sanat simsarına tuzak kurmalarına sadece bir saat kalmıştı. Tanrı Enrique'ye anında kurtuluş vaat edebilirdi ama yine de orada olmak, Laila ve Séverin'in ortasında sıkışıp kalmak istemezdi. Enrique bu düşüncesiyle az önce dine küfrettiğinden belli belirsiz endişe duyarak istavroz çıkardı.

Yanında, Zofia onunla adım adım eşleşti.

Bu gece için kendini zayıf, genç bir adam olarak gizlemişti. Mum ışığındaki saçları geniş bir şapkanın içine sokulmuş, ince bedeni dolgulu bir ceketle gizlenmiş ve kısa boyu bir çift akıllı ayakkabıyla desteklenmişti. Doğal olarak onun tasarımı. Zofia'nın gerekmedikçe giyilemeyecek kadar kaşındırıcı bulduğu takma sakalı paltosunun ön cebinden dışarı sarkıyordu. Yürürken hiç titremiyordu. Aksine, sanki kanına işlemiş gibi soğuktan zevk alıyor gibiydi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Zofia.

"Sana bakmak hoşuma gidiyor," dedi. Bunun nasıl çıktığını görünce dehşete kapıldı ve hemen ekledi: "Yani, neredeyse inandırıcı görünüyorsunuz ve bunu sadece estetik açıdan takdir ediyorum."

"Neredeyse ikna edici," diye tekrarladı Zofia. "Eksik olan ne?"

Enrique ağzını işaret etti. Sesi onu tamamen ele veriyordu.

Zofia kaşlarını çatı. "Biliyordum. Annemden gelen genetik bir yatkınlık olmalı." Ağzını büzdü. "Soğuşun yardımcı olacağını düşünmüştüm ama dudaklarım hep çok kırmızı görünüyor."

Enrique ağzını açıp kapatarak bir sonraki kelimeyi bulmakta zorlandı.

"Kastettiğin bu muydu?" diye sordu.

"Ben... evet. Tabii ki."

Şimdi ağzından bahsettiğine göre, elbette ona bakmak zorundaydı. Şimdi dudaklarının kış elması gibi ne kadar kırmızı olduğunu ve tadının neye benzeyebileceğini düşünüyordu. Sonra az önce ne düşündüğünü fark etti ve kendini silkeledi. Zofia onu *huzursuz etmişti*. Farkında olmadan ona sinsice yaklaşmıştı ve şimdi de en olmadık zamanlarda varlığını hissettiriyordu. Enrique düşüncelerini Hypnos'a yöneltti. Hypnos onu anlıyordu. Diğer çocuk, ruhunda bir yarıkla yaşamının nasıl bir şey olduğunu, hangi tarafının egemen olacağını asla tam olarak bilememenin -İspanyol ya da Filipinli, sömürgeleştirilenin oğlu ya da sömürgecinin oğlu- nasıl bir şey olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Şimdilik aralarındaki ilişki sıradan bir ilişkiydi ve bu Enrique için gayet uygundu ama o daha fazlasını istiyordu. Bir odaya girdiğinde önce onu arayacak, sanki dünyanın sırları onun bakışlarında saklıymış gibi ona bakacak, cümlelerini tamamlayacak birini istiyordu. Pastasını paylaşacağı birini.

Belki Hypnos'ta bunu bulabilirdi.

Dolu dolu bir hayat yaşamak Tristan'ı mutlu ederdi. Enrique yakasından çıkan çiçeğe hafifçe dokundu ve bir dua mırıldandı. Bu kurumuş bir ay ışığı çiçeği, Tristan'ın dövdüğü son çiçeklerden biriydi. Çiçekler tazeyken ay ışığını emebilir ve birkaç saat boyunca ışıltısını koruyabilirdi. Kuruyunca, eski parlaklığının hayaletinden başka bir şey değildi.

"Bu Tristan'ın," dedi Zofia.

Enrique elini çiçekten çekti. Onu gördüğünü sanmıyordu. Ona baktığında, elinin cebinde olduğunu gördü... aynı Dövme çiçek sapı dışarı çıkmıştı... ve Tristan'ın da onlarla birlikte olduğunu biliyordu.

ÖN KONAK önlerinde bir ay gibi yükseliyordu. Kar, yüzlerce görkemli sütunun etrafına sarılmış cicili bicili kurdelelere takılmıştı. Girişi kaplayan Noel çamlarının arasına gizlenmiş narin çanlar onlar geçerken çalıyordu. Malikânenin kendisi bir çocuğun oyuncak evinin hayata geçirilmiş hali gibiydi; şeker renkli mozaikler kubbelerini eğimli bir şekilde süslüyor, buzlu camlar camdan çok şekere benziyordu.

"Rollerimizi hatırlıyor musun?" diye sordu Enrique.

"Eksantrik ve dikkati kolayca dağılan bir insanı oynuyorsun-"

"-Bir yazar, evet," dedi Enrique.

"Ve ben de fotoğrafçıyım." "Çok sessiz bir fotoğrafçı." Zofia başını salladı.

Enrique, "Kâhyanın dikkatini sadece birkaç dakikalığına dağıtın," dedi. "Bu bana Tanrıçalar Odası'na girmeden önce herhangi bir kayıt cihazını araştırmak için yeterli zamanı verecektir."

Hypnos'tan ödünç aldığı parlak zümrüt kadife ceketin yakalarını düzeltti ve ardından kükreyen bir aslan şeklindeki devasa kapı tokmağını çekti. Dövme tokmak gözlerini kısıtı, esniyormuş gibi yaptı ve ardından eşikteki küçük buz sarkıtlarını sallayan devasa, metalik bir kükreme çıkardı. Enrique çığlık attı.

Zofia bunu yapmadı ve o kendine geldiğinde tek kaşını kaldırmakla yetindi.

"Ne?" dedi Enrique. "Çok gürültülüydü."

"*Biliyorum*. O Dövme aslan-"

"Seni kastetmiştim," dedi

Zofia.

Uşak kapıyı açıp onları geniş bir sırtışıla karşıladığı sırada Enrique kaşlarını çatı. Açık tenliydi, siyah sakalları vardı ve kabarık pantolonunun üzerine ağır işlemeli mavi ve gümüş rengi bir ceket giymişti.

"*Dobriy vyecher*," dedi sıcak bir şekilde. "Bay Vasiliev size katılamadığı için özürlerini ilettiler, ancak koleksiyonunun, özellikle de sizin gibi saygın bir sanat eleştirmeni tarafından ele alınmasından büyük memnuniyet duyuyor."

Enrique göğsünü kabarttı ve gülümsedi. Bir araya getirdiği sahte belgeler oldukça etkileyici görünüyordu. O ve Zofia malikânenin geniş girişine adım attılar. Şimdiye kadar planlar uyuşuyordu. Maun zemini çapraz yıldız ve zencir desenleri oluşturuyordu. Yüzen fenerler koridorları aydınlatıyordu ve her tarafta hareket halindeki kadınların portreleri vardı - bazıları mitolojik, bazıları modern. Enrique, Salomé'nin Yedi Peçenin Dansı'nı ve Hindu tanrıalarının önünde gösteri yapan Hint perisi Urvashi'nin bir tasvirini tanıdı. Ama duvara hâkim olan resim, tanımadığı güzel bir kadının resmiydi. Kan kırmızısı saçları beyaz boynundan aşağıya doğru kıvrılıyordu. Elindeki terliklere bakılırsa bir balerindi.

Uşak selamlamak için elini uzattı. "Biz en-"

Enrique elini uzattı, sonra uşak elini sıkmaya kalkışamadan geri çekti. "Ben... ete dokunmaktan zevk almıyorum. Bana ölümlülüğümü hatırlatıyor."

Uşak belli belirsiz rahatsız olmuş görünüyordu. "En derin özürlerimi sunarım."

"Ben sığ olanları tercih ederim." Enrique burnunu çekti ve tırnaklarını inceledi. "Şimdi-"

"-Fotoğraf ekipmanlarımız geldi mi?" diye araya girdi Zofia.

Enrique kaşlarını çatmak için bir saniyesini ayırdı. Zofia'nın dikkati dağılmış olmalıydı çünkü geçmişte bir kez bile repliklerini karıştırmamıştı. Şimdi ona baktığında bıyığının kenarlarından hafifçe kalktığını fark etti.

"Evet, öyle oldu," dedi uşak. Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirdi. "Devasa bir seyahat dolabının içinde kilitliyidiler." Durakladı ve Enrique onun gözlerinin Zofia'nın kalkık bıyıklarına kayışını izledi. "... Sormak zorundayım, her şey yolunda mı-"

Enrique yüksek sesle, histerik bir kahkaha attı.

"Ah, sevgili dostum! Ne kadar düşünceli, değil mi?" dedi Zofia'nın yüzünü tutup başparmağını havaya kalkmış bıyıklarının üzerine bastırarak. "İnsan ne büyük bir eser! Akılda ne kadar asil, yetenekte ne kadar sonsuz... uh..."

Enrique durakladı. Dürüst olmak gerekirse *Hamlet* hakkında bildiği tek şey buydu ama sonra Zofia konuştu.

"-Biçim ve hareket olarak ne kadar etkileyici ve takdire şayan," dedi sesi alçak perdeden.

Enrique ona baktı.

"Arkadaşımın tuhaflıklarını bağışlamalısınız," dedi uşağa yumuşak bir sesle, sözlerini hatırlayarak. "Bana odalardan bazılarını gösterme nezaketinde bulunur musunuz? Kısa bir tur gerekli ama makale için başka fotoğraf gerekip gerekmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmış olan uşak yavaşça başını salladı. "Bu taraftan..."

"Ben burada kalacağım," dedi Enrique, yavaş bir daire çizerek. Şakaklarına vurdu ve yüksek sesle derin bir nefes aldı. "Sanatı içime çekmek istiyorum. Hakkında yazacak kadar cüretkâr olmadan önce onu *hissetmek istiyorum*. Anlıyorsunuzdur."

Uşak gergin bir gülümseme takındı. "Sizi en iyi yaptığınız şeyle baş başa bırakıyorum." Ve bu sözlerle Zofia'yı evin başka bir bölümüne götürdü.

Gözden kaybolduklarında, Enrique cebinden bir Dövme küre çıkardı ve havaya fırlattı, herhangi bir tespit cihazı için odayı yavaşça taramasını izledi. Kâhyanın sözleri bulandırdı. *Ne yapıyorsun*

En iyisi. Milli Kütüphane'nin avlusunda durduğunu, nemli parmak izlerinin kimsenin katılmadığı sunum notlarını lekelediğini düşündü... ve daha sonra Ilustrados'tan gelen mektubu.

... Tarih üzerine ilham verici makalelerinizi yazın. En iyi yaptığınız şey bu ...

Hâlâ acıtıyordu. Enrique'nin referanslarının hiçbir önemi yoktu. Profesörlerinin ve danışmanının sözlerinin ağırlığının onlar için pek bir şey ifade etmeyeceğini düşünmüştü ama Séverin'in etkisinin hiçbir işe yaramamasına şaşırılmıştı. Séverin'in kamuoyu desteği evrensel olarak takdir edilen bir etki anlamına geliyordu: para. Ama belki de fikirleri o kadar aptalcaydı ki, hiçbir para onları dinlemeye değer kılmıyordu. Belki de sadece yeterli değildi.

En iyi yaptığın şey.

Enrique çenesini sıktı. Şimdiye kadar küresel algılama cihazı yere yerleşmişti. Oda güvenliydi. Koridorun diğer tarafında ayak sesleri yankılandı. Zofia ve uşak geri dönüyordu. Birazdan Tanrıçalar Odası'na girecekler ve orada Tezcat gözlüklerini ve onunla birlikte *İlahi Sözler*'i bulacaklardı. Ilustradolar onun ölü dilleri öğrenmekten ve tozlu kitapları karıştırmaktan başka bir şey yapmadığını, fikirlerinin değersiz olduğunu düşünüyorlardı ama onda çok daha fazlası vardı. *İlahi Sözler*'i elde etmek ihtiyacı olan tek kanıttı. O zaman yeteneklerinin güç sağlayabileceğini inkâr edemeyeceklerdi.

Şimdi tek yapması gereken onu almaktı.

TANRILARIN ODASI Enrique'yi neredeyse dize getiriyordu.

Unutulmuş bir tapınağın fuayesi gibiydi. Gerçek boyutlardaki tanrıçalar girintili nişlerden öne doğru eğilmişti. Yukarıda, yıldızların yavaşça dönmesi ve gezegenlerin sanki görünmez bir eksen üzerinde dönmesi için mekanize edilmiş, özenle hazırlanmış serulean bir tavan uzanıyordu. Bu sanat eseri ona kendini küçük ama görkemli hissettiriyordu, sanki kendinden daha büyük bir şeyin parçasıymış gibi. Her Pazar ayine gittiğinde böyle hissederdi, ilahi bir sevgiyle çevrili olduğunu hatırlayarak iç geçirirdi. Bu odada yıllardır ilk kez böyle hissediyordu.

"Oda gerçekten çok etkileyici," dedi uşak saygılı bir ses tonuyla. "Yine de uzun sürmeyecek."

Bu Enrique'nin dikkatini keskinleştirdi. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Tanrıçalar Odası'nın tam olarak anlayamadığımız ancak makaleniz yayınlandığında daha da netleşeceğini umduğumuz benzersiz bir işlevi var. Gördüğünüz gibi, Tanrıçalar Odası ... ortadan kayboluyor."

"Affedersiniz?"

"Her saat başı," dedi uşak. "Tanrıçalar duvarlara gömülüyor ve tüm bu yaldızlı süslemeler bembeyaz oluyor." Saatine baktı. "Tahminime göre, kaybolmadan ve bir sonraki saatte geri dönmeden önce yaklaşık yirmi dakikanız kaldı. Ama bu sürenin fotoğraflarınızı çekmek ve notlar almak için yeterli olacağını düşündüm. Ayrıca, kapı kapandıktan sonra burası neredeyse buz gibi olur. Orijinal sanatçının, belki de taş ve boyanın korunması için bir Dövme sıcaklık kontrol mekanizması kurduğunu düşünüyoruz. Her neyse, yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Ve uşak kapıyı arkasından kapatarak gitti. Enrique kalp atışlarının değiştiğinden şüphelendi: *Oh hayır oh hayır oh hayır.*

"Hypnos nerede?" diye sordu Zofia.

Boğuk bir ses dikkatini çekti. Bir sütun tarafından neredeyse gizlenmiş ve yaldızlı oda duvarlarından birine yaslanmış, üzerinde *fotoğrafçılık ekipmanı* yazan büyük, siyah bir bavul duruyordu. Zofia hızla dolabın menteşelerini açtı. Kapı açıldı ve çok sinirli görünen bir Hypnos dışarı çıkıp kendini salladı.

"Bu... korkunçtu," dedi dramatik bir iç çekişle. Odanın ani ışığına ve güzelliğine karşı gözlerini kırıştırdı. Çıplak bir şaşkınlık yüzünü aydınlattı ama ikisine döndüğünde bu şaşkınlık kayboldu. "Zofia, sen büyüleyici bir adamsın, ama seni sakalsız tercih ederim... ve *burası* neden bu *kadar soğuk*? Ne kaçırdım ben?"

"Tanrıçalardan oluşan bu sanat enstalasyonunun tamamı yok olmadan önce sadece yirmi dakikamız var," dedi Zofia.

"Ne?"

Zofia durumu açıklarken Enrique odanın içindeki gerçek heykellere odaklandı. Etraflarındaki tanrıça heykellerinde garip bir şekilde birleştirici bir şey vardı. Tanrıçaların dünyanın dört bir yanındaki farklı panteonlardan olacağını düşünmüştü... ama yine de on tanesi de Helenik dönem tanrıalarının giydiği aynı dökümlü, mermer tunikleri giyiyordu... *biri* hariç. Arada bir ayırt edici bir nesne dışında neredeyse aynı görünüyorlardı: bir lir ya da bir maske, astronomik bir alet ya da bir bitki dalı.

"Bu tanrıçalar bana tuhaf geliyor," dedi Enrique. "Çeşitlilik göstereceklerini düşünmüştüm. Parvati ve İştâr'ı, Freya ve İsis'i göreceğimizi sanıyordum... ama hepsi birbirine çok mu benziyor?"

Hypnos yanağına dokunmak için uzanarak, "Şimdilik sanat dersini bize bırak, *mon cher*," dedi. "Sadece Tezcat gözlüklerinin nerede olabileceğine odaklan."

"Bir tanrıçanın içinde mi?" diye sordu Zofia.

"Hayır," dedi Enrique, koleksiyona bakarak. "Fallen House güvenlik kutularının nasıl çalıştığını biliyorum... her zaman bir bilmece saklarlar. Ve mülkün kendisinin yok edilmesini gerektirecek bir şey yapmazlardı."

"Soğuk temel sıcaklıktır," dedi Zofia, neredeyse kendi kendine.

"Sanırım bunu biliyoruz, *ma ch-chère*," dedi Hypnos titreyerek.

"Öyleyse faktörü değiştirin. Isı ekleyin."

Zofia ceketini çıkardı ve yumuşak bir hareketle astarını yırttı. Hypnos çığlık attı. "Bu ipek!"

"Bu *soie de Chardonnet*," dedi Zofia. Kulağının arkasından bir kibrit çıkardı. "Mayıs ayındaki sergide sergilenen son derece yanıcı bir ipek ikamesi. Seri üretim için iyi değil. Ama bir meşale için mükemmel."

Zofia kibriti çaktı ve yere düşürdü, ardından alevli bezi havaya kaldırdı ve parlak bir hızla havayı ısıttı. Alevi etrafa saçtı ama duvarlarda ya da heykellerin yüzlerinde hiçbir değişiklik olmadı. Chardonnet ipeği hızla yanıyordu. Bir dakika içinde ellerine vuracak ve onu yere düşürmekten başka çaresi kalmayacaktı.

"Zofia, sanırım yanıyorsun," dedi Enrique. "Belki de ısı işe yaramıyordur-"

"Ya da..." dedi Hypnos, çenesini tutup yere doğrultarak. Mermer zemindeki ince buz tabakası erimeye başladı. Enrique yaklaştığında, bir harfin ana hatları gibi ayna parlaklığında bir şekil gözüne çarptı. "Belki de tanrıçalarla dolu bir odada kendini yeterince küçük düşürmedin."

"Elbette," dedi Enrique dizlerinin üzerine çökerek. "*Zemin*."

Zofia el fenerini yaklaştırdı. Orada bir bilmece şekillendi:

BURUN SIRLARIN KOKUSUNU BİLMEZ AMA ŞEKLİNİ TUTAR.

SÉVERİN

Séverin'in yedi babası ama sadece bir erkek kardeşi vardı.

Yedinci babası -en sevdiği babası- Gluttony'ydı. Obur iyi bir adamdı ama birçok borcu vardı ve bu da onu sevmek için tehlikeli kılıyordu. Tristan onları yalnız bıraktığı dakikaları sayar, Séverin onu sakinleştirmek için ne söylesen söylesin Obur'un onları terk edeceğinden korkardı. Gluttony'nin cenazesinden sonra Séverin, masasının altına sıkıştırılmış ve üzeri kirle kaplanmış bir mektup buldu:

Sevgili çocuklar, çok üzgünüm ama vasiniz olmaktan vazgeçmek zorundayım. Çocuk istemeyen zengin ve güzel bir dula evlenme teklif ettim.

Séverin mektubu sıkıca tuttu. Madem Obur evlenecekti, o zaman neden fare canına kıymıştı? Sadece serada haşerelerden korunmak için bulundurulmuş bir zehir, Obur'un hiç girmedığı ama Tristan'ın sevdiği bir sera.

Tristan cenazede, "Ben hep yanında olacağım" demişti.

Evet, diye düşündü Séverin şimdi. Ona her zaman sahip olacaktı. Ama onu her zaman tanıyacak mıydı?

TROIKA Petersburg sokaklarında gürlerken, Séverin Tristan'ın çakısını çıkardı. Kenarından Goliath'ın felç edici zehrinin parıldayan bir damarı akıyordu. Bıçağa dokunduğunda, Tristan'ın öldürdüklerinden arta kalan hayalet tüylerin yumuşak fırçasını hayal etti. Sonra Tristan'ın geniş sırtışını ve sinsî şakalarını hatırladı ve bu bıçağı kardeşiyle bağdaştıramadı. Bir insan bu kadar çok sevgiyi ve bu kadar çok şeytanı aynı kalpte nasıl barındırabilirdi?

Troyka durdu. Çekilmiş kadife perdelerin arasından Séverin kahkahaları, keman müziğini ve birbirine çarpan bardakların çan sesini duydu.

"Mariinsky Tiyatrosu'na vardık, Mösyö Montagnet-Alarie," diye seslendi şoförü ön taraftan.

Séverin bıçağı ceketinin çelik astarlı cebinin arkasına, kendisine zarar veremeyeceği bir yere sakladı. Dışarı çıkmadan önce Séverin gözlerini kapadı ve Roux-Joubert'i yeraltı mezarlarında, ağzından tanrıların parlayan kanı olan altın ikor damlarken hayal etti. Hayali hisler derisinin üzerinde geziniyordu; omurgasından siyah tüyler fişkırıyor, kanatları omuzlarına dökülüyor, boynuzları kafasından çözülüyor ve yenilmezliğin o kusursuz telaşı. *Tanrılığın*. Kötü ya da iyi niyetli, umurunda değildi. Sadece daha fazlasını istiyordu.

Petersburg'un ışıltılı seçkinleri bale gösterisinden önce Mariinsky Tiyatrosu'nun içinde süzülüyordu. Girişte, Rus peri masallarının kardan kızı Snegurochka'nın dövülmüş buzdan heykeli yavaşça dönüyor, buzdan yıldızlar ve kristal incilerden oluşan elbisesi ışığı yakalıyor ve kırmızı halı zemin üzerine don ağları yayıyordu. Altın aplikeli ve kuğu tüylü *kokoşnikler* giyen kadınlar solgun ellerinin arkasından gülüyordu. Hava amber parfümü, tütün dumanı, tuz ve ara sıra karın metalik tınısı gibi kokuyordu. Ermin ve samur kürklere bürünmüş birkaç kadın, arkalarında dedikodular bırakarak yanından geçip gitti.

"Paris'ten gelen otelci mi bu?" diye fısıldadı biri. "Nerede oturuyor?" "Ona öyle bakma Ekaterina," diye tersledi diğeri. "Söylentilere göre gece yatağını ısıtacak bir kabare yıldızı ya da fahişe var." "*Ben* onu kolunda göremiyorum," dedi burnunu çekerek.

Séverin onları görmezden gelerek girişin fildişi ve yaldızlı kapılarına doğru döndü. Dakikalar yavaş yavaş geçiyordu. Séverin elmas mühür yüzüğünü serçe parmağının etrafında döndürdü. Laila onu böyle çağırdığı için ondan nefret edecekti.

ama ona başka bir seçenek bırakmış gibi değildi. Onunla on beş dakika önce burada buluşması gerekiyordu. Séverin odaya doğru döndü. Gıcır gıcır gümüş ceketli bir garson, küçük porselen tabaklardaki *zakuskilerin* yanında, buzdan oyulmuş ve karabiberli votkayla doldurulmuş bir bardak tabağını dengeliyordu: salatalık turşusu ve parlak karaca, et jölesinde asılı et parçaları ve kalın çavdar dilimleri.

Ermin kürkü giymiş bir adam gözüne çarptı ve bakışlarını kapıya kadar takip etti. Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi, sonra iki bardak alıp birini Séverin'e uzattı.

"*Za lyubov!*" dedi ve neşeyle bardağı geri devirdi. Adam sesini alçalttı. "'Sevmek' demek, dostum." Göz kırptı ve kapıya doğru baktı. "Umarım seni uzun süre bekletmez."

Séverin votkasını bir dikişte içti. Votka boğazında tıttı. "Ya da beni hiç bulamasın."

Adam şaşkın görünüyordu ama bir şey söyleyemeden, altın sarmal merdivenin tepesinden bir spiker seslendi: "Bayanlar ve baylar, lütfen yerlerinize oturun!"

Kalabalık merdivene doğru ilerledi. Séverin geride kaldı. Laila hâlâ burada değildi ama yokluğunda bile onu çıldırtmayı başarmıştı. Onu başka bir kadının boğazını düğümleyen kahkahasının çınlamasında, asla taşımaya zahmet etmediği bir yelpazenin kırbacında duydu. Onu, yüzen bir şamdanın altın sisinde, bronz bir eli bir başkasının ceketinde gezdirirken gördüğünü sanıyordu. Ama asla o değildi.

Salonun içinde, altın şampanya avizeleri, ellerinin keskin bir hareketiyle kadehlerini sallayan konukların üzerinde süzülüyordu. İpek maddesine yakınlığı olan bir sanatçı, sahnenin kırmızı perdelerinin nakışlarını dövmüştü, böylece iplikler yüzen koi balıkları şeklinde akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Göğsünün içinde uzun zaman önce çocukluktan kalma bir dürtü kıpırdadı... seyircileri izlemek, bakışlarının izlediği yolları takip etmek. *Mucizeler* yaratmak için. Ama o bunu bastırdı.

Séverin gizlice yanındaki boş kutuya bir göz attı. Sanat simsarı Mikhail Vasiliev her an gelebilirdi. Sabırsızlıkla ayağını yere vurdu ve ardından küçük bir küfür savurdu. Zofia'nın ayakkabılarını kapladığı anti manyetik tozun bir kısmı ahşap zemin boyunca ince bir kum bırakmıştı. Elindeki elmas mühür yüzüğe baktı.

Laila'nın gerdanlığına bağlıydı. Ona kaşlarını çattı. Ya işe yaramıyordu ya da onu tamamen görmezden gelmeyi seçmişti.

Kapının açılma sesini duyan Séverin doğruldu. Laila'yı bekliyordu ama açılan onun kapısı değildi, Vasiliev'in kapısıydı. İki silahlı muhafız onunkinin yanındaki kabine girdi. Kelepçeleri açılmıştı ve alt kattaki özel lobi salonuna girmelerini sağlayan kanla dövülmüş dövme, gaz lambalarının altında kızıl bir parıltı yayıyordu. Séverin küçük bir sembol seçebildi... bir elma... muhafızlar dönüp kutuyu taramadan önce.

"Bu her gibi değil," diye mırıldandı muhafızlardan biri.

"Diğeri inşaat halindeydi," dedi ikincisi. "Vasiliev'in salonu bile inşaat halinde. Köşelere yeni metal kirişler ya da başka bir şey eklemek zorunda kaldılar."

Diğeri muhafız başını salladı ve sonra ayaklarını yere sürterek tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Burayı artık temizlemiyorlar mı? Şu toza bak. İğrenç."

"Vasiliev tüm bu değişikliklerden hoşlanmayacak... Bu gece gergin."

"Öyle *olmalı*. Birisi girişteki verit taş aslanı çaldı. Bildiğinden değil, o yüzden ona söyleme." Adam ürperdi. "Bugünlerde etrafında olmak yeterince zor."

Séverin şampanya kadehine gülümsedi.

İlk muhafız buz kovaşında terleyen şampanya şişesini aldı.

"En azından Mariinsky Tiyatrosu kabarcıklı bir özür göndermeyi uygun gördü." İkincisi sadece homurdandı.

İki muhafız Vasiliev'i her şeyin güvende olduğuna ikna etmek için tekrar dışarı çıktı. Perdenin üzerindeki işlemeli koi balığı, özenle yapılmış bir 5 rakamının içinde yüzüyordu.

Perdeye beş dakika kaldı.

Vasiliev'in kapısı bir kez daha açıldı ve Séverin tırnaklarını kolçağa geçirdi. Ancak kapı kapandığında bunun Vasiliev'in locasının girişi olmadığını fark etti. Ama onunki. Gül ve şeker kokusu havayı doldurdu.

"Geç kaldın," dedi.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim, Séverin," dedi yumuşak bir sesle.

Daha önce ona *Mecnun* derdi ama bu hayatlar önceydi.

Başını çevirdi ve Laila'yı gördü. Bu gece muhteşem bir altın elbise giymişti. Binlerce cazip fiyonk belini süslüyordu. Saçları

yukarı çekilmişti ve altın tüylü, sanatkârane bir faça, buklelerinin arasında küçük bir güneş gibi duruyordu. Gözleri kızın boynuna gitti; boğazı çıplaktı.

"Kolyen nerede?"

"Metalik bir elbiseyle elmas bir gerdanlık oldukça rüküş görünüyor," dedi ve bir *tsk* sesi çıkardı. "Anlaşmamız yatağım üzerinde hak iddia etmene izin veriyor -sözde-, zevk anlayışım üzerinde değil. Ayrıca, bu birlikte ilk kez halkın karşısına çıkışımız. Şatafatlı bir elmas kolye, benim gibi bir kadının zengin bir sevgili bahanesi olmadan kabare dışında var olamayacağını dünya zaten biliyorken, para için emirlerinizi yerine getirdiğimi yüksek sesle ilan ediyor. *Yakanız* bu gece için abartılı olurdu."

Bu son kısmı acı bir şekilde ekledi, çünkü doğruydı. Laila gibi kadınlar dünyada özgürce hareket edemiyordu ve dünya bu yüzden daha fakirdi.

"Tabii kıyafetimin rolümü abarttığımı düşünmüyorsanız?" diye sordu kaşını kaldırarak. "Elmas kolyeyi daha az göz alıcı bir elbiseyle mi tercih ?"

"Mesele kıyafet değil. Görünüşle ilgili," dedi sıkıca. "Benimle gelmeni ve sana ettiğim yemin gibi o kolyeyi takmanı beklerdim."

Tam o sırada perde açıldı ve narin beyaz tüller içindeki balerinler sahnede dönmeye başladı. Dövmeye ışıklar Laila'nın elbisesinin kenarını yakalayarak onu erimiş hale getirdi. Séverin seyircilerin yüz ifadelerini taradı, gözleri Laila'ya sabitlenmiş olmasına rağmen birkaçının kendisine doğru döndüğünü görünce sinirlendi. Çok geç fark etti ki Laila'nın parmakları, eli koluna dayanana kadar ortak kol dayanaklarının bariyerini aşmıştı. Geri çekildi.

"Sevdiğin kıza böyle mi davranılır?" diye sordu. "Elbette, dokunuşuma dayanabilirsin."

Laila daha yakına eğildi ve Séverin'in ona bakmaktan başka çaresi kalmadı: boynunun zarif çizgisine, dolgun dudaklarına ve cygnet gözlerine. Bir keresinde, birbirlerine güvendiklerinde, ona bir oyuncak bebek gibi bir araya getirildiğini söylemişti. Sanki bu onu daha az gerçek yapıyormuş gibi. Bu parçalar -izlediği dudaklar, öptüğü boyun, dokunduğu yara izi- enfesti. Ama onun özü bu değildi. Onun özü, bir odaya girdiğinde tüm gözlerin sanki hayatının performansını sergiliyormuş gibi ona çevrilmesiydi. Onun özü bağışlama dolu bir gülümseme, ellerindeki sıcaklık, saçlarındaki şekerdi.

Bu düşünce aklına geldiği anda, Tristan'ın gri gözleri, parçalanmış kuş kanatları ve hatırası tarafından yutularak kayboldu.

ve Laila'nın hızlı nabzı. Uyuşukluk yükseldi ve hiçbir şey hissetmeyene kadar onu buz kesti.

"Seni sevmiyorum," dedi açıkça.

"Öyleyse rol yap," diye fısıldadı, parmakları şimdi adamın çenesinde geziniyor, yüzünü kendi yüzüne çeviriyordu.

O kadar yaklaştı ki, gerçekten-

"Ana fuayede Vasiliev'in güvenlik görevlilerinin ceketlerini okudum," diye fısıldadı. "Vasiliev özel salonun dışında iki koruma bırakıyor. Biri silahlı, diğeri de odayı açmak için kan dövmesi yaptırmış. Dövmeli olan... benim bir hayranım..." Séverin onun dudağının bu sözlerden duyduğu hoşnutsuzlukla kıvrıldığını fark etmedi. "Hypnos'un kalabalığı yönlendirmek için yerleştirdiği birkaç Nyx Evi muhafızı var. Birkaçı Vasiliev'in muhafızları kılığına girmiş."

Séverin başını salladı ve ondan uzaklaşmaya başladı. Ona bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu.

"Daha bitirmedim," diye tısladı.

"Çok fazla dikkat çekiyoruz. Sonra anlatırsın."

Laila onun elini sıkıca kavradı ve Séverin haşlandığını hissetti. Bu iş yeterince ileri gitmişti. Uzanıp Laila'nın başının arkasını kavradı, boynunun çukuruna doğru eğilirken teninin sıcak nabzını hissetti. Kızın nefesi kesildi.

"Şimdi kendi rolünü abartıyorsun," dedi ve sonra onu serbest bıraktı.

OTUZ DAKİKA SONRA ara için çağrı geldi.

Sahne perdeleri sıkıca kapandı. Séverin, Vasiliev'in yanlarındaki locadaki sandalyesinden kalkarken çıkardığı sesi dinledi.

"Bu kadar yeter," dedi.

Séverin onun sesini ilk kez o zaman duydu. Beklediği gibi değildi. Vasiliev iri yarı bir adamdı, koyu renk saçları vardı ve şakakları gümüş rengindeydi. Güç dolu görünüyordu ama sesi neredeyse ince ve inceydi. Boynunda altın bir zincir parlıyordu. Zincirin ucunda Tezcat gözlüğünün mercek parçası dönüyordu.

Laila ayağa kalktı, elini onun omzuna koydu. Boğazına dokundu ve L'Énigme başlığı yüzünün etrafında açılarak gözlerini ve burnunu gizledi, sadece duyusal bir telkinle kıvrılan ağzını bıraktı. Onun

Kalabalıktan uzaklaşıp hizmetlilerin servis koridorlarından geçerek ana lobiden ayrılan karanlık bir koridora girdiklerinde nazlı gülümseme kendi kamufajını oluşturdu.

Vasiliev'in özel salonunun girişi, dua eden iki, on iki ayak yüksekliğinde mermer el şeklinde tasarlanmıştı. Birine giriş izni verildiğinde avuç içi kapılar açılırdı. Séverin eşiği inceledi. Her edinin, her saklanma yerinin birilerinin kendilerinden daha uzun yaşamasını umduğu bir mesaj içermesi anlamında aynıydı. İşin püf noktası bağlamı anlamakta yatıyordu. Vasiliev'in salonu da farklı değildi. Birisi ellerin birbirine kenetlenmesinin bir misafirin Vasiliev'in önünde eğilmesinin işareti olduğunu düşünebilirdi... ama Séverin bunun tam tersi olduğundan şüpheleniyordu. Kapılar devasa görünüyor, önlerinde duran herkesi -boyları ne olursa olsun- küçük gösteriyordu. Tasarımda apoolgetik bir şeyler vardı. Séverin'e göre bu, suçluluğun yüksek sesle, alenen ifadesiydi. Belki de Vasiliev'i, ölmüş balerin sevgilisine bir selam olduğunu düşünerek Düşmüş Ev'in Tezcat lens kolyesini takmaya ikna eden suçluluk duygusuyla aynıydı.

Séverin girişte konuşlanmış iki adam arasındaki mesafeyi hesapladı. Biri sırtında süngüsü olan bir muhafızdı. Bir tarafa doğru eğilmiş duruşu bacağının sakat olduğunu gösteriyordu. Diğer muhafızın elleri önünde kenetlenmişti. Laila'yı görünce yüzünde yağlı bir gülümseme belirdi.

"Matmazel L'Énigme!" dedi başını eğerek. "Bu akşam burada olacağınıza dair söylentiler duydum."

Séverin'in arkasında yürüdüğünü zar zor fark etti.

"Bu zevki neye borçluyuz?"

Laila güldü. Yüksek, sahte bir sestti.

"İçeride beni şahsen selamlamak isteyen bir hayranım olduğu söylendi."

"Ah, Matmazel, keşke..." İlk muhafız alay etti. "Ama, kimse bunlardan biri olmadan giremezsiniz." Bileğini kaldırarak elma şeklindeki kanla dövülmüş dövmeyi gösterdi. "Tabii Matmazel'in üzerinde gizli bir yerde saklı bir tane yoksa?"

Adamın gözleri kadının üzerinde gezindi ve Séverin adamın boynunu kırmak için büyük bir istek duydu.

"Kontrol edebilirsin," dedi ipek gibi.

Muhafızın gözleri büyüdü. Yakasını düzeltti, sonra ona doğru yürüdü. Laila incelenmek üzere bronz bacağını uzattı. Séverin ondan geriye doğru saydı.

9 ...

Adam onun kalçasına uzandı.

7 ...

Diğer eli beline giderken Laila gülermiş gibi yaptı.

4 ...

Adam ona dokunduğu anda Laila bir bıçak çıkarıp adamın boynuna dayadı ve Séverin'i elinde bir bıçak tutarak işe yaramaz bir şekilde orada öylece bıraktı.

"Muhafız!" diye bağırdı ilki.

Ama süngülü adam . "Çekin şu kaltağı üstümden," dedi.

Séverin bıçağını kaldırdı ve ileri doğru yürüdü. "Korkarım o sizin için çalışmıyor. Bizim için çalışıyor."

Laila bıçağı onun boğazına daha sıkı bastırdı.

"Beni öldürürsen içeri giremezsin," dedi adam terlemeye başlayarak.

"Bana ihtiyacın var."

"Tam tersine," dedi Laila. "Sadece elinize ihtiyacımız var."

Adamın gözleri büyüdü. "Lütfen-"

Laila Séverin'e baktı. Séverin bıçağını daha yukarı kaldırdı.

"Hayır-" diye başladı muhafız.

Séverin silahı indirdi, son saniyede tutuşunu değiştirdi, böylece ağır kabza adamın kafatasının arkasına çarptı. Adam öne doğru yığıldı, bayıldı.

"İğrenç," diye tısladı Laila, bıçağını cebine koyarken. Séverin'in bıçağa baktığını görünce omuz silkti. "Sana onu kendi başıma hareketsiz hale getirebileceğimi söyleyecektim. Dinlememeyi seçen sendin."

Séverin çenesini kapattı.

Nyx Hanesi'nin kılık değiştirmiş muhafızının yardımıyla sürükleyerek ileriye götürdüler ve üzerinde kanlı Dövme dövmesi olan bileğini preslenmiş avuç içi mermer kapıların ortasındaki bir giriş noktasına yerleştirdiler. Mermer dokununca titreyerek açıldı ve Séverin adamı yere düşürdü.

Séverin muhafıza baktı. "Düğün arabasını hazırlayın." Diğer adam başını salladı ve gitti.

Salonun içinde, zengin perdeler ve kızıl saçlı bir balerinin portreleri meyan kökü siyahı duvarları süslüyordu. Vasiliev bir masada oturmuş çizim yapıyordu. Laila ve Séverin'i görünce korumaları öne fırladı.

"İçerisi oldukça tozlu, değil mi?" diye sordu Séverin.

Zofia'nın manyetik mühür yüzüğüne bastı ve muhafızlar, bugün erken saatlerde sahte bir inşaat ekibinin Zofia'nın özel talimatlarına göre birkaç güçlü manyetik ışın diktiği odanın dört köşesine doğru geriye doğru zum yaptı.

Vasiliev onlara baktı, yüzü solgundu.

"Nasıl?"

"Yapışkan mıknatıslar," dedi Séverin, acımasız bir gülümsemeyle. "Büyüleyici, değil mi? Bir insanın ayakkabısını kaplayabilecek kadar küçük parçacıklar bile güçlü kutuplarını koruyabilir. Şimdi lütfen boynunuzdaki zinciri ve lens kolyesini çıkarın."

Vasiliev'in şaşkınlıkla kaşlarını çatmasını bekliyordu... ama onun yerine diğer adam başını eğdi. Yüz hatlarında suçluluk duygusu okunuyordu. Aynı suçluluk duygusu Séverin'in salonunun girişinin tasarımında da vardı.

"Bunun olacağını biliyordum."

Séverin kaşlarını çattı, tam konuşacaktı ki Vasiliev bir şampanya kadehi kaptı, içkiyi geri devirdi ve sonra koluyla ağzını silerken ürperdi.

Vasiliev, "Gerçekten kutsanmış bir adam, yüklerini bilen kişidir," dedi. Bakışları şampanyaya kaydı. "Zihin Dövme şampanyası sağlamanız büyük incelik. İnsanı suçluluk duygusundan kurtarıyor, gerçi bugünlerde hayatımda hesap vereceğim çok az insan kaldı."

Vasiliev boynundaki zinciri çözmüş, ayaklarının üzerinde sallanmaya başlamıştı bile. Tezcat gözlük camı karanlık odada parıldıyordu. Sıradan bir monokl büyüklüğündeydi ve anahtara benzeyen bir yapının içine yerleştirilmişti. Gözleri yavaşça kapanırken onu masasının üzerine koydu.

"O güvende değil, biliyorsun," dedi yorgun bir sesle. "Seni bulacak. Ve o zaman mantıklı düşünecektir."

Bilinç kaybı onu ele geçirirken çenesi göğsüne düştü. Laila yüzünde dehşetle Séverin'e baktı.

"Kimden bu?" Ama
Séverin'in verecek cevabı
yoktu.

ZOFIA

Zofia artık alevsiz olan ceketini tekrar giydi ve Tezcat algılayıcı kolyelerinden birini kopardı.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde formülü mükemmelleştirmişti, artık tek yapması gereken kolyeyi bir nesneye tutmaktı, böylece gizli bir Tezcat kapısı olup olmadığı ortaya çıkacaktı. Kolyeyi heykellere teker teker tuttu ama kolyenin rengi hiç değişmedi.

Burada saklanan her neyse farklı önlemler almıştı. Zofia kaşlarını çattı, titriyordu. Kutup havası Tanrıçalar Odası'nı doldurmuştu. Beyaz bir renk kapıdan yayılıyor, fayanslardaki altın telkâriyi siliyor ve duvarlara doğru ilerliyordu. Beyazın heykellere dokunduğu yerlerde, heykellerin şekilleri duvar nişlerine geri dönmeye başladı. Birkaç dakika içinde tamamen yok olacaktı. Bilmece bile zeminden kaybolmaya başlamıştı:

BURUN SIRLARIN KOKUSUNU BİLMEZ AMA ŞEKLİNİ TUTAR.

Bu onun için hiçbir şey ifade ama Enrique'ye baktığında gözleri parlıyordu. Hypnos sağında durmuş, kendi burnunu okşuyor ve sonra elini kokluyordu.

Hypnos, "Hiçbir sonuca varmadım," diye açıkladı.

"O zaman saate göz kulak ol ve kapıyı koru," dedi Enrique heykellere doğru yürürken. "Kâhya yirmi dakikamız olduğunu söyledi.

Zofia?"

Zofia kolyesini tekrar taktı.

"Tezcat varlığı tespit edilmedi," dedi. "Eğer burada bir tane varsa, birkaç güvenlik katmanı olmalı."

Enrique odada ağır ağır ilerledi. Zofia ceketinin diğer ceplerini karıştırarak daha yanıcı Chardonnet ipeği, bir kutu kibrit, küçük bir yontma aleti seti ve havadan su çekip donduran bir Dövme buz kalemi çıkardı. Zofia odayı inceledi ama getirdiği aletlerin hiçbirisi işe yaramadı.

Hypnos ısınmak için avuçlarının içine üfleyerek, "Düşündüm ki... hazineyle ilgili bir işaret ya da başka bir şey vardır diye düşündüm," dedi.

"X işareti gibi mi?" diye sordu Enrique.

"Bu yardımcı olurdu, evet," dedi Hypnos. "Birisi bu hazineyi yakışsız bir şekilde alaycı bulduğumu bildirmeli. Tanrıçalardan birinin içinde saklanıyor olması gerektiğini sanıyordum. Ama sonra bilmece burunlardan mı bahsediyor?"

"Zofia, aletlerde şansın yaver gitti

mi?" "Şans işe yaramaz," dedi.

"Peki, başarı var mı?"

"Hayır."

"Mitolojik olarak konuşursak, bir şeyleri koruduğu ya da sakladığı düşünülen bir şeyden bahsediyoruz," dedi. "Burada on tane tanrıça var, belki içlerinden birinin bir şeyleri saklamakla ilgili bir hikâyesi vardır?"

"Her birinin hangi tanrıça olduğunu nasıl anlıyorsun?" diye sordu Hypnos.

"İkonografi," dedi Enrique. Hepsi de tanrıça olan on heykele baktı.

Zofia'ya taşıyor olabilecekleri nesneler dışında aynı görünüyordu. Ve sonra Enrique parmaklarını şıklattı. "Şimdi anladım... Bunlar Yunan mitolojisindeki dokuz *ilham perisi*, sanat tanrıçaları. Şu liri görüyor musun?" Altın bir arp tutan boş yüzlü heykellerden birini işaret etti. "Bu Calliope için, epik şiirin ilham perisi. Onun yanında kithara enstrümanı ile aşk şiirinin ilham perisi Erato, sonra da tiyatro maskeleriyle komedinin ilham perisi Thalia var."

Zofia hayranlıkla izledi. Ona göre bu heykeller Dövme teknolojisinin harikalarıydı. Mermer ve benzeşim diler. Ama şekillerinin ona söylediği tek şey buydu. Yine de Enrique'yi dinlediğinde, sanki yeni bir ışık yanıyordu

ve daha fazlasını duymak istiyordu. Enrique kanatlarını açmış bir heykelin önünde durakladı.

"Tuhaf," dedi Enrique. "Onuncu bir heykel var... Bu uymuyor. Ama neden *ilham perileri*? Tarikat'ın *İlahi Sözler*'i koruyan Kayıp *İlham* Perileri efsanesine gönderme olabilir mi?"

Zofia, "Bu sanatı Tarikat inşa etmedi," diye belirtti.

"Doğru," dedi Enrique başını sallayarak. "Bir de bu onuncu heykel var ki hiç uymuyor. Garip, gerçekten, şekline bak-"

"Düşünmenin sırası değil!" dedi Hypnos, eliyle yeri göstererek. "Benim hesabıma göre yaklaşık on beş dakikamız kaldı."

Şimdiye kadar, beyaz renk odanın neredeyse yarısına yayılmış ve tanrıça heykellerinin yarısının bacaklarından yukarı çıkmaya başlamıştı.

"Bunun bir tanrıça olduğunu sanmıyorum," dedi Enrique. "İkonografik açıdan ayırt edici bir özelliği yok. Kanatlarında biraz altın varak var ama bu bize pek bir şey anlatmıyor. Yüzünde de ifade yok."

Zofia kıpırdamadı ama heykelde tanıdık gelen bir şey vardı... kız kardeşini düşünmesine neden olan bir şey.

"Ben de görmek istiyorum," diye homurdandı Hypnos, heykele doğru yürürken. Ona baktı, sonra kaşlarını çattı. "Eğer *ben* de böyle görünseydim, ben de tapınma talep etmezdim. Bu kıyafetlerin hiçbiri 'bana hürmet edin ölümlüler' demiyor."

Enrique, "Bu bir ilham perisi değil.. bu bir seraph, bir *melek*," dedi.

Bir adım daha yaklaştı, sonra ellerini heykelin yüzünde, omuzlarında ve gövdesinde gezdirdi.

Hypnos ısıklık çaldı. "Oldukça ileri gidiyorsun..."

Enrique, "Herhangi bir çöküntü noktası olup olmadığını görmeye çalışıyorum," dedi, "burada saklanan her neyse ona ulaşmak için bir tür serbest bırakma mekanizması."

Şimdiye kadar, beyaz renk meleğin heykeline ulaşmıştı. Ayaklarından başlayarak mermeri yavaşça duvarların içine doğru çekiyordu. Zofia'nın nefesi önünde dalgalanıyordu. Heykele baktıkça aklına Hela'yla oynadıkları eski bir hikâye ve oyun geliyordu. Kız kardeşinin fısıldadığını hatırlıyordu: "*Sır tutabilir misin, Zosia?*"

"Hypnos? Zofia? Bir fikrin var mı?" diye seslendi Enrique.

"Burun sırların kokusunu bilmez ama şeklini tutar," diye tekrarladı Zofia ağzına dokunarak. Zofia odayı geçip onlara doğru ilerlemeye başladı. "Hela ve ben, annemizin bize melekler ve çocuklar hakkında anlattığı bir hikayeden bir oyun oynardık... Doğmadan önce, dünyanın tüm sırlarını bilirsin."

Dünya. Ama bir melek başparmağını tam dudaklarınızın üzerine bastırarak onları kilitledi. Bu yüzden herkesin ağzının tam üstünde bir çukur vardır."

Hypnos kaşlarını çattı. "Bu güzel bir hikaye-"

Ama Enrique sırtıttı. "Bu uyuyor... bu kavramını gösteriyor *anamnez!*"

Zofia ona göz kırptı.

"Bu bir hastalık mı?" diye sordu Hypnos.

"Bu kozmik bir masumiyet kaybı fikri. Burnunuzun hemen altındaki bir serafın başparmak izi bilmeceye uyuyor çünkü burun sırların kokusunu bilmez ama *şekli tutar*. Bu philtrum! Ya da Aşk Tanrısı'nın yayı! Ağzın hemen üstündeki, burnun altındaki çukur. Aslında, Filipin mitolojisinde *diwata*'lar vardır-"

Hypnos, "Bize ders vermeyi bırak ve bak, Enrique!" dedi.

"Özür dilerim, özür dilerim!"

Beyaz renk artık Seraph'ın beline kadar inmiş ve elleri şeklini kaybetmeye başlamıştı. Enrique çabucak uzandı. Başparmağını meleğin üst dudağına bastırdı. Seraph heykelinin içinden akan suya benzer bir ses çıktı. Hemen ortadan ikiye ayrıldı ve iki yarısı gizli bir kapı gibi açıldı. İçi boş meleğin içinde ince bir oniks kaide duruyordu ve bunun üzerinde Zofia'nın elinin açıklığından daha büyük olmayan küçük, parlak bir metal kutu vardı. Sanki uzun zaman önce birbirine kaynaşmış gibi, yüzeyinde ince çatlaklar ağ gibi uzanıyordu.

"Onu bulduk," dedi Hypnos, hayretler içinde.

Enrique içeri uzandı, kutuyu çekti... Kıpırdamadı.

"Bekle," dedi Zofia. Sarkaçlı bir ışık tutarak metalin üzerinde parlattı. Enrique'nin kutuyu çekip çıkarmaya çalıştığı yerde küçük parmak girintileri belirdi. Kutuya dokunduğunda, katı maddeye olan Dövme ilgisi parmak uçlarını sızlattı. "Bu kutu çelikle güçlendirilmiş Dövme kalaydan yapılmış."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Enrique.

Zofia yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bu da demek oluyor ki benim yangın çıkarma aletlerim onun üzerinde çalışmayacak. Alev geciktiricidir." İçi boş meleğin içine baktı ve kaşlarını çattı. "Ve bu heykelin içi bir ses bariyeri..." Sünger, kumaş ve mantar katmanlarına dokundu. Bir cihaz neden sessiz olmak zorunda olsun ki?

Hypnos'un saatinde küçük bir çan sesi duyuldu. Onlara baktı.

"Beş dakika."

Zofia boğazının düğümlendiğini hissetti. Oda çok küçük, çok aydınlık, eski üniversitesinde onu içine kilitledikleri laboratuvara çok benziyordu ve-

"Phoenix," dedi Enrique usulca. "Benimle kal. Neyimiz var? Sende her zaman bir şeyler vardır."

Chardonnet ipeği burada işe yaramazdı. Normal aletleri ve kibritlerinin dışında geriye kalan tek şey, işe yaramayacak olan kontrollü bir yangın çıkarma cihazı ve kapıların menteşelerini dondurmaları gerekirse diye buz kalemiydi.

"Bir buz kalemi," dedi Zofia.

"Zaten buz gibi olan bir odada mı?" diye feryat etti Hypnos. "Yani ateş işe yaramaz... buz işe yaramaz... bu nedenle *ben* de işe yaramazım."

"Onu sehpadan bile kaldıramıyoruz, peki nasıl kıracağız-" diye başladı Zofia, ama Enrique birden durakladı, gözlerinin arkasında bir şey parlıyordu.

"Çatlak," diye tekrarladı.

Hypnos, "Ve işte akıl sağlığı da gidiyor," dedi.

"Zofia, şu buz kalemini bana ver. Havadan su çekiyor, değil mi?" diye sordu Enrique.

Zofia başını salladı ve Enrique'nin teneke kutudaki çatlakların her birini izlemeye başlamasını izleyerek onu uzattı. "Biliyor muydun-"

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Hypnos.

"-MÖ 218'de Kartacalı general Hannibal, devasa ordusu ve kırk filiyle Alpler'den geçerek Roma İmparatorluğu'nun kalbini yok etmeye niyetlendi," dedi Enrique. Kalemin havadan topladığı suyu döktü. Sıvı tenekenin çatlaklarında kayboldu. "O zamanlar kaya engellerini kaldırmak için kullanılan standart oldukça eziyetliydi. Kayalar ateşle ısıtılır, ardından soğuk suyla ıslatılırdı..."

Buz kalemini kutuya dokundurdu ve sessiz odada parıltılı ve çatırtılı bir ses yankılandı. Yarıklardan buz fişkırdı. Kutunun derinliklerinden bir çıtırtı sesi geldi.

"... bu da onları parçalara ayırır," dedi Enrique sırtarak. Kutu yarıldı, metalin kenarları nemli bir şekilde parlıyordu.

Enrique kutunun içine uzandı ve narin Tezcat gözlüklerini çıkardı. Sıradan bir gözlük boyutundaydılar... ama daha özenliydi. Tunç grisi çerçeveler ferforje demirden sarmaşık ve çiçek desenleri oluşturuyordu.

Başın etrafına bir taç gibi sarılabılırdi. Bir çift kare lens çerçevesi çıkıntı yapıyordu, ancak bunlardan sadece birinde bir parça prizmatik cam vardı.

Hypnos sırtarak yavaşça alkışladı. "Aferin! Yine de bu sefer mühendisin bir hikaye, hikaye anlatıcısının ise mühendislik kullanmasını garip buluyorum."

"Ben bir *tarihçiyim*," dedi Enrique, Tezcat gözlüklerini ceketinin içine sokarken. "Hikâye anlatıcısı değil."

Hypnos elini sallayarak ve Zofia'ya gülümseyerek, "Tarih, hikâye anlatımı," dedi. "*Aradaki fark nedir?*"

Bir çan sesi daha duyuldu. Melek heykeli sessizce duvarın içine gömüldü ve onları tertemiz mermer bir odada bıraktı. Zofia arkasını döndü ama duvarlar pürüzsüzdü, bir zamanlar burada bulunan ilham perisi heykellerinden hiçbir iz yoktu.

"Zaman doldu," dedi Hypnos. "Ve düğünlere geç kalmak kabalıktır." "O dolaba geri dönmek zorunda kalacaksın-"

"-Ugh."

"Ya bu ya da-"

Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Kâhya bir tepsi içecek taşıyarak içeri girdi.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm-" Hypnos'u ve kırık seyahat dolabını görünce aniden durdu.

"Sana kapıya göz kulak olmanı söylemiştim!"

dedi Enrique. "Unutmuşum!"

"*Bu da kim?*" diye sordu uşak. "*Muhafızlar!*" "*Kaçın!*" diye bağırdı Enrique.

Zofia, Enrique ve Hypnos Tanrıçalar Odası'ndan dışarı fırladılar. Zofia arkasında, yere düşen bir tepsinin şangırtısını ve uşağın bağırışını duydu. Zarif malikânenin içinde uçuyorlardı. Zofia kısa bir an için adrenalın patlaması hissetti, öyle bir enerjiydi ki bu, ona her şeyin mümkün olduğunu hissettirdi.

Enrique ona baktı, yanakları kızarmıştı, koşarken bile ağzının bir köşesi sinsice kıvrılmıştı. Zofia bu ifadeyi Laila'nın ona gizlice fazladan bir kurabiye attığı her seferde hatırlıyordu. Komplocu bir ifadeydi, sanki bir sırta ortak olmak gibiydi. Kendisini minnettar hissetmesine neden oldu... ve kafası karıştı, çünkü hangi sırrı sunduğundan emin değildi.

Koridorun sonunda, geniş ön kapı uyarıcı bir şekilde parlıyordu. Hypnos kapıya ilk ulaşan oldu ve kolu çekti. Kapının diğer tarafında Zofia düğün çanlarının yüksek sesle çınladığını, at toynaklarının ve at arabası tekerleklerinin buz tutmuş sokakları parçalayan şakırtılarını duyabiliyordu.

Zofia'nın arkasından ağır bir tırmalama ve gümbürtü sesi geldi. Enrique onun omzunun üzerinden baktı, yüzü solmuştu.

"Kahretsin," diye tısladı Hypnos, kolu çekiştirerek.

"Köpekler!" dedi Enrique.

"Durumu ifade etmek için kullanacağım küfür tam olarak bu değil ama-"

"Hayır," dedi Enrique. "*Köpekler!* Daha hızlı hareket edin!"

Zofia arkasına baktı, korkuya kapılmadan önce zihni görüntüyü işliyordu: dört büyük beyaz köpek onlara doğru koşuyordu.

"Buldum!" diye bağırdı Hypnos.

Kapı ardına kadar açıldı. Belli belirsiz, Hypnos'un elinin bileğine dolandığını hissetti. Adam sertçe çekerek onu St. Petersburg'un buz gibi gecesine çekerken, kapı arkalarından çarparak kapandı ve soğuk hava ona bir yumruk gibi çarptı.

İleride, *Angliskaya Naberezhnava* caddesine *akın* eden bir dizi *troikadan* düğün çanları geliyordu. On beş beyaz arabanın her birini üç benekli at çekiyordu. Dövülmüş havai fişekler havada vızıldıyor, gelin ve damadın siluetlerini, kükreyen ayıları ve süzülen kuğuları patlatarak gecenin içinde kayboluyordu.

"İşte!" dedi Enrique.

Arabalardan birinin ortasında siyah bir şerit vardı. Tam ön kapı bir kez daha açılırken köşeyi dönüp onlara doğru geldi. Enrique kaldırımın ucundan yüksek sesle küfretti. Siyah şeritli arabaya çılgınca el salladı ama araba hiç yavaşlamadı. Zofia'nın arkasından hırıltılar yükseldi.

"Zamanında yetişemeyeceğiz!" dedi Hypnos, yüzü terden parlıyordu.

Zofia bileğini çevirerek kolyesindeki ateşten kolyelerden birini kopardı ve köpeklerle fırlattı. Aynı zamanda *iradesini* metal nesnenin içine itti: *Tutuştur*.

Birbirini yakalayan alevlerin çıtırtısını duydu, ardından öfkeli havlamalar ve geriye doğru sıçrayan pençelerin sesi geldi. Kaldırımdan yükselen bir alev sütunu bekçi hayvanları geri püskürttü.

Siyah şeritli araba kayarak malikânenin girişinin sonunda durdu. Diğer *troikalar* tam kapı içeriden açılırken yanından geçtiler... Hypnos ve Enrique vagonun karanlık kısmına tırmandılar. Zofia rayları kavradı, sonra Laila'nın sıcak ellerinin onu koltuğa çektiğini hissetti.

Arabanın uzak tarafında Séverin oturuyordu. Parmaklarını iki kez tavana vururken hiçbirine bakmadı. Hızla uzaklaşırlarken Zofia pencereden dışarı baktı. Ateş sütunu sönmüştü. Kâhya ve bir grup muhafız dışarı koşmuştu... ama *troyka* düğün alayının geri kalanıyla aynı hizaya gelmişti bile.

Hypnos kendini koltuğa attı, başı Laila'nın kucağına yaslandı, bacakları Enrique'nin üzerine yayıldı. Zofia nedenini tam olarak bilmeden Enrique'ye baktı. Hypnos'un vücudu ona yaslanmışken yüz ifadesinin nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Enrique ve Hypnos'un aylar önceki öpüşmesini unutmamıştı. Bu anı onu ürkütmüştü. O anda bu görüntünün neden aklına geldiğini bilmiyordu ama gelmişti - yavaşlığı, anlayamadığı bir patlamaya doğru yanan bir fitil gibi. Yaratamıyordu. Bunu düşünmek göğsünde acı verici bir ağırlık yarattı ama nedenini bilmiyordu.

"Zofia neredeyse köpekler tarafından yeniyordu," diye duyurdu Hypnos. "Yani, temelde gözlüklere nasıl ulaşacağını buldu, ama *ben* de biraz kurtarma yaptım! Gerçekten, Anka kuşu, biz olmasak ne yapardın?"

Geniş geniş sırttı ama Zofia gülümseyemedi. Polonya'dayken onlara yazmaya çalıştığı mektubu buruşturan Hela'yı düşündü. *Onları endişelendirme, Zosia. Ben gittiğimde sana kimin bakacağı konusunda endişelenmeye başlayabilirler.* Çalışmalarından elde ettiği para Hela'nın hayatını kurtarmış olsa bile; onun icatları olmadan ekip başarısız olsa bile, çalışma şeklinin kendisini bir şekilde yük haline getirdiğini hissetmekten hoşlanmıyordu. Yine de bazen başkaları yardıma ihtiyaç duymazken kendisinin ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bu bilgi, içine oturmayan bir yapboz parçası gibi içinde duruyordu.

"Bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

LAILA

Laila düğün arabasından indi ve St. Petersburg'un sakin bir köşesinde yer alan vitrinin esneyen karanlığına baktı. Kar şeker gibi yumuşak ve tatlı bir şekilde yağıyor, vitrinin ahşap saçaklarını hafifçe okşuyordu. Ancak şehir karla şekerlenmiş gibi görünse de, Rusya'nın soğuğu acı bir tada sahipti. Palto yakalarının arkasına sızıyor, parmaklarını maviye boyuyor ve sırf nefes almaya cesaret ettiği için burnunun içini kavuruyordu.

"Gelin!" dedi Hypnos, neredeyse önlerinden sıçrayarak. "Ve sen-"

arabadan inen kişiye bakmak için durakladı. Laila ürpertisini bastırdı. Babil Tarikatı'nın grotesk timsah maskeleri takan ve her zaman hafifçe kan kokan muhafız üyeleri olan bir Sfenks'i görmeye hâlâ alışamamıştı.

"Bizimle nerede ve nasıl buluşacağını biliyorsun. Arabayı hazırlayın."

Sfenks konuşmadı. Belki de konuşamıyorlardı, diye düşündü Laila acıma duygusuyla. Sfenks'in arkasında Nyx Hanesi'nin diğer dört muhafızı duruyordu, hâlâ Vasiliev'in adamlarının üniformasını giyen adamlar. Kayıp Tezcat merceğinin bulunduğu kolyeye sahip olmalarına rağmen, Mariinsky Tiyatrosu'ndaki iş onu rahatsız ediyordu. Vasiliev'bilincini kaybetmeden önce söylediği son sözleri düşünmeden edemiyordu. *Seni bulacak*. Kimdi o kadın? Séverin'in hiçbir fikri yoktu ve bunu sinirsel yorgunluğun eşiğindeki bir adamın sözleri olarak geçiştirdi. Ama Laila bu sözlerin yankısının düşüncelerini gölgelediğini hissetti.

Dükkânın içinde, duvarlarda tuhaf nesneler sıralanmıştı. Elinin açıklığından daha uzun olmayan parlak kabak şeklindeki bebekler küçük bir ordu gibi rafları kaplıyordu. Narin mavi seramik ibrikler ve çay fincanları, som gümüş semaverler ve ithal çay ve tütün kutuları, samanla doldurulmuş tahta sandıklardan yarı açılmış halde duruyordu. Duvarlardan birinde pahalı kürklerin postları asılıydı - benekli vaşak ve kadife samur, donuk renkli vizon ve tilki kürkü, gökyüzünden koparılmış bir gün batımının zengin turuncu ve kızıl rengindeydi. Ve odanın en ucunda, Laila duvara dayalı bir çift cam kapıyı seçebiliyordu. Camlar buz tutmuştu ama soldaki kapıdan Laila bir şehrin silüetini seçebiliyordu... ve bu St. Petersburg değildi.

Hypnos sırtarak onun bakışlarını takip etti.

"Babil Tarikatı'nın en iyi sırlarından biri," dedi. "Bunlar büyük mesafeleri aşmak için Düşmüş Ev'den gelen teknolojiyi kullanan eski Tezcat portalları. Soldaki kapı doğrudan Moskova'ya açılıyor."

"Peki ya sağdaki?" diye sordu Zofia.

Hypnos kaşlarını çattı. "Bir keresinde diğer taraftan sızan bir kan gördükten sonra onu hiç açmadım."

"Affedersiniz, ne?" diye sordu Enrique. "Ayrıca Rusya'da neden bu kadar çok portalınız var?"

Hypnos odanın arka tarafına doğru yürürken, "Burası Babil Tarikatı'nın öğrenim başkenti, *mon cher*," dedi. "Rusya'da sadece bir ev var, Dazbog Evi. Düşünsenize! Tüm partilerinizi düzenleyecek *tek bir* Ev mi? İnsanın aklı almıyor. Her neyse, Rusya'nın birkaç kürk avcısı bilmem ne dışında pek fazla kolonisi yok. Belki de Çin ve benzerleriyle olan sürekli çatışmalarından dolayı dikkati çok dağılmıştır, bu yüzden Dazbog Hanesi kendi para biriminde uzmanlaşmıştır: *bilgi*. Portallara gelince, her Hanenin bilgi alması veya gizlice buluşması için güvenli yollar olması gerekiyordu, bu yüzden Rusya en yüksek yoğunluğa sahip."

Laila, boyalı bebeklerin sıralandığı raflardan birine doğru ilerlerken onu yarı yarıya dinledi. Boğazına bir yumru takıldı. Büyürken sadece bir tane oyuncak bebeği olmuştu. Ve ona ne olduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu.

Hypnos raftan bir tane indirerek, "Bunlar matruşka bebekler," dedi.

Bebeğin üst ve alt gövdesini бүktü ve daha küçük bir set ortaya çıkararak parçalandı. Sonra aynı şeyi o sete de yaptı... minyatürlerin mükemmel, azalan bir sırası olana kadar devam etti.

"Çok güzel," dedi Laila.

"Vasily Zvyozdochkin'in son tasarımı," dedi Hypnos. Laila bebeğin tasarımının izini sürdü - buz mavisi ceket ve kabuk rengi deri, Bebeğin kalbinin üzerindeki boyalı kar tanesi.

"Kim o?" diye sordu Laila.

Hypnos omuz silkti. O sırada Enrique onlara doğru ilerlemiş ve omzunun üzerinden bakmıştı.

"Snegurochka," dedi.

Hypnos ciddiyetle, "Tanrı seni korusun," dedi.

Enrique gözlerini devirdi, ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

"Rus peri masallarındaki kardan kız," diye açıkladı Enrique. "Efsaneye göre kardan yapılmış ve hayatı boyunca aşık olmaması için uyarılmasına rağmen kendine engel olamamış. Aşık olduğu an eriyip gitmiş."

Laila'nın avuç içleri kızgınlıktan diken diken olmuştu. Bu Snegurochka'yı bu kadar kolay kırdığı için sarsmak istedi. Ne de olsa birbirlerinden pek de farklı değillerdi. Laila kurtarılmış kemiklerdi, kardan kız ise sadece toplanmış kardı. Aşk onların akıllarını eritmeyi ve kalplerini toza çevirmeyi hak etmiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tanıdık, karanlık bir ses.

Laila'nın hain bedenini bir sıcaklık dalgası sardı ve kardan kız bebeklere doğru sertçe döndü.

"Evet, evet, her şey hazır," dedi Hypnos, kolunu Enrique'ninkine dolayarak ve saman yığılmış tahta bir sandığa doğru yürüyerek.

Onun ötesinde Séverin'le göz göze geldi ve bakışları yavaşça arkasındaki bebeklere kayd. Laila alçak bir masada oturan ve kibrit kutusuyla oynayan Zofia'ya doğru yürüdü.

"İçki?" diye sordu Hypnos, buzla kaplı bir şişe votka çıkararak.

"Gözlükler," dedi Zofia.

"Bu içki oyununu hiç duymadım."

Enrique, "Tezcat gözlüklerini bir araya getirdiğimizi sanıyordum," dedi.

"Burada olmaz," dedi Séverin, gözlerini kapıya dikerek. "Çok dikkat çekici. Vasiliev'in adamları hâlâ dışarıda olabilir. Önce Moskova'ya giden geçidi kullanacağız."

"Ve bir yolculuğa ayık başlamak kötü şanstır," diye ekledi Hypnos. Votka şişesini kaldırdı. "Şimdi. Lady Luck'a mı?"

Zofia, "Şansın antropomorfize edilmesine kadeh kaldırmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Şansın ortaya çıkma sıklığını artırmıyor."

"Ve bunun için *iki iğne* vurulacaksın," dedi. "Ayrıca, şu tahta sandıkların üzerine otururken dikkatli olun. Eskidirler ve içlerinde çok sayıda tehlikeli kıymık vardır."

Laila oturdu. Gülümsemek için kendini zorladı ama o bebekler onu sarsmıştı. Elindeki lal taşı yüzüğü çevirdi: *18 gün*.

Tezcat gözlüklerimiz var, diye hatırlattı kendine. Ama şüpheleri umudunu kırdı: Ya işe yaramazsa? Yaşamın sırrının *İlahi Sözler*'in sayfalarında yattığından nasıl emin olabilirdi? Ya kitap Uyuyan Saray'dan taşınmışsa?

"Laila?" diye sordu Hypnos.

Yukarı baktı. Dinlemiyordu.

"Doğum günü sırasına göre gidecektik. Seninki ne zaman?"

"On sekiz gün," dedi.

Bunu yüksek sesle söyleyince midesi bulandı.

"Çok erken, *ma chère!* Bana söylemeliydin! Parti verecek misiniz?"

Ya da bir cenaze töreni? diye düşündü. Hypnos eline soğuk bir bardak tutuştururken başını salladı, sonra bir tane Enrique'ye ve -kaşlarını çatmasına rağmen- Zofia'ya uzattı. Séverin reddetti. Ocağın yanında, diğerlerinden uzakta durdu. Gölgeler ve ateş ışığı onu yalayarak neredeyse insanlıktan çıkarıyordu. Dudaklarının tenine değdiği anı hatırlayınca boynunun kıvrımı karıncalandı. *Şimdi de kendi rolünü abartıyorsun*. Séverin'in bakışları keskin bir şekilde onunkilere kaydı. Bir saniye geç kalmıştı ki başını çevirdi.

"Sonumuz yolumuzu haklı çıkarsın," diye mırıldandı Hypnos.

Ne zaman sona erdiğini düşünse, Tristan'ın o cıvıl cıvıl gülümsemesi kalbini burkuyordu. Laila nefesinin altında onun adını mırıldandı, sonra buz gibi votkayı bir dikişte devirdi. Tadı hayaletler gibiydi, diye düşündü, çünkü içkisini bitirdikten sonra bile alkol dilinde acı bir şekilde kaldı.

"*L'Chaim*," dedi Zofia usulca, votkayı geri atarken.

Enrique içti, sonra kustu, boğazını tuttu. "Bu *iğrenç*."

"Al, biraz daha iç," dedi Hypnos, şişeyi uzatarak. "Yeterince içersen hiçbir şey tatmazsın."

Séverin sessizce, "Ekibimle yalnız konuşmak istiyorum," dedi. "Git geçidi kontrol , Hypnos."

Hypnos şişeyi yavaşça yere bıraktı. Yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Elbette," dedi.

Ayağa kalktığında Enrique onun elini tuttu ve bırakmadan önce bir süre sıktı. Laila onun yüzündeki o özlem dolu ifadeyi tanıdı ve bu onu duraksattı... Bir fikre kapıldığında takındığı ifadenin aynısıydı bu. Piyano çalışında ya da Tristan'ı sonsuza kadar kızdıran bonsai ağaçlarına olan kısa süreli takıntısında olduğu gibi. Laila, Hypnos'un Enrique'ye dalgın dalgın gülümsemesini izledikten sonra muhafızına dönüp geçide doğru ilerledi. Elbette onlar adına mutluydu ama bu, kalbindeki kuşkunun acısını dindirmedi. Hypnos aşık olmaktan ve aşık olmaktan bir hobiymiş gibi zevk alırdı. Eğer birisi bu yolda çok sert düşerse, Laila onun bunu umursayacağından emin değildi.

Enrique Séverin'e döndü, gözleri soğuktu. "Sanırım artık buradaki yerini hak etmiştir."

"Yatağınızda bir yeri hak etti," dedi Séverin. "Benim masamda değil."

Enrique'nin yanaklarında kırmızı lekeler belirdi. Eğer Séverin bunu fark ettiyse, görmezden geldi.

"Ayrıca, o hâlâ Tarikat'ın bir parçası."

Laila, Hypnos'un yıldız izleme odasında onlar için özenle atıştırma hazırladığını, yaptığı her şeyle onları şaşırttığına gözlerinin parladığını ve niyetlendiği sürprizin bu olmadığını fark ettiğinde omuzlarının düştüğünü düşündü. Séverin'e ters ters baktı.

"Hypnos da en az bizim kadar güvenilirdir," diyerek elini indirdi.

Tek istediği bir noktaya parmak basmaktı. Bunun yerine, duyularını beyaz bir acı kapladı. Çok geç, Hypnos'un uyarısı zihninde yankılandı: *Dikkatli ol.* Gevşek bir çivinin deldiği avucunda kan birikmişti.

"Tanrım, Laila, iyi misin?" diye sordu Enrique ona doğru koşarak.

Laila'nın eli, altın kumaşı parçalamasına aldırmadan elbisesine bastırıldıkça titriyordu. Kendini kesmemek için çok dikkatliydi. En son on iki yaşındaydı. Muson yağmurları köylerini kasıp kavurmuştu,

Genellikle tırmandığı ıhlamur ağacının kabukları yağmurdan kayganlaşmıştı. Düşüp elini kestiğinde, egosu morarmış ve eli kan içinde babasına koşardı. Tek istediği onun üzerine , iyi olacağını söylemesiydi. Ama onun yerine geri çekilmişti.

Uzak dur benden. Jaaduagar'ın kimin kanı olduğuna bakmak istemiyorum. seni doldurdu.

Ellerinde kimin kanı vardı? Bu onu hasta etti.

"Affedersiniz," dedi Enrique'nin elini iterek. "Biraz hava almam lazım."

Dışarı koşarken nefesi ciğerlerinde sıkıştıyordu. Sfenks sadece başını çevirmekle yetindi ama başka bir şekilde onu tanımadı. Laila paltosunu tahta sandığın üzerinde unuttuğunu çok geç fark etti. Ne olduğunu bildiğini sanıyordu.

Kıştı, ama Rusya'nın soğuğu... kindar hissettiriyordu.

"Laila?"

Döndü ve kapıda duran Enrique ile Zofia'yı gördü. Enrique ceketini uzattı.

Zofia yanan bir kibriti havaya kaldırdı. "Ateş yaraları dağlar."

Enrique dehşete düşmüştü. "Bu küçük bir kesik! Çek şu !"

Zofia hafifçe sinirlenmiş görünerek üfledi. Enrique ellerinden birinde bir rulo sargı bezi ve votka dolu küçük bir shot bardağını dengede tutuyordu. Kadının elinin üzerine döktü. O kadar keskin bir acı verdi ki Laila nefes alamadı.

Zofia ondan bandajı aldı ve elini sarmaya başladı. Çok küçük bir şeydi. Üzerine titrenmek. Şefkatle davranılan kişi olmak. En son elini kestiğinde yağmurun altında durmuş, teninde başkasının kanından eser kalmayana kadar avuçlarının üzerinden suyun akmasına izin verdiğinde eli zonklamıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı.

"Laila... Laila, sorun ne?" diye sordu Enrique. Gözleri endişeyle irileşmişti. "Anlat bize."

Anlat bize. Belki elindeki acıdan, belki de adamın sesindeki acı notasından, ama Laila sırrının kontrolünden çıktığını hissetti.

"Ölüyorum," dedi usulca.

Enrique'nin yüzüne baktı ama o sadece küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Zofia ise şok olmuş görünüyordu.

"Sadece bir kesik, Laila-" dedi Enrique.

"Hayır," dedi sertçe. Onlara baktı, yüz hatlarını ezberledi. Belki de bu ona son kez böyle baktıkları an olacaktı-

Sanki umurlarındaymış gibi.

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var," dedi gözlerini onlardan kaçırarak. "Size gösterirsem daha kolay olur."

Laila elini uzatıp Enrique'nin boynundaki tespihe dokunduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Filipinler'den ayrılırken bunu sana baban vermişti," dedi. "Bu tam olarak bir sır değil," dedi Enrique nazikçe.

"Annenizle evlenmeden önceki gece kendisinin de bir zamanlar kaçmayı hayal ettiğini söyledi. Cavite'deki bir kadının aşkı için her şeyden, Mercado-Lopez Ticaret İşletmesinden, her şeyden vazgeçmeyi düşündü. Ama o görevini sonuna kadar götürmeyi seçti ve buna bir kez bile ... Sana tespihini verdi ve bunun sana doğru yolda rehberlik edeceğini umduğunu söyledi..."

Enrique sersemlemiş görünüyordu. Ağzını açtı, sonra kapattı.

"Nesnelerin anılarını okuyabiliyorum," dedi Laila elini geri çekerek. "Elbette hepsini değil. Ama güçlü duyguları ya da yakın . Çünkü ben... Ben Dövme'yim."

Onlara bakmadan, yaratılış hikâyesini anlattı. Doğumunu değil. Çünkü o aslında hiç doğmamıştı. Annesinin rahminde ölmüştü ve geri kalanı bir araya getirilmişti.

"İşte bu yüzden *İlahi Sözler*'i bulmam gerekiyor," dedi. "Beni yaratan *jaadugar*, o kitabın içindeki sırlar olmadan on dokuzuncu yaş gününden sonra yaşayamayacağımı söyledi."

Saniyeler süren sessizlik tam bir dakikaya yayıldı. Laila onların arkalarını döneceklerini, uzaklaşacaklarını ya da *bir şey* yapacaklarını düşündü ama bunun yerine sadece baktılar ve Laila'nın tek istediği kaçmaktı. Zofia'nın mavi gözleri yeni bir ışıkla keskinleşti ve Laila orada gördüğü kararlılıktan neredeyse irkiliyordu.

"Ölmene izin vermeyeceğim," dedi Zofia.

Enrique onun elini tuttu, dokunuşu sıcaklık doluydu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Sen.

Koşul yok. Ona nasıl hitap ettiklerinde bir değişiklik yok. Ona bakışlarında bile bir değişiklik yoktu. Laila kendini tuttu ve tüm vücudunun irkilerek kaçmaya hazır olduğunu fark etmesi bir an aldı. Kaçmaya. İlk kez kaçmak zorunda olmadığını bilmek, tamamen kaybolmuş bir halde ellerine bakmasına neden oldu. Ve sonra, sanki onun geçenleri biliyormuş gibi, Enrique

uzandı. Bu dokunuş onu şok etti ve bir saniye sonra Laila kollarını Zofia ve Enrique'ye doladı. Mucizevi bir şekilde -ölümden geri getirilen bir kızıdan ya da Yeraltı Mezarları'nın korkunç mucizelerinden daha mucizevi bir şekilde- onu sıkıca tuttular. Sonunda bıraktığında, Enrique'nin gözleri sorularla doluydu.

"... Yani bunu tüm zaman boyunca yapabiliyor muydun?" diye sordu biraz kızarak. "Çünkü eğer öyleyse, o tüylü boayı kabareden çalmışım gibi görüldüğünün farkındayım ama yemin ederim-"

"Bilmeme gerek yok Enrique," dedi Laila, kendine rağmen gülerek. "Sırların hâlâ senin. Arkadaşlarımla eşyalarını asla okumam."

Tristan'ı ve tüm gizli karanlığını, yardıma ihtiyaç duyduğu tüm yolları ve ona bunu nasıl verebileceğini tüm o kaçırılmış zamanları hatırladı. Belki de bu politikayı değiştirmeliydi.

"Séverin biliyor mu?" diye sordu

Zofia. Laila çenesini sıktı.

"Séverin benim... yaratıldığımı biliyor. Ve nesneleri okuyabildiğimi de. Ama *İlahi Sözler*'e neden ihtiyaç duyduğumu bilmiyor," dedi ve daha soğuk bir sesle ekledi, "Bilmesi gerekmiyor. Ona sırlarımı borçlu değilim."

Eğer bilseydi ve hiçbir şey fark etmeseydi, erimiş kalbi onu dantelli kartanelerinden başka bir şeye dönüştürmeyen Snegurochka'dan daha akıllı olmayacaktı. Laila bunu kendine yapmazdı. Belki kardan yapılmış kızlar için aşk erimeye değerdi. Ama o çalıntı kemiklerden ve şık kürkten, mezar kirinden ve garip kandan yapılmıştı; kalbi bile ona ait değildi. Sahip olduğu tek şey ruhuydu ve hiçbir aşk onu kaybetmeye değmezdi.

Enrique Laila'nın omzunu sıktı, sonra önlerinden yürüdü. Laila son gözyaşlarını da silip çenesini kaldırdı. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ki Zofia'nın elinin hafif dokunuşu onu döndürdü.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" diye sordu

Laila.

Zofia tereddüt etti. "Gerçek için."

"Sana teşekkür etmem gerekirdi," dedi Laila. "Sırlar ağır yüklerdir."

Zofia'nın ifadesi donuklaştı. "Yükler hakkında her şeyi bilirim."

Kapının **DiĞER TARAFINDA** ve Moskova'nın bir ara sokağında, bir *troyka* onları Nyx Hanesi'nin güvenli yerine götürmek için bekliyordu. Uzakta, eşyalarıyla yüklü ikinci arabanın yeni sığınaklarına doğru ilerleyişinin sesini duydu. Parlak bir lamba direği yağın karı aydınlatıyordu ve ışığının simyası karı altın paralara dönüştürüyor gibiydi. Hava uzaklardan gelen odun dumanı ve teneke kokuyordu ve ıssız kaldırımdaki buz parçaları botlarının altındaki kemikler gibi kırılıyordu. Ahşap kepenkler vitrinleri gölgeler ve sessizlikle örtüyordu. *Troyka*'dan üç mürekkepli at başlarını çevirip savuruyordu. Nyx Evi muhafızlarından ikisi onları almak için bekliyordu ama *troykaya* doğru yürümeye başladıklarında Zofia uzanıp Laila'nın bileğini yakaladı.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu. Hypnos burnunu kırıştırdı.

"Ben değildim," dedi Enrique çabucak.

Havada hafif bir yanma vardı.

"Bu güherçile," dedi Zofia. Onlara bakarken gözleri büyüdü. "Bu bir patlayıcı-"

Üçlünün arkasındaki bir şey alevler içinde patlamadan önce sözünü zorlukla söyleyebildi. Dev alevler onlara doğru yuvarlanırken atlar çılgın atarak karanlığa doğru fırladı.

SÉVERİN

Séverin geriye doğru tökezledi. Atlar şaha kalktı, bağlarından kurtuldu ve uzun alevler *troykayı* yutmadan ve çıkışlarını engellemeden hemen önce gecenin içine doğru kaçmaya başladı. Elini arkasındaki tuğla duvara vurarak bir çentik, bir kaçış izi aradı. Ama tuğlanın üzeri buzla kaplanmıştı. Eliyle tutunduğu her şey parmaklarının altından kayıp gitmişti. Böyle olmaz, diye düşündü Hypnos, Laila, Zofia ve Enrique'ye bakarak... *Böyle olmaz.*

"Anlamıyorum... Anlamıyorum..." diye tekrar tekrar fısıldadı Hypnos, yavaş yavaş kararan *troykaya* bakarak. Arabanın içinden çılgınlık yükseldi. Nyx Hanesi muhafızlarından ikisi diri diri yanıyordu.

Hypnos arabaya doğru koşmaya çalıştı ama Zofia onu engelledi.

"Su!" diye bağırdı Enrique. "Alevleri söndürmek için suya ihtiyacımız var!"

Enrique kirli şehir karından avuç avuç alıp şapkasına doldurdu ve yaklaşan alevlerin üzerine fırlattı. Séverin belli belirsiz Enrique'nin ateşi söndürmeye çalıştığını fark etti. Faydasız, aptalca ve... cesurcaydı. Séverin ona sadece bakabildi. Enrique omzunun üzerinden baktı ve alevlerin sesinden, "Bana öyle bakma!" diye seslendi. Ters ters baktı. "Güven bana, nasıl göründüğünü biliyorum!"

Séverin dizlerinin üzerine çöktü ve alevlerle diğerlerinin arasına iterek kar toplamaya başladı. Elleri dondu ve avucundaki uzun yara izi yandı. Zofia onun yanında ilerledi, şapkasını karla doldurdu, eritti

Ateşten kolyesine bir dokunuşla onu alevlere doğru fırlattı. Ona, yan yana çalışan ellerine baktı. Yanlarındaki diğerlerinin sesini duydu ve bir dürtüyle döndü, gözleri hepsinin görüntüsüyle doldu.

Sizi tanrı yapmak istedim.

Sizi korumak istedim.

Séverin, Tristan'ın ölümünü yeniden izliyormuş gibi hissetti, ancak bu kez başarısızlığı yaşayan bir şeye dönüşmüştü ve çok yaklaşan herkesin peşinden koşuyordu. Ellerin yeterince hızlı hareket etmediğini, bacaklarının donduğunu, korkunç bir sonucun uzanmış parmaklarının arasından kayıp gittiğini gördü. Her şey aynıydı ve farklıydı. Yıldızlı kurt maskeleri takan kimse yoktu, kafalar geriye atılmıyor, boğazlar açılmıyor ve tavandan yıldızlar dökülmüyordu. Sadece kar, ateş ve çığlıklar vardı. Alevler onlara doğru yuvarlanıyordu ve Séverin'in nefesi ciğerlerini yakıyordu. Ateş ona ulaşmadan dumandan boğulacaktı ama en azından onlardan önce gidebilirdi. En azından görmek zorunda kalmayacaktı. Biri onu sertçe geri çekti. Kükürtlü alevlerin kokusunda bile şeker ve gülsuyunun masalsı kokusunu aldı.

"*Mecnun*," dedi Leyla.

Halüsinasyon görüyor olmalıydı. Artık ona öyle seslenmiyordu.

Séverin omzunu kızın elinden çekip aldı ve ona bakmayı reddetti. Onun ölümünü izleyemezdi. Onun yüzündeki acı görüntüsüne zar zor dayanabiliyordu. Isı yüzünü yaktı ve Séverin bakışlarını onlara doğru yuvarlanan alevlere çevirmeye zorladı. Hypnos, Enrique, Zofia ve Laila'nın uzaklaşması için bağırıklarını duyabiliyordu. İleri doğru bir adım attı ve ellerini uzattı, avuç içleri onlara dönüktü, sanki onları ölümden uzak tutabilir ya da onları son bir kez daha nasıl yüzüstü bıraktığını görmemesi için kendini dünyanın çarpık merhamet duygusuna sunabilirdi.

Gözlerini kapattı, kendini yakıcı sığağa hazırladı- Ama alevler duruldu.

Séverin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Mavi ışık alevleri bıçak gibi kesiyordu. Bir zamanlar yoğun olan kızıl renkleri, mavi ışığın daha fazla parçası onları parçaladıkça soldu. Séverin gözlerini kırıştırdı, elleri bir parça düştü. Havaya büyük duman dalgaları yayıldı. Daha önce kırmızı renkte yanan alevler, şimdi sanki bir buz enfeksiyonu ısılarını ele geçirmiş gibi köklerinden maviye dönmüştü. Mavi yukarıya doğru yayıldı, alevleri yuttu, sonra tekrar yere indi ve geriye çivit mavisi perdelerden başka bir şey bırakmadı

Sis. Ayaklarının altındaki taşlar tısladı ve buharlaştı. Duman havaya karışıp soğuk geceyi ve onun daha soğuk yıldızlarını ortaya çıkardıkça dünya yavaş yavaş berraklaştı. Sol tarafına baktığında, bir zamanlar troyka ateşinin boğduğu tuğla duvarlı sokağın şimdi kömürleşmiş de olsa açık bir manzara sunduğunu gördü.

"Hayattayız!" diye haykırdı Enrique.

Sırıtarak ve umutla Séverin'e baktı ve Séverin *de neredeyse - neredeyse -* sıritarak karşılık verdi. Ancak alevlerin aniden uzaklaşmasıyla Séverin kollarını hâlâ kaldırmış olduğunu hatırladı. Sanki bu onları kurtarabilirmiş gibi. Utanarak ellerini indirdi. Göğsü kabardı, ter omurgasından aşağı süzüldü ve ağzının tadı dumandı. O kadar ... işe yaramaz bir insandı ki.

Ama bu değişebilir.

Enrique karda diz çökmüştü, yüzü hâlâ neşeli, hâlâ umutluydu. "Séverin?"

Séverin tarihçisiyle ilk tanıştığı günü hatırlıyordu. O zamanlar Enrique sadece şık giyimli bir üniversite mezunuydu. L'Eden'in müze galerisindeki bir heykeli incelemek için durakladığında kolunun altına bir kitap sıkıştırmış bir çocuk.

★ ★ ★

Enrique, "BU TANIMLAMA TAMAMEN YANLIŞ," dedi.

Séverin kendisiyle eşitmiş gibi konuşan bu çocuk karşısında şaşırdığını hissetti. L'Eden'de kimse onunla böyle konuşmamıştı ve bu etki... ferahlatıcıydı.

"Affedersiniz?"

"Bu bir ölüm tanrısı değil. Bu güneş tanrısı. Surya." Enrique göğüs zırhını ve hançerini gösterdi. "Heykelin kaval kemiğindeki işaretler çizmelerin işaretlerini temsil ediyor."

"Hindu tanrıları çizme mi giyiyor?" diye sordu Séverin.

"Hindistan'da ortaya çıkmamış olabilecek Hindu tanrıları," dedi Enrique omuz silkerek. "Güneş tanrısı Surya'nın İran kökenli olduğuna inanılıyor, dolayısıyla Orta Asyalı bir savaşçı olarak tasvir ediliyor." Başını iki yana salladı. "Bunu kim satın aldıysa gerçek bir tarihçiye ihtiyacı olan bir aptalmış."

Séverin sırtıttı, sonra elini uzattı: "Benim adım Séverin ve ben gerçek bir tarihçiye ihtiyaç duyan bir aptalım."

Séverin Enrique'ye ve gözlerindeki umuda sırtını döndü. Soğuk ara sokakta yeniden kendini gösterdi ve yakıcı kış havası Séverin'in tenine çarptı. Eli ceketinin cebinin derinliklerine gömülü Tezcat gözlüklerine gitti.

Artık aptal olmayı göze alamazdı.

İleride, bakışları temizlenmiş çıkışa yöneldi.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu Hypnos. "Gidelim!" Nyx Hanesi üyelerinin kaçmak için savaştığı için için yanan *troykaya* bakarken sesi yükseldi.

Çok durgun, çok boş görünüyordu.

Séverin elini kaldırarak, "Bekle," dedi.

Biri onları kurtarmış. Birisi onlara tuzak da kurmuştu.

Birisi şimdi onların bir sonraki hamlesini görmek için bekliyordu.

Zihni isimler, yüzler ve tehditlerle dolup taşıtı ama hiç kimse düşüncelerinin önüne geçmedi. Sokağın sonunda botların betona vuran keskin sesi duyuldu. Kişinin yürüyüşü ölçülüydü. Amaçlıydı.

Séverin ayakkabısının topuğuna gizlediği bıçağa uzandı. Gizlice hepsine baktı -Zofia'nın karla ıslanmış saçları yüzüne yapışmış, mavi gözleri kocaman olmuştu. Enrique karın içinde çömelmişti. Hypnos Laila'ya yapışmış, gözlerini kırpmadan *troykaya* bakıyordu. Ve Laila-Laila sadece ona bakıyordu. Séverin ondan yüz çevirdi, yüreğine bir korku çökmüştü. Savaşacak durumda değillerdi. Erimiş karla dolu şapkaları ve nemli ellerinde kayan bir avuç silahtan başka bir şeyleri yoktu. Yine de kendini yukarı çekti, gerildi ve figür nihayet ışığa çıkana kadar bekledi.

Séverin yanılıyor olması gerektiğini düşündü. Ama ay ışığı yalan söylemiyordu. Yara izi titreşti ve en kısa anısı -yakın tutulduğu ve güvende tutulduğu- mavi bir ışık parıltısıyla kayboldu.

"Şimdi... burada kim varmış bakalım?" dedi Kore Hanesi'nin reisi Delphine Desrosiers. Tembelce ceketinin samur firfırını okşadı. "İşte, kundakçılıkla suçlanan mühendis."

Zofia'nın gözleri parladı.

"Saçını kestirmeye ihtiyacı olan bir tarihçi." Enrique kaşlarını çattı ve saçlarını düzleştirdi. "Bir fahişe."

Laila çenesini kaldırdı.

Hypnos yüksek sesle öksürdü.

"Ve *sen*," dedi aile reisi, sevgiden nefret eden bir sesle. "Ve son olarak, Mösyö Montagnet-Alarie... Tarikat'ın en sevdiği hazine avcısı. Evinizden bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?"

Gülümsedi ve dişleri ışığı yakaladı.

BÖLÜM II

Babil Tarikatı'nın arşiv kayıtlarından

Vidyapathi Das tarafından yazılan Hindu metni *Hanedanlık Kitabı'ndan*
1821 Fitzwilliam Ainsworth çevirisi

Taç giyme töreninin ardından yeni kral tanrılara baharatlı süt ve bal peteği dolu kaseler, gül yapraklarına sarılmış altın paralar ve en seçkin tatlılardan oluşan adaklar sunar. Bilgi, müzik, sanat ve [çevirmenin notu: bu metnin yazarı, yaratımlara hayat vermek için tanrıların sanatını taklit ettiği için Dövme'den "chhota saans" veya "küçük nefes" olarak bahseder. Bundan sonra, buna özel adı olan Dövme ile atıfta bulunacağım] Dövme.*

*Arşivci notu:

En çok merak uyandıran şey, dinsel amaçları antik Yunan'ın dokuz Musasına en çok benzeyen ve antik (ya da kişinin entelektüel önyargısına bağlı olarak uydurma) koruyucu grup Kayıp Musalar'dan sorumlu olan tanrıça Saraswati'nin avatarlarına atıfta bulunulmasıdır. Belki de Hintli bir tüccar bu Helenistik tanrıların haberini getirmiş ve böylece Hint kıtasının bilincine sokmuştur? Böyle bir bağlantıyı başka nasıl kurabilirlerdi ki?

SÉVERİN

Séverin'in yedi babası ama sadece bir erkek kardeşi vardı.

Dördüncü babası Envy'ydi. Envy'nin güzel bir karısı, iki güzel çocuğu, menekşeler ve şırıldayan bir dereye bakan bir penceresi olan güzel bir evi vardı. İlk gün, Envy'nin karısı Tristan'la kendisine "Anne" diyebileceklerini söyledi ve Séverin mutlu olup olamayacağını merak etti.

Ama öyle olmadı.

"Keşke başka bir aileleri olsaydı!" Clotilde -artık kendisine Anne denmesini umutsuzluğa kapıldı.

Ben yaptım, diye düşündü Séverin. Bir zamanlar, onu seven ve artık aile olmadıklarını söylediği güne kadar ona yakın duran Tante FeeFee vardı. Ondan sonra Kore Hanesi'nin reisi Delphine Desrosiers oldu. Onu sevmediğini söylüyordu ama her gece Tristan yatağa girdiğinde Séverin yatağının yanında diz çöküp dua ediyordu. Onun gelmesi için dua etti. Onu tekrar sevmesi için dua etti. Gözleri düşene ve artık çenesini tutamayana kadar dua etti ve dua etti.

Bir gün Delphine, Envy'nin evine geldi. Clotilde sırttı ve pohpohlandı. O ve Tristan yaşadıkları bahçe kulübesinden sürüklenerek ana salona getirildiler. Séverin'in ellerinden hayali bir sızı geçti ve ona uzanmamak için kendini zorladı.

Delphine ona şöyle bir baktı ve tek kelime etmeden gitti.

*O gece Tristan onun yanına oturdu, elleri dua eder gibi kenetlenmişti.
"Ben her zaman senin ailen olacağım."*

SÉVERİN, Khamovniki Bölgesi'ndeki bir çayevinin ÖNÜNDE DURUYORDU. Cicili bicili ve sahte ışıklar karla kaplı saçaklar boyunca parıldıyordu. Havada hafif bir demlenmiş çay kokusu ve porselen fincanların kenarlarına vuran demitasse kaşıklarının çınlaması vardı. Sokaklarda, uzun gri paltolar ve kürklü şapkalar giymiş sarmaş dolaş çiftler içeride ve soğukta kaybolurken onlara hiç bakmadılar.

Séverin, Enrique, Zofia ve Laila'nın ana kraliçenin Sfenksi ve -Séverin'in talebi üzerine- yaralanmamış Nyx Hanesi muhafızları tarafından başka bir girişe götürülmesini şahin gibi izledi.

"Özel görüşmemiz sırasında onlara hiçbir zarar gelmeyecek," dedi anaerkil, ona ve Hypnos'a bakarak. "Bana güvenin."

Ne yazık ki ondan şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu. Onları arabaya bindirmeden önce, aile reisi ceketini çıkarmış ve Tezcat gözlüklerini çıkarmıştı. *Güvende tutmak için*, demişti gülümseyerek. Arabaya binerken Laila'nın eldivenlerini çıkarıp Kore Evi'nin araba minderine ve aile reisinin unuttuğu kürk etolüne dokunduğunu fark etti. Laila'yla göz göze geldiğinde başını salladı. Bu açık bir işaretti; saldırının arkasında aile reisi yoktu.

Ama bu ona güvenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Hypnos onunla göz göze geldi ve omuz silkti. "Şey, kaçırıldık... ama en azından kıyafetlerimizin ve ekipmanlarımızın çoğu sağ salim geldi?"

"Küçük zaferler," dedi Séverin karanlık bir sesle.

Çayevinin girişinde, her tarafı aynalarla kaplı bir fuayede onları bir kadın karşıladı.

"Dört kişilik çay? Ve siyah mı yoksa yeşil yapraklı mı tercih edersiniz?"

"Kırmızı yapraklar," dedi aile reisi. Dikenlerden oluşan Babil Yüzüğü'nün parıldadığı elini uzattı.

"Bir ejderha mı yoksa tek boynuzlu at mı?" diye sordu kadın.

"Sadece boynuz ve alev," diye cevap verdi ana kraliçe.

Cümlesini bitirdiği anda, duvarları kaplayan aynalardan biri yumuşak bir yeşil renkte parladı ve sonra ortadan ikiye ayrılarak bir

sarmal bir şekilde yukarı çıkan karmin kırmızısı merdivenler. Can sıkıcı bir şekilde, Séverin kendini meraklı buldu.

"Gidelim mi?" diye sordu aile reisi.

Onların cevap vermesini beklemeden, aile reisi ve muhafızı merdivenlere yöneldi. Aynalı kapı Séverin'in arkasından dikişle kapandı ve alt kattaki salonun son kahkahası da kayboldu... yerini bir kanunun zengin müziği aldı. Hypnos gözlerini kapadı ve takdirle mırıldandı. Diğer çocuğun müziği ne kadar sevdiğini unutmuştu. Gençken Hypnos'un güzel bir şarkı söyleme sesi olduğunu hatırlıyordu. Anne ve babasının yaşadığı son yıl, bir Noel gösterisi bile düzenlemişlerdi; Séverin sahneyi kontrol ediyor ve seyircilerin yüzlerinin şaşkınlıkla parlayışını izliyordu.

Séverin tırnaklarını avucunun içine batırarak bu hatıraların toz olmasını diledi. Hatırlamak *istemiyordu*. Hypnos'u şarkı söylemekten nefesi kesilmiş, sırttan bir çocuk olarak görmek istemiyordu. Aile reisini bir zamanlar onun için olduğu gibi görmek istemiyordu... *Tante FeeFee...* sevgisini bir an için koşulsuz hissetmişti.

Merdivenlerin sahanlığında koridor geniş bir odaya açılıyordu. Dövme vitrayla kaplı tavan, kristal bir kase suyun içinde sonsuza dek açılan bir kan damlası gibi görünüyordu. Fildişi paravanların ardında karmin rengi özel kabinler uzanıyordu. Kırmızı haşhaş yaprakları zemini kaplıyordu ve oda misk ve yanan tütsü kokuyordu.

Siyahlar giymiş maskeli hizmetkârlar odada dikkat çekmeden ilerliyor, küçük kalaylı fincanlar taşıyan oniks tepsileri dengede tutuyor, korkunç tavşan maskeleri takmış müşteriler ise fincanlara usulca uzanıyordu. Séverin ancak müşterilerin her birinin parmağına metal bir pençe takılı olduğunu gördüğünde buranın ne olduğunu anladı.

"Bir kan dövme yuvası mı?" diye sordu.

"Öyle ya da zevklerimize sahip olmalıyız," dedi aile reisi.

Séverin daha önce hiç bir kan dövme inine girmemişti... ama ünlerini . Böyle bir yerde, yalnızca kişinin kanındaki demirin varlığını manipüle etmekle kalmayıp aynı zamanda zihin ve ruh halini de yükseltebilen bir avuç yerleşik sanatçı bulunurdu. Yetenekli bir sanatçının elindeki bir damla kan, baş döndürücü bir zevk verebilir, tek bir yudumla çekingenliği silebilir ve -söylentilere göre- bir kişinin bir akşam için bir başkasının yüzünü takınmasına bile izin verebilirdi, bu da ayna tozunun etkilerinden çok daha uzun sürerdi.

"Belki de ara sokaktaki saldırının arkasında benim olduğumu hayal ediyorsunuz," dedi aile reisi bir kabine kayarken.

Aslında Laila sayesinde bilmiyordu ama bu, nerede olacaklarını nasıl bildiğini açıklamıyordu. Vasiliev'in son sözleri kafasında çınladı: *O seni bulacak.*

O mıydı?

Ne Hypnos ne de o bir şey söylemeyince, anaerki devam etti. "Bilddiğiniz gibi, Evleri Düzeni Babil hazırlanıyor. İki hafta sonra Volgograd'daki bir sarayda yapılacak olan Kış Toplantısı'na katılacaklar," dedi ve elini salladı. "Yıllık Gece Yarısı Müzayedesinden önce her zamanki gösteriş ve parti programı."

"O zaman Rusya'ya erken geldiniz."

"Burada işim vardı," dedi ve parmak eklemleriyle masaya vurdu.

Hypnos'un çenesi açıldı. "Bu kan dövme atölyesi size mi *ait*?"

Cevap vermedi.

"Sfenksim, siz Moskova'ya girdiğinizde Tarikat'ın geçitlerinden birinin kullanıldığı konusunda uyarıldı. Tarikat'tan başka kimlerin burada olabileceğini merak ettim ve hayatlarınızı kurtarmak için zamanında sizi ara sokağa kadar takip ettik... ve ayrıca bunu bulmak için yeterli zamanımız oldu."

Masanın üzerine bir şey bıraktı.

"Adamlarım sokağınızdaki yangından kaçan birinin peşine düştüler ve suçluyu yakalayamamaları da bunu giysilerinden çıkarmayı başardılar."

Elini kaldırdı ve altın bir bal arısı ortaya çıktı.

"Düşmüş Ev," diye nefes aldı Hypnos, sesine panik karışmıştı. "Yeraltı mezarlığı saldırısından bu yana faaliyetlerine dair hiçbir iz bulamadık."

"Artık aktifler," dedi aile reisi. "Roux-Joubert'in deli saçmalarıyla dolu son raporunu unutmadım. Uyuyan Saray'ı bulamadıkları için Düşmüş Ev'in kendi hazinelerine erişemediğini söyledi. Görünüşe göre sizde bulmaya değer bir şey olduğunu düşünüyorlar... durumlarını değiştirebilecek bir şey..."

Aile reisi tırnaklarını inceledi. "Tezcat gözlüklerini ve merceği senin üzerinde bulmadan önce bunların sadece söylenti olduğunu sanıyordum. Uyuyan Saray'la ilgili bir ipucuna sahip olduğunuzu Tarikat'a ne zaman söyleyecektiniz? Bildiğim kadarıyla bizim için çalışıyorsun."

Séverin Hypnos'u işaret etti.

"Tarikat'ın bir üyesi olarak, Nyx Hanesi'nin patriği tüm bu süreçte hazır bulundu."

"Nyx Hanesi'nin reisi Tarikat içinde bir köpek yavrusudur," dedi anaerkil küçümseyerek.

"Buna içerliyorum," dedi Hypnos mırıldanarak, "Ben *en azından* yetişkin biriyim." "Kuralları daha iyi bilmelisin Hypnos," diye azarladı ana kraliçe. "Rusya'daki herhangi bir Tarikat faaliyeti, Dazbog Evi temsilcilerine ek olarak iki Ev Başkanı tarafından denetlenmelidir, aksi takdirde ülkeden derhal sınır dışı edilirsiniz. Ama yeni patriği kim bilebilir? Onunla hiç tanışmadım ama babası kadar münzevi olduğunu duydum. Ve beş kat daha zalim olabilir. Yine de, Uyuyan Saray'ı bulabileceğinizi kanıtlarsanız Tarikat size her zaman yardım edecektir." Kaşını kaldırdı. "Bize ihtiyacınız var."

Séverin başını eğdi ve onun sözlerindeki bir sürçmeyi yakaladı.

"Kanıtlamak mı?" diye tekrarladı. Ve sonra gülümsedi. "Tezcat gözlüklerini ve merceklerini bir araya getirmeye çalıştın, değil mi? Neden ayrı bir vagonda seyahat etmeyi tercih ettiğinizi merak ettim. Sanırım çabalarınız işe yaramadı. Şimdi de Tarikat'ı toz içinde bırakmamak için bu iyilikseverlik numarasını deniyorsun."

Bir an için aile reisi afallamış görünüyordu. Séverin onun yüzünü inceledi. Artık çok daha yaşlıydı. Bir zamanlar sapsarı olan saçlarına gri dokunmuş, sert parantezler ağzını çerçevelemişti. Bunca yıl boyunca mavi gözlerindeki o uyanıklığı kaybetmemişti. En son karşılaştıkları anı düşünmeden onlarla karşılaşmak zordu... Séverin'in ondan çaldığı mirası ilk kez reddettiği ve rahatlamamanın tüm benliğini doldurduğu anı. Séverin bakışlarını kaçırdı, nabızı acıyla atıyordu. Kendisine ait olması gereken şeyi asla öğrenemeyeceği için hissetmesi için ondan ne kadar nefret etmesi gerekiyordu?

"Hayır," dedi sonunda. "İşe yaramadı."

"Yani ifadenizi düzeltmek gerekirse, bize ihtiyacı olan *sizsiniz*."

Gözleri sertleşti. "Hâlâ savunmasızsınız, Mösyö. Eğer koordinatları belirleyebilirsiniz, size Hanedanlığımın korumasını veririm ve Dazbog Hanedanlığı ile gerekli düzenlemeleri yaparım. Karşılığında, özellikle benim için bir şey bulmanızı istiyorum."

Séverin gerildi, bir parçası onun ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyordu.

"İlahi Sözler," dedi.

"O kitap kayboldu," dedi Hypnos, biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Belki de," dedi Delphine. "Ama eğer öyle değilse ve Düşmüş Ev'in hazine deposunda saklıysa, doğrudan bana teslim edilmesini istiyorum."

Séverin sadece gülümsedi. Demek bu yüzden istiyordu. Tarikat, sırlarını tehlikeye attıkları için Fransa Haneleri'ne hâlâ öfkeliydi. Hypnos'a göre, Uyku Sarayı'nın yerini ifşa etmek güvenini geri kazanmak için yeterliydi ama ana kraliçe açıkça bir zamanlar sahip olduğu seçkin statüye açlık duyuyordu... ve sadece *İlahi Sözler* gibi bir darbe bunu geri getirebilirdi.

Séverin elini esnetti. Bu düzenleme oldukça iyi işleyebilirdi. Daha kolay erişim, diğerleri için daha fazla güvenlik. Sonra da kitabı altından çalarken aile reisinin onu izlemesine izin verebilirdi.

"Bu bir anlaşma," dedi.

Aile reisi başıyla onayladıktan sonra, kristal bir kadeh nane çayı ve kana benzeyen küçük kırmızı bir şişe getiren hizmetliye işaret etti.

Hypnos şişeye bakarak, "Çılgın akşam planları mı?" diye sordu.

"Kan Dövme faaliyetlerine katılmıyorum," dedi anaerki, şişeyi geri fırlatarak. "Ve ona güvenmiyorum."

"O zaman neydi o?"

"Dövme'yi geri püskürten bir bağlantıyla karıştırılmış *kendi* kanım," dedi. "İsterseniz bir mithradatik önlem de diyebilirsiniz."

Hypnos, "Birinin seni sefahat gecesine çekmesinden mi korkuyorsun?" diye sordu.

Aile reisi elini ağzına götürdü. "Neden olmasın? Beceri ve deneyim her zaman talep görür. Ve ben her ikisine de yeterince sahibim."

Hypnos homurdandı ve konuşma daha da kasvetli bir hal almadan garson şarap ve Séverin için uzun bir bardakta servis edilen *mazagran* getirdi. Bardağa baktı. Kahve şurubu ve buz kokusu onu, Kahina'nın her sabah soluk, yeşil bir bardakta bunu içtiği çocukluğuna götürdü. Küçükken Tante'nin, yani evin reisinin, bu karışımı içerse boyunun uzamayacağı konusunda onunla alay ettiğini hatırlıyordu. Boğazı düğümlendi.

"Susamadın mı?" diye sordu aile reisi.

Boğazı dumandan kavrulmuş gibi hissetti ama bardağı bir kenara itti.

"Hayır," dedi, kendini masadan itti ve Hypnos'a eliyle işaret etti.

"Yapacak işlerimiz var."

SÉVERİN çay salonundaki müzik odasının maun kapısının dışında bekledi. Laila, Enrique ve Zofia onu içeride bekliyordu. Hypnos, Séverin'den önce gidip onlara aile reisinin taleplerini anlatmıştı ama Séverin tereddüt etti. Yaptığı tüm seçimler neredeyse onları öldürdükten sonra onlara yüzünü nasıl gösterecekti?

İçerideki müzik odası küçük ve iyi aydınlatılmıştı. Bir köşede bir arp duruyordu. Diğer köşede ise Hypnos'un oturup tuşlara vurduğu bir piyano. Odada birkaç kanep ve saten koltuk vardı ama Zofia ve Enrique girişe yakın bir masada oturuyordu. Başlarını eğmiş sohbet ediyorlardı. Önlerindeki avizenin altında Tezcat gözlükleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Çerçevenin yanında, kadife bir karenin üzerinde Vasiliev'in zincirinden alınmış mercek duruyordu. Laila elinde bir tepsi çay ve bisküvi taşıyarak ayrı bir girişten içeri girdi. Onun için bir fincan bile vardı. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Onu ilk Enrique gördü ve hemen Zofia'yı işaret etti. "Zofia az önce Tezcat gözlüklerini ateşe vermeye çalıştı."

Zofia kaşlarını çatarak ona baktı. "Mercek ve gözlüğün birbirine kaynaklanıp kaynaklanamayacağını görmeye çalıştım."

"Ve?" diye sordu Laila, tepsiyi yere bırakarak. "Ve başarısız oldu."

"Kore Evi de bunu başaramadı," dedi Laila yatıştırıcı bir şekilde.

Enrique, "Aletin etrafındaki sembololoji de oldukça tuhaf," dedi. "Kozmik ikonografinin bir karışımı ... sanırım ... gezegenler de dahil." "Onlar gezegen değil, *mon cher*, onlar gümüş toplar," dedi Hypnos Piyanodan.

"Bunlar gezegenlerin sanatsal tasvirleri."

Séverin Tezcat gözlüklerini incelemek için eğildi. Tuhaf bir çift gözlüğe benziyorlardı. Çerçeveleri kalındı ve her bir şeklin üzerindeki Latince yazıya bakılırsa gerçekten de gezegen olan şişkin gümüş kürelerle süslenmişti. Vidalar, şakaklar ve menteşelerin her biri bulut ve takımyıldız süslemeleri taşıyordu.

"Çok çirkinler," dedi Hypnos. "Ve ben genellikle çirkinliklerini yargılayan biri değilimdir."

."

"Bu cümleyi sakın bitirme," dedi Laila.

Hypnos omzunun üzerinden baktı ve piyanoda hızlı, uğursuz bir melodi çalarken hınzırca sırıttı.

"Bekle," dedi Séverin. "Bunu gördün mü?"

Tezcat'in gözlüğünde, merceğin ve gözlüğün boş çerçevesinin etrafında belli belirsiz bir parıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

"Neyi gördün?"

"Sanki... sanki gösterilerden bir tepki varmış gibi. Müzikten."

"Bu beni canlı ve cansız şeyler için karşı konulmaz mı yapıyor?" diye sordu Hypnos. "Çünkü bu beni memnun ediyor."

Laila parmaklarını büktü ve şöyle düşündü: "Merceği çıkaran kişi bunu tamamen sessizlik içinde yapmış gibi görünürken müziğe tepki vermesi ilginç."

Hypnos bir *peh!* sesi çıkardı. "Bunu nasıl anladınız, *ma chère*?" Laila omuz silkti. "Diyelim ki bu konuda bir yeteneğim var, ne dersiniz?"

Zofia biraz daha dik oturdu. "Kutuyu geri alırken içi boş melek mantar ve yünden oluşan bir ses bariyeri tutuyordu."

Séverin Tezcat gözlüğünü ve merceğini kaldırdı, göz hizasına getirmeden önce elinde çevirdi. Uyku Sarayı'nın yerini sakladığını biliyordu. Peki ya aletin kendisi? Bilmeceleleri çözmenin ve hazineyi bulmanın sırrı burada yatıyordu... İçerik neydi, yapımcı ne *istiyor* ve ne *görüyordu*? Onu korumak için alınan tüm bu sessiz önlemler neden?

"Bu, Tanrıçalar Odası'nda kilitliydi. Bir kısmı büyük bir özenle birinin boynuna asılmıştı ve çerçevesi kıvrımlı bir evrenle doluydu. Göze kaldırıldığında, tüm dünyayı bir bakışta görmek içindi," dedi Séverin, az çok kendi kendine konuşarak. Başparmağını metalin üzerinde gezdirdi ve nesneyi ilk tutan kişinin kendisi olduğunu hayal etti. "Bir tanrıdan başka hiç kimse bir evren yaratamaz ve dünya tanrının gözüyle yeniden yaratılabilir. Çerçevenin konumlanmasını tetikleyen anahtar ne olursa olsun, hareket ve gezegenlerle ilgili olacaktır... *ses*. Ya da, daha büyük olasılıkla, müzik, ki bazıları için dua olarak kabul edilebilir. Bu durumda, bu kilidi açmak için uygun olabilecek tek bir teori var. *Musica universalis*, ya da Kürelerin Müziği. Bunu açmanın anahtarı bu."

Konuşmayı bırakıp başını kaldırdığında diğerleri onu izliyordu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Hypnos.

"Hazineleri başka nasıl avladığını sanıyorsun?" diye sordu Enrique, kendini beğenmiş bir ifadeyle Séverin'e bakarak.

Séverin'in midesi bulandı ve hemen gözlüğü yere bıraktı. Eskiden her satın alma Zofia'nın mühendisliği, Enrique'nin bilgisi ve Laila'nın okumalarının bir senfonisiydi. Bir de onun rolü vardı; kralların ve rahiplerin, canavarların ve keşişlerin, saklamaya değer bir şeyleri olan herkesin gözlerinin arkasına sessizce sızmanın bir yolu. Ne zaman rolü girse, Zofia'nın onaylayan baş sallaması, Laila'nın yavaşça gülümsemesi, Tristan'ın güveni ve Enrique'nin gururu gibi küçük jestler onu kendine bağlardı. Ama şimdi çalınmış gibi hissediyordu. İçinde huzur bulmaya hakkı yoktu.

"Kürelerin Müziği tam olarak nedir?" diye sordu Hypnos. "Kulağa son derece sıkıcı bir oyun gibi geliyor."

"On beşinci yüzyılda çok popüler olmuş eski bir felsefe," dedi Enrique, Séverin'e dönerken şaşkın görünüyordu. "Teorik olarak, güneş, ay ve yıldızlar gibi gök cisimlerinin ritmini ve hareketini yöneten bir şey var."

"Her türlü müzik kilidi açabilir mi?"

Hypnos çalmaya başladı ama gözlük camının etrafındaki parıltı sadece belli belirsiz titreşti.

"Evrensel bir özelliği olan bir müzik ya da ritim olmalı," dedi Zofia. "Altın oranı deneyin."

"O da ne?" diye sordu Hypnos başını sallayarak. "Bildiğim tek şey, piyano akort etmek söz konusu olduğunda, üzerinde anlaşmaya varılmış bir yöntem olduğudur. Piyanolar beşliklerle akort edilir. Sanırım bu yeterince evrensel. İşte. Do Majör ile göstereceğim."

Hypnos parmaklarını büktü ve ölçeği çaldı. Bir anda merceğin çevresi ve çerçevesi aydınlandı. Dış taraftaki küçük, gümüş gezegenler uğuldadı ve döndü. Séverin merceği boş çerçeveye yerleştirdi ve sertçe bastırdı. Hypnos durduğunda mercek yerine oturmuştu. Camın üzerinde sıvı-gümüş bir yazı belirdi:

55.55°N, 108.16°E

Hypnos oturduğu yerde döndü. "İşte böyle-" Bakışları Tezcat gözlüğüne ve merceğine takıldı ve sustu. Herkesin bakışları piyano koltuğuna tünemiş Hypnos'tan Séverin'in elindeki Tezcat gözlüğüne kaydı.

"Bunlar enlem ve boylam koordinatları," dedi Zofia.

Enrique öne doğru eğildi, çenesi gevşemişti. "Uyku Sarayı'nın tam bir haritası."

"Ben... ben bir dahi miyim?" diye sordu Hypnos. Kimsenin cevap vermesini beklemeden oturduğu yerden sıçradı ve eğildi.

Enrique hoşgörüsüyle alkışladı ve Hypnos ona gülümsedi.

Séverin, "Ana reisi alarma geçirin," dedi. "Bu koordinatları takip etmek için şafakta yola çıkacağımızı bilsin."

Gruba baktığında yüzleri zaferle parlıyordu ve o da bunu hissetmek istedi. Ama *troyka* ateşinden giysilerine sinmiş hafif bir duman kokusu vardı. Tüm bunların altında, Tristan'ın çürümeye bırakılmış güllerinin kokusunu aldı. Neredeyse öğürecekti.

Hypnos gururla, "*Yılların* pratiği buna yol açtı," dedi, "... kırık gözlükleri bir araya getirmek. *Voilà!*"

"Yıllarca mı?" diye tekrarladı Laila. "Yıllarca herhangi bir işte çalıştığını hayal bile edemiyorum."

Hypnos'un gözlerindeki ışık biraz söndü. Kollarını ve yakasını düzeltmekle meşguldü.

"İnsanın bu konularda çok az seçeneği var," dedi kaba bir şekilde. "Çocukken kendimi oldukça fazla eğlendirmek zorundaydım... Müzik sessizliği ortadan kaldırmaya yardımcı oldu." Boğazını temizledi. "Ama bu kadar yeter. Kesin kıyametten önce kutlama yapalım, olur mu?"

Hypnos kolunu Enrique'nin beline dolayarak onu biraz daha yakına çekti. Séverin göz ucuyla Hypnos'un sorgulayan bakışını yakaladı ama ona karşılık vermedi. Bırak gitsinler, diye düşündü. Yapması gereken şey uğruna, ayrı olmalıydı, bir parçası değil. Séverin Tezcat gözlükleriyle meşgul oldu, diğerleri odadan çıkana ve kapının kapandığını duyana kadar konuşmaları duymazdan geldi.

Ama başını kaldırdığında bir parçası sarsıldı. Laila diğerleriyle birlikte gitmemişti. Kapının pervazına yaslanmıştı ve Laila'nın operada giydiği altın rengi elbisesini değiştirip pamuklu bir elbise ve lacivert bir bornoz giydiğini fark etti.

"Seni aramak için bir şeye ihtiyacım var," dedi kollarını kavuşturarak. Adam gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Metresiniz olarak." Laila kollarını kavuşturdu. "Seni çağırmak için bir şeye ihtiyacım var."

Hanımefendi. Ateş ve çay salonu ona neredeyse unutturmuştu. Ama o haklıydı. Uzun süre şımartmak zorunda kalmayacağını düşündüğü maskaralık birkaç saat içinde gerçeğe dönüşmüştü.

"Séverin," dedi.

"Bir *arkadaş* size Séverin diyor." "Mösyö-"

"Hayır. Bir *çalışan* size Mösyö Montagnet-Alarie diyor. Ben sizin eşitinizim. Bir evcil hayvan ismine ihtiyacım var. Küçük düşürücü bir şey."

Kaşını kaldırdı. "*Aşağılayıcı mı?*"

"Sevdiklerimiz için kendimizi küçük düşürürüz."

boşlukta asılı duran bir isim daha vardı. *Mecnun*. Yıllar önce ona verdiği isim. Bir zamanlar karanlıkta bir tılsım gibi hissettiren isim.

"Bilemiyorum. Sadece bir özelliği bir giysiyle eşleştirin," dedi Séverin. "İnatçı ayakkabı."

Ters ters baktı.

"Öküz kafalı eldiven."

"Ciddi olamazsın-"

"Mantıksız sutyen."

Bunu yapmak istememişti ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu... ama güldü. Bu ses onu derinden sarstı. Daha da kötüsü, gözlerindeki yumuşamış ifadeydi. Laila ondan zayıflık talep etmeyi alışkanlık haline . Çenesini dikleştirdi. Burada yumuşaklık olmayacaktı.

Séverin'in bakışları kadının çıplak boğazına gitti ve gözleri kısıldı. "O elmas kolyeyi takmaya başla."

ENRIQUE

Enrique sabah toplantısından iki saat önce uyandı. ay salonunun ark Odası'ndaki buluşma yerine doğru ilerlerken araştırma malzemelerine sarıldı. Artık Uyku Sarayı'nın koordinatlarını bildiklerine göre, araştırması yeni bir ışık kazanmıştı ve bunu düşünmeden edemiyordu. Koordinatlar şüphelerini doğruluyordu: Uyku Sarayı Sibiry'a'da bir yerdeydi.

Bugün Kore Hanesi'nin reisi ve Dazbog Hanesi'nden temsilciler onları Uyku Sarayı'na götürecekti ve burada araştırmasının ya değerli olduğu kanıtlanacak ya da - aksi halde dua ediyordu - değersiz olduğu ortaya çıkacaktı. Laila ona ve Zofia'ya başlangıcını ve muhtemelen sonunu anlattığından beri tüm bildikleri yeni ve korkunç bir ağırlık kazanmıştı. Bildiklerine bağlı olan sadece bir kariyer ya da gelecek değildi; ailesinin bir üyesiydi. Tristan'dan sonra Laila'yı da kaybedemezdi.

Ona göre Laila bir kitabın sayfalarından koparılmış bir peri masalı gibiydi; kalp atışlarına bir lanet işlenmiş bir kız. Onu tanıdığı onca zaman boyunca, bir parçası sırrının gücüyle uğulduyor gibiydi. Kimdi o? Ne *yapabilirdi*? Dün akşam, Séverin ve Hypnos'un üçüne katılmasını beklerken onun yeteneklerini test etmeye çalışmıştı.

"Enrique," diye iç geçirdi Laila.

"Şimdi bunu oku!" dedi ve masanın üzerine başka bir nesne itti.

"Bu senin *i çamaşırın* mı?"

"Yeni yıkanmış! Bavulumdan yeni çıkardım. Dokunarak anlayabildiniz mi? Yoksa şeklinden mi-"

Laila bunu onun yüzüne fırlattı. "Yetmedi mi? Bana zaten bir saat, bir evrak çantası, iki çay fincanı verdin ve hala iyileşmekte olduğum *kanepeye* dokunmamı istedin." Ürpermiş gibi yaptı. "En azından Zofia beni bağışladı."

Zofia omuz silkti. "Bir nesnenin kişisel bağlamı onun faydasını etkilemez." "Bu doğru değil!" Enrique şöyle demişti. "Bu bir şeyin kanıtı olabilir. Laila, "Neredeyse bir tanrıçasın."

Laila çayını yudumlarırken Enrique'nin "kendini beğenmiş kedi" olarak tanıdığı bir ifade takındı.

"Yanlış çağda olduğumu biliyordum," dedi, sonra da ters ters baktı. "Ama *artık* okumalar. Ben enstrüman değilim."

"Peki ya kaderin bir aracı?" diye sordu parmaklarını oynatarak. "Hayır."

"Enstrüman-" "Enrique."

"Enrique'nin enstrümanı mı? Alışılmışın dışında ama hoşuma gitti."

Laila ona bir tokat ama Hypnos müzik odasına girdiğinde bir daha konuşmamışlardı.

O zamandan beri Enrique'yle aramızda bir konuşma geçmişti.

Laila'nın yaşamak için *İlahi Sözler'e* ihtiyacı vardı. Ama *İlahi Sözler'in* Laila'ya ihtiyacı var mıydı? *İlahi Sözler* hakkında daha önce yaptığı araştırmalar, yalnızca Kayıp İlham Perileri soyundan gelen birinin kitabı okuyabileceğini gösteriyordu.

Ya ... ya Laila da onlardan biriye? Diğerleriyle konuşmak istediği bir düşünce değildi bu. En azından henüz. Eğer Uyku Sarayı' kanıtlar uygunsa, o zaman ona söyleyecekti. *Troyka* yangını onu tedirgin etmişti. Kimsenin hareketlerini izlemediğini düşünmüştü ama şimdi kimin izlediğini bilmiyordu. İsteyeceği son şey gözlerini Laila'ya çekmekti.

Şimdiye kadar Şark Odası'ndaki buluşma yerine doğru yol almıştı. Kapıyı iterek açtığı anda yüzünü buruşturdu. Şark Odası belli ki Doğu'yu hiç ziyaret etmemiş birinin hayal ettiği bir şeydi. Oda yanlış ayarlanmış bir kemik gibiydi. Duvarları kaplayan raflarda, vurmali çalgılar için çırpıcı olarak yerleştirilmiş bir Tibet dua çarkını tanıdı.

Çin gongu. *Bir zamanlar* Japon erkek giyiminde kullanılan narin fildişi ve akik *netsuke*, vekil taşlar olarak bir satranç tahtası üzerine serpiştirilmiştir.

"*Harika* saçların var," dedi tanımadığım bir ses.

Enrique irkildi, neredeyse elindeki belgeleri düşürüyordu. Uzun boylu, açık tenli bir adam odanın gölgeli kısmında bulunan bir koltuktan kalktı. Enrique onun genç olduğunu gördü. Ve kel. Adam ışığa doğru adım attığında Enrique gözlerinde Doğu Asya kökenli olduğunu ima eden hafif bir eğim fark etti.

"Ne yapıyorsunuz? Yumurta maskesi mi? Zeytinyağı mı?" diye sordu adam. "Dokunabilir miyim?"

Enrique bu tuhaf insana bakakaldı. "Hayır mı?"

Adam omuz silkti. "Pekâlâ. Belki de doğuştan böylesinizdir." Kel kafasına vurdu. "Benim mirasım istediğimden biraz daha az."

Yaklaştığında Enrique adamın kolunun askıda olduğunu gördü, ancak samur paltosunun örtüsüyle gizlenmişti.

"Kel Ruslan Goryunov hizmetinizde," dedi adam eğilerek.

Bu kadar yakından bakınca adamın ne kadar genç olduğunu görebiliyordu... en fazla yirmili yaşların sonundaydı.

"Enrique Mercado-Lopez."

"Ah! Tarihçi!" dedi Ruslan. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Enrique'nin yüzü yandı. "Beni tanıyor musun?"

Kimsenin onu duyduğunu hayal bile edemezdi. Her zamanki siyah takım elbisesi ve basit kravatından daha ilginç... resmi görünümlü... bir şey giymesi gerekip gerekmediğini merak etti. Yine de onu tanıyan tek kişinin Kel Ruslan lakabını kullanan biri olmasının ne kadar örnek teşkil edeceğinden emin değildi.

"Seni *tanıyorum*," dedi Ruslan. "*Çoğu* şeyi biliyorum. Bir saç çizgisinin nasıl diriltileceği hariç. Ne yazık ki. Sömürgeleştirilmiş ülkelere sanat eserlerinin iadesi ile ilgili makaleniz oldukça hoşuma gitti. Anladığım kadarıyla bir süredir L'Eden Oteli'nde Mösyö Montagnet-Alarie'ye tarihçi ve dilbilimci olarak hizmet veriyorsunuz. Orayı seviyor musunuz?"

Enrique başını salladı, toplum içinde ilk ve muhtemelen son *kez* tanındığı bu anın aynı zamanda doğru kelimeleri bulamadığı tek an olmasından nefret ediyordu. Sesinin amaçladığından çok daha derinden çıkacağından panikleyip duruyordu. Ya da kendiliğinden geçirebileceğinden ve bu nedenle tüm inandırıcılığını yok edebileceğinden.

Ruslan sırtıttı, sonra Enrique'nin arkasından kapı eşiğinin üzerindeki saate baktı. Kaşlarını çatı.

"Zamanı yanlış hesaplamışım," dedi. "Yakında konuşmak için daha fazla zamanımız olacak, eminim."

"Sen ne-" Enrique başladı, sonra durdu. Kaba görünmek istemedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bitirdi Ruslan gülerek. "Bir toplantı için burada olacağımı sanıyordum ama sonra bir böcek dikkatimi dağıttı, sonra bir hayal ve en sonunda da o resim." Eğilerek selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onurdu, Mösyö Mercado-Lopez."

Hızla çıkışa doğru ilerledi ve Enrique'yi az önce tam olarak ne düşünmeye bıraktı. Özbilinçle uzanıp saçlarına dokundu. İtiraf etmeliydi ki güzeldi.

Enrique odanın arka tarafına doğru ilerledi. Ruslan'ın sözünü ettiği duvar resmi yarı gölgede duruyordu. İlk başta, odanın dağınıklığı arasında duvar resmini fark etmek zordu. Sadece çirkin bir duvar kâğıdına benziyordu. Ama yaklaştıkça, resimler kendilerini daha çok belli etmeye başladı. Duvar resminde bir sepet çay yaprağı tutan koyu tenli köylüler ve hediye almaya için kollarını uzatan soluk tenli askerler, rahipler ve krallar görülüyordu. Yerliler ve Avrupalılar. Yabancı bir desen değildi ama Enrique ona bakarken çocukluğundan beri peşini bırakmayan o sessiz paniği hissetti. Bu düzende kendisi nerede yer alıyordu? Resmin boş orta zeminine baktı ve göğsüne tanıdık bir ağrı yerleşti.

Ait olmamak tehlikeliydi. Bunu genç yaşta Filipinler'deki balık pazarlarında öğrenmişti. Annesi onu götürdüğünde, insan denizinde onu kaybetmişti. Pazar koridorunda bir aşağı bir yukarı koştuğunu, balık ve sirke kokusunun gözlerini yaktığını hatırlıyordu. Sonunda onu parlak pembe elbisesi içinde, pazarda çılgınca dönerken, sepetini kolundan sallayarak ona seslenirken görmüştü.

"Anne-" diye bağırdı, işaret ederek.

Bir kadın onun elini tuttu, annesini gördü ve güldü. "Bu annen olamaz, birbirinize hiç benzemiyorsunuz! Gel şimdi, seni Sivil Muhafızlar'a götürüyüm!"

Dehşet içinde inledi ve ancak o zaman annesi görüp getirdi, hıçkırığa hıçkırığa ağladığı ve uyutulmayı reddettiği yerde ona sarıldı. Daha sonra annesi bu olaya gülüp geçmiş ama çocuğun tek gördüğü onun kahverengi yüzü ve

Kolları onunkilerin yanında karanlık görünüyordu. Onun gözlerinin şekline, gülümsemesinin kıvrımına ve yastık biriktirme alışkanlığına sahipti... ama ondaki bir şey ona ait olmak için yeterli değildi.

Kapının bir kez daha açıldığını duyduğunda Enrique hâlâ resme bakıyordu. Hypnos odayı hızlıca tararken ona sırtıttı.

"Burada başka kimse var mı?" "Hayır," dedi Enrique. "Güzel."

Hypnos hızlı adımlarla odayı geçti ve onu öptü. Öpücük vücudunda bir yarattı ve Enrique yavaş yavaş erimenin tadını çıkardı. Bu hoş bir dikkat dağınıklığıydı ve aklıktan ölmek üzere olan birinin açgözlülüğüyle ona doğru eğildi. Hypnos önce geri çekildi ama başparmağı Enrique'nin ensesinde durdu ve teninde küçük daireler çizdi. Enrique o anda onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Belki hâlâ *troyka* ateşinin etkisindeydi ya da duvardaki duvar resminden rahatsız olmuştu... ya da belki de diğer çocuğun hipnotik dokunuşu onu içine çekmişti.

Enrique aceleyle, "Sadece kaçamak öpücükler ya da uygunsuz buluşmalar istemiyorum," dedi. "Diğerleri bizi zaten biliyor... Ya bunu daha aleni yaparsak?"

Hypnos'un parmakları hareketsiz kaldı. "Neden?"

"Neden olmasın?" diye sordu Enrique. Sonra da kendini aptal gibi hissederek ekledi: "Eğer aradığımız şeyi bulursak, her şey normale dönebilir. Séverin'in aklı başına gelir. Sen resmen ekibin bir parçası olabilirsin ve biz de birlikte olabiliriz."

Hypnos'un elinin çenesine dokunduğunu hissedene kadar yere bakıp durdu.

Hypnos nazikçe, "Bu benim her zamanki düzenim değil, biliyorsun," dedi. "Ama beni cezbedebilir. Önce bu işin nasıl gittiğini görelim, olur mu?"

Bu yeterince adil, diye düşündü Enrique. Yine de Hypnos'un gözlerinde suçluluk duygusuna benzer bir şey yakaladı ve nedenini anlayamadı.

Hypnos, "Sadece ekibin bir parçası olmak için L'Eden'e taşınmak zorunda mıyım?" diye sordu. "Çünkü yaşam düzenimi oldukça seviyorum."

Enrique güldü ve Hypnos'un kolları onu sıkıca sararken başını salladı. Enrique gözlerini sımsıkı yumdu ve bir parçasının her zaman hissettiği bu sızıyı ruhunda hissetmemenin nasıl bir şey olacağını hayal etti

istiyordu. Başını kaldırdığında, kapı aralığında altın sarısı bir saç parıltısı yakaladı.

"Zofia?"

Hypnos onu serbest bıraktı ve Zofia içeri girdi, onlara bakarken biraz sert görünüyordu.

"Toplantı için buradayım," dedi ters bir şekilde.

Hypnos ipek şezlonglardan birine uzanırken gülümsedi, dalgınlıkla en yakın raflardaki nesnelerden birini alıp oyuncak gibi şingırdattı.

"Bu bir Tibet dua tekerleği!" dedi Enrique, elinden kaparak. "Görünüşüne bakılırsa çok da eski."

Hypnos, "Ben sadece yaklaşan can sıkıntımın kurtulmak için dua ediyordum," dedi.

"Nasıl sıkılmış olabilirsin?" diye sordu Enrique. "Dün neredeyse yanarak ölüyorduk."

"Doğru değil," dedi Zofia.

"Hepimiz iyimser değiliz-"

"Seni önce boğulma öldürürdü," dedi. "Alevler değil." Hypnos homurdandı. "Ah, *ma chère*, asla değişme."

Zofia yakındaki bir tabureye tünedi, duruşu bir havacınıninki gibiydi. "Öyle söyleme," dedi Zofia, sesi oldukça asık çıkıyordu. "Değişim tek sabit."

"Şey-" diye başladı Hypnos, sonra durdu ve aniden ayağa kalktı. "Madam Desrosiers."

Kore Hanesi'nin reisi, pahalı kürklerine sarınmış bir halde kapının girişinde duruyordu. İzlenimi bile *uzun* gelen biriydi. Garip bir şekilde ona annesini hatırlatıyordu. Babası, pirinç çuvalı giyip yine de asil görünebildiği için annesine alaycı bir şekilde *Doña* derdi. Ona yazdığı mektuplarda bile buyurgan ve korkutucu görünmeyi başarıyor, evde onu bekleyen güzel kızlar varken durduk yere Paris'te nasıl koşuşturduğunu, bu davranışının son derece hayal kırıklığı yarattığını, ayrıca yeterince yemek yiyip yemediğini ve akşam dualarını hatırlayıp hatırlamadığını anlatıyordu, Sevgiler, *Anne*.

"Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Enrique. "Ben-"

"Kendini botanik uzmanı olarak tanıtip geçen bahar bahçemi ateşe veren kişi mi?"

Enrique yutkundu ve oturdu.

"Peki ya 'Baronluk Sofia Ossokina'?" diye sordu aile reisi, Zofia'ya kaşlarını kaldırarak.

Zofia kibritini söndürdü, geçen bahar Château de la Lune'e girdiklerinde kullandığı sahte isme cevap verme zahmetine girmede.

"Etrafım aldatmacalarla çevrili," dedi aile reisi. "Ve sandalyeler," diye işaret etti Zofia.

"Bu arada, oturmaz mısınız?" diye sordu Hypnos.

"Sanmıyorum," dedi aile reisi tırnaklarını inceleyerek. "Dazbog Hanesi'nin patriğini ve temsilcilerinden birini, Uyuyan Saray'ın sözde koordinatlarına yapacağımız aptalca bir yolculukta bize katılmaları için çağırdım bile. İki saat içinde Irkutsk'a doğru yola çıkıyoruz. Tezcat gözlüklerini çözmüş olabilirsin ama bu tamamen şans da olabilir. Neden küstah bir kızı ve"- bakışları Enrique'e kaydı-"*hâlâ* saçını kestirmeye ihtiyacı olan bir çocuğu dinlemem gerektiğini bilmem gerekiyor."

Enrique'nin kalbinin bir köşesi "*Anne!*" diye bağırdı. Diğer köşesi ise saçlarını düzleştirirken sızladı.

"... tarağımı kaybettim," diye mırıldandı, kendinden utanarak. "Ben de sabrımı kaybettim," dedi. "Séverin ve Laila nerede?" diye sordu Hypnos.

"Tartışmaya kapalı," dedi aile reisi. "Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi."

Zofia kaşlarını çattı, belli ki tartışmanın başka ne anlama geldiğini anlayamamıştı.

"Babil Tarikatı'nın reisi olarak benim korumamı kazanmayı başardın. Ama güvenimi kazanamadın."

Hypnos boğazını temizledi. "*Ben* de koruma teklif ettim-"

"Evet, canım, alevli *troyka* ile korumanızın tam fark ettim."

Hypnos'un yanakları bir ton daha koyulaştı.

"Uyku Sarayı ile ilgili ne tür bir istihbarat topladınız?"

Grup birbirine baktı ve hiçbir şey söylemedi. Gerçek şu ki, Uyku Sarayı'nın hiçbir planı yoktu. Düşmüş Ev kayıtları yok etmeyi başarmıştı, bu da tüm niyet ve amaçlar için

amaçları bu geziye körlemesine çıkmaktı. Delphine bunu yüz ifadelerinden anlamış olmalıydı çünkü bakışları daralmıştı.

"Anlıyorum," dedi. "Peki, ölmek üzere olan kırık bir adamın saçmalıkları dışında, Uyuyan Saray'da hazineler *olduğundan* bu kadar emin olmanızı sağlayan nedir?"

"Bu..." diye başladı Hypnos, sonra sözünü kesti, "... hazine olmadan korkunç bir yer israfı olurdu?"

Zofia hiçbir şey söylemedi.

Delphine, bakışlarını Enrique'nin üzerinde yoğunlaştırarak, "Tarihsel bir teyit kaydı yok mu?" diye sordu. "O halde elinizde ne var?"

Enrique kâğıtlardan oluşan dosyayı daha sıkı bastırdı. Söyleyebileceği tek şey gerçektir, o da öyle yaptı. "Hayalet hikayeleri."

Aile reisi kaşlarını kaldırdı. "*Hayalet hikâyeleri mi?*"

Enrique başını salladı.

"Bu nasıl bir tarih ya da kanıt?" diye sordu.

Enrique'nin kulakları yandı ama merakını duydu. Bu gerçektir. Bunu duyunca içinde sessiz bir heyecan belirdi.

"Madam Delphine, kime sorduğunuza bağlı olarak, bazen tarihten geriye kalan tek şey hayalet hikâyeleridir," dedi. "Tarih hayaletlerle doludur çünkü efsanelerle doludur, hepsi de anlatmak için kimin hayatta kaldığına bağlı olarak birbirine örülmüştür."

Bir kaşını kaldırdı. "Devam et."

"Gözlüğün üzerindeki koordinatlara göre, Uyku Sarayı'nın Baykal Gölü'nde bir yerde olduğunu biliyoruz."

"Sibirya'da buzdan başka bir şey yok," dedi aile reisi küçümseyerek. "Ve geçmişten gelen cinayetler; muhtemelen tüm hayalet hikayeleri orada başlamıştır."

"Baykal Gölü, özellikle Rusya'nın güneydoğusunda Moğolistan sınırı yakınlarında yaşayan yerli halk Buryatlar için kutsal bir yer," dedi Enrique hızla. "İsminin anlamı 'Kutsal Deniz'dir."

"Ben hâlâ bir hayalet hikâyesi duymadım," dedi aile reisi.

"İşte ilginç olan da bu," dedi Enrique. "Baykal Gölü'nün bu bölgesini çevreleyen hikâyelerin izini sürdüğünüzde, o bölgede huzursuz ruhlarla ilgili pek çok söylenti olduğunu görürsünüz. Özellikle de gecenin bir yarısı sesleri buzun üzerinde yankılanarak insanlara haykırdığı bilinen kadınlar.

Geçmişte bölgede işlenen cinayetlerle ilgili hikayeler de vardı. Bunlardan sonuncusu neredeyse yirmi yıl önce işlenmişti."

Zofia rahatsız bir şekilde taburesinde kaydı. Hypnos ürperdi. "Ve hiç kimse yakalanmadı," dedi Hypnos, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuş bir halde.

Enrique, "Güya cinayetler sebepsiz işlenmiş," dedi. "Ama ben bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Enrique, araştırmasının kâğıtlarından birini uzatarak aile reisine doğru yürüdü. Kâğıtta Sibirya manzarasının bir resmi ve siyah mermerden tek bir levhadan oyulmuş, gümüş sarmaşıklar ve ilmek ilmek yazılardan oluşan karmaşık Dövme metal işçiliğiyle kaplı devasa bir mezar bulunuyordu.

"On dördüncü yüzyılda, İbn Battuta adında ünlü bir gezgin, büyük bir Moğol hanının gömülüşünü gözlemledi. En büyük hazineleri, en sevdiği muhafızları ve kadın köleleriyle birlikte yerleştirilmişti. Hepsi onun altında kapatılmıştı."

"Kadın köleler ve muhafızlar öldürüldü mü?" diye sordu

Hypnos. "Eninde sonunda orada öldüler," dedi Enrique.

Hypnos'un rengi soldu.

"Bazı kültürler, bir insan hayatını feda etmeden önemli bir bina inşa edilemeyeceğini düşünmüş ve bu yüzden insanları binaların temellerine gömmüşlerdir." Enrique başka bir kâğıt çıkardı, bu kez bir tuğla duvar gösteriyordu. "Örneğin, genç bir kadının bir kale inşa edilebilsin diye kendini feda ettiği Arnavutluk efsanesi Rozafa."

"Bunun hayalet hikayeleriyle ne ilgisi var?"

Enrique sertçe yutkundu. Söylemek üzere olduğu şeyin dehşeti düşüncelerinin üzerine çöktü.

"Eğer hazinenizi gömüyorsanız, yerleşik koruyuculara ihtiyacınız olacaktır.

Ayrılamayan muhafızlar." Odada

bir sessizlik oldu.

"Düşmüş Ev'in daha eski uygulamaları taklit ettiği biliniyor. Bölgedeki kayıp kızların belki de hazineyi gizleme çabalarıyla bağlantılı olduğuna inanıyorum. Son cinayet yirmi yıl önce işlendi ve bu da eser kaybolmadan önce *İlahi Sözler*'in bilinen son belgelerine denk geliyor."

Zofia şimdi hasta görünüyordu. Aile reisi hiçbir şey söylemedi ama ağzı açık kalmıştı. Yüzünden meraklı bir ifade geçti, sanki korkunç bir fikir şimdi aklına gelmiş gibiydi.

"İşte bu yüzden," dedi Enrique, "aradığımız hazinenin Uyku Sarayı'nda olduğuna inanıyorum."

Enrique sözlerini bitirdiğinde Delphine ona bakmadı. Bunun yerine boş kapıya doğru döndü ve seslendi: "Ee? İkna oldun mu, olmadın mı?"

Odaya biri girdi... onun yaşlarında görünen kızıl saçlı, çarpıcı bir kız. Kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı, ama başka biri kızın yanında durmak için hareket ettiğinde bu düşünce kayboldu: Ruslan.

"Beklendiği gibi, mükemmel saçlar mükemmel bir zekayı gizler!" dedi Ruslan, alkışlayarak. Sonra, aile reisine: "Evet, kendimi tamamen ikna olmuş buluyorum. Mektubunuz çok ilgimi çekti. Kuşkusuz, bir başkasının konuşmasına kulak misafiri olma davetini geri çevirmek zordur." Delphine'e gülümsedi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Anaerkil."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Delphine elini uzatarak. "Babanızla sadece bir kez karşılaştım, ama sizi şahsen tanıdığımıza memnun oldum."

Ruslan ve kızıl saçlı kızı işaret etti. "Zofia, Hypnos ve Enrique... size kusursuz yeteneklere sahip bir kan dövme sanatçısı ve Dazbog Hanesi'nin reisi Ruslan Goryunov'un kuzeni Eva Yefremovna'yı takdim edebilir miyim?"

ZOFIA

Sevgili Zofia,

Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık tek acım kalbimde çünkü sen artık burada değilsin. Çok çalışıyorsun, küçük kardeşim. İtiraf etmeliyim ki bu beni korkutuyor. Amcam benim bakımım için ayırdığın tüm fonları bana anlattı ve ben çok utanç duyuyorum. Daha yirmi yaşında bile değilsin. Sana bakacak birine ihtiyacın var, Zosia. İyileştiğimde bunu yapacağım.

Hela

ZOFIA MEKTUBU INCELEDİ. Séverin sözüne sadık kalarak Hela'dan haber alacağından emin olmuştu. Normalde bu kadar çabuk mektup almak imkânsız olurdu ama Tarikat'ın Rusya'daki portal girişleri sayısızdı ve Polonya da çok uzakta değildi. Zofia tek bir cümleye dönüp duruyordu: *Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var*. Düşüncelerinde bu cümle canlanıyordu. Belki de bir noktada, Glowno'da ona rehberlik edecek, insanların yaptıklarıyla söyledikleri arasındaki anlam boşluklarını açıklayacak ebeveynlerine ihtiyaç duymuştu. Ve evet, onların ölümünden sonra Hela'nın kendisine rehberlik etmesine ihtiyacı vardı. Ama Paris onu değiştirmişti. İşinin yapısına, laboratuvarının rutinine sahipti ve Tristan ölene ve Hela hastalanana kadar her şey yolunda gitmişti. Ve sonra, bir kez daha, tüm dünyası karanlık ve yabancı bir hal aldı ve bazen bu dünyada tek başına gezinmek zorunda kaldığında paniğe kapılıyordu... ama bu böyle bir gözetime ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyordu. İhtiyacı var mıydı?

"Zofia?"

Zofia mektuptan başını kaldırdı. Laila kabarık beyaz paltosuyla karşısında duruyordu. Zofia'nın tanımadığı elmas bir kolye boğazını çevreliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Laila, mektuba bakarak.

Zofia kâğıdı katladı ve cebine soktu. Arkadaşının Hela'nın yazdıklarını görmesini ve onun için endişelenmesini istemiyordu. Yaşamak için savaşıyor kişi Laila'ydı. Zofia onun yükünü artırmayacaktı.

"Üşüyor

musun?" "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Laila *cık cık* diye bir ses çıkardı ve eşarbını çıkardı. "Bana söylemeliydin. Şimdi daha mı iyisin?"

Zofia başını salladı ve atkının sıcaklığının tadını çıkardıktan sonra tekrar ıssız tren garının uzak ucundaki portal girişine baktı. Tren garı iki yıl önce ayaklanmalardan sonra kapatılmıştı. Kırık dökük ışığı içeri alan yedi kırık pencere vardı. Fayanslar düzgün bir şekilde kare şeklindeydi ama çatlıktı. On tane bank vardı ama sadece dördü bir insanın ağırlığını taşıyabiliyordu. Mekânın sessizliğini sadece ara sıra duvarlardaki farelerin tırmalamaları ve korkuluklara tüneyen güvercinler -tam on dört tane- bozuyordu.

Düşmüş Ev'in saldırısından sonra, Dazbog Hanesi'nin patriği Rusya'nın geçit yollarından ayrı ayrı geçmelerini istemişti. Moskova'dan yaklaşık bir saat önce ayrılmışlardı ve son bir saattir Kore Hanesi, Nyx Hanesi ve Dazbog Hanesi'nin *troyka* yangınından kurtarılabilen diğer malzemeleri ve keşif için gereken diğer her şeyi -aletler, fok derisi eldivenler, Dövme ışıkları ve yangın şeritleri- getirmelerini bekliyorlardı.

"Bizi unutmadılar, değil mi?" diye sordu Enrique, volta atarak. "Biz olmadan keşif gezisine devam edebilecek gibi değiller, gerçi Tezcat gözlükleri ellerindeyse-"

"değil," dedi Séverin.

Enrique kaşlarını çattı. "Ama Ruslan'ın kutuyu aldığını gördüm?" "Dazbog Hanesi'nin reisi *bir* kutu aldı."

Enrique bir an sessiz kaldı. "Hepiniz onun hakkında ne düşünüyorsunuz?" Laila içini çekti. "Bence *tatlı biri*. Belki biraz yalnız."

"Ve biraz da deli," dedi Séverin.

"Belki biraz *eksantrik*," dedi Laila kaşlarını çatarak. "Zofia, sen ne düşünüyorsun?"

"Yumuşak biri," dedi Zofia.

Ve bunda ciddiydi. Tanışma faslından sonra Ruslan onun sarı saçlarına haykırmış, sonra da bir köpek ya da çocuk gibi başının üstünü okşamıştı -ki bu kabalık olarak değerlendirilebilirdi- ama sonra *kendi* başını uzatmıştı, yani belki de bu onun normal etkileşimiymişti. Kaba olmak istemeyen Zofia başını okşadı.

Yumuşaktı.

"Bence işin sırrı çok fazla cila kullanmamakta," demişti Ruslan ona. "Eğer insan bir yumurta gibi görünmek zorundaysa, o zaman bilgili bir yumurta olmayı hedeflemelidir."

Séverin cebinden Tezcat gözlüklerini çıkardı, Uyku Sarayı'nın enlem ve boylam koordinatları cam merceklerde hâlâ parlıyordu.

Tren garının karşı ucundan gıcırdayan metal sesi geldi. Zofia yüzünü buruşturdu ve kulaklarını kapatarak insanların geçitten akın ettiği kapıya döndü. Kore Hanesi'nin reisi, Sfenks muhafızları ve hizmetkârları; Nyx Hanesi'nin hizmetkârları ve Sfenks'iyle Hypnos; Dazbog Hanesi'nin reisi ve kuzeni, Eva adında bir kan dövme sanatçısı vardı.

Ruslan yanlarında taşıdıkları kutuları ve ekipmanları işaret etti. Zofia taşınabilir laboratuvarını tanıdı, Dövme bavul kömürleşmişti. *Troyka* patlaması yan tarafında küçük bir delik açmıştı ve çatlaktan güherçile akıyordu. Zofia'nın derisi diken diken oldu. Uyku Sarayı'nın içinde yapılması gereken herhangi bir yıkım için güherçileye ihtiyacı vardı. "Burası Baykal

Gölü'nden önceki son durak," dedi Ruslan. "Eğer herhangi bir ihtiyacınız olan diğer malzemeler için korkarım Irkutsk'a gitmeniz gerekiyor."

Dazbog Evi kuryeleri valizini getirdiğinde, Zofia'nın içine bir sızı düştü. Güherçile deposu kesinlikle etkilenmişti. Tek soru ne kadar olduğu ve şehre gitmesi gerekip gerekmediğiydi. Çantayı açmaya başladığında üzerine bir gölge düştü. Eva onlara doğru yürüyordu ve Zofia diğer kızın yürüyüşünde hafif bir aksama olduğunu fark etti.

"Umarım çok ileri gitmiyordumdur ama hepinizin büyük bir hayranı olduğumu söylemeliyim," dedi Eva.

Zofia onu duydu, ama bu bir soru değildi ve bir cevaba da ihtiyacı yoktu. Valizinin kilidi parçalanmıştı, kolyesinden bir kilit ve kazma gerekiyordu. Yere çömelmiş, kilidi açmak için uğraşıyordu.

"Bayan Boguska'yı duymuştum, tabii ki, harika bir mühendis," dedi Eva. Zofia homurdandı. Eva Yefremovna'yı hiç duymamıştı.

"Ve tabii ki Bay Mercado-Lopez. Ruslan makalelerinizin büyük bir hayranı-"

Enrique garip bir şekilde tiz çıkan bir kahkaha attı. Zofia kaşlarını çattı ve ona baktı. Eva'ya sırtıyordu. Hypnos da öyle.

"Ve hakkınızdaki *her şeyi* biliyorum Bay Montagnet-Alarie," dedi Eva.

Zofia Eva'nın ses tonunda hafif bir değişiklik fark etti. Daha alçaktı. Konuşurken boynundaki gümüş kolyeyle oynuyor, onu ileri geri çekiyordu.

"Zengin bir oteli olan yakışıklı hazine avcısı," dedi Eva gülümseyerek. "Ne rüya ama. Belki bir gün benim hizmetlerime ihtiyaç duyarsınız. Bir kan dövme sanatçısı olarak acı konusunda ustayımdır. Ya da zevkte. Ya da zevkinize bağlı olarak her ikisinde de."

Zofia'nın yanındaki Laila boğazını temizledi. Zofia sonunda açmayı başarmıştı. Zafer kazanmış bir edayla yukarı baktı ama kimse ne ona ne de bavula bakıyordu. Herkesin bakışları Laila ve Eva arasında gidip geliyordu.

"Ne kadar kabayım!" dedi Eva. "Ben Eva Yefremovna, Dazbog Hanesi'nin kan dövme sanatçısıyım. Siz aşçı mısınız? Sekreter?"

Enrique keskin bir nefes aldı. Zofia ona baktı ama incinmiş görünmüyordu. Laila'ya baktığında, arkadaşı daha uzun boylu görünüyordu ve elini yavaşça Séverin'in yanağına koydu.

"*Hanımefendi*," dedi Laila. "Beni Paris'teki Palais des Rêves'deki sahne adımla daha iyi tanıyabilirsiniz: *L'Énigme*."

Laila L'Eden'den ayrıldıktan sonra diğer işini saklamayı bırakmış olsa da, Zofia onun bu konudan bahsettiğini ve sesinin bu kadar soğuk çıktığını hiç hatırlamıyordu. Belki de üşüyordu ve Zofia atkısını geri vermeliydi.

Eva omuz silkti. "Böyle bir kuruluşu hiç duymadım. Ama aferin, sanırım?"

Zofia topladığı eşyaların katmanlarını kaldırmaya başladı. Şimdiye kadar eşyalarının çoğu sağlamdı.

Eva, Séverin'e, "Egzotik zevkleriniz hakkında her şeyi duydum, Mösyö," dedi. "Tüm... nesnelerinizle ilgili olarak. Umarım sorumu küstahça bulmazsınız, ama metresinize neden böyle bir şeye izin verdiğinizi sorabilir miyim?"

Tehlikeli çileler mi? Anladığım kadarıyla metreslerin oldukça farklı bir yeri var."

Olamaz, diye düşündü Zofia. Şüphesinde haklıydı. Güherçilesi bitmişti. Eva Leyla'nın elini tuttuğu sırada başını kaldırdı.

"Gerçekten canım, bu iş tehlikeli."

Séverin cevap vermek için ağzını açtı ama Laila çenesini kaldırdı ve onun önünde bir adım attı. Séverin ağzını kapattı ve bir adım geri çekildi.

"Benim yerim, Matmazel Yefremovna, canımın istediği her yerdir," dedi Laila. Kavrayışını tersine çevirdi, böylece şimdi çıplak eliyle Eva'nın eldivenli elini tutuyormuş gibi görünüyordu.

Zofia topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Güherçilem bitti."

Diğerleri sanki onun orada olduğunu yeni fark etmişler gibi ona baktılar.

"Peter mı? Peter kim?" diye sordu Hypnos, ilgilenmiş görünerek. "Potasyum nitrat," dedi Laila. "Bir insan değil."

"Ne kadar da sıkıcı."

"Aradığınız şey Irkutsk'ta vardır herhalde?" diye sordu Eva.

Kafatasının dibinde alçak, çılgınca bir uğultu toplanmaya başladı. Zofia Sibirya'nın Irkutsk şehrini bilmiyordu. Kaldırımların yanında kaç ağaç yetiştiğini bilmiyordu. Nasıl kokacağına, kalabalık olup olmayacağına ya da hiç kimsenin bulunmayacağına hazırlıklı değildi.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Enrique. "Eğer sana uyarsa?"

Zofia minnettarlıkla başını salladı. Enrique'nin yabancılardan oluşan bir kalabalığa girip bir grup arkadaşıyla çıktığını görmüştü. Onda hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Ayrıca ışığın teninde oynamaşmasını ve bir şekilde koyu renk gözlerine takılmasını da seviyordu. O yanındayken göğsündeki paniğin hafiflemesini seviyordu. Yine de bazen onun yanındayken, sanki bir odada gözleri bağlıymış gibi hissediyordu. Başını biraz hafif hissettiriyordu ama rahatsız edici değildi.

Enrique ona şaşkınlıkla baktı ve ona yüksek sesle cevap vermediğini fark etti:

"Evet," dedi. "Bu bana uyar."

★ ★ ★

IRKUTSK ŞEHİRİ Paris'e hiç benzemiyordu.

Burada binalar sanki dantelden kesilmiş gibi görünüyordu. Krem, mavi ve sarı tonlarında boyanmış ve karmaşık ahşap oymalar taşıyan evler kış sokaklarını dolduruyordu. Güneş ışığı katedrallerin yaldızlı kubbelerinden yansıyor ve şehrin sınırlarının ötesinde Zofia, çevresindeki Ural Dağları'nın yamaçlarını süsleyen çam ve ladin ağaçlarıyla karla tozlanmış taygayı görüyordu. Ayak sesleri buzda çıtırdıyordu ve derin nefes aldığı anda hava tanıdık kokular taşıyordu - sıcak ballı kek ve tütsülenmiş balık, maltla karıştırılmış çilek ve hatta pancardan yapılan ve annesinin mantar dolu köftelerin üzerine servis ettiği zengin tatlı ve ekşi bir çorba olan pancar çorbasının topraksı, şekerli kokusu. Irkutsk'ta Zofia'ya Glowno'daki evini hatırlatan bir açıklık vardı. Eve dönerse hiçbir şey bulamayacaktı: ne aile, ne arkadaşlar, ne iş, ne de ev. Ayrıca, Goliath'ı geride bırakamazdı. Polonya'da hava tarantulalar için çok soğuktu.

"Sence Laila Eva birbirlerini öldürdüler mi?" diye sordu Enrique. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Enrique öfkeli bir ses çıkardı. "*Tam* oradaydın! O gerginliği bir tereyağı bıçağıyla kesebilirdim!"

"Bu fiziksel olarak mümkün değil."

"O zaman aklından neler geçiyor, Anka Kuşu?" "Tarantula çevresel tercihleri."

"Sorduğuma pişmanım."

"Polonya Goliath için çok soğuk olurdu."

"Tüm Polonya yas tutuyor."

Zofia, L'Eden'deki bakıcıların ona göz kulak olduklarını umuyordu. Goliath ona farklı zamanları hatırlatıyordu. Daha mutlu zamanları. Ve artık var olmasalar bile, en başından beri orada olduklarını hatırlatmaları hoşuna gidiyordu.

"Onu özlüyorum," dedi Enrique.

Zofia onun Golyat'tan bahsetmediğinden . "Ben de öyle."

Zofia ileride, soluk yeşile boyanmış bir simya ve eczane dükkânını gördü. Kırık bir pencerenin yanına çömelmiş, *kippa* takan bir adam vardı. Yahudi olmayan babası hiç kipa takmamıştı ama Glowno'daki pek çok erkek ve çocuk takıyordu. Kumaş, inancının bir göstergesi olarak adamın kafatasının üst kısmına kadar uzanıyordu.

"*Gutn tog*," dedi Zofia.

Adam irkilerek başını kaldırdı. Kadına bakmadan önce gözleri caddenin diğer tarafına kaydı.

"*Gutn tog.*" Ayağa kalktı ve kırık penceresini işaret ederek yorgun bir ifadeyle, "Bu yıl üçüncü kez... Sanırsınız ki Alexander II daha yeni öldürüldü." dedi. İç çekti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Güherçileye ihtiyacım var," dedi Zofia.

Adam kaşlarını çattı ve tereddüt etti, ama sonra ona içeri girmesini işaret etti. Enrique'nin dışarıda beklemesi gerektiğini söyledi. Zofia dükkânda tek başına, düzgün ahşap sıraları ve dizilmiş parlak, yeşil şişeleri saydı: yirmi *bir*, yirmi *iki*, yirmi *üç*. Dükkân sahibi çantasını yeniden doldurduğunda, çantayı tezgâhın diğer tarafına kaydırırken sesini alçalttı. "Bizim için güvenli değil," dedi. "Her yıl daha da zorlaşıyor."

"Ben güvendeyim."

Adam üzüntüyle başını salladı. "Asla öyle olmayacağız, canım. Pogromlar şimdilik durmuş olabilir ama nefret durmadı. *Kol tuv.*"

Zofia paketi tedirginlikle aldı. *Nefreti geçmemişt*i. Annesi o pogromlarda, evleri ve aileleri ayaklar altına alan Yahudi karşıtı ayaklanmalarda ailesini kaybetmiş, onları Çar Alexander II'nin suikastından sorumlu tutmuştu. On üç yaşındayken, annesini evlerinde soğuk ateşin önünde diz çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulmuştu. Zofia hareketsiz kalmıştı. Kız kardeşi ve babası her zaman nasıl teselli edeceklerini bilirlerdi ama uyuyorlardı. Bu yüzden Zofia yapabileceği tek şeyi yaptı: ışık yakmak. Ölü ateşin yanına çömelmiş, çakmak taşına uzanmış ve metali ısıtıp alevlendirmişti. Ancak o zaman annesi başını kaldırıp gülümsedi ve onu yanına çekip şöyle dedi: "Bu dünyada bir ışık ol, Zosia'm, çünkü çok karanlık olabilir."

Şimdi onları düşünmek Zofia'nın boğazını sıkıyordu. Dünya, ona ne kadar ışık getirmeye çalışırsa çalışsın, yönünü bulamayacağı kadar karanlık görünüyordu. Zofia dışarıda, kaldırımında yavaşça döndü. Şehir artık Glowno gibi tanıdık gelmiyordu. Şimdi gözleri panjurlu pencerelerden ve çok parlak paltolar giymiş insanlardan, araba tekerleklerinin çiğnediği kirli kara ve birbirine örülmüş gibi görünen asfalt sokaklara sızdı. Bu çok fazlaydı-

"Phoenix!"

Enrique köşeyi döndü, elinde bir kâğıt torba vardı ve sırtıyordu. Kızın yüzünü gördüğünde gülümsemesi kayboldu ve daha hızlı koşarak kızın yanına gitti.

"İçeri girmeden önce köşeyi işaret görmedin mi?"

Zofia başını salladı.

"Oh," dedi. "Şey, tüm bu yanan arabalar, hayalet hikayeleri ve kara kara düşünmelerden sonra kurabiye de yiyebiliriz diye düşündüm."

Kâğıt torbadan, pürüzsüz, kalın bir krema ile kaplı iki soluk şekerli kurabiye çıkardı. Birini ona uzattı.

"Düşündüğümden biraz daha uzun sürdü çünkü başlangıçta kurabiyenin üzerinde serpintiler vardı, ama dokusunu sevmediğini biliyorum, bu yüzden onları kazımlarını ve fırıncıdan pürüzsüzlük için bir katman daha eklemesini istedim" dedi. "Ben olsam tadını çıkarırdım çünkü sen-"

Zofia bütün kurabiyeyi ağızına tıktı. Enrique ona baktı, sonra güldü ve aynı şeyi yaptı. Dönüş yolunda Zofia dilinde kalan şeker tadının tadını çıkardı. Girişe yaklaştıklarında Enrique tekrar konuştu.

"Bana teşekkür yok mu?" diye sordu. "Sana şekerli kurabiye verirken elimi riske attım. O kadar hızlı yedin ki kazayla elimi tutacağını sandım."

"Elini kurabiyeye karıştırmazdım."

Enrique yaralı taklidi yaptı. "Ben de kendimi tatlı sanıyordum."

Bu korkunç bir şakaydı ve Zofia bunu fark ettiği için şok olmuştu. Yine de güldü. Karnının yanları ağrıyana kadar güldü ve ancak o zaman etraflarını saran soğuk, yabancı şehri nasıl tamamen unuttuğunu fark etti. Enrique ona bir kurabiye getirmiş ve onu güldürmüştü ve bu, insanın kendi evinde ateşin yanında oturması, her şeyin tam olarak nerede olduğunu ve kapıya kimin geleceğini bilmesi gibi bir histi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Anka kuşunun kendisinden bir kahkaha mı?" Enrique sırtarak elini kalbine bastırdı ve dramatik bir şekilde şöyle dedi: "Bir adam böyle zor bir sesi duymak için her türlü zorluğa göğüs gerer. Ezilmiş bir ele değer. Kesinlikle basmakalıp bir teşekkürden daha iyidir."

Zofia'nın gülümsemesi durakladı. Bunun bir şaka olduğunu ve onun sık sık kastetmediği büyük sözler söylediğini biliyordu. Tren garına adımını atmadan hemen önce, böyle bir şeyin doğru olmasını istedi.

Gülüştüğünün sesi bir gün biri için her türlü zorluğa değecek kadar anlamlı olabilirdi.

Alacakaranlıkta, dünya mavi göründüğünde ve buz ışığa tutulduğunda göle doğru yola çıktılar. Patilerinin sesini bastırmak için Dövme dizginlerle donatılmış on iki köpek kızığından oluşan bir ekip, tren istasyonunun Tezcat kapısının diğer tarafında onları bekliyordu. Bulundukları yere giden doğrudan bir geçit yolu yoktu. Yerel Buryatlar uzun zaman önce bu tür yollara karşı Dövme bariyerler inşa etmişlerdi. Beşi, kürkle kaplı kalın çizmeler giyen ve ceketinin üzerinde küçük, bakır süslemelerle süslü uzun bir kuşak olan yaşlı bir Buryat adam tarafından kullanılan bir kızığa doluştu. Delphine kızaklardan birinde operasyonun başına yakın bir yere oturmuştu bile, Ruslan ve Eva ise başka bir kızakta oturuyordu. Laila kızak sırasındaki Zofia'nın yanına sokuldu.

"Çevirmeni duydun mu?" diye sordu titreyerek. "Sürekli yakınlardaki 'sıkıntılı ruhlardan' bahsediyor."

Zofia ruhlara inanmazdı. Ama rüzgâr onu çocukken korkutmuş olan uğultuyu çıkarıyordu ve küçük bir parçası Hela'nın karanlıkta fısıldadığı hikâyeleri düşündü. Parçalanmış ruhları ve mavi dudaklarıyla *dybbukların*, hazineyi korumaya zorlanan boğulmuş hayalet kızların, gece yarısı ile şafak arasındaki ölülerin yürüdüğü ve ışığın soğuk ve ince aktığı toprakların hikayeleri. Zofia bu masalları ne sever ne de onlara inanırdı.

Ama onları hatırlıyordu.

"Özür dilemek için hiç fırsatım olmadı," dedi Laila.

Zofia kaşlarını çatı. Leyla'nın özür dilemesi gereken neydi? Laila dönüp ona baktı ve Zofia onun yüz hatlarını inceledi.

"Sana kendimle ilgili gerçeği söylemeliydim ama beni farklı görmeni istemedim. Ya da ne bileyim, artık insan olarak görmeni istemedim."

Anatomik olarak, vücut ister doğmuş ister inşa edilmiş olsun bir makineydi. İçinde yatan şey de farklı değildi, diye düşündü Zofia. Tıpkı fizik gibiydi. Enerjinin aktarılması enerjiyi daha az gerçek yapmıyordu. Dolayısıyla Laila gerçektir ve *İlahi Sözler*'i bulup bu şekilde kalmasını sağlayamazlarsa ölme ihtimali daha da gerçektir.

"Bana söylemek istediğin bir şey varsa söyleyebilirsin," dedi Laila. "Anlatmak zorunda değilsin... ama anlatabilirsin."

Zofia buna ne diyeceğinden emin değildi. Ona Hela'dan ve dünyayı işleme biçiminin onu başkalarına yük haline getirip getirmediği konusunda yaşadığı panikten bahsetmek istiyordu... ama bu tür gözlemler onu bir yük haline getirir miydi?

Laila elini uzattı. Zofia, Laila'nın ondan yapmasını istediği lal taşı yüzüğü gördü. Sayılı günlerin Laila'nın doğum gününe geri saydığını sanıyordu. Ölümüne değil.

Zofia yüzünün öfkeyle ısındığını hissetti. Arkadaşının ölümünün bir parçası olmayacaktı. Onun ölmesine izin vermeyecekti.

Zofia uzanıp Laila'nın elini tuttu ve bir an için rüzgârı ya da buzu hissetmedi. Üstlerinde yıldızlar bulanıklaşıyordu. Köpek kızıağı, kaygan arazide daha hızlı kaymalarını sağlayan Dövme koşucularla bile saatlerce buzun üzerinde gümbürdeyerek ilerledi. Şafak soluk ufka dokunduğunda durdular. Zofia nefesi ciğerlerini yaksa da burayı sevmiştir. Dünyanın vakur ve soğuk görünüşünü seviyordu. Ural Dağları'nın alçak kemerini, altlarındaki gölün buzdan bir dantel gibi örülmesini seviyordu. Burada hiçbir şey olmamasını seviyordu.

Ama sorun da buydu.

Hiçbir şey yoktu. Yine de pusulalarına göre burası Uyku Sarayı'nın tam koordinatlarıydı. Séverin ve Ruslan diğerlerinden ayrı duruyor, Séverin elindeki Tezcat gözlüğünü çeviriyordu. Eva aralarında durmuş, Séverin'in omzunun üzerinden bakıyor, elini onun sırtına koyuyordu.

"Suyun altında olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordu. Séverin cevap vermedi.

Hypnos, "Koordinatları değiştirdik mi?" diye sordu.

Zofia gözlüğe baktı. Sonra da bariz olanı yapmadan, yani onu *kullanmadan* aletle ilgilenen herkese baktı.

"Bunlar gözlük," dedi yüksek sesle.

Séverin ona baktı ve ağzı doğru kıvrıldı. Tezcat gözlüklerini yüzüne doğru kaldırdı ve kıpırdamadan durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Eva. "Ne görüyorsun?"

Séverin sola doğru birkaç adım attı ve sonra buza doğru eğildi, eli sanki sadece kendisinin görebildiği bir kapı kolunun etrafındaymış gibi kıvrılırken havaya uzandı. Sonra çekti. Bunu yaptığında, ışık tam önünde dalgalanmaya başladı ve hava parıldadı.

Ruslan gülererek ellerini çırpı ve Zofia'nın dikkatini başka yöne çekti.

"Zofia," diye soluk soluğa bağırdı yanındaki Laila.

Havanın parıldamaya başladığı yere baktı, ancak şimdi parıltılı etki, dünyanın diğer ucuna eşitmiş gibi görünen bir mesafeye kadar uzanıyordu.

L'Eden'in tüm uzunluğu. Gölün arkasındaki Ural Dağları bulanıklaşırken, havada katı buzlar belirdi. Her geçen saniye, donmuş Baykal Gölü üzerinde büyük bir binanın şekli ortaya çıkıyordu; donmuş kubbeler ve yarı saydam balkonlar, kristal kuleler ve kalın, buzdan duvarlar. Önlerinde duran şeyin yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Yıkılmış Ev'in Uyuyan Sarayı.

LAILA

Uyku Sarayı, Laila'ya L'Eden'i hatırlattı, eğer kış tarafından hayal edilmiş olsaydı.

Kapı açıldığında, ince buz sarkıtları yerde paramparça oldu. Attığı ilk adımda midesi bulandı. Kar taneleri yarı saydam zeminin tozunu alıyordu ve buz çizgilerinin arasından Laila safir suyun hareketini görebiliyordu... sanki her an yuvarlanabilecekmiş gibi. Geniş antre geniş, gümüşü bir avluya açılıyordu. Ay taşından dövülmüş tokmaklar, kazınmış kristal ve buzla dolu tonozlu bir tavan boyunca süzülüyordu. Kar gibi parlak iki merdiven spiral çizerek avluyu çevreleyen bir balkona çıkıyordu. Avluya girdikleri anda Uyuyan Saray *uyanmaya* başladı. Kristal çörten heykelleri başlarını kanatlarından çözmüştü. Kapalı çiçeklerden ve sarmaşıklardan oluşan tasarımlar yavaşça açılıyor, açılıp tavana doğru kavislendikçe şekillerinden polen gibi karlar dökülüyordu. Geniş koridorlarda yankılanan sesler Laila'ya ayaklarının altında kırılan keskin karı hatırlattı.

Nefesi önünde tüylendi ve ilk kez *daha fazlasını* hissetmesi gerekip gerekmediğini merak etti... Elllerine baktı, parmaklarını esnetti, vücudunda *İlahi Sözler'e* daha yakın olduklarına dair bir işaret aramaya çalıştı. Ama tek hissettiği amansız soğuktu ve tek gördüğü, bir kalp gibi ıslak lal taşı yüzüğü ve mücevherin içinden ona bakan 17 rakamıydı.

Delphine girişte kalarak dikkatini muhafızlara ve nakil aracına yöneltti, odaları inceleyip güvenliklerini belirlemek ve uyumaya hazır hale getirmek için bir maiyet çağırdı. Eva elbette Séverin'in yanına gitmişti. Laila kalbindeki keskin sızıya aldırmadı. Belki de haksızlık ediyordu. Eva pek olumlu bir izlenim bırakmamıştı ama Laila bunu unutabilirdi.

Gözlerini zorla, buz gibi tonozlu tavana bakan Ruslan'a çevirdi. Yaralı elini hafifçe askıya almıştı. Bir an için yüzünde Laila'ya keder gibi görünen bir şey titreşti.

"Olağanüstü," dedi heyecanla, yerinde biraz zıplayarak. "Bu tarih yazmanın başlangıcı gibi geliyor, değil mi? Bu keşifle evrenin nabzının hızlandığını *hissetmiyor* musun? Bu bana kendimi-"

Karnı yüksek sesle guruldadı. Ruslan kaşlarını çattı ve karnına *sus!* diye fısıldadı. Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama sonra Delphine yanında belirdi ve Ruslan sustu. Delphine kısık gözlerle onları inceledi. Konuştuğunda Laila onun sadece Séverin'e baktığını gördü. "Pekâlâ hazine avcıları, Kış Konsili'ne tam bir hafta var ve bu keşfi Tarikat'a açıklamaktan başka çaremiz kalmadan önce daha da az zamanımız var," dedi sertçe. "Avlanmaya başlayın."

Bununla birlikte, Ruslan'la birlikte avludan çıktılar. Ruslan sadece Eva'ya cesaret verici bir gülümsemeyle bakmak için durakladı. Laila bunun bir çağrı olduğunu düşündü ama Eva onun peşinden gitmedi. Bunun yerine ileriye doğru yürüdü. Laila ilk kez sol bacağına hafif bir sürtünme olduğunu fark etti.

"Kalıp size yardım etmek istiyorum," diye açıkladı Eva kollarını kavuşturarak. "Bir kere, ben yetenekli bir kan dövme ve buz sanatçısıyım. Ruslan'ın kuzeni olarak, Uyuyan Saray ve Düşmüş Ev hakkındaki hikâyeleri dinleyerek büyüdüm. Beni kullanabilirsin. Son olarak, takımdaki herkes kadar benim de sunacak çok şeyim var." Laila'ya sert bir bakış fırlattı. "Belki bazılarından daha fazla.

Séverin hiçbir şey söylemeyince Eva, "Eee?" diye sordu.

Laila'ya baktı. Kimse ayrıntılı bir araştırma yapmadan onlara katılamazdı ve Laila'nın Eva hakkında buldukları onu güvende saymak için yeterli değildi. Dün aile reisi sabah toplantısına çağırdığında, Séverin onu patriğin ve Eva'nın eşyalarını açtıkları bagaj odasına çağırmış ve okuyabildiği her şeyi okumuştı. Ruslan'ın eşyalarında sıra dışı hiçbir şey yoktu. Önemli bir anı da yoktu.

Kalbine bastırılan bir el gibi hissettiği keşfetme *baskısı* dışında hiçbir duygu yoktu. Ancak Eva'nın eşyaları seyrekti. Moskova'daki kan dövme atölyesinde çalışırken yıpranmış bir çift ayakkabıdan başka bir şey yoktu. Hepsi bu kadardı.

"Özür dilerim," dedi Laila, gerçekten inanarak. "Ama hayır."

Eva bir an için şaşırmış gibi göründü, sonra da ters ters bakarak Laila'nın yanına gitti. Hypnos aceleyle başka bir yere kaçtı.

"Kim olduğunu bilmediğim için mi böyle yapıyorsun?" diye sordu

Eva sinirlenerek. Laila kendini yorgun hissediyordu.

"Beni tanıyıp tanımaman pek de umurumda değil Eva. Bu, sizin aşına olmadığınız belirli protokolleri takip ettiğimiz gerçeğini değiştirmiyor ve bu nedenle iyi niyetli hizmet verme teklifinizi reddetmek zorundayız."

Eva sırtarak boynundaki gümüş kolyeyi çekiştirirdi. "Kıskanıyorsun, öyle mi? Seni suçlamıyorum." Eva yakınına eğildi, sesini alçalttı. "Vücudun dışında sunabileceğin ne gibi bir sanatın var?"

Laila yüz hatlarını boş bıraktı. Dünyanın kızlar arasında kötülüğü nasıl geliştirdiğini, onlara ruhlarını açabilecekken dişlerini göstermeyi öğrettiğini anlıyordu. Palais des Rêves'deki kendi arkadaşlıkları da zalimlikle başlamıştı - bir kız yüz kreminde boya katıyor, bir diğeri sahnede bileğini kıracağı umuduyla ayakkabılarının topuklarını kesiyordu. *C'est la vie*. Burası Paris'ti. Gösteri dünyasıydı. Ve geçim kaynaklarını kaybetmekten korkuyorlardı. Ama aradaki fark, en azından kabare kızlarının ona aynı savaş alanında zorlu bir rakip gibi davranmalarıydı.

Eva onunla konuşmaya tenezzül ettiğinde, sanki onu hiç görmemiş gibiydi. "Kıskançlık uyandıracak hiçbir şey görmüyorum," dedi Laila.

Ve bunda ciddiye. Eva güzeldi ama bedenler sadece bedendi. Kolayca kırılabilir ve ne yazık ki o kadar da kolay yapılamazdı. Laila kendi fiziksel özellikleri üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olmamıştı ve başkalarınınkini onlara karşı kullanmayı da hiçbir zaman doğru bulmamıştı.

Ama onun sözleri üzerine Eva'nın yüzü kansızlaştı.

"Bunu söylüyorsun çünkü Bay Montagnet-Alarie'de bir koruyucun olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Ama bunun böyle kalacağını sanma. Ben bile onun senin onurunu savunmaya zahmet etmediğini fark ettim."

Bununla birlikte, sinsice uzaklaştı.

Laila tırnaklarını avucunun içine batırdı. Eva haklıydı ama yanılıyordu. Eğer Séverin onun adına konuşabileceği ya da üzerinde konuşabileceği bir şey olduğunu göstermek isteseydi, bunu yapardı. Ama Laila onun geri adım atmayı seçmeden önce konuşmayı düşünmesini izlemişti. Bunu hiç görmemiş olmayı diledi.

Çünkü o saniyede zihninde peri masalları ve lanetler canlanmıştı; kızlara gece yarısı sevgililerine bakmamaları, yoksa gerçek hallerini görebilecekleri söylenmişti. Séverin'in o anda yaptıkları ve *troyka* ateşi sırasında kollarını nasıl , gerçekte olduğu çocuğun zalim bakışlarıydı. Zofia'yı kurtaran ve ona rahat bir dünya veren, Enrique'ye bir şans tanıyan ve ona konuşması için bir platform sağlayan, Laila'yı sadece etiyile değil ruhuyla da gören çocuk. Bu bakıştan nefret ediyordu çünkü ona, kendisinin en kötü versiyonuna hapsolmuş lanetli bir prens gibi olduğunu hatırlatıyordu. Ve sahip olduğu hiçbir şey - ne özgürce verdiği öpücük, ne de utangaçça sunduğu kalbi - onu tutan esareti kıramazdı çünkü bunu kendine yapmıştı.

Şimdi Séverin'e döndüğünde, adam Uyku Sarayı'na aç gözlerle bakıyordu. Koyu renk saçlarını alnından uzaklaştırdı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Daha önce olsa ceketinin cebinden karanfil kutusunu çıkarırdı. Bir keresinde bunların düşünmesine ve hatırlamasına yardımcı olduğunu söylemişti ama Tristan öldükten sonra onlara uzanmayı bırakmıştı. Laila bunun nedeninden emin değildi. Onları yememek unutmasına yardımcı olacak gibi değildi.

Laila diğerlerinin yanına döndü ve Séverin'in ana avlunun etrafında dönmesini izlediler. Gözlem onun alanıydı. Ondan istediği kadar nefret edebilirdi ama söz konusu hazine olduğunda, Séverin'in onun bağlamını anlama becerisine sahip olduğunu inkâr edemezdi. Bir bakıma hikâyesini.

"Buraya 'saray' diyorduk," dedi yavaşça. "Ama öyle değil. Bir katedral gibi..."

Séverin kâğıtlarından birine bir not düştü.

"Bir katedralin en kutsal bölümü neresidir?" diye sordu, diğerlerinden çok kendi kendine.

Laila bu soruyu cevaplamak için ne kendini yeterli hissediyor ne de bu soruyla ilgileniyordu.

"Şu şarap meselesi," dedi Hypnos. "Nereden bileyim?" diye omuz silkti Zofia. "Sunak," dedi Enrique başını sallayarak.

Séverin başını salladı, çenesi döndü, böylece kış ışığı yüzünde parladı.

"Birileri Tanrı'yı oynamak istiyor."

Laila'nın ağzı içi boş bir gülümsemeye dönüştü. Bazen Séverin'in de aynı şeyi yapmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Önlerinde, ana avludan ayrılan dört koridor vardı. Ayrılma riskini göze almaktansa, tek bir birim olarak seyahat ettiler ve ilerledikçe her şeyi belgelediler. Batı salonunda dokuz kadın heykelinin sütun görevi gördüğü bir kütüphane vardı. En azından burası bir kütüphane olmalıydı... ama tüm raflarda kitap yoktu.

"Saklanmış olabilirler," dedi Enrique özlemle, parmakları odayı keşfetmek için seğiriyordu. Ama itaatkâr bir şekilde diğerlerini takip etti.

Güney salonu mutfaklara ve küçük bir revire ayrılıyordu. Doğu salonunun girişinde Laila'nın kolunda tüyler diken diken oldu. Uzaktan hırıltılar duyduğunu sandı. Hayır, *horlama*. Üzerinde kurt ve yılan desenleri olan bir çift kemerli kapı, mermer zemini devasa, sivri tümseklerin kapladığı loş bir odaya açılıyordu. Zofia fosforlu bir kolyeyi kırdı ve ışık, aslında tümseklere değil, düzinelerce buzdan dövülmüş hayvandan oluşan bir hayvanat bahçesine baktığını ortaya çıkardı. Narin buzdan bıyıkları olan aslanlar, buzdan tüyleri olan tavus kuşları, camsı kürkleri sanki yaşıyormuş ve nefes alıyormuş gibi hafifçe yükselip alçalan kurtlar.

Laila anında irkildi ama yaratıkların hiçbiri kıpırdamadı. Onları bir süre daha inceledi, korkusu yerini dehşete bıraktı.

"*Uyuyorlar*," dedi.

Hayvanlar, krem rengi mermer zemin üzerinde pençelerini bükmüş, toynaklarını kıstırmış ve kanatlarını katlamış bir şekilde uyuyordu. Sadece bir hayvan -bir buz gergedanı- kapıların sesini duyunca gözlerini açma zahmetine katlandı. Bakışları onlara doğru kaydı ama hareket etmedi.

Hypnos, "Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum," dedi.

"Ben de," dedi Enrique. "Onlar uyanmadan kapıyı kapat."

"Hazine zaten burada olmazdı," dedi Séverin, kapıyı kapatmadan önce hayvanlara bir kez daha kaşlarını çatarak.

Séverin her koridorda durup odalarda herhangi bir koruma mekanizmasını harekete geçirecek tetikleyiciler olup olmadığını kontrol etti. Yıkılmış Ev'de her şey mümkündü. Ama kapıların hiçbiri onlara ihanet etmemişti ve katların hiçbiri

Tepki gösterdi. Küresel tespit cihazları da hiçbir şey vermedi. Sanki Uyuyan Saray gerçekten uykudaymış gibiydi. Zofia her noktada fosforlu kolyelerini kaldırarak Tezcat kapısına dair bir işaret aradı ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Son koridorda, kuzey geçidinde yürürken Enrique ceketini daha sıkı çekti ve duvarın tavanla buluştuğu oymalara baktı.

"Tüm ikonografi kadınları gösteriyor" dedi.

Laila bunu daha önce fark etmemişti ama o haklıydı. Duvarları kaplayan buzlu resimlerdeki kadınların hepsi Laila'ya rahibeleri hatırlatıyordu. Buzdaki detaylar yıllar içinde solmamış gibi görünüyordu ve gözlerinde tuhaf bir keskinlik vardı.

"Ellerinin hiçbirisi görünmüyor," dedi Enrique.

Laila'nın omurgasında küçük ürpertiler belirdi ve hızla gözlerini kaçırdı. Duruşları çok tanıdıktı. Çocukken kaç kez babasına neler yapabileceğini ya da daha sonra söylediği gibi ne *olduğunu* hatırlatmamak için ellerini arkaya itmişti.

Şimdiye kadar en uzun koridor kuzey koridoruydu. Uzaklaştıkça hava daha da soğuyordu. Ön tarafta, Séverin omzunun üzerinden baktı ve Laila'yla göz göze geldi. Laila gizlice ona doğru ilerledi.

"Olağan prosedür," diye seslendi Séverin.

"İşte, Hypnos, tespit cihazını tut-" dedi Enrique, diğerleri kendileriyle meşgul olurken.

Şimdi sadece o ve Séverin vardı.

Séverin ona bakmadı. "Bir şey var mı?"

Laila eldivenlerini çıkardı. Önlerindeki buzdan oyulmuş kapıya uzandı ve ellerinin eşikteki garip girintilerin üzerinden geçmesine izin verdi.

"Okuyamıyorum," dedi. "Hepsi sahte."

Enrique arkadan "Tuzak cihazı tespit edilmedi," diye seslendi. "Hadi girelim. Neden bu kadar dar?"

"Meditasyon odasına giden bir koridor gibi," diye düşündü Séverin.

"İnsana yürüdüğü yolda yalnız yürüyormuş gibi hissettirmek için tasarlanmış."

Hypnos kollarını kavuşturarak, "Burada dikileceğimize, işimize bakalım ve içeri girelim," dedi.

"Yapamam," dedi Séverin.

"Kulp yok," dedi Zofia, mavi gözleri hızla kapıyı tararken.

Séverin itmeyi denedi ama bir şey fark etmedi. Kapı yerinden kımıldamadı. Séverin bakışlarını yerdeki girintilere dikti. "Burası bir katedral gibi tasarlanmış. Kaba kuvvet *istemiyor*. Başka bir şey istiyor... burada kutsal olan her neyse onu onurlandıran bir şey."

Laila onun yüzünün odanın bulmacasıyla birlikte canlanmasını izledi. "Işık," dedi elini uzatarak.

Zofia kolyesindeki kolyelerden birini öne doğru uzattı. Séverin fosforlu çipi taktı. Ani parıltı yüzündeki gölgeleri oyarak keskin bir şekilde ortaya çıkardı.

"Geri çekilin," dedi.

Dördü koridordaki küçük alana doluştu. Séverin dizlerinin üzerine çöktü ve ışığı kapıyı kaplayan garip dalgalanmalar ve girintiler üzerinde gezdirdi.

"Açıklığı buldum," dedi.

Elini buza dik tuttu ve sanki bir yarığın içindeymiş gibi kaybolduğu yerden aşağı kaydırıldı. Ama kapı hâlâ yerinden oynamıyordu.

"Anahtar deliği gibi bir şey," dedi Enrique. "Ama neden biri bunu sadece bir çocuğun göz hizasına koysun ki?"

Bu düşünce Laila'yı rahatsız etti. Buzdan hayvanlarla dolu hayvanat bahçesinden boş koridorlara kadar sarayın hiçbir kısmı mantıklı gelmiyordu. Şu anda bile, buz gergedanının odanın içinde onları izleyen yavaş bakışlarını düşününce ürperiyordu. Hareket etmemişti. Henüz.

Séverin, "Bir çocukla göz hizasında... ya da bir yalvaranla," dedi.

Hâlâ çömelmiş halde dizlerini zemindeki çukurlara doğru kaydırıldı. Fosforlu kolyeyi yere bıraktı ve mavi ışık onu siluet haline getirdi. Geçmişte, satın almak için ava çıktıklarında, Laila her zaman Séverin'in dünyayı ne kadar farklı gördüğünden etkilenmişti. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemeyen bir merak duygusu vardı onda. Onu öpmek istediğini fark ettiği ilk akşamı hatırladı. O zamanlar *örümcek ağlarından* oluşan bir bahçe enstalasyonu yaptırmıştı. Adam uzanıp çenesini geriye yatırırsa ve sorana kadar bunun iğrenç bir fikir olduğunu düşünmüştü: "Şimdi mucizeyi görüyor musun?" Gece gökyüzünün üzerlerinde dönüşmesi için tek gereken buydu. Başını bir kez çevirdi ve dünya, yakında oluşacak takımyıldızların yıldızlı ipliğiyle çaprazlanmış gibi göründü.

Séverin'in performans konusunda hâlâ esrarengiz bir sezgisi vardı. Ama şimdi, kurban edilmeye çok hevesli biri gibi görünüyordu ve Laila kendini durdurmak zorunda kaldı

ona doğru koşmak ve onu ayağa kaldırmak için garip bir dürtü duydu.

"Bir sunak gibi," dedi Séverin, o kadar yumuşak bir sesle ki Laila duymalarını isteyip istemediğini anlayamadı. "Ve tapınmak için diz çöküyorum."

Sonra avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırdı ve kapının çukurlarına doğru itti. Sanki uzun bir uykudan sonra uyanmış gibi sarmaşıklardan gümüş bir ışık süzüldü. Kapının buz ve metal menteşeleri inleyerek geri döndü ve içeride gümüşü bir parıltıyla aydınlanan bir oda ortaya çıktı.

Onun yanında Enrique haç çıkardı ve Hypnos keskin bir nefes aldı. Séverin ayağa kalktı ama içeri girmedi. "Neden içeri girmiyor?" diye mırıldandı Hypnos.

"Parçalanma korkusu," dedi Zofia. "Hırsız yakalama mekanizmaları tasarlıyor olsaydım, içeri giren ilk üç kişiye saldıracak bir düzenek kurardım."

Hypnos, Zofia'nın arkasına geçti. "Önce bayanlar."

Enrique küre şeklindeki tespit cihazını Séverin'e fırlattı, o da tek eliyle yakaladı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Enrique.

Normalde Séverin duvarların sayısından tavanın şekline kadar tüm manzarayı anlatırdı. Ama burada gördüğü her şey, tüm manzarayı kendine saklamaya değerdı. Laila nefesini tuttu.

"Yıldızlar," dedi Séverin basitçe.

Laila ve Enrique kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Hazine ne olacak? *Kitap?*

"Tespit cihazı yok," dedi Séverin. "Her şey açık."

Laila'nın sadece buz mağarası olarak tanımlayabileceği bir odaya teker teker girdiler -Hypnos Zofia'nın paltosuna yapışmıştı-. Séverin yıldız konusunda haklıydı. Üstlerinde gece gökyüzünün bir tasviri uzanıyordu ama her ne kadar uçsuz bucaksız görünse de gerçek değildi. Eski bir gecenin asılı kalmış bir görüntüsü gibiydi ve ortasında, gözlerinin önünde değışen, sanki bir şeye geri sayıyormuş gibi her geçen saniye daha da küçülen sarkık bir ay asılıydı.

Buz mağarası batık bir avluyu andırıyordu. Odanın ilerisinde, Baykal Gölü'nün safir suyunu ortaya çıkaran tek, pürüzlü bir havuzun bulunduğu boş bir zemine inen sığ basamaklar vardı. Uzaktaki duvara , kalkan benzeri üç devasa yapı göze çarpıyordu. Eğer üzerlerinde yazı ya da semboller varsa bile, buzdan örümcek ağları bunları gizliyordu. Bu üç kalkanın üzerinde

daha fazla kadın oyması ortaya çıktı. Buz duvarın içindeki girintili nişlerden dışarıya doğru eğilmiş gibiydiler, kollarını uzatmışlardı ve elleri ... *yoktu*. Işık üzerlerinde kısa bir süre parladığında, korkunç derecede gerçekçi görünüyordular.

Üzerlerindeki yıldızların soluk ışığı odanın içindekileri ancak yavaş yavaş ortaya çıkarıyordu ama kesin olan bir şey vardı...

Burada hazine falan yoktu.

Laila'nın kalbi sıkıştı ama cesareti kırılmadı. Hazine saklanmayı severdi. Séverin'le iki yıl çalıştıktan sonra bunu yeterince iyi biliyordu. Doğu duvarını incelemek için harekete geçtiklerinde Enrique bir çığlıkla geri sıçradı. Laila dönüp baktı, Enrique'yi neredeyse çığlık attıracak şeyi görünce nabızı hızlandı. Işık doğudaki buzdan duvara vurduğunda, duvar yarı saydam bir hal almış ve az önce gördükleri hayvan sürüsünün tamamı ortaya çıkmıştı.

"İlginç," dedi Zofia. "Hayvanat bahçesini birbirine bağlayan ve ışıktan başka anahtar gerektirmeyen bir Tezcat duvarı. Çok zekice."

"Bu korkunç," dedi Enrique. "Şunlara bakın... *uyanmışlar*."

Laila yavaşça yaratıklara doğru döndü. Bir zamanlar uyudukları yerde şimdi uyanmışlardı. Her birinin başı onlara bakacak şekilde dönmüştü.

Hypnos, "Bu vesileyle kapıyı korumak için gönüllü oluyorum," dedi. "Salondan. Aslında, koridorun sonunda."

Séverin onu görmezden geldi. "Belgelemeye devam edelim. O merdivenlerin altında ne olduğunu görmek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordu Enrique. "Çok karanlık. Daha fazla ışıkla geri dönmeliyiz. Sadece şu doğu duvarına fenerler yerleştirilmesini istiyorum."

Sonra Laila yanan bir kibritin çıkardığı o kusursuz sesi duydu. Zofia saniyeler içinde derme çatma bir meşale yaratmıştı.

"Çok daha iyi-" dedi Enrique ama sözleri Hypnos'tan gelen keskin bir çığlıkla kesildi.

"Séverin, *bekle!*"

Laila, Séverin'in gruptan ayrıldığını ve mağaranın uzak ucundaki kuzey duvarına çıkan merdivenlere doğru ilerlediğini çok geç fark etti. Beklemedi. Fenerini havaya kaldıran Séverin ilk adımı attı-

Her şey değişti.

Zaman durmuştu. Ağır çekimdeymiş gibi, Laila Séverin'in derin bir nefes aldığını gördü, nefesi havada dalgalanıyor, gümüş sisi bir süreliğine asılı kalıyordu

mükemmel bir sessizlik anı... ve sonra ses içeri girdi. Duvarın doğu köşesinden buz gergedanı cam bariyere çarptı. Parçalanmış buzlar yağmur gibi yağarak yere saçıldı. Gergedan ciğerlerinden derin bir ses çıkararak saldırdı. Laila göz ucuyla diğer hayvanların yavaşça canlanmasını izledi. Bir jaguarın kristal kürkü dalgalandı. Başını salladı ve yeri eşeledi.

Merdiven yaşamı tetiklemişti.

"Geri çekilin!" diye seslendi.

Séverin başını çevirdi ama duvarın karşısından küçük bir buz topu ona doğru fırladı, yüzüne sıçradı ve burnunu buzdan bir örümcek ağıyla kapladı. Tökezleyerek geri çekildi ve merdivenlere düştü. Laila ona doğru koşmak için hamle yaptı ama gergedan yolunu kesti.

"Biri onu yakalasın!" diye seslendi.

Zofia elindeki meşaleyi Enrique'ye fırlattı ve hızla gergedanın üzerine patlayıcı bir ağ attı.

"Ateşle," diye vasiyet etti.

Arkalarından Hypnos yardım için bağırarak koridora fırladı.

Dövme ağ alev aldı ve gergedan çılgık atarak binlerce buz parçasına dönüştü. Zofia ve Laila Séverin'e koştu. Her biri bir kolundan tutup onu merdivenden aşağıya çekti. Sınırı geçtiği anda buzdan hayvanlar bir kez daha hareketsiz ve sessiz kaldı. Laila ağzını kapatan buzı çekti ama çok kaygandı.

Laila tekrar ve *tekrar* kavradı ama buz sadece elini yaktı ve adamın tenine sıkıca yapıştı. Nefesi içinde pürüzlü bir hal aldı. Séverin'e bakma riskini göze aldı ve keşke bakmasaydım dedi. Gözbebekleri büyümüş, boğazındaki damarlar şişmiş, ellerini savurup yüzünü tırmalamaya başlamıştı. Gözlerinin önünde ölüyordu.

Zofia bir kibrit çakmak için uzandı ama Séverin onun

bileğini tuttu. "Onu yakacaksın!" diye bağırdı Laila.

"Şekil bozukluğu ve ölüm karşılaştırılabilir seçenekler değil," dedi Zofia şiddetle.

Sonra, Laila'nın gözlerinin ucuyla, bir figür onlara doğru koşarken kırmızı bir kırbaç yakaladı. Eva nefes nefese yanlarında yere yığıldı. Séverin'in başı bir tarafa kaydı. Cildinde mavi bir parlaklık belirdi ve göz kapakları titreyerek kapanmaya başladı. Laila'nın boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

"Onu kurtarabilirim," dedi Eva, Laila'yı yolundan iterek. "Bu tür bir saldırıyı daha önce de görmüştüm."

Eva Séverin'in yüzünü kavradı, sonra da ağzını onunkinin üzerine bastırdı. Kızıl saçları ikisinin de üzerine döküldü ve Séverin ona yapıştı, elleriyle sırtını kavradı. Séverin'in ağzındaki buz hemen eridi. Eva uzaklaşırken Séverin'in nefesi kesildi, yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı. Bu manzara midesine garip bir asit saplanmasına neden oldu. Séverin'in hızla göz kırpmasını izledi. Kırpiklerinin kenarları buz tutmuştu. Bakışları Eva'yı sanki lanetli bir prensmiş ve onu sadece Eva özgürleştirmiş gibi sabitlemişti.

BÖLÜM III

Babil Tarikatı arşiv kayıtlarından *yazarı bilinmiyor*
1878, Amsterdam

Kan-dövme, sadece en adi genelevler için uygun, özellikle bayağı bir sanattır.
Her ülkede yasaklanmamış olması bence tam bir saçmalık.

LAILA

Laila ayak bileklerini çaprazlayıp açarak elbisesinin ucuyla oynuyordu. Eva'nın Séverin'i kurtarmasının üzerinden neredeyse dört saat geçmişti. O zamandan beri Eva ve Ruslan'ın Irkutsk'tan getirdiği bir doktorla birlikte kalıyordu. Laila'nın itirazlarına rağmen kimsenin odasına girmesine izin verilmiyordu. Bir yandan yalnız beklemiyordu... ama uyanık kalan tek kişi de oydu.

İki saat sonra Hypnos, Enrique'nin sol omzunu yastık olarak Üç saat sonra Zofia uyumaya başladı ama Enrique -boynunu kıracağından korkarak- sağ omzunu yastık olarak kullanana kadar başını geriye doğru sallamaya devam etti.

"Merak etme Laila," demişti Enrique esnerken. "Bu şekilde uyuyakalmamın imkanı yok. Onu yakında göreceğiz. Bundan eminim."

Bu yirmi dakika önceydi.

Şimdi hafifçe horluyordu.

Laila içini çekti ve battaniyesini çıkardı. Yavaşça üçünün üzerine örttü ve masanın üzerindeki, Enrique'nin gördüklerini anlattığı notlar ve Zofia'nın koridor şemalarıyla dolu kâğıtları temizlemeye başladı. Hypnos da kâğıt istemişti ama Laila aşağı bakıp kar taneleri ve buzdan hayvanat bahçesindeki hayvanların karalamalarını görene kadar hangi amaçla olduğunu anlayamamıştı.

Pencerenin dışında, donmuş göl yeni yağan karla pırıl pırıl parlıyordu. Daha önce çok ıssız görünüyordu. Şimdi ise sarayın etrafında bir hareketlilik vardı.

Zırhlı Sfenksler çeperlerin etrafında kıpırdamadan duruyordu. Dövme alarm ağlarının tanıdık kan kırmızısı ışıltısı buz boyunca uzanıyordu. Ruslan, Moskova'da kendilerine saldıran Düşmüş Ev üyelerine karşı onları güvende tutmak için gerekli önlemler olduğunu açıklamıştı.

Ruslan, "Onlardan geriye küçük bir fanatik grubu kaldı," demişti. "Bizim kaynaklarımız olmadan Irkutsk'u geçemezler. Merak etmeyin. Dazbog Hanesi'nin koruması altındasınız."

Küçük bir fanatik grubu yine de öldürebilirdi. Laila her gece yatmadan önce Tristan'ın huzursuz ruhu için dua ederken bu gerçeği hatırlıyordu. Roux-Joubert, o bıçak kenarlı şapkanın bir dilimiyle onu öldürmüştü. Tristan'ın gözlerindeki ateşli ışığı ya da Düşmüş Ev'in maskeli lideri olan doktorun ayaklarının dibinde acınası bir şekilde iki büküm oluşunu asla unutamayacaktı. Adamdan hiçbir şey okuyamamıştı ama onun *hareketsizliğini* unutmamıştı. İnsanlık dışı görünüyordu.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri onu dikleştirdi.

Ruslan yaralı olmayan kolunda daha fazla battaniye taşıyarak göründü. Onu gördüğünde özür dileyerek gülümsedi ve kadının içine bir minnettarlık sıcaklığı yayıldı. Ruslan fazladan bir kanepa, yorganlar, votka, yüksük büyüklüğünde birkaç bardak ve Baykal Gölü mutfağından soğuk, tütsülenmiş *omul* balığı, orman eğrelti otlarına ve donmuş meyvelere sarılmış tayga eti, bulut üzümü reçelli kekler ve balık ve yabani kümes hayvanı şeklinde pişirilmiş altın *pirozhki* getirmeyi düşünmüştü. Laila buz mağarasında olanlardan sonra pek iştahlı değildi ve bu yüzden Enrique onun payını yemişti... diğer herkesin payını da.

"Çok olmadığını biliyorum ama soğukta beklemeye gerek yok," dedi Ruslan. "Kalp ve saçlar için kötü ve senin saç tellerin *çok güzel*. Efsanelerdeki bir kız gibi." Ruslan askılı kolunu göğsüne yakın tuttu. "On birinci yüzyılda yaşamış İranlı şair Firdevsi'yi bilir misin? *Şahname* adlı muhteşem bir şiir yazmıştır, diğer adıyla *Kralların Kitabı*. Hayır mı?" Ruslan biraz sallandı, sanki bu basit hareket onu başka bir dünyaya çekecekmiş gibi gözlerini kapattı. "Sadece hayal et... zarif saraylar ve turunc ağaçları, saçlarda mücevherler ve dilde şeker gibi eriyen şiirler." Gözlerini açarak iç çekti. "Bu saçlarla bana Prenses Rudaba'yı hatırlatıyorsun ve senin Séverin de Kral Zal gibi! Masallarda Prenses büyüleyici saçlarını aşağı salar ve Kral Zal onları ip olarak kullanırdı. Umarım siz de saçlarınızı ip olarak kullanmazsınız. Hiç hijyenik değil."

Laila kendine rağmen güldü. "Sizi temin ederim ki yok."

Ruslan başını ovuşturarak, "İyi, iyi," dedi.

Ruslan bundan sonra düşüncelere dalmış gibiydi, kendi kendine örgüler ve portakal ağaçları hakkında mırıldanıyordu. Nesnelerden ziyade bilgi birikimine odaklanan Dazbog Hanesi diğer hanelerden farklıydı. Ruslan da çoğu aile reisine benzemiyordu. Avrupalı gibi bile görünmüyordu. Yüksek, geniş elmacık kemikleri ona Çin'den gelip Paris'te dükkân açan parfüm atölyelerini hatırlatıyordu. Gözlerinde Enrique gibi yukarı doğru bir eğim vardı ve yüzü iki dünyaya ait gibiydi: doğu batı.

Koridorun sonunda, Séverin'in süitinin kapısı açıldı ve doktor başını dışarı uzattı.

"Patrik Ruslan?"

Laila kapıya doğru ilerledi ama doktor elini uzattı.

"Özür dilerim ama kan dövme sanatçısı hanımefendinin henüz içeri giremeyeceğini söyledi. Daha yeni dengelediğimiz kalp atış hızını ve kan basıncını değiştirebilir."

Laila'nın eli yumruk şeklinde kıvrıldı ama Ruslan kapıya doğru ilerlerken geri adım attı.

"Eminim sadece bir dakika sürecek," dedi nazikçe.

Kapı arkasından kapandığında Laila hafif bir kahkaha duydu. Dönüp baktığında Delphine'in bir kez daha merdiven sahanlığında dikildiğini gördü. Her yirmi dakikada bir geliyor, her seferinde içeri girmeyi talep ediyordu.

"Ne de ben onun hamisiyim," demişti doktora. Laila'ya daha çok endişeli bir ebeveyn gibi gelmişti.

"Henüz kabul edilmedi mi? Sanırım onu hayata döndüren kız aynı sorunla karşılaşmadı," dedi Delphine, çekik bir gülümsemeyle. "Çok güzel bir kız."

Laila, Eva'nın Séverin'in üzerine eğildiğinde saçlarının nasıl kıpkırmızı döküldüğünü hatırladı.

"Öyle," dedi Laila sert bir sesle. "Ve biz ona borçluyuz."

Laila diğerlerinin yanına döndü, cam kenarına oturdu ve diğer kadını görmezden geldi. Delphine yine de onun yanına oturdu, votka şişesini bir kenara itti ve kalan son pastaya uzandı. Laila, Enrique'nin bir şekilde son pastanın da elinden alınacağını hissederek uyanacağından emindi ama onun yerine daha yüksek sesle horladı. Dışarıda, alacakaranlık hızla

Gece çöktü ve Laila'nın yüzüğündeki numara şekil değiştirdi. Düzgün nefes almak için kendini zorladı. Hâlâ on altı günü kalmıştı. Yaşamak için hâlâ zamanı vardı.

Delphine, "Evime girdiğinde senin bir nautch dansçısı olduğunu söylediler," dedi.

Laila gülümsedi. Bu çatışmayı hayatı için verdiği savaşa tercih etti.

"Yalan söylediler. Ben bir nautch dansçısı değilim."

"Küçük bir yalan," dedi diğer kadın omuz silkerek. "Anladığım kadarıyla bu gerçek mesleğinizden çok da uzak değil. Bir fahişe, doğru muyum?" Delphine onun cevabını beklemeden homurdandı. "Fahişe için kullanılan bir örtmece, eğer duyduysam."

Laila alınmadı ama belki de diğer kadın alınmasını istiyordu. Delphine'in elleri hareketsiz, bekliyordu. Deneme.

"Birçok ortak noktamız var, Madam."

"Peki bunu nasıl düşünüyorsunuz?" diye sordu Delphine sert bir sesle.

"Ben ve benim kadim mesleğim, sen ve senin kadim Tarikatın. Ben ve benim insanları paradan ayırma kurnazlığım, sen ve senin Tarikat'ının onları zorlama yöntemi," dedi Laila ve nedenlerini parmaklarının ucuyla işaretledi. "Tek fark, benim mallarımın modasının hiç geçmemesi elbette. Yolsuzluk, cinayet ve hırsızlık sanırım insanların yataklarına o kadar kolay girmiyor."

Delphine şok olmuş bir halde ona baktı. Sonra inanılmaz bir şekilde güldü. Öne doğru uzanarak votkayı özenle oyulmuş iki kuvars bardağa doldurdu.

"O halde ortak çıkarlarımıza," dedi.

Laila bardağını Delphine'inkine vurdu ve bitirdiğinde diğer kadının kendisine baktığını gördü. Sanki bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama o sırada Séverin'in süitinin kapıları açıldı.

Laila ve Delphine hevesle ayağa kalktı ve Dazbog Hanesi'nden bir hizmetçi başını koridora uzattı.

"Bay Montagnet-Alarie şimdi sizinle görüşecek," dedi hizmetçi. Laila içgüdüsel olarak omzunun üzerinden baktı, Enrique'yi, Zofia'yı bekliyordu, Hypnos da hemen arkasındaydı ama onlar derin uykundaydı.

Delphine, "Pekâlâ," diye söze bağladı ama hizmetçi bağını salladı. "Sizi istemedi."

"Önemli değil-"

"Özellikle seni istemedi," diye itiraf etti hizmetkâr sonunda, bakışları yere düşmüştü.

Laila yaşlı kadına karşı bir sempati duydu. Onun iyi olduğundan emin olmak için o kadar uzun süre beklemişti ki. Bir keresinde Séverin, Delphine'in ona kendi çocuğu gibi davrandığını söylemişti. Séverin'i terk ettiğinde, Laila onun kalpsiz olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi başını öne eğmiş, dudaklarını büzmüş, ellerini kavuşturmuş, omzundan bir zırhın kırılması gibi kayan ermin atkısıyla aile reisine bakarken, onun hakkında değil, bilmediklerini merak ediyordu.

Delphine hafif bir sesle, "Düşmanlığının hâlâ sürdüğünü görmek güzel," dedi.

Laila'nın ilk baktığı şey, gümüş şam ipeği ve soluk safir yastıklarla kaplı sayvanlı dev yatak oldu. İnce dövülmüş buzdan yapılmış, gümüş tellerle süslü bir tente yatağın üzerine örtülmüş ve görünmez bir esintiyle hafifçe hareket ediyordu. Altında çeşitli beyaz kürklü hayvanların postlarından bir araya getirilmiş düzensiz şekilli bir halı uzanıyordu ve dört köşesinde ölü hayvanların sararmış pençeleri kıvrılıyordu. Tavanı cilalı buz oluşturuyordu ve aynalı yüzeyde dalgalanan yansımaları yakaladı. Mavi ışıktaki ve kürklerin içinde neredeyse hiç kendine benzemiyordu ve aklına Enrique'nin Snegurochka, kar kızı masalı geldi. Belki de o kız, bu soğuk ve güzel odada, onu görmeyi bekleyen soğuk ve güzel bir oğlanla ne yapacağını bilirdi.

Odaya bir adım attığında, Laila'nın tenindeki elmas kolye boğazında bir kış tasmaı gibi hissedildi.

Önümüzdeki üç hafta boyunca her geceyi yatağında geçirmeyi kabul ettin. Seni bu konuda tutacağım.

Buzdan oyulmuş bir tahtta oturan Séverin'di. Alaca gözleri yanarak ona baktı. Başka birinin onun kıyafetlerini değiştirdiğini söyleyebilirdi çünkü boğazından açılan siyah ipek bir gece elbisesi giymişti. Tristan bir keresinde onu "cazibe için çabalayan bir yarasa gibi gösterdiğini" söyledikten sonra koyu renk pijamalardan nefret ederdi. Yanında başka kimin olduğunu fark ettiğinde bu anı onu neredeyse güldürecekti.

Eva onun arkasında durmuş, ellerini kaldırmış, parmak uçlarında kan parlıyordu. Laila odaya girdiğinde gülümsemedi, onun yerine

Ruslan'a dehşet dolu bir bakış attı.

"Burada olması onun için güvenli olmayabilir," dedi Eva. Ruslan bir *tsk* sesi çıkardı. "Oh sus, kuzen."

Doktor son aletlerini de kaldırdı ve onlara iyi günler diledi. "Onu beklemekle ne kadar da nazıksınız. Sağlığınızla bu kadar çok güzel kız ilgilendiği için şanslı bir adamsınız, Mösyö Montagnet-Alarie."

Ruslan kaşlarını çatı ve Laila onun "Peki ya ben?" diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

Kapı kapandığında Eva odanın sonundaki leğene doğru süzöldü ve kanlı ellerini suya daldırdı. Laila Séverin'e baktı ama o çok hareketsiz oturuyordu... tamamen çok sessizdi.

"Ona ne yaptın?" diye sordu.

"Onu kurtarmak dışında mı?" diye karşılık verdi Eva. "Kan basıncını düzenledim ama hafif bir yatıştırıcı etkisi var. Hipotermi yüzünden şoka girebilirdi, bu yüzden uzuvları anlık olarak felç oldu ve böylece ısıtma etkisinin vücudunda çalışmasına ve onu mükemmel sağlığına kavuşturmasına izin verdi."

Laila çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Size teşekkür ederiz," dedi buz gibi bir sesle.

"Peki ya senin güvenin?" diye sordu Eva. "Başından beri seninle çalışmama izin verseydin, o bu durumda bile olmazdı."

"Kuzen-" Ruslan uyardı.

"Daha önce Mösyö Montagnet-Alarie'ye de belirttiğim gibi, buzla yakınlık kurma konusunda uzmanım. Yarın odaya döndüğünüzde size yardımcı olabilirim. Bana *ihtiyacınız var*," dedi Eva. Bir aşığın okşamayı hatırladığı gibi dudaklarına hafifçe dokundu. Önce Séverin'e, sonra tekrar Laila'ya baktı. "Ama en azından bazı faydaları oldu."

Laila yüzünü buruşturdu. Eva ve Ruslan'ın gitmesi gerekiyordu... ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Séverin'e doğru yürüdü, elini onun yanağına koydu ve omzunun üzerinden baktı.

"İhtiyacım olan şey onunla yalnız kalmak." Laila tatlı tatlı gülümsedi. "Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben halledebilirim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Eva kollarını kavuşturarak. "Dinlenmeye ve uyumaya ihtiyacı var. Belki bu gece başka bir yere çekilebilirsin, ben de ona göz kulak olurum."

"Tesadüfe bakın ki, onu nasıl uyutacağımı biliyorum."

Séverin başını kaldırıp ona baktı ve ilk kez gözlerindeki sis biraz dağıldı. Kız onun kucağına çöktü ve Séverin'in bedeni onun altında kaskatı kesildi.

Onun. Zihninde, yaptığı şeyi görmezden geldi. Ama vücudu fark etti. Her bir parçası, L'Eden'in çeşitli tesislerde çalışan işçileriyle birlikte geçirdiği günlerden kalma kaslarının sertliğini, buzdan bir sarayda olmasına rağmen teninden yükselen sıcaklığı ve giysilerinden asla çıkaramadığı hafif karanfil kokusunu hatırladı ve katalogladı.

"Ellerini üzerime koy," diye fısıldadı kulağına. Séverin bacaklarına baktı, çenesi hafifçe sıkıldı.

"Yapamam," dedi, sözcükler sakinleştiriciyle savaşmak için çaba harcamış gibi durakladı. Séverin başını öne eğdi, dudakları Laila'nın kulağındaydı. "Eğer ellerimi üzerinde istiyorsan, Laila, bunu kendin yapmak zorundasın."

O da öyle yaptı.

Hareketlerinin tüm ritmi -ona doğru eğilmek, bir kolunu boynuna dolamak- sadece birkaç saniye sürdü ama yine de zaman bal dökülmüş gibi yavaş akıyordu. Séverin'in eli ağır ve yakıcı görünüyordu ve elini beline koyduğunda parmakları tenine battı. Sanki ona dokunmak fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi kaşları birbirine çatıldı. Laila, birinin boğazını temizlediğini duyana kadar bunu neden yaptığını neredeyse unutmuştu. Süitin girişinde Ruslan, Eva'yı neredeyse ite kaka odadan dışarı çıkarıyordu.

"O zaman sabaha kadar," dedi.

"Evet," dedi Eva, gözleri Séverin'in üzerindeydi. "Sabah."

Laila odalarının kapısı kapanana kadar bekledi. Nefesini tuttu, ne kadar yakın olduklarının, adamın ensesinde kıvrılan saçların nasıl nemli olduğunun... adamın parmaklarının beline yaptığı baskının farkındaydı. Hemen onun kucağından kaydı.

Séverin duraksayarak, "Bana buz mağarasında herkesin ne gördüğünü anlat," diye sordu.

Laila konuştukları her şeyi hızlıca ona anlattı. Konuşurken adamın parmaklarının yavaşça kıvrılıp açılmasını, hareketin ona geri dönmesini izledi. Laila konuşmasını bitirdiğinde, adam başka bir şey söylemedi: "Yarın sabah geri dönüyoruz."

Birkaç dakika sonra ellerini esnetti. "Sonunda etkisi geçiyor."

Kısa süre sonra ayağa kalktı ve bitişikteki banyo süitinde kayboldu. Yatağa doğru yürürken Laila'yı aptalca bir sinir dalgası vurdu. Adam burada olacaktı. Onunla birlikte. Hepsini ondan aldığı düşüncesizce bir yemin yüzünden.

Her geceyi yatağında geçirmeyi kabul ettin.

Karşısından gelen hafif bir hışırtı başını kaldırmasına neden oldu. Séverin karşı tarafta duruyordu. Üzerindeki esnek, koyu ipek gecelikleri değiştirmemişti ve kız elbisenin renginin çivitten siyaha döndüğünü gördü. Fark etmemiş olmayı dilese de gözleriyle uyumluydu. Adam ona baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bunu istiyor olmalısın," dedi. Laila sarsıldı. "Ne?"

"*İlahi Sözler*," dedi Séverin soğukkanlılıkla. "Eğer kendini bu duruma sokacaksan onu çok istiyor olmalısın."

Ama ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. Eski benliğinin hayaleti bu yeni, buzdan dış görünüşüne karşı çıkıyordu. *Bana musallat olmayı bırak*, diye sessizce yalvardı.

"Tabii ki kitabı istiyorum," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Séverin kayıtsızca. "Kökenlerinizi keşfetmek amacıyla, vesaire..."

Laila acımasızca gülümsedi. Hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmiyordu. Bilmeyi hak etmiyordu.

"... ya da belki de hepsi beni buraya getirmek için bir bahaneydi," diye ekledi Séverin zalim bir sırıtlarla.

Onun boynunu . "Geçen sefer bir bahaneye ihtiyacım yoktu."

Eğer onunla alay etmek, onu kendinden uzaklaştırmak istediye, yanlış adım atmıştı. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu biliyordu. O yüzden öldürmek için saldırdı. Onun tekrar ürkmemesini istedi. Eski halinin hayaletinin, kalp dediği o bir avuç karın içine o kadar geri çekilmesini istiyordu ki, ne kadar değiştiğini asla hatırlamayacaktı. Yatağa süründü, dizlerinin üzerinde yükseldi ve adamın gözlerinin kısılmasını izledi.

"Çalışma odandaki o son akşamı hatırlıyor musun? Benim gerçek olmadığımı kendin söylemiştin, Séverin," diye alay etti ve adamın irkilmesinin tadını çıkardı. "Bunu her zaman kendin için yeniden keşfedebilirsin."

Ona doğru uzandı, bileğini yakaladığı anda çok ileri gittiğini biliyordu. Adam onun tenini çevreleyen parmaklarına baktı.

"Senin gerçek olduğunu biliyorum, Laila," dedi. Sesi zehirli bir ipek gibiydi. "Keşke olmasaydın."

Elini bıraktı, sonra da ipek perdeleri kapattı. Laila onun koltuğa doğru çekilmesini izledi. Birkaç dakika sonra adamın

dönmeyeceğini düşündü. Güzel, diye düşündü, kendini büyük, boş yatağa bırakırken. *Tam da istediğim şey.*

Gözlerini kapattığında, Uyku Sarayı'nın soğuk ve ışıksız mekânlarını hayal etti. Bu yerin içinde bir yerlerde *İlahi Sözler*, daha fazla yaşamın sırrı yatıyordu. Ama hiçbir şey fedakârlık gerektirmiyordu.

Babasının evinden ayrılmadan bir hafta önce, babası ona bir hediye vermişti. İsteddiği gibi annesinin düğün bilezikleri değil, kabzası tavus kuşunun kuyruğu gibi uzanan fildişi ve altın telkari işlemeli küçük bir bıçak.

"Kendi elinle yapman, *jaadugar*'daha iyi," demişti.

Ne demek istediği açıktı. Laila şimdi yorganı çenesine kadar çekerken bunu düşünüyordu. Séverin'e, satranç oynayarak geçirdikleri akşamlara, L'Eden'in mutfaklarının dışında onu beklediğini görmemiş davrandığı dakikalara, ona baktığında gülümsediğini fark etmediği anlara ve bir kez olsun ona eşit olduğunu hissettirmediği her saniyeye sırtını döndü.

Babasının bıçağını ve sözlerini, kalpleri çözülmüş kar kızlarını ve boğazındaki kış tasmaını düşündü.

Hayatta kalmak kalbini sökmek anlamına geliyorsa, en azından bunu kendi eliyle yapabilirdi.

SÉVERİN

Kinter Konklavına altı gün kaldı..

Séverin'in yedi babası ama sadece bir erkek kardeşi vardı.

Yine de, iki tane olabileceğini düşündüğü bir zaman vardı.

Wrath onu Jardin du Luxembourg'daki bir toplantıya sürüklemişti çünkü Séverin'in güven avukatları ara sıra Wrath'a daha fazla mali izin vermeden önce onun sağlıklı olduğunu görmek istiyorlardı. Séverin onlara kâbuslar görmesine neden olan Phobus Miğferi'nden, Tristan'la birlikte her öğleden sonra saklandıkları dikenli gül ağacından, bileğindeki morluklardan ve bunların yeni bir toplantı için her zaman solduğundan bahsettiğinde onu dinlemediler. Çok geçmeden hiçbir şey söylememeyi öğrendi.

Bu buluşmalardan birinde, sallanan ıhlamur ağaçlarının altında babasıyla el ele yürüyen Hypnos'u gördü.

"Hypnos!" diye seslendi.

Dikkatini çekmek için umutsuzca elini sallamıştı. Hypnos görürse, belki onları kurtarabilirdi. Belki Séverin'e Tante FeeFee'nin onu geride bırakmasına neden olacak kadar yanlış ne yaptığını anlatabilirdi. Belki onu tekrar sevmesini sağlayabilirdi.

"Kes şunu evlat," diye tıslamıştı Wrath.

Diğer çocuk gözlerini kaçırmasaydı Séverin boğazı düğümlenene kadar Hypnos'un adını . Séverin, Hypnos'un

Başını kalbine saplanmış bir bıçak gibi çevirdi.

Birkaç ay sonra Tristan onları bir bitkiyle kurtardı. Tristan bir meleğin kendisini ziyaret ettiğini ve ona zehirli akonit çiçekleri verdiğini söyledi.

-Bir çayın içine demlendiklerinde onları Gazap'tan kurtarır.

Yıllar sonra, ikisi birlikte L'Eden Hotel'e dönüşecek olan yeni sürülmüş toprağın üzerinde duracaklardı. Tristan biriktirdiği parayla bir paket gül fidesi almış ve hemen toprağa atıp yaşamaları için ikna etmişti. İnce dallar topraktan çıkarken, kolunu Séverin'e dolamış, sırtmış ve hızla büyüyen gülleri işaret etmişti.

"Bu bizim hayallerimizin başlangıcı," demişti. "Onu koruyacağıma söz veriyorum."

Séverin onun sözlerini ezbere bildiği için gülümseyerek karşılık vermişti: "Ve ben seni koruyorum."

SÉVERİN UYUYAMIYORDU.

Koltuğa oturdu, başını tül perdelerin ardındaki Laila'nın silüetinin belirgin şeklinden çevirdi. Sonunda Tristan'ın çakısını çıkardı ve Goliath'ın felç edici serumuyla dolu bıçağın yanındaki gümüş damarın izini sürdü.

Séverin paltosuna uzandı ve omuzlarını silkti. Sütlerinin kapısını açıp merdivenlere yönelirken Laila'ya bakmadı. Onun yerine Tristan'ın bıçağını elinde çevirdi. Bir kez döndürdü ve dönen bıçağın erimiş gümüşe dönüşmesini izledi. Tristan'ın diktiği güller çoktan ölmüş, otel peyzajcılarına Yedi Günah Bahçesi'ni yerle bir etmelerini emrettiğinde topraktan koparılmıştı. Ama ofisinde yeni bir toprak ve kök salacak bir yer bekleyen bir kesim kalmıştı. Bunu anlamıştı. *İlahi Sözler*'de bir zenginlik sezmişti. Bu kadim kelimelerin simyasının damarlarını yaldızlayacağı, onu insani hatalardan arındıracağı ve sayfalarının ölü hayalleri diriltecek kadar zengin topraklara dönüşeceği bir gelecek.

BU KADAR ERKEN, UYUYAN SARAY hâlâ .

Bir zamanlar açık olan buz çiçekleri kapanmıştı. Gargoyleler sıkı kristaller halinde kıvrılmış, boynuzlu kafalarını kanatlarının altına sıkıştırmışlardı. Pencerelerden

Cam avluya akan mavi ışık boğulmanın ve sessizliğin rengiydi. Zemin çoğunlukla opak olsa da, bir avuç şeffaf kare gölün derinliklerini onun çok altında gösteriyordu ve Séverin yürürken, avlanan bir lamprey'in soluk karın altını yakaladı.

Saçaklarda, elleri kesilmiş ya da arkadan bağlanmış, eğilmiş ve kırılmış kadın heykelleri duruyordu. Her adımda Séverin'in ensesindeki küçük tüyler diken diken oluyordu. Çok soğuk, çok çıplak ve çok hareketsizdi. Burayı her kim yaptıysa, Uyku Sarayı'nı kutsal sayıyordu... ama azizlerin kemikleri ve şehitlerin diş demetleri gibi kutsaldı. Kendini kutsal sayan bir katedralin ürkütücü bir görüntüsüydü bu ve insanın görmeye dayanabilmesi için buna inanması gerekiyordu.

Séverin avluyu geçti, bir gün önce buz mağarasında gördüklerini gözden geçirdi... batık platforma çıkan merdivenler ve buz üç kalkan, su havuzu ve başlarını çevirip onları izleyen buzdan hayvanat bahçesi. Uyku Sarayı'nın tüm odaları ve katları arasında, soğuk, atan kalbi gibi hissettiren *buydu*.

Kuzey salonunun köşesini dönmek üzereydi ki arkasından gelen ayak seslerini duydu. Kaşlarını çattı. Diğerleri çoktan uyanmış olamazdı. Ama arkasını döndüğünde ekibinden kimseyi göremedi. Delphine bir elinde bir fincan kahve taşıyarak ona doğru yaklaştı. Diğer elinde ise, kenarları kesilmiş ve çaprazlamasına dilimlenmiş bir parça kızarmış ekmek bulunan bir tabak. Üzerine bolca tereyağı sürmüştü ve ahududu-vişne reçeli kullanmıştı. Çocukken en sevdiği karışım.

"Erken kalkacağınızı tahmin etmiştim," dedi. "Bu saatlerde sadece hayaletler bizi uykudan uyandırır."

Öne doğru süzülerek yemeği uzattı. Séverin kımıldamadı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Önce çay getirmişti, sonra nekahet döneminde ona erişmek istemişti ve şimdi de ona tost mu getiriyordu?

"O zaman neden uyanıksın?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Benim de hayaletlerim var," dedi. "Verilen kararların hayaletleri. Kaybedilen aşkların... aileden ayrılanların hayaletleri."

Son kısımda tereddüt etti ve Tristan'ın anıları düşüncelerini bıçak gibi kesti. Onu çağırmaya hakkı yoktu.

"İyi bir çocuktu," dedi. "Nazik ve belki biraz fazla kırılgan

."

"*Dur*," dedi Séverin. Tristan onun değildi. Onun hakkında konuşamazdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Delphine onun bakışları altında kaskatı kesildi.

"Anneliği denemek için biraz geç kaldınız, Madam."

Gözlerinde acı parladı. Umarım acımıştır. L'Eden'i inşa ettikten sonra, en sevdiği *Tante FeeFee*'ye ne olduğunu araştırmıştı. Kocasının öldüğünü ve kendi çocuğu olamayacağı anlaşıldığında, rahip olmak isteyen yeğenini varisi olarak belirlediğini biliyordu. Hiç acıma hissetmemişti. Bir çocuğa bakma şansını elde etmişti ve onu terk etmişti. Bu arada, günlerini pencerelerde onu bekleyerek geçirmişti; saatlerce başka biri olmak için dua etmişti, onun tutmak isteyeceği biri.

"Séverin-" denedi ama adam elini kaldırdı.

Tabaktaki kızarmış ekmeği silip kahveyi aldı. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim," dedi ve topuklarının üzerinde döndü.

"Meraklandıklarını bilmelisin," seslendi arkasından. Durdu ve omzunun üzerinden baktı.

Delphine devam etti. "Tarikat," dedi. "Kış Meclisi altı gün sonra toplanacak ve Kore Hanesi, Nyx Hanesi ve Dazbog Hanesi'nin neden hâlâ gelmediğini bilmek istiyorlar. Onların dikkatini çekecek bir şey *bulup bulmadığınızı* bilmek istiyorlar. Kış Toplantısına zamanında varamazsam, nerede olduğumu onlara bildirmeye yeminliyim. Onları sonsuza kadar buradan uzak tutamam."

Séverin çenesini sıktı. İsteyeceği son şey buranın Tarikat üyeleriyle dolup taşmasıydı... avlanma alanını kirletmek.

"O halde acele etmeme izin verin, Madam."

★ ★ ★

BUZ mağarasını şimdi anladı.

Tek başına, odanın çoğunu Dövme yüzer fenerlerin ışığıyla doldurmuştu. Girişten yaklaşık on beş metre ötede batık platforma çıkan merdivenler görünüyordu. Sağ tarafta buzdan hayvanat bahçesi duruyordu. Solda, buzdan duvar. Kuzey duvarının karşısında, bir dizi tedirgin edici heykelin altında, kabaca bel hizasında görünen, üzeri buz tutmuş üç kalkan parlıyordu. Buzun kaldırılıp kaldırılmayacağını anlamak için

Ama Séverin şimdilik dikkatini heykellerin solundaki havuza çevirdi. Orada Baykal Gölü'nün suları sessizce çalkalanıyordu. Havuz küçük bir yemek masası büyüklüğündeydi, kenarları pürüzlüydü ve ısı ışı ışı parlıyordu.

Diğer yönleri de test etmişti. Dün merdivene adım attığında duvarlardan bir şey fırlamıştı. Şimdi, odanın köşelerinde yer alan kurşun şeklindeki üç çıkıntının izini seçebiliyordu... tam da davetsiz bir misafirin geçebileceği yerde. Alarmları nasıl tetiklemiş olabileceğine dair bir fikri vardı ama emin olmak için test etmeye değ erdi.

Séverin yüzen fenerlerden birini aldı ve havada durmasını sağlayan Dövme aygıtı çıkararak yere düşürdü. Tekmeledi ve fener merdivene doğru yuvarlandı. Sınırı geçtiği anda duvardaki çıkıntılar dönerek fenere doğru baktı. Diğer uçta, buzdan hayvanat bahçesinin olduğu yerde, bir yaratık -bu kez kristal bir geyik- başını sallayarak odaya girdi. Séverin hareket etmedi. Onun yerine feneri izledi. Duvardan, dün onu burnundan ve ağzından yakalayanın aynısı olan bir buz kurşunu fırladı, feneri parçaladı ve ışığın içini .

Geyik bir anda hareket etmeyi bıraktı, bir an için başını eğdi, toynakları yeri pençelemek ve saldırmak için hazır dı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı, döndü ve tırıs la hayvanat bahçesine geri döndü.

Séverin gülümsedi.

Az önce güvenlik sistemini neyin tetiklediğini doğruladı: *ısı*.

Bu da ona karşı koyabilecek birine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Buzla arası iyi olan biri.

SAATLER , artık yalnız değildi. Laila buz mağarasının girişinin hemen dışında abartılı bir paltoya sarınmış halde duruyordu. Hypnos, Zofia ve Enrique sanki Laila onların merkeziymiş gibi onun etrafına yayılmışlardı. Buz mağarasının ortasında Ruslan ve Eva duruyordu. Ruslan iğrenç bir kürk şapka takmıştı ve sanki evcil hayvanıymış gibi şapkayı okşayıp duruyordu.

"Senin icatlarının deneme faresi olmam şart mı kuzen?" diye sordu Eva.

Başını salladı. "Konuşmanız da tamamen gereksiz."

Ruslan kaşlarını çattı. Hepsi onun batık platforma doğru bir adım atmasını izledi... sonra bir adım daha... botu sınırı geçene kadar. Herkes hareketsiz kaldı. Séverin buzdan hayvanat bahçesine baktı ama hayvanlar ne kıpırdadı ne de göz kırptı. Ruslan olduğu yerde yavaşça döndü. Eva kızıl saçlarını muzaffer bir edayla omzunun üzerinden savurdu:

"Gördün mü? Sana söylemiştim, bana ihtiyacın var."

Séverin başını salladı, ona değil Ruslan'ın ayağındaki botlara bakıyordu; botlar insanın vücut ısını gizlemek ve yaratıkları tetiklemeden merdivenden inip batık platforma ulaşmalarını sağlamak için dövülmüştü. Kızın bakışlarının kendisine sabitlendiğinin belli belirsiz farkındaydı. Onu kurtarmıştı ve o da ona teşekkür etmişti. Resüsitasyonu romantizmle karıştırdıysa, yoluna çıkmadığı sürece bu onun sorunu değildi.

"Aferin Eva!" dedi Ruslan. "Ve *bana*, ölmediğim için."

Eva gözlerini devirdi ama halinden memnun görünüyordu. Ruslan merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Merdivenlere ulaştığında botlarını çıkardı ve Séverin'e uzattı. Gözleri sinir bozucu bir samimiyetle parlıyordu.

"Ne bulacağınızı görmek için çok sabırsızlanıyorum," dedi ellerini heyecanla çırparak. "Hâlâ hissedebiliyorum, biliyor musun, sırlarının ortaya çıkarılmasını bekleyen evrenin o nabız gibi atan lezzetini."

"Tam olarak ne bulmamızı bekliyorsunuz?"

"Bilgi bekliyorum. Hepsi bu," dedi Ruslan, yaralı kolunun askısını okşayarak. "Tek istediğim bu. Ne de olsa tarih yazmak için gerekli araçları bilgide buluruz."

Séverin, "Tarih yazmak için oldukça iddialı bir hedef," dedi.

Ruslan'ın yüzü güldü. "Öyle değil mi? Çok sevindim. Hırs için hiç kafam, belki de saçım olmamıştı ve bunu sevdiğimi fark ettim." Gülümsedi ve Séverin'in başını okşadı. "Güle güle o zaman."

Sinirlenen Séverin saçlarını düzeltti. Arkasını döndüğünde diğerlerine yeni botları giydirilmişti. Zofia ilk olarak buzda çekiş gücü ve bir anda ayakkabıdan kayağa geçebilme yeteneği için bir çift ayakkabı tasarlamıştı. Ama Eva şimdi sıcaklığı gizlemek için onları dövmüştü, bu da onları donmuş bir göletteki yağ tabakası gibi parlak ve yanardöner hale getirmişti.

"Sizden teşekkür yok mu, Mösyö Montagnet-Alarie?" diye sordu Eva, onun yanına sokularak.

"Size şimdiden teşekkür ederim," dedi dikkati dağılmış bir halde.

"Çok suskun!" Eva güldü. "Sana böyle mi teşekkür ediyor, Laila?"

"Hiç de değil," dedi Laila, parmakları boğazındaki elmas kolyeyi okşarken.

Eva'nın bakışları daraldı ve gülümsemesi keskinleşti. Eli kendi boğazına ve zincirden sarkan ince gümüş kolyeye gitti. Sertçe çekti. "Verilen hizmetler için elmaslar. Olağanüstü olmalısın."

Séverin göz ucuyla Enrique'nin başını öfkeyle kaldırdığını, Laila'nın parmaklarının ise kolyesinin üzerinde hareketsiz kaldığını gördü.

"Git," dedi Séverin sertçe.

Eva irkildi, cümlesi yarım kaldı.

"Yardımanız çok takdire şayan, ancak bir sonraki bölüm için ekibimle birlikte olmam gerekiyor. Patrik Hypnos emir tanığı olarak görev yapacak. Neredeyse öğlen oldu ve kaybedecek vaktimiz yok."

Eva'nın gözleri parladı.

"Elbette, Mösyö," dedi sıkıca, koridorda ilerlemeden önce.

Enrique beceriksizce öksürerek yanındaki Hypnos'u dürttü. Laila kollarını kavuşturmuş yere bakıyordu. Sadece Zofia sakin bir şekilde botlarını bağlamaya devam etti.

Hypnos tek topuğunun üzerinde dönerek, "Biliyor musun, bu parlaklığa gerçekten *bayılıyorum*," dedi. "*Çok şık*. Yine de merak ediyorum, başka hangi giysiler buz olarak kullanılabilir? Buz bornoz? Buzdan taç? Yine de çok soğuk bir şey olmasın. İnsanın dili bu şeylere yapışmaya meyilli oluyor."

Zofia kaşlarını çatı. "Dilinin bu tartışmayla ne ilgisi var?" "Yani:

'Dilim ne zaman konuyla ilgili *değil*?'"

"Demek istediğim bu değil," dedi Zofia.

Laila ceketini düzeltti, sonra koridora baktı. "Gidelim mi?"

Laila, Enrique ve Zofia teker teker dar koridordan geçip buz mağarasına girdiler. Séverin tam onları takip etmek üzereydi ki kolunda bir dokunuş hissetti. Hypnos.

Diğer çocuk ona endişeyle baktı, ağzını aşağıya çekti.

"İyi misin? Dünden sonra?" diye sordu. "Soracaktım ve diğerleriyle birlikte bekledim ama sonra... sonra uyuyakaldım."

Séverin kaşlarını çatı. "buradayım, değil mi?"

Hypnos sesini alçalttığı anda uzaklaşmaya başladı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Séverin dönüp ona baktı. "mi?" "Hayır mı?"

Ama gözlerinin arkasında bir tereddüt titreşimi vardı. Sanki bir şey biliyormuş gibi.

Hypnos, "Seninle ilgili bazı endişelerimi dile getirmem bu kadar imkânsız mı?" diye sordu. Mavi gözleri parladı, burun delikleri hafifçe açıldı. "Bir süredir neredeyse birlikte büyüdüğümüzü unuttun mu? Çünkü ben *yapmadım*. Tanrı aşkına Séverin, biz neredeyse kardeştik-"

Séverin gözlerini sıkıca kapattı. Jardin du Luxembourg'daki o korkunç anı düşüncelerini kemirdi ve bir an için yeniden küçük bir çocuk oldu, elini uzatmış Hypnos'a sesleniyordu. Hypnos'un onu gördüğü anı hatırladı - parkın karşısında gözleri buluşmuştu - diğer çocuk dönmeden önce.

"Biz hiçbir zaman kardeş olmadık," dedi Séverin.

Hypnos'un boğazı kıpırdadı. Yere baktı. "Bir tanesine en yakın olan sendin."

Séverin bir an için hiçbir şey söyleyemedi. Hypnos'la nasıl yan oynadıklarını ya da Hypnos kendi evine dönmek zorunda kaldığında çocukken nasıl ağladığını hatırlamak istemiyordu.

"Ailen öldükten sonra seni unuttuğumu düşünmüş olabilirsin ama asla unutmadım Séverin. Yemin ederim," dedi Hypnos, sesi kırılarak. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Hypnos'un sesindeki bir şey onu neredeyse ikna ediyordu... ama bu düşünce dehşete düşürdü. Başka bir kardeşe güvenemezdi. Tristan'ın kollarında ölmesine zar zor dayanabilmişti. Ya bu Hypnos'un da başına gelirse? Sırf ona çok yaklaşmasına izin verdiği için mi? Bu düşünce kaburgalarının arkasına keskin bir şekilde saplandı.

Séverin ona döndü. "Benim sadece bir kardeşim vardı, Hypnos. Yerine geçecek birini aramıyorum."

Bununla birlikte, koridorda yürüdü.

★ ★ ★

"ŞUNA BİR BAKIN!" diye seslendi Enrique.

Enrique bir fener tuttu. Sonunda batık platform gerçekten aydınlanmıştı. Işık kadın heykellerini yakalayınca Séverin tiksintiyle geriye doğru sendeledi. Duvardaki girintili nişlerinden dışarıya doğru eğilmişlerdi,

kollarını bileklerinden keserek uzatıyorlardı. Grotesk görünüyorlardı. Çeneleri mahvolmuş ya da pençelenmiş ve yerinden çıkmış gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı.

"Bakması bile ürkütücü, sence de öyle değil mi?" diye sordu Enrique ürpererek. "Neredeyse gerçekçi. Bir dakika, sanırım ağızlarındaki o işaretler birer *sembol*..."

Enrique Mnemo böceğini kaldırmış, heykelleri kaydediyor ve hızla konuşuyordu ama Séverin artık dikkatini vermiyordu. Heykellere doğru ilerleyen Laila'nın yüzünü izliyordu, tamamen donup kalmıştı. Kürklü eldivenlerinden birini çıkarmış, çıplak eli heykellere doğru uzanırken ayak parmaklarının üzerinde yükseliyordu.

Üstlerindeki dev ay her geçen dakika şekil değiştiriyor, giderek dolunay halini alıyordu. Saatine baktı ve tam öğle vakti "dolunay "ı göstereceğini fark etti. Séverin odaya göz gezdirdi. Bir şeyleri gözden geçiriyordu. Eğer burası bir mabet olacaksa, o zaman neden saate dikkat ediyordu? Ne anlamı vardı ki?

Saati öğleyi gösteriyordu.

Durgun su birikintisinden uzaklardan gelen çalkantı sesi, batık bir gök gürültüsünü andırıyordu. Zemin titredi. Kısa bir süre önce, o büyük su ovası bir ayna gibi pürüzsüz ve düz duruyordu.

Artık pürüzsüz ve düz değildi. Dalgalanıyor, küçük dalgalar yanlara doğru akıyordu.

Bir şey geliyordu.

"Çekilin! *Geri çekilin!*" diye bağırdı Séverin.

Göz ucuyla Laila'nın elini heykellere yasladığını gördü, gözleri kocaman açılmış ve şok olmuştu. İleri atıldı, onu yakaladı ve tam metalden yapılmış bir yaratık sudan fırlarken geriye doğru çekti. Aklına İncil'den bir kelime geldi: *leviathan*. Bir deniz canavarı. Ovalden fırladı, kıvrımlı, yılan gibi, yılan balığı gibi keskin bir burnu vardı, boğazındaki çelik perdeli solungaçlardan buhar çıkarken dalgaların arasından fırladı. Mekanik çenesini açtığında, Séverin demir yılanbalığı dişlerinden oluşan bir cehennem manzarası gördü. Soğanlı, cam gözleri aşağıya doğru dalarken çılgınca geziniyordu-

Onlara doğru.

Séverin kapıya koştu, girişi çekerek açtı ve hiç gelmeyen bir saldırı için kendini hazırladı. Leviathan yukarı daldı, sonra aşağı kıvrıldı, dev kafası buzun üzerinde duruyordu ve çenesi açıktı.

Duvardaki saat öğlenin üçüncü çanını çaldı.

S  verin düşüncelerinin birbirine çarptığını, kritik bir parçası eksik olan bir yapbozu düzenlemeye çalıştığını hissetti. Ama sonra Hypnos'un onu kapıya doğru çektiğini hissetti-

"Ne diye bekliyordun?" diye sordu.

Kapı kapandı ve canavarı duvarlarının arkasına hapsetti. Kalbi hızla çarptı. Zihni az önce gördüğü her ayrıntıya tutunmaya çalıştı: soluk gözler ve di  ler,    lenin   an sesi.

Hypnos kalbini sıkıca kavradı. "Pe  imizden gelecek mi?" "Kapıdan sı  abilece  ini sanmıyorum," dedi

Zofia. Enrique istavroz çıkardı. "Laila, sen-"

Ama o durdu. Laila'ya baktıklarında hepsi durdu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bu manzara S  verin'in i  ini burktu.

"Laila, *ma ch  re*, ne ?" diye sordu Hypnos.

"O heykeller," diye boğuldu. "Onlar heykel değil."

Bakışlarını kaldırdı, gözleri S  verin'inkileri buldu. "Onlar   l   kızlar."

ENRIQUE

Enrique nefesini tuttu.

Az önce mekanik bir leviathan tarafından saldırıya uğradıklarını biliyordu ama zihninde sürekli ön plana çıkan heykellerdi -hayır, *kızlardı*-. Ağzlarında bir şey vardı, fark edilmeyi gerektiren bir şey.

"Sembolleri fark eden oldu mu?" diye söze başladı ama Séverin gözleri öfkeyle dolu bir şekilde ona doğru döndü.

"*Şimdi* olmaz," dedi sertçe.

Utanç midesinde sıcak bir şekilde yayıldı. Sadece yardım etmeye çalışıyordu. O kızların düzeninde niyet kokan bir şey vardı. Niyeti takip et, hazineyi bul. Séverin hep böyle derdi. Enrique sadece bunu yapmaya çalışıyordu, kendisi ve ona kazandıracağı zafer için değil, Laila için. Yaptığı şeyin en önemli insanlar için bir anlamı olabileceğine olan inancından dolayı.

Ya gördükleri *İlahi Sözler*'i bulmalarına yardım ederse? O zaman yaşardı. Kitap üzerine yaptığı araştırmada bazen kadın koruyucuların ilminden bahsetmişti. Bu ve mağaradaki ölü kızlar arasında Enrique bir bağlantı olabileceğini sezmişti. Bu onu bir sırrın çekirdeği gibi çağırıyordu ve kökünü kazınması gerekiyordu.

O sırada Eva aceleyle onları Uyku Sarayı'nın avlusunda karşılamaya gelmişti. Séverin ona buz mağarasında neler olduğunu çabucak anlattı.

"Mekanik bir *leviathan* mı?" Eva koridorlara bakarak tekrarladı.

"Ve bütün o kızlar," diye fısıldadı Laila. "Asılmış gibi..."

Cümlesini bitiremedi. Enrique onun eline uzanmaya çalıştı ama aile reisinin hızla avluya girmesiyle irkildi. Delphine Desrosiers'in saçının bir teli bile yerinde değildi. Gölgesinin onun izni olmadan kaldırımı uzanmaya cesaret edebileceğini bile düşünmemişti. Ama şimdi koşarak içeri girdiğinde gözleri vahşi görünüyordu ve çelik rengi saçları yüzüne dağılmıştı.

"Bir saldırı olduğunu söylediler," dedi nefes nefese.

Gözleri doğruca Séverin'e gitti ama adam ona bakmıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Delphine.

"Hayır," dedi Séverin.

Sonunda bakışlarını Séverin'den ayırdı ve diğerlerine göz gezdirdi. Laila'yı gördüğünde yüzü yumuşadı. Kendi pelerinini çıkardı ve Laila'nın omuzlarına örttü.

"Onu ben alırım. Biraz sıcak çorbaya ve battaniyeye ihtiyacı var," dedi Delphine. Séverin onu engellemek için hamle yaptığında gözlerini kıstı. "Sen değil."

Laila çok zayıf görünüyordu, büyük kürk mantosu omuzlarından sarkıyordu. Yanında duran Séverin onu bir süre daha izledi... ve sonra yüzünü çevirip koridora baktı.

"O odanın içinde her ne varsa onu görmemiz gerek," dedi karanlık bir sesle. "Ve *dışarı çıkamayacağından* emin olmalıyız."

Zofia başını salladı. "Bir yangın ağı hazırladım ve hazır. Mağaranın içindeki hareketlerini kaydetmek için çoktan yerleştirilmiş Mnemo böcekleri var."

"Ben Sfenksleri getireyim," dedi Eva. "Harekete duyarlı iplikleri ve kapıyı geçerse bizi uyaracak kadar silahları var."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Hypnos, Eva'ya bakarak. "Bildiğimiz kadarıyla, o şey çoktan avluya sızmayı planlıyor olabilir-"

"Leviathan gitmek için tasarlanmış gibi görünmüyordu..." dedi Enrique, yarattığın nasıl havaya fırladığını ve başını yılan gibi buzun üzerine koyduğunu düşünerek.

"Katılıyorum," dedi Zofia. "Boyutları koridor alanıyla uyumlu değil. Mekanizmasının güzelliğini yok eder."

En azından biri onu dinliyor, diye düşündü asık suratla. Séverin ve Hypnos yeni şemalarını tartışırken, ve Eva ve Zofia

Bir Dövmme ağını inceleyen Enrique, terli avucunda tuttuğu Mnemo böceğiyle orada duruyordu. Görünmez.

"Kızları konuşmamız gerek."

Enrique heykeller demedi. Onlara bu şekilde saygısızlık ama kelime seçiminin grupta ürperti yarattığını hissedebiliyordu.

"*Şimdi* olmaz, Enrique, sadece git ve-" Séverin cümlesinin ortasında durdu, çünkü başka bir görevli mağaradaki leviathanla ilgili haberlerle öne doğru koştu.

Enrique Mnemo böceğini daha sıkı kavradı. Séverin'in en azından hakaretini bitirecek kadar umursamasını diledi. Etrafında kargaşa dönüyordu ve aniden, burada işe yaramazsa, başka bir yerde de işe yarayabileceğine karar verdi.

"Kütüphaneyi bulmaya gidiyorum," diye kimseye duyurmadı.

Zofia başını kaldırıp işine baktı. "Kitapları olmayan mı?" "Aynısı," dedi Enrique sıkıca.

Zofia dışında kimse bir şey söylemedi. Enrique bir süre daha orada durduktan sonra beceriksizce boğazını temizledi. Hypnos başını kaldırdı, mavi gözleri şaşkınlıkla çekikti.

"Belki bana kütüphaneye kadar eşlik edebilirsiniz?" diye sordu Enrique.

Hypnos gözlerini kırıştırdı. Bakışları bir an için izin bekler gibi Séverin'e kaydı. Bu hareket Enrique'yi kızdırdı ve Hypnos sonunda başını sallayıp gülümsediğinde neredeyse topuklarının üzerinde dönecekti.

"Elbette, *mon cher*."

Diğerlerinden uzakta, Hypnos düşüncelere dalmış gibiydi, elindeki hilal şeklindeki Babil Yüzüğü'yle oynarken kaşları çatılmıştı. Enrique onun kızları sormasını, Enrique'nin konuşmaya çalıştığını fark etmesini bekledi ama Hypnos hiçbir şey söylemedi. Kütüphanenin geniş çift kapısı ileride belirdi. Hypnos onu orada bırakacaktı ve sonunda Enrique'nin sabırsızlığı galip geldi.

"Sizce bu kızlar yirmi yıl önceki kayıp kurbanlar mı?" diye sordu Enrique.

Hypnos yüzüğünden başını kaldırdı. "Hmm?"

"Kızlar..." diye sordu Enrique. "Bölgedeki hikâyelerde anlatılanlarla aynı kişiler olabilirler."

Hypnos yüzünü buruşturdu. "Sanırım haklısın."

"Ve *düzenlenme* şekilleri," dedi Enrique cesaretle. "Amaca yönelik görünüyordu. Ya bunlar *Kutsal* Ruh'u bulmanın anahtarının bir parçasıysa?"

Şarkı sözü mü? On yedinci yüzyılda, şarkı sözleriyle-" arasında nasıl bir bağlantı olduğunu düşünüyordum.

"Benim yakışıklı tarihçim," dedi Hypnos. Yürümeyi bırakıp ona döndü ve başparmağını Enrique'nin elmacık kemiğinin üst kısmına sürttü. "Sözlerin göz kamaştırıcı ama şimdi zamanı değil."

"Ama-"

Hypnos geri çekilerek, "Gitmeliyim, *sevgilim*," dedi. "Şu anda Séverin'in bana ihtiyacı var. Ruslan'a danışmam, Sfenksleri kontrol etmem gerekiyor, vesaire, vesaire." Elini salladı. "Normalde sorumluluk bana hazımsızlık verir ama kendimi oldukça motive olmuş buluyorum."

Öne doğru eğilip Enrique'yi öptü.

"Çözülmesi gerekenleri çözeceğinize ve hepimizin gözlerini kamaştıracığınıza inancım tam!

Kendinizi araştırmanıza verin, *mon cher*, bu-" "En iyi yaptığım şey," diye sözlerini tamamladı Enrique.

Hypnos bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra gülümsedi ve uzaklaştı. Enrique onun arkasından baktı, bu sözlerin -en *iyi yaptığın* şeyin- dişlerini kalbine geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Elbette Hypnos'un akli meşguldü. Hepsi bu. Aksi takdirde dinlerdi, değil mi?

Enrique güçsüzce kapı koluna uzandı. Sadece bir kez Hypnos'un kapının dışında durakladığını fark edip etmediğini görmek için omzunun üzerinden baktı. Ama diğer çocuk hiç dönmedi. Enrique içeri girerken, sanki birisi Ilustrados'u kütüphane salonunda bekleme kâbusunu alıp ters yüz etmiş gibi hissetti... Beklemenin ve duyulmayı ummanın yavaş korkusu, kendisini duyamayan bir dinleyici kitlesinin önünde durmaya ters çevrilmişti.

★ ★ ★

"KÜTÜPHANE" Enrique'ye terk edilmiş bir tapınağın girişi gibi göründü. Çifte kapının ardında, yukarıdaki tavan pencerelerinin camlarından gelen ışıkla dalgalanıyormuş gibi görünen mermer bir koridor uzanıyordu. Mermer sütunlar tavanı yükseltiyordu. Koridorun her iki yanında dörder, en sonunda da birer tane vardı ve her birinin üzerinde dokuz ilham perisinden birinin sureti oyulmuştu.

Sağında tarih için Clio; müzik için Euterpe; aşk şiiri için Erato; trajedi için Melpomene duruyordu. Solunda ilahiler için Polymnia; dans için Terpsichore; komedi için Thalia ve astronomi için Ourania duruyordu. Şurada

Uzun koridorun sonunda hepsinin başı olarak kız kardeşlerinden ayrı bir ilham perisi duruyordu... Calliope. Epik şiirin ilham perisi, mitolojide sesinin kendinden geçmişliği nedeniyle saygı duyulan.

Hepsinde kendileriyle en çok ilişkilendirilen bir nesne vardı: yazı tabletleri ve maskeler, lirler ve parşömenler. Yine de Enrique sütunları incelemek için daha yakından baktığında, nesnelerin her birinin *kırılmış* olduğunu gördü. Ortadan ikiye bölünmüş ya da tanrıçaların ayaklarının dibinde taş yığınları halinde yatıyorlardı. Bu Enrique'ye garip bir sanatsal seçim olarak göründü.

Boş kitap rafları neredeyse tüm duvarları kaplıyordu ama yine de Enrique derin bir nefes aldığı anda kitapların kokusunu alıyordu. Ciltlerin, sayfaların ve bilinmeye hevesli hikâyelerin. Bilgi nazlıydı. Efsane örtüsünün altına saklanmayı, kalbini bir peri masalının içine yerleştirmeyi severdi, sanki arayışın sonunda bir ödölmüş gibi. Belki buradaki bilgi de benzer bir şeydi. Belki de kendisine kur yapılmasını ve ikna edilmesini istiyordu.

Sütunlardan sarkan dokuz ilham perisinin her biri, selamlar ya da davet eder gibi bir elini uzatmıştı. Enrique kolunun altındaki araştırma dosyasını kaldırdı, sonra aşk şiirlerinin ilham perisi Erato'nun buz gibi mermer eline dokundu.

Onun dokunuşuyla mermer müze titredi ve raflara açılan akıllı bir çift kapı gibi ortadan ikiye ayrıldı. Enrique dehşete kapılarak geri çekildi. Raflar kafasından daha yükseğe uzanıyor, çalkalanan ahşap dişlilerin sesi etrafındaki sessizliği çığnıyordu. Sonunda gömüldüklerinde kitaplara uzandı. İlk bakışta her bir kitap aşk şiirleriyle ilgili gibi görünüyordu. Enrique kitapların sırtlarındaki başlıkları inceledi: *Pyramus ve Thisbe*, *Troilus ve Cressida*... *Leyla ile Mecnun*. Bu onu durdurdu. Leyla ile Mecnun mu? Leyla bir zamanlar Séverin'e "Mecnun" dememiş miydi? Enrique'nin tüyleri diken diken oldu. Korkunç bir kâbustan sonra anne babasının yatak odasının kapısını açtığında başka bir kâbusla karşılaştığı anı hatırladı.

"Ugh," diye mırıldandı ve kitabı aceleyle rafa geri koydu.

Başını çevirdiğinde, Erato'nun elinin kenarına yontulmuş tuhaf bir tasarım gözüne çarptı. Heykel ya da kitaplık tamamen açılana kadar bunu fark etmemişti. Sanki 3 rakamı ters çevrilmiş gibiydi:

Enrique dikkatle izini sürdürdü. Meraklı, diye düşündü. Bu bir zanaatkârın imzası mıydı? Sembolü hızlıca not aldı ve tarihin ilham perisine geri döndü. Mnemo böceği için bir stand ve projeksiyon ekranı kurdu.

Mnemo böceği ellerinde ağırlaşmıştı.

Ya o ölü kızların ağzında hiçbir şey görmemiş bir aptaldı ya da bir şey görmüştü ve belki de hâlâ bir aptaldı ama en azından gözlem yeteneği olan bir aptaldı.

Mnemo'yu projeksiyona sabitleyerek, "*Gerçek an*" diye düşündü.

Tam ekran düğmesine basacakken kütüphanenin kapıları açıldı ve içeriye tanımadığı bir çift muhafız girdi. Boğazlarındaki karla tozlanmış kürk yakaya bakılırsa, Uyku Sarayı'nın dışına yerleştirilmiş nöbetçilerdi. Kürk mantolarının yakalarında parlayan metalik güneş, onların Dazbog Hanesi'nden gelen delegeler olduğunu gösteriyordu.

"Burada ne işiniz var?"

"Séverin Montagnet-Alarie ile birlikteyim, Babil Tarikatı'yla ilgili bir iş için-" diye başladı.

Muhafızlardan biri araya girdi, "Oh, şimdi seni hatırladım... Nesin sen, onun hizmetkarı mı?"

"Uşak mı?" dedi diğeri gülerek. "Kitaplarla dolu bir odada ne işin var?"

Enrique'nin yüzü yanıyordu. Çok yorulmuştu. Kimsenin onu dinlememesinden ya da dinleme zahmetine girmemesinden. Ama sonra muhafızların arkasından gürleyen ayak sesleri geldi ve Ruslan kaşlarını çatarak odaya girdi.

"Bu adam bir âlim," diye düzeltti.

Dazbog muhafızları sakinleşmiş görünüyordu.

"Özür dileriz Patrik Hazretleri," dedi biri diz çökerek. Diğeri de diz çökerek özürlerini mırıldandı. "Şapkalarınızı çıkarın!" dedi Ruslan.

Muhafızlar söyleneni yaptı, saçları karla ıslanmış ve buruşmuştu. Ruslan boğazının arkasından bir *tch!* sesi çıkardı.

"Saçlarınızı hak etmiyorsunuz," diye mırıldandı. "Kafalarınızı tıraş etmeden gidin buradan."

Ruslan'a göre bu meşru bir tehdit gibi görünüyordu ve muhafızlar hemen kaçıştılar. Ruslan onların gidişini izledi, sonra Enrique'ye döndü, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Ruslan.

Enrique umutsuzca Hypnos gibi kibar ya da Séverin gibi esrarengiz bir şey söylemek istiyordu... ama elindeki tek şey gerçektir.

"değil. Bu ilk kez olmuyor," dedi. "Ve muhtemelen sonuncusu da ."

Ruslan bir an ona baktı ve sonra omuzları parça düştü. "Bunu anlıyorum."

Bu Enrique'yi şaşırttı. "Nasıl yani?"

Ruslan yaralanmamış eliyle kendi yüzünü işaret ederek bir o yana bir bu yana döndü.

"Dünyanın en Rus profili değil, değil mi?" dedi Ruslan. "Şey..."

Enrique Rus İmparatorluğu'nun çok büyük olduğunu, vatandaşlarının gökkuşağındaki tonlar kadar çeşitli olduğunu biliyordu ama Enrique'nin Ruslan'ın yüz hatlarında tanıdığı bir şey vardı. Bir bakıma, *ötekiliğin* içeri sızdığı ve yüz hatlarını bulanıklaştırdığı bir boşluk. Bunu fark etmişti çünkü her gün kendi yansımasında görüyordu.

"Biliyorum," dedi ve sonra başının üstünü okşadı. "Annemin kim olduğunu bilmiyorum. Buryat yerlisi ya da Kırgız bir kadın olduğunu düşünüyorum. Yine de, o kadar *mükemmel* saçları var ki, bana miras kaldığını düşünebilirsiniz! Kaba. Ah neyse. Önemli değil. Önemli olan, onun bana yapışan kısmının kimsenin hoşuna gitmeyen kısmı olması. Yani anlıyorum, Bay Mercado-Lopez. Ve neyi saklamak istediğinizi anlıyorum."

Enrique boğazında sert bir yumru hissetti. Tekrar konuşacak gücü toplayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Yalnız olmadığımı sevindim."

"Kesinlikle değilsin," dedi Ruslan nazikçe. Parmaklarını yaralı kolunun askısına vurdu, sonra odaya döndü. Bir iç geçirdi. "Eva bana oldukça rahatsız edici keşfinle ilgili her şeyi anlattı."

Bu koridorlarda genç kadınlar *öldü* mü?" Ürperdi. "Bu odanın sessizliğine kaçtığınızı için sizi suçlamıyorum."

Kaçmak mı? Herkes onun böyle yaptığını mı düşünüyordu? Yanakları ısındı.

"Buraya düşüncelerimle baş başa kalmak için gelmedim," dedi Mnemo böceğiyle oynarken. "Buraya mağarada gördüklerimi araştırmak ve incelemek için geldim. O kızlarla Yıkılmış Ev'in hazineleri arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Ve buradaki hayalet hikâyelerinin ardındaki gerçeğin o kızlar olduğundan da oldukça eminim."

Ruslan ona göz kırptı. "Hayaletler mi?"

"Bu bölgeyle ilgili hayalet hikâyeleri mi?" diye açıkladı Enrique, ama Ruslan'ın yüzü hâlâ boştu. "Hyp -yani Patrik Hypnos- bana bu bölgenin yerel halkı o kadar korkuttuğunu, hatta Dazbog Hanesi'nin araştırma yaptığını söyledi. Yine de hiçbir şey bulunamamış."

"Ah, evet," dedi Ruslan başını sallayarak. "Eğer bunlar gerçekten aynı kurbanlarsa, huzur içinde yatmalarına sevindim. Yine de bunun Yıkılmış Ev'in hazineleriyle ne ilgisi var?"

Enrique'nin kendi fikirleri vardı ama belki de aptalcaydı. Tam bunu söyleyecekti ki Ruslan'ın ona nasıl baktığını fark etti. Geniş gözlü ve heyecanlıydı. Tristan eskiden böyleydi, ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikri olmasa bile söyleyeceklerini duymaya hevesliydi. Bir başkası tarafından bu kadar net görülmenin sarhoş edici olduğunu düşündü.

Mnemo'yu projeksiyonun içine kaydırды. Doğrudan kızların görüntüsüne gitmek istemiyordu. Buz mağarasına nasıl davrandıklarının seyrini değiştirebilecek bir sonuca varmadan önce süreci iyice düşünmesi gerekiyordu. Bunun yerine, Paris'teki araştırması sırasında ortaya birkaç görüntüyü gündeme getirdi. Bunlardan biri Japonya'daki Matsue Kalesi'ne aitti. Bunu bir başka görüntü izledi; bu kez bir köprü, sonra bir başka tapınak, sonra da Arthur efsaneleriyle ilgili bir ortaçağ kitabının sayfalarından koparılmış, yerin altında savaşı kırmızı-beyaz bir ejderhanın tepesinde dengede bir kuleyi gösteren bir tasarım.

Enrique, "Bu binaların hepsinin ortak bir yönü var," dedi. "Temel kurbanı. Japonya'da bu uygulamaya *hitobashira* adı verilir ve özellikle tapınak ya da köprü gibi yapıların inşası sırasında yapılan bir insan kurban etme eylemidir. Bu bölgede, Ural Dağları'nın içinde ve çevresinde, eski İskitler ve Moğollar da benzer yapılara sahipti.

Savaşçıların tüm zenginlikleri ve bazen çeşitli hizmetkârları ve muhafızlarıyla birlikte gömüldüğü *kurgan* mezar alanları, böylece kurban edilenlerin ruhları koruyucu olarak görev yapmaya devam ederdi."

Konuşurken, bahsettiği hikâyelerin önünde uzandığını gördü. Onların buz mağarasındaki kızlara ve harap olmuş ağızlarına bağlandığını gördü. Acılarını ve korkularını merak etti, hepsi kar ve kanın, metal ve soğğun tadıyla kesilmişti.

Enrique, "Kızların konumlandırılması açısından ... bu ritüelistik kurban etmeye benziyor, ancak bu sıçramayı yapabilmem için daha somut kanıtlara ihtiyacımız var" dedi.

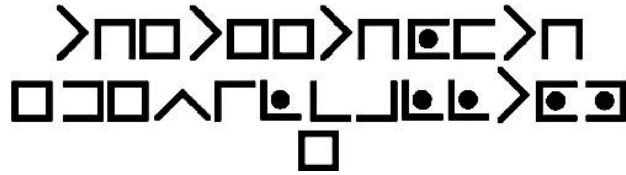
"Ama sizce ölü kızların varlığı o odada bir hazine olduğunun kanıtı olabilir mi? Korunması gereken bir şey mi var?"

Enrique tereddütle başını salladı ve sonra Mnemo böceğini son ve son görüntüye, üç kalkanın üzerindeki ölü kızların görüntüsüne doğru manevra ettirdi. Öldürölüp asılmış olmaları yeterince kötüydü ama çenelerinde bir sembol varsa, bu bir ipucu olabilirdi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Ruslan, gözleri dehşetle açılmıştı.

Enrique görüntüye baktı, yüreği burkuldu. Vücudunun aşağısına hızlı bir haç işareti yaptı. O, Séverin ya da Zofia gibi insan hikâyesini hazine avından ayırabilen biri değildi. Tek *gördüğü* hikâyelerdi... kısa kesilmiş hayatlar, soğuktan solmuş ve unutulmuş hayaller, parçalanmış aileler. Bunun için kaç kız kaybolmuştu? Kaç kişi nereye gittiklerini merak etmek zorunda kalmıştı? Bunca zamandır buradaydılar ve kimse onları bulamamıştı.

Kızların ağızlarının ve yanaklarının benekli derisinde, Enrique'nin sonraki sözlerini ağırlaştıran tüyler ürpertici ve açık bir şifre olan kesin ve korkunç kesikler ve delinme yaraları vardı:

"O kızlar hazinenin anahtarı."

ZOFIA

Kinter Konklavına üç gün kaldı..

Zosia,

Annemin eyerlekh ile yaptığı tavuk çorbasını hatırlıyor musun? Sen ona "güneş çorbası" derdin. Şu anda canım çok çekiyor.

Sizi endişelendirmek istemem ama öksürüğüm geri döndü ve kendimi halsiz hissetsem de iyileşeceğimi biliyorum. İlacımı getiren çocuk bugün bana bir çiçek bıraktı. Çok yakışıklı, Zofia. O kadar yakışıklı ki, belki de ziyarete geleceği anlamına geliyorsa bütün gün yatakta kalmak zorunda kalmayı umursamıyorum. Adı Isaac.

GROTTO'DA TEK BAŞINA, Zofia bir teoriyi test etmeye karar verdi.

"Yetmiş bir, yetmiş iki, yetmiş üç," dedi yüksek sesle, leviathan'ın dişlerini sayarak.

Son üç gün boyunca Zofia buz mağarasındaki her hareketi takip etmişti. Her gün öğle vakti mağaradaki ay dolunaya dönüyor, mekanik yaratık sudan çıkıyor, başını buzun üzerine koyuyor ve çenesini açıyordu. Altmış dakika boyunca, suya geri kaymadan önce hareketsiz kalıyordu.

Zofia, Leviathan'ın sakinleştirici bir varlık olduğunu düşünüyordu. Makine programından hiç sapmıyordu. Canlı değildi ama metal dişlilerinin sessiz vızıltısı ona bir kedinin gürleyen mırıltısını hatırlatıyordu.

Bu düşünce midelerini bulandırdı ve ona bir kez daha Laila'nın ölebileceğini hatırlattı. Bunun olmasına izin veremezdi ama yine de ne yapacağını bilmiyordu. Son zamanlarda Zofia, mekanik leviathan ile Uyku Sarayı'ndaki herkesten daha fazla ortak noktası olduğundan şüpheleniyordu. Güçsüz olmanın, aynı rutini, aynı yolu yürümenin ne demek olduğunu anlıyordu. Bunu Tristan'la birlikte hissetmişti. Öldüğü gece laboratuvarında saatlerce oturmuş, onu kurtaramayacak tüm nesneleri saymıştı. Polonya'ya geri döndüğünde, Hela'nın elini tutmaktan ve kız kardeşinin nefes almak için verdiği mücadeleyi izlemekten başka bir şey yapamadığında bunu Hela ile birlikte hissetmişti.

Zofia uzandı ve Leviathan'ın ağzına bir adım atarken dişlerinden birini tuttu. Baykal Gölü'nün suları ayak bileklerinin etrafından akıyordu. Ayakkabılarının altındaki yüzey düzdü ve çekiş için yivliydi.

Enrique'nin ölü kızların ağzında bulduğu sembollere benziyordu. Zofia güve şeklindeki Mnemo böceğinin kayıt fonksiyonuna bastı. Enrique hâlâ şifreyi çözememişti. Belki bu yardımcı olabilirdi. Zofia diğer elinde, elli metre yarıçapındaki bir Tezcat kapısının varlığını tespit etmek için dövülmüş bir kolye çıkardı. Kolye yavaşça yandı ve Zofia'nın nabızı hızlandı.

Mağaranın içinde bir Tezcat varlığı vardı. Nereye gidiyordu? Dışarıya mı? Yoksa tamamen başka bir yere mi? Zofia Leviathan'ın boğazına baktı. Leviathan'ın içinde daha uzakta bile olabilirdi. Tam bir adım daha atacaktı ki biri çığlık attı: "Ne halt ediyorsun sen?"

Enrique ona doğru koşarken neredeyse buzun üzerinde kayıyordu. Zofia durakladı. Enrique'nin kütüphanede olduğunu sanmıştı. Oysa Enrique başını leviathan'ın altına eğmiş, onu omuzlarından kavrayıp, tökezleyip göğsüne düşene kadar çekiştirmişti.

"Bekle!" diye .

Elindeki Tezcat kolyesi uçarak buzun üzerinde kaymaya başladı ve metalik bir çınlamayla uzak duvardaki üç kalkandan birine çarparak yere düştü.

Enrique'nin kahverengi gözleri telaşlı görünüyordu ve yüzünü ter kaplamıştı. O -Laila'nın dediği gibi- "bir durumda."

"İyi misin?" diye sordu Zofia.

Enrique ona baktı. "*Ben* iyi miyim? Zofia, neredeyse o *şey* tarafından yutuluyordun... o *şey*-" dedi, elini leviatana doğru sallayarak. "Ne yapıyordun?"

Zofia kollarını kavuşturdu. "Bir teoriyi test ediyorum." "Ne teorisi?"

"Mağaranın içinde bir Tezcat portalının varlığına dair bir teori. Leviathan buzun üzerinde bir saatten fazla kalmıyor, bu nedenle keşfetmek için en yüksek önceliğe sahipti. Ondan sonra arka duvardaki üç metal kalkan plakasını test edecektim" dedi. "Leviathan daha fazla incelemeyi hak ediyor. İçinde merdivenler var gibi görünüyordu ve nereye çıktıklarını görmeyi planlıyorum."

"*Sanmıyorum*," diye karşılık verdi Enrique. "Cehenneme giden merdivenler olsaydı, onlardan inmeye cesaret edebilir miydin?"

"Cehennemin içinde ne olduğuna ve ona ihtiyacım olup olmadığına bağlı."

O anda Enrique'nin ifadesi okunamaz hale geldi. Zofia onun yüz hatlarını inceledi ve şimdi ona uzun süre baktığında hissettiği farkındalık nabzının aynısını hissetti.

"Sen başka bir şeysin Phoenix," dedi Enrique.

Kızın midesi bulandı. "Kötü bir şey."

Enrique'nin yüzü kaşlarını çatmakla gülümsemek arasında gidip geliyordu ve Enrique bunu çözemiyordu.

"Bir şey... cesurca," dedi sonunda.

Cesur mu?

"Ama bu *her zaman* iyi bir şey değildir," demek için acele etti. Gözleri Leviathan'a kaydı ve ürperdi. "Bu şey çok korkunç."

Zofia aynı fikirde değildi ama anlıyordu. "Neden buradasın?"

Enrique iç çekti. "Bu sembolleri çözemiyorum. Bir tür şifreli alfabe olduğundan eminim ama belki de değişiklik olsun diye kütüphaneden ayrılmak bana ilahi bir ilham patlaması yaşatabilir diye düşündüm."

Zofia Mnemo böceğini kaldırdı: "Leviathan'ın ağzında o sembollerden daha fazla buldum."

"Öyle mi?" diye sordu Enrique. Bir Leviathan'a bir de arkasına baktı, sonra daha dik durdu. Kaşlarını aşağı doğru bastırdı ve dudaklarını büzdü. Zofia bu ifadeyi, istemediği bir şeyi yapmak üzereyken takındığı ifade olarak tanıdı. "Görebilir miyim-"

Tam o sırada, leviathan'ın solungaçlarından bir buhar püskürdü ve Enrique bir gıcırtyla geri sıçradı.

"Ve kendimi koruma duygun bir kez daha kendini gösteriyor," dedi haç . "Lütfen bana sembolleri kaydettiğini söyle? Ve, durun... bekleyin." Enrique durakladı, omzunun hemen üzerinden bir şeye bakıyordu. "Nedir o?"

Zofia onun bakışlarını takip etti. Buzun üzerinde Tezcat kolyesi duruyordu. Ancak şimdi, loş ışıltısı yerine, bir işaret feneri gibi daha parlak hale gelmişti. Bu da sadece bir Tezcat portalının doğrudan varlığında yaptığı bir şeydi. Enrique'den döndü, kolyeye ve hâlâ buzla kaplı olan üç kalkana doğru yürüdü.

"Zofia," diye tısladı Enrique. "Leviathan *tam* orada! Uzaklaşın O!"

Onu görmezden geldi, Leviathan'ın yanından geçti - ama onu okşamadan önce değil

ve Enrique'den sessiz bir inilti duyarak buzdan duvara yöneldi. Duvardaki üç kalkanın her birinin yarıçapı en az on metreydi. Kalın buz ipleri ön tarafa sıçramıştı ama altında bir desen görebiliyordu: altındaki metal pürüzsüz değildi. Zofia, ilk kalkanın önünde hâlâ parlak bir şekilde parlayan Tezcat kolyesini almak için eğildi. Ona katılan Enrique'nin botları buzda çıtırdadı.

"O kolyeyi aldıktan sonra gidebilir miyiz? O yaratık suda kaybolduktan sonra diğerlerine bize katılmalarını söyleyeceğiz," dedi. Omuzlarını kaldırdı

kulaklarının etrafında kamburlaştı. Bir korku modeli. Metal kalkanlara kez daha baktığında omuzları düştü ve kaşlarını çatı. "Bunun altında yazılı bir şey var. Yoksa çizilmiş mi? Ben... ben söyleyemem."

"Gidebilirsin çünkü korkuyorsun," dedi Zofia. "Ben kalacağım."

Enrique inledi, önce kalkana sonra da Leviathan'a bakıp iç geçirdi.

"Korkuyorum," dedi sessizce. "Bu henüz barışamadığım sürekli bir durum." Ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Belki de sürekli maruz kalmak yardımcı olacaktır."

"Gitmiyor musun?" diye sordu Zofia.

Enrique omuzlarını dikleştirdi.

"Hayır."

Enrique'nin korktuğunu söyleyip yine de cesur olabilmesi hoşuna gitmişti. Bu onda da cesur olma isteği uyandırdı. Bunu düşündüğünde, karnında alışılmadık bir sıcaklık kıvrıldı.

Enrique başını eğdi. "Alo? Phoenix?"

Zofia kendini silkeledi ve dikkatini tekrar elindeki parlayan fosforlu kolyeye verdi.

"Benim icatlarım daha önce hiç yanılmadı," dedi. "Eğer bu kalkanın önünde parlıyorsa, o zaman bu bir Tezcat. Aslında-"

Duvar boyunca ilerledi ve kolyeyi tutarken üç kalkanın her birinin yanından geçti. Parıltı bir kez bile solmadı.

"Bu kalkanların üçü de ayrı Tezcatlar," dedi Enrique, çenesi hafifçe açılarak.

"Bunun arkasında ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Zofia. "Hazine mi?"

Enrique yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum... neden bir portalın arkasında olsun ki? Bu aslında odada değil de başka bir yerde olduğu anlamına gelirdi ve tüm o semboller ve kızlardan sonra... bu konuda bir şeyler... uygun görünmüyor. Belki metalin üzerindeki semboller bize daha fazlasını anlatır ama buzu eritmemiz gerek. Belki aile reisinden ısı fanlarından birini isteyebilirim ya da... oh. Pekâlâ. Sanırım bu da işe yarar."

Zofia fosforlu kolyeyi cebine koydu ve kolyesinden ısı yayan bir madalyona uzandı. Onu kalkanın üzerine yapıştırdı. Buz turuncu renkte parlardı. Musluğun sonuna kadar açılmasına benzer bir sesle erimiş buz yere döküldü. Zofia bu yöntemi diğer iki kalkan için de tekrarlardı, ta ki metal üzerine kazınmış bir dizi resim ortaya çıkana kadar.

Enrique ona baktı. "Bunu yanlış anlama... ama bana tehlikeli bir şekilde yanııcı görünüyorsun."

Zofia bunu düşündü. "Teşekkür ederim."

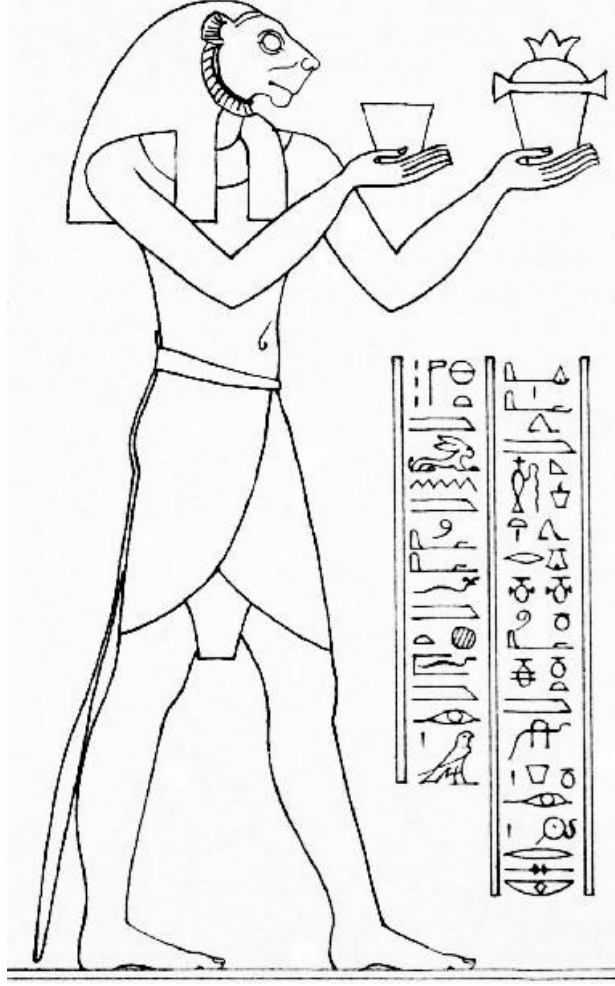
"Neden olmasın," dedi Enrique dikkatini Tezcat kapısına çevirmeden önce.

Kapının çevresi tamamen pürüzsüzdü, menteşe ya da onu açıp kalkanların arkasında ne olduğunu ortaya çıkarmak için bükülebilecek ya da herhangi bir şey yoktu. Yivli bir tasarım metal boyunca uzanıyordu. Zofia ona dokunduğunda, düşüncelerinin kenarında tanıdık bir uğultu toplandı, parçanın dövüldüğünü işaret ediyor.

"Metal bir şeyi emmek üzere tasarlanmış," dedi kaşlarını çatarak. "Bir sıvı. Ama buz değil. Yine de, metaldeki küçük çukurlara bakılırsa, belki buzda da bulunabilecek bir şey. Bir şeye tepki vermiş gibi görünüyor."

Enrique bir not defteri çıkardı ve tasarımı çizmeye başladı.

"Bu sembol..." dedi ve ona doğru tuttu. "Biraz yıpranmış ama bunu tanıyorum."

"Neden elinde bardak olan bir aslana benziyor?" Gözlerini kıstı. "Ve... bir vazo?"

Enrique, "Çünkü elinde çömlek ve *şarap kadehi* olan bir aslan," dedi. "Uzun zamandır tasvir edildiğini görmediğim bir Mısır tanrısını gösteriyor."

Arkalarından buzun üzerindeki metalin sesi geldi. Zofia dönüp baktığında leviathan'ın çenelerini kapattığını ve suya geri kaydığını gördü. Mağaradaki Dövme Ay'a baktı.

Tam zamanında geldi.

Suya geri kaydığı anda, yeni bir görüntü ortaya çıktı: Hypnos ve Eva girişte duruyordu. Kızıl saçlı kızın elinde bir tabak yemek vardı.

"Ben de ikinizi arıyordum!" dedi Hypnos. Yaratığın kaybolduğu su ovaline bir bakış attı. "Ama ben de onun" -Leviathan'ı işaret etti- "gitmesini bekliyordum. Ne var

Ne yapıyorsun? Neden kimse beni davet etmedi?" Başını bir yana eğdi. "Şu aslanın elinde neden şarap kadehi var? Ayrıca Eva yemek getirmiş."

Eva tabağı o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz görünüyordu.

"Ruslan benden herkesin ilerlemesini kontrol etmemi istedi," dedi,

kızarak. "Bu iş bitene kadar gitmeyeceğim, o yüzden sorarak vaktinizi boşa harcamayın."

Zofia hâlâ Hypnos'un sorularını zihninde sıralıyordu ve Eva'ya sadece başını salladı. Onun yanında Enrique şakaklarını ovuşturdu.

"Evet," dedi.

"Neye evet? Yemeğe mi? Sorulara mı?" diye sordu Hypnos. "Çünkü 'evet' o aslanın neden şarap kadehi tuttuğunu açıklamıyor."

"Yemeğe kesinlikle evet." Enrique onlara işaret etti ve mağarayı geçerek buzdan duvarın önünde durdular.

Hypnos Enrique'ye gülümsedi ve Zofia onun karşılık vermediğini fark etti. Onun yerine, yüzü boş bir şekilde kalkana doğru döndü.

"Sembollerin üç kalkan boyunca nasıl uzandığını görüyor musunuz? Bunlar bir tanrıyı temsil ediyor."

Hypnos kaşlarını çatı. "Aslanların ve şarap kadehlerinin tanrısı mı var? Bu inanılmaz derecede spesifik görünüyor."

"Bu tanrı Shezmu," dedi Enrique gözlerini devirerek. "Nadiren tasvir edilir, belki de kendisiyle bu kadar çelişkili olduğu için. Bir yandan parfümlerin ve değerli yağların efendisi, genellikle bir kutlama tanrısı olarak kabul ediliyor."

"Benim tarzımda bir tanrı," dedi Hypnos.

"O aynı zamanda katliam, kan ve parçalama tanrısıdır." "İlk ifademi değiştiriyorum," dedi Hypnos.

"Teknik olarak, 'kan' tercümesi 'şarap' anlamına da gelebilir. Tam olarak emin değilim," dedi Enrique. Sandviç tabağına göz attı ve bir tanesine uzanmaya başladı. "Her iki durumda da, bu Tezcat'lerin nasıl açılacağını anlamak için çok önemli olduğuna bahse girerim."

"Açmak mı?" diye tekrarladı Eva.

Tabak elinden düştü ve yere çarptı. "Sandviçler!" diye inledi Enrique.

"Neden açtın ki?"

"Yıkılmış Ev'in hazinesini bulmak için buradayız," dedi Zofia. "Bu da kapalı olan şeyleri açmak anlamına geliyor."

Eva bakışlarını kısarken Hypnos Enrique'nin sırtını sıvazladı.

Hypnos, "Şimdi hazineye gelelim, *mon cher*," dedi.

"Hazine yiyemezsin," dedi Enrique, kederli bir şekilde sandviçlere bakarak.

"Evet, ama yine de bulabiliriz."

Zofia metal kalkana bir kez daha dokundu. Metalürjiye olan yakınlığı sayesinde, sanatçının mantar ağacı ve metalin özelliklerini bir araya getirdiğini biliyordu... ama kalkanı en çok etkileyen belirli bir metal vardı. Görünüşe göre, orijinal yapıya verilen minimum hasar göz önüne alındığında, buzda da bulunan bir şey.

"Kapı bir şey istiyor," dedi Zofia. "Metalin emici özellikleri vardı, bu yüzden sanki bir sıvı istiyor gibi görünüyor."

Hypnos iç çekti. "Buna ne kadar uzun süre bakarsam, istediğim tek sıvı şarap olacak."

Enrique parmaklarını şıklattı. "Ya ?" ", " dedi

Zofia. "Buzun içinde şarap olmaz."

"Buzlu şarap da var," dedi Hypnos. "Çok tatlı. Aslında Rusya'da mükemmel bir bağbozumu yapıyorlar."

"Onun bir kutlama tanrısı olduğunu söylemiştin-" "Ve kan," dedi Enrique. "Ya da şarabın." "Kan... ya da şarap."

Bildiği kadarıyla, şarapta birinin bir yakınlıkla manipüle edebileceği metalik özellikler yoktu.

"Ya kan ya *buz*," dedi Eva.

Hepsi onunla yüzleşmek için döndü. Eva elini esnetti ve Zofia ilk kez onun serçe parmağına taktığı tuhaf yüzüğü fark etti. Bir pençe gibi kavisliydi.

"Tüm blood Forging zanaatkârları madde ve zihin konusunda ustadır, ancak metalik içeriği nedeniyle özellikle buz konusunda uzmanız."

"Buzda da kanda da demir var," dedi Zofia yavaşça.

"En azından *doğal olarak* oluşan buz," dedi Eva. "Dondurucu soğukta bırakılan kaynamış su yakınlığıma pek açık değil ama göllerden ve okyanuslardan gelen buz? Metal açısından çok zengin."

Enrique kalkandan uzaklaştı. "Yani sence kapı... kan mı istiyor?"

Zofia, "Sadece deney hipotezi doğrular," dedi.

"Bu *senin* hipotezin. Kendini buna adasan iyi olur," dedi Eva. Elini açtı, metal pençesi parlıyordu. "Bunu acısız yapabilirim."

Zofia yutkundu, sonra elini uzattı ama Hypnos onunla Eva'nın arasına girdi. Kolunu nazikçe aşağı itti.

"Yaralandığınızı görmek istemiyorum, *ma chère*," dedi yumuşak bir sesle. "İzin verin."

"İzin vermek" tuhaf bir kelimeydi. Zofia birine kendisini koruması için izin verebileceğini hiç düşünmemişti ve göğsüne, çok sıcak olmayan bir çorbayı yudumlamak gibi bir sıcaklık yerleşti. Sözsüzce geri adım attı.

Eva, "Böyle bir eğlence konusunda pratik yapmış gibi görünüyorsunuz, Patrik," dedi.

Hypnos sadece elini uzattı. Eva pençeli yüzüğünü elinin üzerine geçirerek avucunu kana buladı. Yüzünü buruşturan Hypnos elini metale bastırdı.

Bir an geçti, sonra iki ...

"Umarım kendimi bir hiç uğruna mahvetmemişimdir," diye mırıldandı Hypnos. "O benim en sevdiğim avuç içimdi, biliyorsun."

Ancak bir an sonra metal kalkanda bir değişiklik oldu. Metalin kenarları ve buz duvardan küçük bir puflama sesi çıkardı. Enrique yaklaştı ve metal kapı bir tüneli örten kapak gibi açılıp ortaya çıkarken üçü sıkı bir düğüm oluşturdu-

Hypnos, "Tahtadan bir tuğla duvar mı?" diye sordu. "Kanımı boşa harcadım *Bu* mu?"

Enrique duvara yaklaştı ve tırnağıyla onu tırmaladı. "Berbat kokuyor," dedi Eva geri çekilerek.

Enrique, "Uzun zamandır tahtalarla kaplıydı," diyerek tuğlaları kıran ince yosun kafesini işaret etti.

"Diğer kapıları da deneyelim," dedi Zofia.

Hypnos elini tutarak ikinci kapıya doğru yürüdü. Tekrar avucunu kapıya dayadı. Geçit tekrar açıldı.

"Oh güzel, daha fazla tuğla," dedi Hypnos.

Ama bu tuğla farklıydı. Yazın bir gölet gibi bir koku burnuna çarptı. Tuğla nemliydi ve Zofia başını açıklıktan içeri uzattığında aşağıda bulanık bir su gördü. Yukarıda, tahta çıtaların arasından zar zor görülebilen mavi bir gökyüzünün kesik çizgilerini fark etti. Görebiliyordu

Kasaba halkının cıvıltılarını bile duyabiliyordu. Dilleri anadili Lehçe'ye yakın geliyordu.

"Bir kuyuya açılıyor," dedi.

Enrique onun yanına gitti.

"Şu yazıları görüyor musun?" diye sordu, kuyuyu oluşturan koyu renkli tuğlaların üzerindeki işaretleri göstererek. "Bunlar tılsım ve muska işaretleri, şeytanları uzaklaştırmak için kullanılan diller... Taşa kazınmış bir isim bile var... Horowitz mi? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Kulağa Yahudi gibi geliyor," dedi.

"Belki de kuyu inşaatçısının adıdır?"

Zofia cevap vermedi. Üçüncü Tezcat'e çoktan geçmişti. Ne de olsa, tuğlalarla örülmüş bir kuyuya açılan bir kapı Laila'yı kurtaramazdı.

"Şimdi bu," dedi Zofia.

"Sanırım burada hâlâ bir şeyler yazıyor," diye itiraz etti Enrique. "İkinci kapıya daha yeni baktık!"

Hypnos onun peşinden gitti ve avucunu üçüncü kalkanın üzerine koydu. Yine beklediler. Kalkan yine aynı şişirme sesiyle açıldı.

Zofia'nın burnuna yeni bir koku doldu. *Baharat* kokuyordu, tıpkı Laila'nın sabah çayına koyduğu türden. Sıcak güneş ışığı buz mağarasının üzerine yayılıyordu. Geniş kapı, ıssız avluya doğru üç metrelik bir düşüşü ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Taş avlunun duvarlarını dokuz kırık sütun çevreliyordu. Ancak karşı taraftaki duvar diğerleri gibi taştan değil, Zofia'nın bir gölün yeşil sularına benzettiği çatalı tahta parçalarından yapılmıştı. Avlunun yukarısında, lekeli şeritlerle örtülü ahşap çitelerin arasından açık gökyüzü görünüyordu. Duvar boyunca Zofia'nın çözemediği bir dilde yazılar vardı. Eva'nın elleri yanına düşmüştü, ağzı hafifçe açıktı ve Enrique hızla istavroz çıkardı.

Hypnos nefesini içine çekti ve sonra ellerini çırpı. "Séverin ve Ruslan'ı almaya gidiyorum! Kimse kımıldamasın! 'Söz' deyin!"

"Söz veriyorum," diye mırıldandı Zofia, gözleri heykellerden hiç ayrılmıyordu.

Hypnos'un gittiğini anladığı anda Zofia bir adım öne çıktı. İhtiyaç duydukları her şeyi Leviathan'a girdiği günden beri paketlemişti: ip, meşaleler, keskin kenarlı bıçaklar ve kolyesinin etrafındaki katlanmış aletler. Bu yerin cevapları barındırıp barındırmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

aranıyor. Bu yerin Laila'yı kurtarıp kurtaramayacağını. Ama daha bir adım atmıştı ki Enrique kolundan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bir göz atıyorum," diyerek onu başından savdı.

"Ama," dedi Enrique daha kısık bir sesle, "sen 'söz' dedin."

Zofia omzunun üzerinden baktı, bir eli avlunun . "'Söz veriyorum' dedim."

Göz ucuyla Eva'nın sırttığını gördü. "Sadece bir adım atacağım," dedi Zofia. "Sadece *bir adım*," diye uyardı Enrique.

Zofia'nın kolundaki küçük tüyler diken diken oldu. *Sadece bir tane. Görüş alanında kal. Hareket etme.* Kendi kendine bunu *yapabileceğini* söyledi. Laila'yı kurtarabilirdi. Zofia Mnemo böceğini çıkardı ve yere atlarken düğmeyi kayda çevirdi. Eva zarifçe yanına indi. Enrique boynunu büktü ama geri kalanı buz mağarasında kaldı.

"Burası terk edilmiş gibi görünüyor," dedi.

Kırık bardaklar ve paslanmış bıçaklar sert toprak zemini kirletiyordu. Kurşunlardan geriye kalan çukurlar gibi oyulmuş delikler duvarlardan geriye kalanları süslüyordu ve Zofia'nın midesi bulandı. Ailesi bunun gibi delik deşik duvarlardan, kendi insanların köylerden sürüldüğü anların tanıklarından söz ederdi. Burada her kim varsa o da kovulmuştu.

Bir de duvardaki yazı vardı... o lanet sütunların aslında sütun değil, kadın heykelleri olduğu. Elleri arkalarında olan kadınlar. Tanıdık geliyordu. Buz mağarasına giden koridorda ilk kez yürüdüklerinde Enrique de benzer bir şeye dikkat çekmemiş miydi? İleri doğru bir adım daha attı.

"Zofia, bekle!" diye seslendi Enrique.

"Oh, bu kadar korkak olma," dedi Eva. "Burası neredeyse ölü bir yer." Zofia kürk mantosunu silkti.

"Duvardaki yazının farkındayım," dedi Eva. "Sanırım... Sanırım İstanbul'dayız."

"*Osmanlı İmparatorluğu*'nda mı?" sordu Enrique yukarıdan.

Ama Eva'nın cevap verecek zamanı yoktu. Çünkü sağ taraftaki duvardan bir sandalyenin arkaya sürtünme sesi geldi. Bir saniye sonra bir duman bulutu gördü. Birisi bir heykelin gölgesine doğru adım attı. Anında,

Sütunlar canlandı, dokuz heykelin kırık yüzleri onlara doğru döndü.
Yaşlı, dumanlı bir ses ilan etti: "Başka
birini almayacaksın."

LAILA

Laila çocukken annesi ona bir oyuncak bebek yapmıştı.

Bu onun sahip olduğu ilk ve son oyuncaktı.

Bebek muz yapraklarının kabuklarından yapılmış, bir zamanlar annesinin düğün *sarisini* saçaklayan altın ipliğin uçlarıyla birbirine dikilmişti. Kömürden yanık gözleri ve babasının en sevdiği mandasının yelesinden yapılmış uzun siyah saçları vardı.

Annesi her gece Laila'nın sırtındaki yara izine tatlı badem yağı sürüyordu ve Laila her gece kıpırdamadan duruyor, dehşet kalbini kavırıyordu. Annesi çok bastırırsa ortadan ikiye ayrılacağından korkuyordu. Bu yüzden bebeğini sıkı sıkı tuttu ama çok sıkı değil. Ne de olsa oyuncak bebek de kendisi gibiydi: kırılgan bir şeydi.

"Bu bebekle senin ortak noktanız ne biliyor musun aşkım?" diye sormuştu annesi. "İkiniz de sevmek için yaratılmışsınız."

Laila için bebek bir sözdü.

Eğer onun dikişli halini sevebilirse, o zaman kendisi de sevebilirdi.

Annesi öldüğünde, bebeği her yere götürdü. Onu dans antrenmanına götürdü, böylece annesinin yaptığı hareketleri öğrenebilecek ve topuğunun her keskin vuruşunda ve bileğinin her hareketinde annesini hatırlayabilecekti. Onu mutfığa götürdü, böylece baharat ve tuzun uyumunu ve buranın kutsal bir yer olmasının rahatlığını öğrenebilecekti. Laila her gece bebeği aldığı anda, kendi duygularının ve anılarının yeniden canlandığını hissediyordu.

Gözleri bitmek bilmeyen bir rüya gibiydi ve kederi olsa da kâbus görmüyordu.

Bir sabah uyandığında gitmiş olduğunu gördü. Hemen salona koştu... ama artık çok geçti. Babası ocağın başında durmuş, kızıl alevlerin bebeği yiyip bitirmesini, gözlerini kömürleştirmesini, Laila'nın kendi saçına uyması için özenle düzenlediği saç örgüsünü yutmasını izliyordu. Oda yanık kokuyordu. Tüm bu süre boyunca babası ona bakmadı.

"Er ya da geç parçalanacaktı," dedi kollarını kavuşturarak. "Etrafta tutmanın bir faydası yok. Ayrıca, böyle çocukça şeyler için çok yaşlısın."

Daha sonra onu alevlerin önünde diz çökmesi için bıraktı. Laila, bebek yumuşak bir kül ve altın ipliğin sessiz parıltısından başka bir şey olmayana kadar izledi. Annesi yanılmıştı. Onlar sevmek için değil, kırılmak için yaratılmışlardı.

Yangından sonra Laila bebeklerle oynamayı bıraktı. Ancak babasının tüm çabalarına rağmen kendi ölümünü taşımaktan vazgeçmemişti. Şimdi bile tek yapması gereken eline bakmaktı ve parlak lal taşı yüzük onunla alay etmek için bekliyordu.

Laila buzçatma morgda, odadaki tek canlı kız olarak duruyordu. Bugün için cenaze kıyafeti olarak siyah bir elbise giymişti. Yanındaki küçük masanın üzerinde kalem, parşömen ve Séverin'in zorla taktırdığı elmas kolye duruyordu. Onu çağırmak için süslü bir araç olsa bile, teninde böylesine abartılı bir şey varken bu kızların üzerine eğilmek doğru gelmemişti.

Buz mağarasının duvarlarından indirilen ölü kızlar dokuz buz levhasının üzerine yayılmıştı. Dövme fenerlerin loş ışığında kızlar sanki porselenden yapılmış gibi görünüyordu. Sanki çok fazla sevilmiş birer oyuncak gibiydiler ve bu yüzden inci gibi soluk bacakları benek benek olmuş, giydikleri ince şallar üzerlerine lime lime yapışmış, başlarına taktıkları taşlar yamulmuş ve saçlarının soğuk tutamlarına dolanmıştı. En azından ellerine bakana kadar öyle görünüyordu. Ya da daha doğrusu, ellerinin olmayışına.

Laila bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı.

Onları duvarlardan sökmek için Dazbog Hanesi, Kore Hanesi ve Nyx Hanesi'nin tüm görevlileri bir araya gelmişti. Irkutsk'tan getirilen dövme sanatçıları bir morg oluşturmuş ve Kore Evi'nin sanatçı bahçıvanları erimeden ısı yayan buz çiçekleri hazırlamıştı. Bir doktor, bir

Rahip ve Irkutsk polis teşkilatından bir kişi son ayinleri yönetmek ve cesetleri teşhis etmek üzere çağrılmıştı, ancak birkaç saat daha burada olmayacaklardı, bu da Laila'yı onlarla yalnız bıraktı. Diğerleri onun gördüklerini belgelemek için orada olduğunu düşünüyordu ama asıl neden onun damarlarında yatıyordu. Kanı, bu kızlar için başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapmasına izin veriyordu: onları tanımına.

"Benim adım Laila değil," diye fısıldadı Laila ölü kızlara. "Evden ayrıldığımda kendime bu ismi verdim. Yıllardır gerçek adımlı söylemedim ama sizin kim olduğunuzu öğrenip öğrenemeyeceğimizi bilmediğim için... Umarım bu sırla huzur bulursunuz."

Teker teker aralarına girdi ve onlara gerçek adını söyledi... annesinin ona verdiği adı.

İşini bitirdiğinde, kendisine en yakın olan kıza döndü. Diğerleri gibi onun da elleri çıkarılmıştı. Başının etrafında bir taç vardı ve bazı yerlerde buzlu yapraklar hâlâ tele tutunuyordu. Laila ayaklarının dibindeki sepetten bir parça bez çıkardı. Yapmak zorunda olduğu şey yüzünden kıza bakmaya dayanamıyordu. Kızın yüzünden geriye kalanlar ona çok fazla genç Zofia'yı hatırlatıyordu... sivri bir çene ve narin bir burun, elmacık kemiklerinin hafifçe kalkıklığı ve kulaklarının fey benzeri keskinliği. Güzel olamayacak kadar genç bir kızdı bu, ama yeterince uzun yaşasaydı güzel olabilirdi.

Laila kızın yüzünü kapattı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Ve sonra, onu okudu.

Laila tel taçla başladı, soğuk metal elini yakıyordu. Yetenekleri her zaman değişken olmuştu. Bir nesnenin anıları -görüntüler, sesler, duygusal izlenimler- kaybolmadan önce bir ay boyunca yüzeyine yakın bir yerde kalırdı. Ondan sonra geriye kalanlar, nesnenin belirleyici anının veya duygusunun bir izlenimi olan kalıntılardı. Bunlar genellikle Laila için dokulardı - paniğin dikenli kabuğu; aşkın ipek eriyiği; kıskançlığın dikenleri; kederin soğuk katılığı. Ama bazen... bazen güçlü olduğunda, anının *içinde* yaşıyor gibiydi ve tüm vücudu onun ağırlığından gerilmiş gibi hissediyordu. Enrique'nin tespimini çekerken de böyle hissetmişti, bir sahneye tanıklık ediyormuş gibi.

Laila tereddütle gözlerini kapadı ve taca dokundu. Kafasının içinde delici bir melodi akıyordu. Unutulmaz ve engin, bir denizcinin kavrayabileceği gibi

Boğulmadan saniyeler önce bir sirenin şarkısı. Laila elini geri çekti, gözleri açıldı. Tel, çello ya da arp gibi bir enstrümandan alınmıştı.

Sonra parmakları kızın parçalanmış yüzünü örten bezin ve bu beze kazınmış tuhaf sembollerin üzerinde gezindi. Laila'nın ruhu bu düşünceyle irkildi... Bunu onlara her kim yaptıysa, onları insan olarak bile görmemişti, sadece parşömen gibi üzerine yazı yazılacak bir şey olarak görmüştü.

Bakmak istemedi ama bakmak zorundaydı.

Laila kızın elbisesinin askısına dokundu. Hemen ağzını kan tadı doldurdu. Kızın yaşamının son anlarının gücü, düşüncelerinde bir fırtına gibi çılgılık attı-

"Lütfen! Lütfen yapma!" diye bağırdı kız. "Babam, Moshe Horowitz, bir tefecidir. İstedğin fidyeyi ödeyebilir, yemin ederim, lütfen.

-"

"Sus, canım," dedi yaşlı bir adam.

Laila'nın derisi diken diken oldu. Adamın sesi, öfke nöbeti geçiren bir çocuğu sakinleştiren biri gibi nazikti. Ama Laila bıçağın baskısını sanki kendi boğazına dayanmış gibi hissetti. Ağzındaki kan hayaletinin tadını aldı, kız ne olduğunu fark edip kendi dilini çok sert ısırduğında hissetmiş olması gereken aynı demir tadı.

"Mesele para değil. Bu ölümsüzlükle ilgili... Bizler yaratıcımızı aşan yaratıklarız, neden O'nunla eşit olmayalım? Kanınızın kurbanı yolu açacak ve siz ilahi olanın bir aracı olacaksınız."

"Neden ben?" diye inledi kız. "Neden-"

"İşte şimdi, çiçeğim," dedi adam. "Seni seçtim çünkü kimse seni aramayacak."

Laila boğazını sıkı, nefes nefese kaldı.

Bir an için gerçekten de öyle hissetmişti... boynunun derisine dokundu ve parmak uçlarına baktı, kırmızı olup olmayacaklarını merak ediyordu... ama olmadı. Bu sadece uzun zaman öncesine ait bir anıydı ve tüm benliğini saracak kadar güçlüydü. Laila ağlamamak için kendini zorladı. Eğer şimdi ağlarsa, duramayacaktı.

Buz çiçekleri onu sıcak tutsa da, Laila titremesini durduramıyordu. Enrique kızların üzerindeki sembollerle ilgili bulgularını paylaştığında, onların kurban olmaları gerektiğine inandığını söylemişti... ve haklıydı. Adamın sesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Adam

Düşmüş Ev'in patriği olmasına rağmen sesinin bu kadar mide bulandırıcı *derecede nazik* olmasından nefret ediyordu. Doktorun yeraltı mezarlarında üzerlerine indiği zamanki düz etkisine hiç benzemiyordu.

Laila buz kütesinin kenarını kavradı, midesi bulanıyordu. Aylar önce Roux-Joubert'in itirafını duyduğunu hatırlıyordu:

Doktorun babası kötü bir adam.

Hepsi bunun, doktorun babasının bir zamanlar Düşmüş Ev'in reisi olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü. Kulağa çok aptalca gelmişti. "Kötü bir adam." Bir çocuğun söyleyeceği bir şey gibi. Ama kızlar, ağızları, buz... "kötü" gibi kelimelerin kapsamına girmiyorlardı. Laila her zaman Düşmüş Ev'in sürgününün gücüyle ilgili olduğunu düşünmüştü. Babil Kulesi'ni yeniden inşa ederek Tanrı'nın gücüne erişmek istemişlerdi ama elde ettikleri tek şey sürgün olmuştı. Yine de bu kızları kurban etmiş, ellerini kesmişti, peki *ne* için? Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Kalbi çarpan Laila bir sonraki kıza uzandı. Sonra bir sonrakine ve bir sonrakine. Onları sersemlemiş bir halde okudu, aynı kelimeler düşüncelerini tekrar bıçaklıyordu:

İlahi olanın bir aracı olacaksın. Kimse seni aramayacak.

Patrik, dünyanın gözünde görülemeyecek kadar karanlık olan, dilleri sağır kulaklarda kalan, toplumun kıyısındaki evleri onları fark edilemeyecek kadar gölgelerin içine iten kızları yakalamıştı. Laila'nın bir parçası, ona intikamın ne demek olduğunu gösterebilmek için bile olsa, onun hâlâ hayatta olmasını umuyordu.

Son kıza ulaştığında elleri şiddetle titriyordu. Kendini bıçaklanmış, boğulmuş, saçlarından tutularak karda sürüklenmiş, karanlığa atılmış ve saatlerce orada tutulmuş gibi hissediyordu. Kafasının içinde su şırıltısına benzer bir ses duydu. Ayak tabanlarında dondurucu metalin kaydığını hissetti. Her zaman kan ve gözyaşının tadını aldı. Ve düşüncelerinin en gerisinde korkunç bir uyumsuzluk kıvrılıyordu. Kendisi ölü doğmuşken onların ölmesine ve bedenlerinin arasında yürümesine ne karar vermişti? Laila tanrılara, esrarengiz yıldızlara, güneş ışığına yakalanmış örümcek ipeği kadar ince kaderlere ve hepsinden daha güzel olan *akla* inanmak istiyordu. Ama bu buzdan duvarlar arasında ona sadece rastlantısallık bakıyordu.

Laila son kıza dönmek için kendini zorladı. Koyu renk ve buzla örülü saçları ensesinin arkasında dalgalanıyordu. Cildi çoktan solmuş olmasına rağmen

ve soğuktan benek benek olmuşken, Laila onun koyu tenli olduğunu söyleyebiliyordu. Tıpkı kendisi gibi. Laila uzanıp kızın son anlarını dinlerken kendini çelikleştirdi:

"Ailem seni lanetleyecek," diye tükürdü kız. "Pisliğin içinde öleceksin. Bir domuz gibi katledileceksin! Bir hayalet olacağım ve seni paramparça edeceğim-"

Düşmüş Ev'in reisi onun ağzını kapattı.

"Güzel bir yüz için ne kadar sivri bir dil," dedi onu azarlar gibi. "Şimdi, canım, lütfen... kıpırdama."

Bıçağı yüzüne doğru kaldırdı ve kesmeye başladı.

"Sen benim son denemem olacaktın," dedi, kadının çığlıklarının boğuk sesinin üzerine konuşarak. "Diğerlerinin tanrısal araçlar olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre en büyük hazinem özel bir tür kan istiyor... seçici, seçici." İç çekti. "Bunu göreceğ, okuyacak kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm ama beni hayal kırıklığına uğrattın."

Laila yüzünü buruşturdu, kızın acısının hayaleti karşısında gözleri doldu.

"İçinizden birinin dışarıda olduğunu biliyorum ve sizi bulacağım... ve siz benim enstrümanım olacaksınız."

Laila son levhadan geriye doğru itildi, vücudunda korkunç bir uyuşma hissi vardı. Çok fazla okuduğunda oluyordu, sanki şimdiki zamanda olmak için yeterince kalmamış gibi. Ağzı kurudu ve elleri titremeye devam etti. Tüm o kızlar işe yaramayan bir kurban olarak öldürülmüştü. Bir hiç uğruna ölmüşlerdi.

Laila yüzünü ellerinin arasına almış, sırtını buz kütesine dayamış halde yere yığıldı. Soğuğu hissetmedi. Her kalp atışının ağrıyan gümbürtüsünden başka bir şey hissetmedi.

"Özür dilerim," diye . "Çok özür dilerim."

Dakikalar ya da belki saatler sonra morgun dışından birinin acil ayak sesi geldi. Sırtı kapıya dönüktü ve hemen dönmedi. Muhtemelen ona doktorun, rahibin ya da polis memurunun bundan sonrasını halledeceğini söylemeye gelen bir görevliydi. Elleri titreyerek ayakta durup ağlarken onlara aptal gibi görünecekti. Ama onun yerine, duydu:

"Laila?"

Séverin. Sesi boğuk ve nefes nefese geliyordu.

"Laila!" diye tekrar seslendi, tam levhayı kapıldığı ve Séverin'in kapıda durduğunu görmek için kendini yukarı çektiği sırada.

Séverin, samur kürkü ve karla ıslanmış saçlarıyla bir lanetin çağırdığı bir şeye benziyordu. Öne doğru bir adım attığında, morgun buz gibi ışığı gözlerini derin morlukların rengine büründürdü.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. İsmen hanımefendi olabilirdi ama pratikte öyle değildi.

Geceleri onunla birlikte paylaştıkları yatak odasına kadar yürüyebilirdi ama o ilk gecedен beri orada hiç kalmamış, onunla yatağa bile girmemişti. Son birkaç sabah yalnız uyanmıştı. Onu şimdi görmek

-Kendisinden bir metre kadar uzakta durması onu sarstı. Okudukları kendi bakış açısını dalgalandırdı ve bir an için başka bir hayata ait olan bir geçmişe sürüklendiğini hissetti. L'Eden'in mutfağında mutlu bir şekilde kek pişirdiği, ellerinin şeker ve unla tozlandığı bir geçmişe. Bir zamanlar gözlerinin merak ve şaşkınlıkla parladığı bir geçmişe. Bir zamanlar şakayla karışık neden ona *Mecnun* dediğini öğrenmek istediği bir geçmiş.

"Cevabı öğrenmek için bana ne vereceksin?" diye sordu. "Teklif istiyorum."

"Ay ışığından dikilmiş bir elbiseye ne dersiniz?" diye sordu Séverin. "Ölümsüz bir gençlik elması... ya da belki de derinizi asla kesmeyecek camdan bir terlik."

"Bunların gerçek değil," dedi ve güldü.

Güldüğünde ona baktı, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Senin için her şeyi gerçek yaparım."

Hatıralar onu soğuk şimdiki zamana geri sürükleyerek kayboldu.

Séverin sonunda, "Buradasın," demeyi başardı. "Denedim...

Tuttum..."

Séverin ona bakmadan elini kaldırdı. Elmas mücevher ışığı yakaladı. Laila yanındaki masaya, onu çağırmak için kullandığı Dövme kolyeyi tutan masaya baktı.

"Neden gittiğimi düşündün?"

"Diğerleri," dedi esmer gözlerini onunkilere kaldırarak. "Kayboldular."

ENRIQUE

Enrique buz mağarasından çıkıp güneşin battığı tuhaf şehre doğru eğilirken, keşke daha iyi bir kendini koruma duygusuna sahip olsaydım diye düşündü. Bir yanı Zofia ve Eva'yı mağaraya geri döndürmek istiyordu ama diğer yanı daha uzağa yürümek istiyordu. Ayağı uçurumdan sarktı ve güneş ışığı onu esir aldı. Ancak o zaman yıkık avlunun kendisinden tehlikeli bir şey çaldığını fark etti: merakını.

Mabette dokuz kadın heykeli sütun görevi görüyor, ahşap çitalardan oluşan tavanı destekliyordu. Zaman heykellerin detaylarını aşındırmıştı ama Enrique hâlâ alınlarındaki ipek ve ince diademleri fark ediyordu. Heykellerin arkasındaki boyalı duvarlar gözüne çarptı. Sahneler, ilahi ilhamın dokuz Yunan tanrıçası olan ilham perilerinin önünde secde eden dokuz kukuletalı kadını gösteriyordu. Enrique onları başlarının üzerinde asılı duran amblemlerden tanıdı -Erato ve kitharası, Thalia ve komik maskesi- epik şiirin ilham perisi Calliope'nin elindeki lir imgesine hâlâ bir parça altın varak yapışmıştı. Dövme boya imgelerin yer değiştirmesine izin veriyordu, böylece bir an ilham perilerinin ellerinde tuttukları nesneler canlı ve ışıltılıydı. Bir sonraki an ise, yapılan ve yapılmayan döngüsel bir şekilde parçalara ayrılıyordu. Tanrıçaların ayaklarının dibindeki kadınlara baktığında tüm vücudu geri çekildi. Resimdeki dokuz kadının her biri kollarını uzatmıştı ama hiçbirinin eli yoktu. Ve orada, ilham perilerinin ayaklarının arkasında yığılmış: bileklerinden kesilmiş bir el koleksiyonu. Adak gibi.

Fedakarlık.

Enrique korkunç tablodan ürktü, masal ve araştırma parçaları zihninde bir araya geldi. Düşünceleri buz mağarasındaki ölü kızlara sıçradı. Dokuz tanesinin de elleri yoktu. Bir şekilde muhafız olarak hizmet ettiklerinden şüpheleniyordu ama şimdi Tarikat'ın Kayıp *İlham* Perileri efsanesiyle, *İlahi Sözler*'i korumakla görevli kadim kadın soyuyla doğrudan bir bağlantı olduğunu gördü. Ya hiç efsane olmasaydı? Ya-

Hırıltılı bir ses düşüncelerini bastırdı.

"Başka birini almayacaksın."

Yaşlı bir adam ışığa doğru adım attı. Elini havaya kaldırdı. Dokuz heykel ayaklarını taş kaidelerinden kaldırıp yere indirdi. Havada tozlar uçuştı ve dokuz boş yüz yavaşça onlara doğru dönerken yer titredi.

"Gidiyoruz!" diye bağırdı Enrique. "Hemen *şimdi*-"

Zofia ve Eva geriye doğru tökezledi. Enrique Tezcat portalının dışına doğru eğilmiş, tek eliyle portalı tutarken diğer eliyle onları tekrar içeri çekmek için uzanmıştı ki yanından bir şey vızıldayarak geçti.

Geriye doğru sarsıldı ama kulağının yanından keskin bir şey uçmadan önce değil. Geçit duvarının sert taşlarına tutunurken eli kaydı. Tam tutunmaya çalışırken Eva elini çekti ve buzlu zemin altından kaydı. Kulaklarına kan hücum etti. Son saniyede kollarını açarak avlunun sıcak, kumlu zeminine düşmesini engelledi.

"Geçit!" diye bağırdı Eva.

Zofia onu ayağa kaldırdı. Enrique dönerek portalın içine geri girmeye hazırlandı... ama portal gitmişti.

Eva gözyaşlarını tutamayarak, "Öylece... öylece *kayboldu*," dedi. "Kapana kısıldık."

"Daha fazla kan," dedi nefes nefese. "Belki de onu tekrar açmanın tek yolu budur-"

Başka bir ok vızıldayarak yüzünün yanından geçti. Yivin üzerindeki tüyler yanağını kesti ve bir an sonra, ok kırık kaya duvara saplanırken kayanın şakırtısını duydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve tiz bir uğultu havada asılı kaldı.

Zofia onun elini tuttu. "Çekil!"

Enrique toprağı koşarak geçti. İleride Zofia kolyesini karıştırıyordu. Enrique öne atılarak onu yolundan itti. Zofia yere düştü.

Yere düştü ve bir ok ucu toprağa saplanırken yan tarafına yuvarlandı.

"Durun!" diye bağırdı Eva. "Sadece gitmek istiyoruz!"

Önlerindeki yaşlı adam gölgelerden çıkıp ışığa doğru ilerledi. Gözleri körlükten süt gibiydi. Derin oyuklar göz çukurlarını çevreliyordu ve kabarık yara izleri mor ve öfkeli görünüyordu. Bu adam kör edilmişti.

"Kötü bir niyetimiz yok," dedi Enrique ellerini uzatarak. "Biz sadece başka bir yerden gelen bir ipucunu takip ediyorduk-"

"Bana yalan söyleme," dedi yaşlı adam. "Kız kardeşimi kaçırdığından beri seni bekliyorum. Bu kutsal yerde hoş karşılanmıyorsun. Bizi kullanmayı düşünüyorsun. Tanrı'yla oynamayı düşünüyorsun, ama değerli olanlar dokunuşlarını kullanmamayı seçerler."

Zofia keskin bir nefes aldı, eli kolyesinde donup kalmıştı. "Lehçe biliyor musun?"

"Rusça konuşuyor," dedi Eva, kafası karışmış bir halde.

Enrique kendini salladı. Adam ona süt dili olan Tagalogca konuşuyordu, bu dil ona o kadar tanıdık geliyordu ki, neredeyse dilinin burada yersiz olduğunu fark edemeyecekti. Adam dondu kaldı ve ilham perilerinin heykelleri adımlarının ortasında durakladı. Adam Zofia'ya doğru döndü, gözleri cam gibiydi.

"Kızlar," dedi adam, sesi kırılarak. "Sizi de mi götürdüler?"

Başını kaldırdı, görmeyen gözleri Enrique'nin başının üzerinde bir yere sabitlenmişti. "Ne kadar kan sunarsan sun, asla göremeyeceğini anlayan için daha kaç kız götürmen gerekiyor? Eğer göremiyorsan, o zaman tanrısal aracı nerede kullanacağını bilmiyorsun demektir. Ve bu olmadan" -yaşlı adam güldü- "Tanrı'nın iradesi güvendedir." Adam oyulmuş gözlerini işaret etti. "Beni de kullanamazsın. Bundan eminim."

Sonra Zofia ve Eva'ya döndü. "Sizi kurtaracağım çocuklar. Sizi almalarına izin vermeyeceğim."

Kadim bileklerine fiske vurdu. Enrique'nin solundaki heykel öne doğru sıçradı ve üzerlerine soğuk bir gölge düşürdü. Enrique irkilerek geri çekildi ama heykel asla vurmadı. Bunun yerine arkalarında belirdi ve kollarını açarak Uyku Sarayı'na dönüş yollarını kapattı. Dehşet damarlarını dondurdu.

"Bir yanlış anlaşılma oldu-" demeye çalıştı.

Yaşlı adam bileğine bir kez daha vurdu. Geriye kalan sekiz heykel taştan kollarını kaldırdı ve üçü avludan aşağı doğru havalandı. Uzak

İleride, ipek perdelerin tül yle kesilmiş olan Enrique bir gölün sularını gördü. Renkli çadırları ve yerel bir pazara akın eden kalabalığı seçebiliyordu.

"Bize yardım edin!" diye bağırdı.

Kimse onlara doğru bakmadı. Sanki onları göremiyorlardı. Enrique sağına ve soluna baktı ama katı tuğla duvarlar çevreliyordu. Bu hiç mantıklı değildi. O zaman yaşlı adam nereden gelmişti?

"Bu bir çıkmaz sokak," dedi Enrique.

Omzunun üzerinden baktı, sonra hemen bu seçiminden pişman oldu. İlham perisi heykelleri hızla hareket ediyor, taş tunikleri toprağı yarıyordu. " kisi de Tezcats," dedi Zofia, kolyelerinden birini kaldırarak. Tuğla duvarda bir noktaya dokundu ve eli dirseğine kadar kayboldu. "Bu taraftan!"

Zofia duvardan hızla geçti, Eva ve Enrique de onu takip etti. Enrique kendini destekledi, yüzünü yana çevirdi ama portaldan geçip bir halı tüccarının zengin, ipek halılarının üzerine düştüklerinde onu karşılayan tek şey soğuk bir hava akımı oldu. Çenesi halıya  arpdı ve dişleri dilini yakalayıp sıcak, bakırımsı bir sıcaklık ağzına dolunca irkildi.

Tüccarın büfesinin ipek kapağından Enrique, avludan gördüğü yolun kıvrımını fark etti. şişe yeşili gölün yansıması çarşıdaki cilalı aynalardan yansıyor. Bu yol, avlu da dahil olmak üzere çarşının tamamından geçiyor olmalıydı. Tek yapmaları gereken yolu takip etmektir ve Uyku Sarayı'na açılan kapıya varacaklardı.

Enrique başını çevirdi. Orada, mallarının arasında bağdaş kurmuş oturan bir tüccar şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Yukarıda, narin Türk fenerleri hafifçe sallanıyor, etraflarına mücevher lekeli bir ışık saçıyordu.

"Bu... bu güzel bir halı mı?" dedi Enrique, altındaki ipeği . "*Ne yapıyorsun burada?!*" diye sordu halı tüccarı.

Tüccar ayağa fırladı, elinde keskin bir sopa vardı. Dükkânın duvarları titreyip sarsılmaya başladığında Enrique geriye doğru tırmandı, kollarını Eva ve Zofia'yı engellemek için açtı. Bir fener kırıldı, camları ipek üzerine saçıldı ve havaya balmumu ve tütsü kokusu yayıldı.

"Yapmamız gerek-" diye söze başladı Eva, ama koltuk büyüklüğünde taştan bir elin duvarı yumruklamasıyla bir çarpma sesi sözlerini bastırdı.

Tavan.

Üçü girişten çıkıp insan kalabalığının içine dalarken adam çığlık attı. Orada onları farklı bir kaos sarmıştı. Çarşıda tarçın ve hindistan cevizi piramitleri, altın safran ve keçeleşmiş kenevir yığınları baharat dükkânlarının dışını kaplamıştı. Seyyar satıcılar yıldız şeklindeki anason kavanozlarını sallıyor ve parlak kırmızı biberlerden çelenkler sarkıtıyordu. Havada, müminleri namaza çağıran *müezzinin* sesi çarşayı dolduruyordu.

Mükemmelliğin parladığı bir andı-

Ta ki halı tüccarı çığlık atarak dükkânından çıkana kadar.

İlham perisi heykellerinden biri çadırı yırtıp geçti. Kalabalık paniğe kapıldı, koşarken baharat ve tuz yığınlarını devirdi.

"Bu taraftan!" dedi Enrique. "Bu bir daire - Tezcat'e geri koşabiliriz!"

"Ya da saklanabiliriz," dedi Eva, bacağını tutarken yüzünü buruşturarak.

Enrique onun yürüyüşündeki hafif topallamayı çok geç hatırladı. Ama sonra ilham perisi heykelinin başı onlara doğru döndü.

"Korkarım hayır!" dedi Enrique.

Üçü sokaklara daldı, neredeyse çay bardağı standlarına ve nargile içen yaşlı adamlara takılıp düşüyorlardı. Çadırların üst kısımları parlıyordu. , Enrique ilham perisi heykellerinin inleyen taş adımlarını duyabiliyordu. Arkasına baktı, sadece dört tane vardı. Kollarını uzatmış, boş gözlerini hiçbir şeye dikmemişlerdi. Etraflarında, vitrinler kırılmaya başladıkça çarşı kaosa sürükleniyordu. Ayak sesleri kulaklarında çınlıyordu ama gözlerini yolun görebildiği kısımlarından ayırmıyordu. Sadece diğer tarafa geçmeleri gerekiyordu, kendi kendine tekrar tekrar söyledi.

Önlerinde yıkılmış bir dükkân cephesi belirdi. Zofia kolyelerinden birini enkaz ve odun yığınınına fırlattı ve kolye çatırdayarak heykelleri -umarım- yavaşlatacak bir alev duvarına dönüştü. Yol bir kez daha kıvrıldı ve Enrique'nin kalbi neredeyse rahatlamaktan sarkacaktı. Artık avluya varmaları uzun sürmeyecekti.

Yumuşak bir çığlık Enrique'nin dikkatini çekti. Eva'nın çırpındığını görmek için döndü. Kırılmış bir giriş elbisesini yakalamış, kalçasına doğru çekiyordu. Normal şartlar altında Enrique hemen başını çevirirdi ama Eva'nın bacağını görmek onu durdurdu. Kalın, kabarık yara izleri cildini beneklendiriyordu. Kalçasındaki kaslar büzülmüş görünüyordu.

"*Bana bakma,*" diye hırladı. "Sadece *git!* Git!"

Zofia arkasına döndü, bakışları bir kez Eva'ya, sonra da onun ötesine, ateş duvarının üzerinde beliren ilham perisi heykellerinin tepelerine gitti. Zofia hiç tereddüt etmeden diğer kızın yanına koştu ve elbisesini karakoldan söktü. Eva hırıltılı bir nefes verdi.

"Ayak uyduramıyorum," dedi Eva. "Bir süre sonra... sorun ."

Bu itiraf karşısında sesi acıya dönüştü ve Enrique elini uzatarak ona doğru gitti.

"O zaman sana yardım edelim," dedi gözlerini indirerek.

Eva bir an tereddüt etti ve sonra başını salladı. Enrique'nin hayalindeki kahramanlar her zaman kollarında genç kızlarla kaçarlardı. Bu yüzden kollarını sıvadı, bir kolunu Eva'nın bacaklarına, diğerini beline doladı, onu yukarı kaldırdı ve sonra hemen yere indirdi.

"Güçsüzüm," diye inledi. "Yardım edin. Zofia?"

Zofia onu omuzlayarak geçti. "Kolunu bana dola."

Enrique Eva'nın diğer kolunu tuttu ve gururunun yasını daha sonra tutacağına yemin etti. Üçü de yolun virajını topallayarak geçtiler ve saldırıda yıkılmamış olan çadır tentelerinin altında birbirlerine yakın . Çok geçmeden, çarpan odunların sesi onları yakaladı. Toprak, yaklaşan heykellerin her tepinişinde titreyerek sarsılıyordu.

Enrique paniğini bastırdı, onun yerine gölü tam olarak görmeye odaklandı. Durgun suyun nemli toprak kokusu burnuna çarptı. Kıyının diğer tarafında, eski avluyu ve Tezcat girişini halktan gizleyen ahşap panelleri seçebiliyordu. Pazara sessizlik çökerken üçü terk edilmiş bir dükkân çadırının altında toplandı.

"Dokuz ilham perisi vardı," dedi Zofia birden. "Ne

kadar zekice bir gözlem," diye tersledi Eva.

"Sadece dördü bizi takip ediyordu."

"Yani-"

Bir yırtılma sesiyle çadırları . İlham perisi heykellerinden beşi orada durmuş, sanki yerden koparılmış ipek parçalarından başka bir şey değilmiş gibi yırtık pırtık çadırları kollarında tutuyordu. İçgüdüsel olarak geriye doğru hareket etti ama Eva onu durdurdu.

"Arkamızdalar..."

Üzerine soğuk gölgeler düştü. Dokuz ilham perisi heykeli etrafını sararken, yirmi adım ötede göl ve onun ötesinde Uyku Sarayı'na giden yol uzanıyordu.

"Yüzmek zorundayız," dedi Enrique, kalbi göğsünde çılınca çarpıyordu. "Şimdi gidin! Ben onların dikkatini dağıtacağım."

"Seni bırakamayız-" dedi Zofia.

Ama Eva tereddüt etmedi. Enrique'ye sert bir bakış fırlattı. "O zaman diğer tarafta."

"Enrique-" dedi Zofia, sesi zorlanarak.

Kendini ona bakmaya bıraktı, saçlarının mum parlaklığını, gözlerinin mavisini içine çekmesine izin verdi. Sonra Eva'nın omzuna dolanan kolunu silkti ve ters yöne, tüccar çadırlarına doğru fırladı. *Bana bak, bana bak, diye* dua etti. Nefesi ciğerlerini tırmalıyordu ve kendi gürleyen nabzından başka hiçbir şey duyamıyordu.

"Bu tarafa!" diye bağırdı. "Bak! *Bak!*"

Sonunda döndü. Ama o sesi duyana kadar gözlerini açmayı başaramadı: taş menteşelerin gıcırtılı iniltisi. Gözlerini açtığında dokuz ilham perisinin de etrafında döndüğünü gördü. Heykellerin arasındaki boşluklardan Eva ve Zofia'nın göle doğru ilerleyişini izledi.

Ama rahatlaması kısa sürdü. Saniyeler sonra, ilham perilerinden biri elini yere vurarak dengesini bozdu ve onu yere serdi. Gözlerine toz kaçtı, taştan bir yumruğun kendisine doğru geldiğini görmeden sadece bir saniye önce temizlendi-

Enerjisini topladı ve başka bir yumruk toprağı yumruklarken yoldan yuvarlandı. Yaşlı adam heykellerin arkasından seslendi: "Tanrı olmamamız gerektiğini göremiyor musunuz? Bunun sadece yıkım getirdiğini?"

Enrique bir darbe daha savuşturarak kendini bir heykelin arkasına attı. "Hiçbir ölümlü tanrılardan saklanamaz," diye güldü yaşlı adam.

Başka bir darbe daha geldiğinde Enrique çömeldi ve sonra sıçrayarak karın kasları protesto için yanarken heykeli sıkılı parmaklarından yakaladı. Heykel onu aşağı atmaya çalıştı ama o sıkı sıkı tutundu. Bu yükseklikte Eva ve Zofia'nın karşı kıyıya tırmanışlarını ve sonunda tahta çıtaların arasından kayboluşlarını izledi...

Heykel bileğini tekrar salladı ve Enrique yere düşerek yan tarafına çarptı. Acı kolunu yaktı. İşte bu kadar. Acıya rağmen içinde belli belirsiz bir gurur titreyordu. Onları kurtarmıştı.

Ne de olsa kahramanca bir şey yapmıştı.

"Bu senin sonun," dedi yaşlı adam.

Enrique başını kaldırdı. Kendini savunmanın faydasız olduğunu biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

"Ben hırsız değilim," diye homurdandı.

İlham perisi heykelleri hareketsiz duruyordu. Taş bedenleri onu dört bir yandan kuşatmıştı. Bir şekilde göle ulaşabilse bile, yüzecek gücü bulabileceğinden emin değildi.

"Lütfen," dediğini duydu.

Ölecekti. Bunu biliyordu. Heykellerin oluşturduğu gölgeler bile doğal olmayan bir şekilde soğuk ve ... buzlu muydu? Önündeki zemine ince bir buz tabakası yayılmış, ısrarcı bir sarmaşık gibi pantolonunun paçasını sarmıştı. Bakışlarını kaldırdı ve sonra, iki ilham perisi heykelinin arasındaki ince boşluktan, gölün üzerinde kendi kendine örülen, ağırlığı taşıyabilecek hale gelene kadar katman katman inşa edilen narin kristal bir köprü gördü.

"Sana merhametli bir ölüm vermeyeceğim," diye sevindi yaşlı adam. "Tıpkı senin ona vermediğin gibi."

Enrique kendini ayağa kaldırdı.

Göle , dedi kendi kendine. *Sadece göle git.*

Kendini öylece tuttu, yavaş yavaş ilham perilerinin arasındaki boşluğa doğru adım attı. İlham perileri tek bir yumuşak hareketle kollarını kaldırdı. Enrique vücuduna açı verdi, kendini zamanladı, son bir enerji patlaması topladı-

Ve sonra ileri atladı.

Bedenleri arasındaki boşluktan kendini itti. Heykeller dönmeye çalıştı ama onları birbirlerine o kadar yaklaştırmıştı ki birbirlerine dolandılar.

"Öldürün onu!" diye bağırdı yaşlı adam.

Enrique bacakları titreyerek göle doğru koştu. Buzdan köprü hâlâ üç metre uzaktaydı. Su onu üşütse ve çok kaygan deniz yosunları tenine değse bile yarı koştu, yarı yüzdü. Altındaki toprak titriyordu ama o durmadı. Soğuk vücudunda şok etkisi yaratırken kendini köprü'nün üzerine attı. Yavaşça, sonra hızla hızlanarak köprü kaymaya başladı. Onu kıyıya doğru çekti, kendi üzerine büzüldü. Enrique buza doğru battı, yaşlı adamın çığlıkları onu bilinçsizliğe sürüklerken köprü'nün onu çekmesine izin verdi.

"NE *Kİ*?"

Enrique gözlerini birkaç kez kırıştırdı... odası yüzerek göründü.

"Ona bağırma," diye azarladı Laila.

Enrique inledi. Hâlâ acı çektiğini biliyordu ama şimdi kanına hoş bir uğultu yerleşmişti. Belki de Eva'nın işiydi. Başını çevirdiğinde Zofia ve Ruslan'ın yatağının sol tarafında, Laila ve Séverin'in ise ayakucunda durduğunu gördü.

"Cesaret fiziksel olarak yorucudur," diye idare etti.

"Uyanmışsın!" diye bağırdı Laila, ona sarılarak.

"Yaşıyorsun."

Ruslan nazıkçe, "Ve saçlarınız olağanüstü olmaya devam ediyor," dedi. "*C'est vrai*," dedi sıcak bir ses.

Enrique sağına döndü ve Hypnos'u gördü, sıcak bir el omzundaydı. Hypnos onu kütüphanede bıraktığı anda kalbine dolanan o soğuk reddediş düğümü yumuşayarak sıcaklığa dönüştü. Séverin'in yanında olabilirdi ama onu seçmişti.

"Ne öğrendin?" diye sordu Séverin kaba bir şekilde. "Bu bekleyemez mi?" diye sordu Laila.

"Hayır," dedi Enrique dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak.

Laila'ya baktığı süre uzadıkça, dünya aciliyetle daha da keskinleşti. saniyede, gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetti. Bu ironi neredeyse komikti. Sonunda, diye düşündü, hepsi onu dinliyordu. Tek istediği şeyin tam da sessizlik olduğu bir anda olması dışında. Ve uyumak. Ama uykuda onu hangi kâbusların kovalayacağını hayal etmek istemiyordu. O karanlık rüyalara beslenmeleri için çok fazla şey vermişti - mağaradaki ölü kızlar, taş yüzlü ilham perilerinin arkasına yığılmış eller. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve kendini dik oturmaya zorladı.

Enrique, "Kayıp Esin Perileri konusunda yanılmışız," dedi.

Ruslan başını eğdi. "*Sözde İlahi Sözler*'i koruyan kadınlar mı?"

"Sadece gardiyan değil," dedi Enrique. "Görünüşe göre kan bağlarında kitabın kendisini okumalarına izin veren bir şey varmış. Bunun bir efsane olduğunu sanmıyorum. Artık değil."

"Ama bu imkânsız, *sevgilim*," dedi Hypnos. "Hangi kadının böyle bir soyu vardır ki? Ve bunun o zavallı kızlarla ne ilgisi var?"

Enrique kucağına baktı. İmkansız yapmasına izin veren bir kanı olan tek bir kadın düşünebiliyordu: Laila. Ve onun varlığı da *İlahi Sözler*'i bulmasına bağlıydı. Onun gözlerinden kaçındı.

"Enrique?" diye sordu Séverin.

Enrique düşüncelerini konuşmaya geri dönmeye zorlayarak, "Bu kana kimin sahip olabileceğini bilmiyorum," dedi. "Ama Düşmüş Ev'in buna inandığı açık. Portal avlusunda, elleri olmayan ve onları ilham perilerine sunan kadın tasvirleri gördüm. Ve bulduğumuz o kızların hiçbiri -"

"-elleri vardı," diye bitirdi Laila yumuşak bir sesle.

"Sanırım Yıkılmış Ev *İlahi Sözler*'i ele geçirdiğinde, kitabı okumak için gerekli kanı taşıyan kadınları bulmaya çalıştılar. Bunu başaramayınca da... onları kurban ettiler, Kayıp İlham Perileri'nin gölgesi gibi, hazinelerinin ve deşifre edemedikleri *İlahi Sözler*'in koruyucuları gibi düzenlediler. Daha fazla kız bulmaya devam edebilirlerdi, ama sonra sürgün edildiler."

Laila'nın eli ağzına gitti. Yanındaki Zofia ve Eva hasta görünüyordu. "Ve bu sadece kan değil," dedi Enrique, yaşlı adamın oyuk gözleri. "Bence daha fazlası var, görme gibi."

"Yaşlı adam," dedi Eva, gözleri kısılmış bir halde. "Eğer ilahi olanı göremiyorsan, onu nerede *kullanacağını* da bilmiyorsun gibi bir şey söyledi. Bunun ne anlama geldiğini anlamadım."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti Enrique.

Séverin elindeki küçük bıçağı çevirdi ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu. "Yani *İlahi Sözler*'i okumak için birinin o soydan bir kıza ihtiyacı var."

Enrique'nin sırtından aşağı bir soğukluk yayıldı. Séverin'in bunu söyleme şekli... sanki. Hayır. Hayır, diye düşündü Enrique kararlılıkla. Bunu asla yapmayacaktı. Kitabı Tristan'ın intikamını almak için istiyordu. Başka her şey delilikti.

"Peki ya Yıkık Ev'in diğer hazineleri?" diye sordu Ruslan. "Semboller bir şeye işaret ediyor muydu?"

Enrique başını salladı. "Bunun şifreli bir alfabe olduğuna inanıyorum ama daha fazla sembol ya da bir anahtar olmadan bunu çözemem."

Bunun üzerine Zofia boğazını temizledi. Elinde bir Mnemo böceği vardı ve adam onun Leviathan'ın içinde bir şey gördüğünü hatırladı.

"Daha fazla sembol buldum," dedi Zofia. "Sanırım şifreyi çözebiliriz."

LAILA

Laila Uyku Sarayı'nın mutfak bölümünün girişinde oyalanıyor, hizmetkârların yemek hazırlıklarına katılmakla mutfaktan tamamen kaçmak arasında gidip geliyordu. Eskiden bunu severdi; henüz yaratılmamış bir evrenin artıkları gibi malzemeleri incelemeyi. Hiçbir hatıranın onu ısıramayacağı, tüm dokunuşlarının arkadaşlar arasında paylaşmaya değer bir şey çağrıştırdığı mutfakların güvenliğinin tadını çıkarırdı.

Bir keresinde, yenilebilir harikalar bile pişirmişti.

Şimdi geriye kalan tek şey merak etmektir: Nasıl yaşayacaktı? Nasıl ölecekti? Elleri baktı. Ona yabancı görünüyorlardı. Uzun zaman önce, *jaadugar*'a nasıl devam edebileceğini sorduğunda, ona sadece kitabı bulup açmasını söylemişti, çünkü orada yaratılışının sırları yatıyordu. Kitabı kendisi için okuyacak başka birini bulması gerektiğini söylememişti ama Enrique ve Zofia'nın bulguları da bunu doğruluyordu. *İlahi Sözler*'i okumak için Kayıp *İlham* Perileri soyundan birine ihtiyaç vardı.

"Matmazel?" diye sordu bir görevli. "Bize çay için bazı talimatlar vermeye mi geldiniz?"

Laila düşüncelerinden irkildi. Görevliler onun girişte durduğunu fark etmiş olmalıydı. Onların ötesinde, semaverler ve ince bardakları tutmak için tasarlanmış yaldızlı *podstakanniklerle* çoktan yüklenmiş çay arabalarını, ince sedef kaşıkların yanında parıldayan havyar yığınlarını, reçel

kan renginde sandviçler ve dantel katmanları gibi görünen kırılğan şekerli kurabiyeler. Hepsi Enrique'nin bilinci yerine geldiğine göre yapılacak toplantıya hazırlık içindi. Laila boğazını temizledi. *Her seferinde bir adım.* Önce kitaba ihtiyacı vardı. Ondan sonra bir yolunu bulacaktı.

Laila, Zofia'nın tepsisini işaret ederek, "İki numaralı tabakta domuz eti yok," dedi. "Lütfen tabaktaki hiçbir şeyin birbirine değmesine izin vermeyin."

Enrique'nin tepsisini inceledi ve kaşlarını çatı. "biraz daha pasta var."

Hypnos'un tabağı için su kadehini işaret etti. "Bunu daha güzel bir bardağa koyabilir misin? Kazınmış ve kuvars bir şey? Şarabı da daha sade bir kadehe koy."

Hypnos'un daha güzel bir bardaktan içme eğilimi daha yüksekti ve ona ayıkken ihtiyaçları vardı. Laila son tepside tereddüt etti. Séverin'in.

"Mösyö Montagnet-Alarie ne istiyor?" diye sordu garson. Laila tepsiye baktı ve göğsünde neşesiz bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. "Kim bilir," dedi.

Görevli başıyla onayladı ve tepsileri önümüzdeki yarım saat içinde kütüphaneye göndereceğine söz verdi.

"Bir tepsi daha," dedi Laila. "İçinde her şeyden biraz olsun... Neyi sevdiğinden emin değilim. Ve doğrudan bana verebilirsin."

Hizmetçi kaşlarını çatı ama istenileni yaptı. Elinde tabakla Laila karmaşık alt koridorlardan geçerek Ruslan'ın revir olarak kullanıldığını söylediği odaya doğru ilerledi. Şimdiye kadar diğerleri kütüphanede toplanmış, Zofia'nın leviathan'ın ağzında bulunduğu şifreyi kırmaya hazırlanıyor olmalıydılar ama Laila'nın bir dakika daha sessizliğe ihtiyacı vardı. Okuduğu kızların yasını tutmaya fırsat bulamamıştı. Eva, Enrique ve Zofia kaybolduktan sonra nefes almaya bile fırsat bulamamıştı ve Séverin'le birlikte buldukları tek buz mağarasının zemininde dönüp duran kan lekeli bir oktu.

İhtiyacı olan şey teşekkür etmektir, hem de doğru kişiye. Laila revirin kapısını çaldı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı içeriden bir ses.

Laila derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Odanın ortasındaki derme çatma karyolada yatan Eva'ydı. Eva hemen yorganı çekti ve bacağını battaniyenin altına sakladı. O savunmasız saniyelerde Laila, Eva'nın cildindeki kalın, benekli yara izlerini ve büzülmüş kasları gördü.

"Oh, *sensin*," dedi Eva, yastıklarına yerleşirken.

"Kim olacağımı düşünmüştün?"

"Önemli biri." Eva çenesini kaldırdı. "Moshe Horowitz hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir soruşturma başlatmıştım. Bana yararlı bilgiler getirecek biri olabileceğini düşündüm."

Laila bu hakareti duymazdan geldi, ismin tanıdık gelmesinden dolayı hazırlıksız yakalanmıştı.

"Kuyuda bulduğumuz bir isimdi," diye ekledi Eva.

Laila'nın elleri sanki bir buz kütesine ve donmuş yapraklardan bir taca dokunmuş gibi seğirdi ve soğudu. Kafasının içinde, ölen kızın son anılarını duydu: *Babam Moshe Horowitz bir tefecidir. İstedğin fidyeyi ödeyebilir, yemin ederim, lütfen-*

Laila tabağı daha sıkı kavradı, kalbi ağrıyordu. "Hiçbir bilgim yok ama bunu getirdim. İçeri girebilir miyim?"

Eva gözlerini kısıtı ama sonunda başını salladı. Laila yaklaştıkça Eva'nın eli boğazına gitti ve her zaman taktığı kolyeyi gergin bir şekilde çekiştirdi. Bu kadar yaklaşıncı Laila nihayet kolyenin ince bir zincir üzerinde dönen gümüş bir balerin olduğunu görebildi. Eva onu bakarken yakaladı ve hemen yerine koydu.

"Arkadaşlığımıza rüşvet verebileceğini düşünüyorsan-" diye başladı, sonra midesi guruldadı. Eva öfkeyle kızardı.

"Sana rüşvet vermeyi aklımdan bile geçirmem," dedi Laila. "Ancak mideniz farklı bir yaratık."

Tabağı öne doğru itti. Eva yine de almadı. Laila iç çekti. "Bunun bir dostluk teklifi olması gerekmiyor," dedi. "Buna Minnettarlık. Yaptığın buz köprüsü olmasaydı Enrique ölmüş, benim de kalbim kırılmış olurdu. Bu yüzden arkadaşlığımı istesen de istemesen de teşekkür ederim."

Eva hâlâ bir şey söylemeyince Laila ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Benden hoşlanmıyorsun," diye seslendi Eva. "Ben de senden hoşlanmıyorum."

Laila'nın eli kapıda durakladı. Eva'ya baktığında yüzünde öyle bir sertlik vardı ki, Laila'nın içinde bir şeyler yumuşadı.

"O zaman belki de karşılıklı saygı konusunda anlaşabiliriz."

Laila bir cevap beklemeden onu terk etti. Koridorda sadece birkaç adım atabilmişti ki etrafında bir sıkışma hissetti

Boynunu. Boğulacak kadar sıkılmamıştı ama yine de nefesi kesilmişti. Séverin onu çağırıyordu.

Laila dolambaçlı kristal koridorlarda ilerledi. Neredeyse tamamen sessizdi. Duvarlara yerleştirilmiş Dövme ışıldayan ipliklerden yayılan ışık ürkütücü görünüyordu, tıpkı doğaüstü salonlar için parlayan kökler gibi. Çatlayarak açılan kapılardan mobilyasız ama harikulade odalar görünüyordu. Bir tanesinde, tavandan aşağıya karmaşık kar taneleri süzülüyordu. Bir diğerinde, imkânsız bitki ve yaratıkların keskin oymaları gözlerini açtı ve o geçerken kristal dişlerini gösterdi. Laila avluya çıktığında, başka bir insanlık dışı manzarayla karşılaştı. Séverin uzun, samur kürküne sarınmış bir halde duruyordu, ışıklar koyu renk buklelerine vuruyor, ağzının zalim yapısını gölgeliyordu. Eğer Uyku Sarayı'nın buzlu ışıkları ona geceyi dolduran yıldızları hatırlatıyorsa, o zaman Séverin onların arasında bir tutulma gibi belirliyordu. Onunla ilgili her şey ışıltının tam tersiydi ve gözlerini ufuktaki bir yanıklık gibi çekiyordu. İstenmiyordu ama yine de gözlerini kaçırmaması imkânsızdı.

Arkasında, Dazbog Hanesi tarafından tutulmuş zanaatkârlar ellerini kaldırmış, buzdan hayvan sürüsünü dışarı çıkarıyorlardı. Sanki bir çocuk masalından fırlamış gibiydiler. Laila yarı yarıya Snegurochka'nın onların arasında yürümesini bekliyordu, aşık olup erimesin diye soğuk ellerini daha soğuk kalbine bastırmıştı. Işıltılı boynuzlarıyla devasa geyikler buzun üzerine hafifçe adım atıyordu. Dev ayılar yarı saydam karınlarını yerde sürüklüyordu. Oyma pençeleri kristal zeminde şampanya kadehleri gibi şıngırdayan jaguarlar, onları avluya götüren buz zanaatkârlarının peşinden ilerledi. Buzun içine hapsolmuş ölü hayvanların hayaletleri gibi görünüyorlardı.

"Ruslan'ın Dövme mekanizmalarını yeniden yapılandırma fikri vardı," dedi Séverin, ona doğru yürürken sesi alçaktı. "Saldıramazlarsa etrafta bulunmaları daha güvenli olur."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, eli Laila'nın beline dolandı. Laila, buzdan yapılmış bir çocuk ona dokunduğunda hâlâ titriyorsa ne kadar üşümüş olabileceğini merak etti. Bunun görevlilerin yararı için yapılan bir gösteri olduğunu biliyordu ama yine de nabzı ona ihanet ediyordu ve Séverin bunu biliyordu. Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve Laila öfkesini bastırdı. Başparmağını dudağına götürdü ve parmaklarındaki hafif titremeyle ödüllendirildi.

"Rolünü abartıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Yine."

"Beni sen çağırdın aşkım," dedi, sesi olması gerekenden biraz daha yüksekti. "Herkesin gözü önünde. Seyircimiz olacak mı?"

Séverin'in bakışları onunkilere kaydı. İçindeki buz gözlerine ulaşmamıştı. Hâlâ menekşenin o vespertine tonundaydılar. Hala tedirgin edici.

"O kızları okuduğunda ne gördüğünü öğrenmek için seni çağırdım," dedi sesini alçaltarak. "Enrique, Zofia ve Eva'nın o avluda gördükleriyle örtüşüyor mu?"

Laila, ruhu geri tepse de başını salladı. "O kızlar 'ilahi araç' olarak kullanılmak üzere başarısız kurbanlardı, her ne demekse. Patrik delirmişti, Séverin. Onlara yaptığı şey-" Sesi bir an için kesildi ve devam etmekte zorlandı. "Enrique'nin söylediği doğrudu. Kitabı okumak için gereken kan bağına sahip değillerdi ve Düşmüş Ev'in reisi oğlunun daha şanslı olacağını umuyordu. Bu yüzden yüzlerine ipuçları bırakmış. Ve onları seçme şekli... kimsenin bakmayacağını düşündüğü için peşlerinden gittiğini özellikle söyledi. Eva şu anda ailelerin izini sürüyor."

Séverin başını salladı, sonra merakla ona baktı.

"O kitabı uzun zamandır arıyordun," dedi hafifçe. "Onu nasıl okuyacaksın?"

Laila gözlerini ona doğru kaldırdı. "Okumam gerektiğini kim söyledi?" "Okuyabilir misin?"

Sorduğunda gözleri erimiş gibiydi. Hatta çaresizdi ve bu onun düşüncelerini alt üst etti. Bunca zaman Laila onun kitabı Tristan'ın intikamını almak için istediğini düşünmüştü. Ne de olsa Yıkılmış Ev'in en değerli hazinesini çalmak öldürücü bir darbe olurdu. Ama Séverin'in yüzünde intikam açlığı görmemişti. Bu başka bir şeydi... ne olduğunu anlayamadığı ama yine de onu rahatsız eden bir şey.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

Jaadugar ona sadece kitabı açmasını söylemişti. Hepsi bu kadardı. İnanç için çürük bir zemindi ama yine de umudu onun üzerinde dengede duruyordu.

Séverin onun boğazına dokundu, parmak uçları oradaki elmas mücevherlerin üzerinde duruyordu.

"Beni bekletme."

Laila onun bileğini tuttu ve yemin bileziğini sıktı.

"Hak etmediğin taleplerde bulunma," dedi.

"Kazanılmış mı?" diye sordu Séverin kaşlarını kaldırarak. "Oh, taleplerimi hak ettim. Sözlerimi tuttum. Bildiğim her şeyi seninle paylaşacağıma ve seni yanıma alacağıma söz verdim. Seni metresim yapacağıma söz verdim."

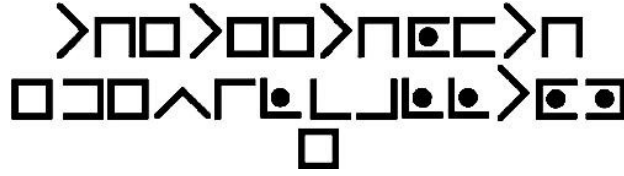
Arkasında bir görevli, kristal bir kaplanı peşinden sürükleyerek avluda ilerliyordu.

Séverin eğildi. "Sana öyle davranacağıma dair bir söz vermedim. Mesele bu mu?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Beni yatağında istiyor musun, Laila?"

Laila, adam irkilinceye kadar tırnaklarını bileğine geçirdi. "Sadece verdiğin sözleri hatırlamanı istiyorum."

★ ★ ★

KÜTÜPHANEDE, dokuz ilham perisinin heykelleri sedef gibi parlıyordu. Havada asılı duran bir Mnemo projeksiyonu iki grup sembol gösteriyordu. Laila bunlardan birini kızların çenelerine oyulmuş resimler olarak tanıdı.

Diğer set Zofia'nın Leviathan'ın içinde gördüklerinden gelmiş olmalıydı.

Delphine Laila'yı kaşlarını çatarak karşıladı. Diğer kadın her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; çelik sarısı saçları sıkı bir bukle halindeydi, tilki kürküyle süslenmiş koyu safir pelerini omuzlarından sarkıyordu. Laila onu düşündü. Delphine *hoş biri* değildi. Ama nazikti ve bütün fark da burada yatıyordu. Cesetleri bulduktan sonra Delphine onu götürdüğünde, Laila parmaklarını diğer kadının eşarpları ve kürkleri üzerinde gezdirmeyi başarmıştı. Hissettiği şey, yalnızlığın kalbine vurduğu bir kelepçe gibi ezilmesiydi ve gözünün önüne Séverin'in çocukluk anısı geldi: menekşe gözlü ve melek yanaklı, gözleri merakla parlıyordu. Utanç anıları çarpıtmaya meyilliydi, Laila'nın okumalarında kaygan ve kirli dokular çağırıyordu. Ama aile reisinin Séverin'le ilgili anıları zihninde bir ışık nehri gibi akıyordu... ve Delphine'in ona karşı hissettikleriyle ona yaptıklarını bağdaştıramıyordu. Hiçbir anlamı yoktu.

"*Hep böyle midirler?*" diye sordu Delphine.

Laila diğer kadının omzunun üzerinden Hypnos ve Enrique'nin bir sezlongun üzerindeki yastıkları yerleştirmek için tartıştıkları yere baktı; Zofia dalgın dalgın kibritleri yakıp yanmalarını izledi; ondan önce avludan çıkmış olan Séverin hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandı; ve zavallı Ruslan şaşkınlıkla sadece başını ovuşturabilirdi.

"Açlar," dedi Laila. "*Vahşiler,*"

dedi Delphine. "O da var."

"Yemek çağırayım mı-"

Laila'nın arkasında kapılar bir kez daha açıldı ve görevliler yiyecek dolu bir arabayı iterek içeri girdi. Yiyecekler dağıtılırken Laila bir "kek" iç çekişi duydu. Séverin'in hiçbir şey almadığını fark etti.

"Haydi başlayalım," dedi Séverin yüksek sesle.

Delphine kaşlarını kaldırdı ve Séverin elini kaldırdığında küçük sandalyelere doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Sen değil."

Delphine kısa bir süre durdu. Diğer kadının yüzünde acı ifadesi belirdi. "Satın almanıza sponsor olan benim, dolayısıyla kalabilirim."

"Zaten iki Tarikat patriğinin varlığına sahibiz."

Delphine bakışlarını özür dileyerek el sallayan Ruslan'a ve tepsisindeki kadehlere kaşlarını çatarak bakan Hypnos'a çevirdi. Laila bile yüreğinde hafif bir burukluk hissetti.

"Ne kadar ilham verici bir manzara," dedi Delphine. "İki Tarikat temsilcisi bana oldukça gereksiz geliyor."

"Peki," dedi Séverin. "Birini göndereceğim."

Laila'nın karşısındaki Hypnos hareketsiz kaldı.

"Patrik Ruslan, bize odayı verir misiniz lütfen?" Ruslan

baykuş gibi göz kırptı. "Ben mi?"

"Evet."

Laila, Hypnos'un omuzlarındaki ani çöküşü yakaladı. Rahatlama vücudunun her hattında açıkça görülüyordu. Başını kaldırıp Séverin'e baktığında, gözlerine umut gibi bir şey değdi.

Ruslan homurdanarak suratını astı ve sonunda odanın önünde Delphine'in yanına giderek ona yaralanmamış kolunu uzattı. Delphine onu sanki kirli bir bezmiş gibi nazikçe aldı.

"O halde sizi işinizle baş başa bırakayım," dedi Delphine. "Ama bilmelisin ki Tarikat sabırsızlanmaya devam ediyor."

"Nerede olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu Séverin.

"Çok yakında öğrenecekler," dedi Delphine. "Bu ne benim, ne Patrik Ruslan'ın ne de Patrik Hypnos'un, üç gün sonra Kış Konsili başladığında onlardan saklamaya hakkımız olmayan bir sır."

"O halde acele etsek iyi olur," dedi Séverin.

Ruslan kapıya doğru işaret etti ve ikisi birlikte kütüphaneden ayrıldılar. Laila, şekerli kurabiyesinin kenarını kemiren Zofia'ya doğru ilerledi.

"Seninki kadar iyi değil," dedi Zofia.

"Onları tekrar yapacağım. Eve gittiğimizde."

Zofia ona baktı, şaşkınlık yerini mutluluğa bırakmıştı. , Enrique büyük bir kek parçasının yarısını yutmayı yeni bitirmişti.

"Başla," dedi Séverin.

Enrique çayından bir yudum aldı. Hâlâ yaralı ve yorgun görünüyordu ama gözlerinde yeni bir parlaklık vardı. Sadece merak onu ele geçirdiğinde sahip olduğu bir parlaklık. Sembollere bakmadan önce ona baktı ve yüz ifadesi umut doluydu.

Enrique, "Üstteki sembol grubu kızların üzerinde bulduklarımız," dedi. "Altındaki ise Leviathan'a ait-"

Laila kaşlarını çatı. "Leviathan'ın üzerindeki bu sembolleri tam olarak nerede buldun, Zofia?"

"Ağzının içinde yürüdüm."

Laila şakaklarını ovuşturdu. "*Yalnız mı?*"

"İçinde bir şey vardı. Ve merdivenleri vardı."

"Zofia, bunu tek başına yapmak çok tehlikeli," dedi Laila. "Ya sana bir şey olursa?"

Zofia'nın bakışları kasvetli bir hal aldı. "Ya *sana* bir şey olursa?"

Bu Laila'yı şaşkına çevirdi. Petersburg'un hemen dışında elindeki yarayla ilgilenen Zofia ve Enrique'nin anısı avucunun içinde titreşiyordu. Onu önemsiyorlardı ve bunu her hatırladığında, beklenmedik bir güneş ışığı huzmesi gibi hissediyordu.

Hypnos ürperdi. "O leviathan bir canavar-"

"Bu bir canavarlık değil," dedi Zofia, biraz da savunmacı bir tavırla. "Otomat evcil hayvanlar normların o kadar da dışında değil-"

"*Evcil hayvan mı?*" diye tekrarladı Hypnos. "Evcil hayvan dedi?"

"Evcil hayvan bir köpek ya da kedidir-" diye başladı

Enrique, dehşete düşmüş bir halde. "Ya da bir tarantula," dedi Zofia.

"Özür dilerim-"

"Yalvarmaya gerek yok," dedi Zofia. Enrique kaşlarını çatı.

Laila, "Birin bu şeye isim verdiğini ve ona sevgiyle baktığını hayal edemiyorum," dedi.

Zofia bunu düşünmüş gibiydi. "... Ona David adını verirdim."

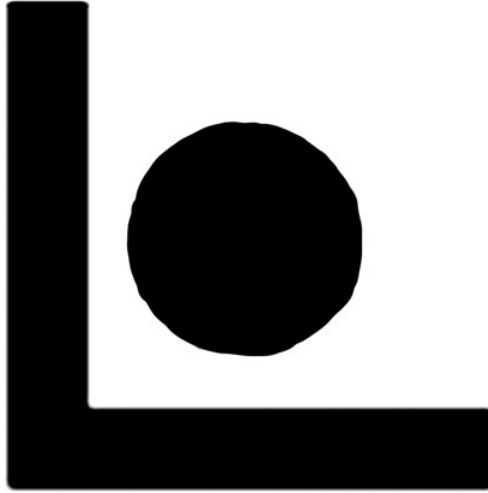
Hepsi sessizliğe gömüldü.

"David," diye tekrarladı Enrique. "Goliath adında bir tarantula ve *David* adında metal bir leviathan."

Zofia başını salladı. "Neden-"

"

"*Semboller*," dedi Séverin.

Zofia belirlediği son sembolü işaret etti. Enrique başparmağını alt dudağına sürttü.

"Tekrar eden başka şeyler de var," diye düşündü. "Harfler gibi. Eğer bir sembolü sesli harfle değiştirirsem bir mesaj ortaya çıkabilir. *A*'yı deneyelim mi?" Enrique geri adım attı, sonra başını salladı. "Boş ver. *E*'ye ne dersin?"

Zofia başını eğdi, deseni incelerken mavi gözleri parlıyordu. "*E*'nin dublör için doğru sesli harf olduğunu varsayarsak Geriye doğru... Hepsi birbirinin üzerine inşa ediliyor, bir ızgara gibi..."

Enrique, "Izgaradan yapılmış bir alfabe mi?" diye merak etti.

Laila, Zofia'nın ayağa kalkmasını, tahtaya gitmesini, Enrique ile tartışmasını ve ardından gevşek bir ızgara oluşturmasını izledi ...

Enrique bir sevinç çığlığı attı.

A	B	C	J	K	L
D	E	F	M	N	O
G	H	I	P	Q	R
S			W		
T		U	X		Y
V			Z		

"Şimdi tek yapmamız gereken sembolleri harflerle aynı hizaya getirmek. Zofia, sen Leviathan'dan seti al. Ben orijinalini alacağım."

"Ne yapacağız?" diye sordu Hypnos, hevesle öne doğru eğilerek. "Onların parlaklığının tadını çıkaracağız," dedi Laila iç çekerek.

Hypnos ona doğru dudak büktü, sonra yanına oturmak için hareket etti. Onun eline uzandı, bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz, *hanımefendi*?"

Laila hareketsiz kaldı. Biri ona ne yapabileceğini söylemiş miydi? Panik onu sardı. Hypnos onun sırrı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hypnos'un onu diğerlerinden farklı göreceğini düşünmüyordu ama böyle bir bilgiyi kendine saklayabileceğine de tam olarak güvenmiyordu.

"Yapmak mı?" diye tekrarladı.

"Evet, bilirsiniz, şu anlamda... ve alınmak istemem... ama bu toplantılara belki de benim kadar katkıda bulunuyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Yiyecek ve benzeri şeylerin ayarlanması var, ama bunu da yapmaya çalıştım ve çok acınacak bir başarıyla karşılaştım. Sen nasıl..."

Laila onun söylemeyeceği kelimeyi biliyordu: *ait olmak*. Hypnos fark etmemiş olsa da, elini çevirdiğinde, bir parçası kendi duyularıyla uzanmaktan kendini alamadı. Ne olduğunu hatırladı

Hypnos Moskova'daki çayevinin müzik odasında söylemişti. Müziğin onun yalnızlığını nasıl doldurduğunu ve gömlek kolunun kelepçeli kenarı kadar küçük bir şeyde bile, Laila bu yalnızlığın onun içinde takırdadığını duyabildiğini düşündü. Boynundan aşağı kayan buz gibi bir yağmur gibi, sıcaklık dolu bir odaya bakıp her seferinde içeri girmek için kapıyı kaçırmak gibi hissetti.

"Biraz zaman tanı," dedi Laila, onun elini sıkarak. "Sanırım çoğu kişi kiminle birlikte olduğundan ziyade... kim olduğunu bilmeye daha çok değer verir."

Laila gerildi, onun son yorumundan alınacağını bilmiyordu. Herkes onun Enrique'yle ilişkisi olduğunu biliyordu ama ne derece? Hypnos'un sevgisi, samimiyetine rağmen ona her zaman sıradan gelmişti. Enrique ile olan ilişkisi, Enrique Tezcat'tan baygın bir şekilde çıkana kadar ciddi görünmemiştir. O anda Hypnos onunla ilgilenmek için ısrar etmişti. Yine de Laila onun bakışlarının Enrique'den çok Séverin'e gittiğini fark etti; Enrique'nin omzundaki eli şefkatten çok kendini odada bir yere sabitliyormuş gibi görünüyordu. Hypnos'un rengi birkaç ton koyulaştı ve bakışları neredeyse suçluluk duygusuyla Enrique'e kaydı.

"*Beni tanımak*," diye tekrarladı Hypnos. "Bana şifre mi diyorsunuz, Matmazel?"

"Kendini övme."

"Biri yapmak zorunda," dedi büyük bir edayla. "Bir şifre nasıl kırılır, insan merak ediyor.

Belki isimlerle? Belki sen de bana kendi adını söylersin?" Laila ona sinirli bir bakış fırlattı. "Laila."

"Ve elbette, ben bir *Hypnos* olarak doğdum," dedi sırtarak. Ve bir süre sonra elini bıraktı. "Yine de, doğduğumuz isimlerin çok az anlamı olabiliyor. Kendimize verdiğimiz isimler, belki de bizim gerçeğimiz budur."

"Ve gerçekte, uyku tanrısı mı olmak istiyordun?"

Hypnos'un sırtışı yumuşadı.

"Sadece rüyalarımda gördüğüm bir kişi olmak istedim ve kendime o alemin adını verdim," dedi sessizce. "Peki ya sen?"

Laila, babasının şiir ciltlerinden birinden kendi adını aldığı günü düşündü.

Laila.

İyi

gecele

r.

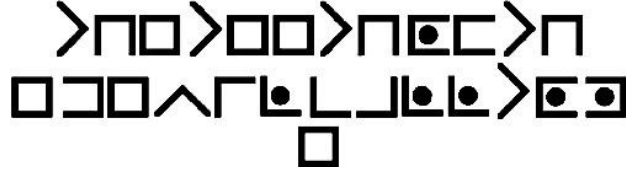
"Kendime her türlü kusuru gizleyen bir isim verdim."

Hypnos başını salladı. Bir an için başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra Enrique'nin sesi havada çınladı-

"Çözdüm," dedi Enrique. "Bunca zamandır bizi bekleyen bir mesaj varmış."

Laila gözlerini kapattı. Panik kısa bir süre için göğsünde alevlendi. Kendini çelikleştirdi, sonra gözlerini ilk sembol dizisinin çevirisiyle açtı:

Şeytanın dişleri beni çağırıyor.

Sonra bakışları Zofia'nın Leviathan'ın ağzında bulduğu sembollerin çevirisine kaydı:

Ben şeytanım.

ZOFIA

Kelimeler gözünün önüne geldiğinde Zofia nabzının hızlandığını hissetti... *Ben şeytanım.*

Anne ve babası ölmeden bir yıl önce, birileri tanınmış bir Yahudi tüccarın vitrinini tahrip etmiş ve ona Çar Alexander II'nin ölümünden sorumlu bir şeytan demişti. Babası bütün gün tuğlalardaki boyanın temizlenmesine yardım etmişti. Zofia onu ziyaret ettiğinde, elini onun elinin üzerine koymuş ve birlikte hâlâ boyalı hakaretlerle ıslak olan taşın izini sürmüşlerdi.

"Şunu görüyor musun, Zosia'm?" diye sormuştu. "Bu şeytan. Bir insan bir insanı insan olarak göremiyorsa, şeytan onun içine girmiş ve gözlerinden dışarı bakıyor demektir."

Kafatasının dibinde alçak, çığınca bir vızıltı yükseldi. Zofia kendini derin bir nefes almaya zorladı. Görebildiği her şeyi saymaya başladı; önündeki tabakta duran kurabiyeleri, halıdan sarkan püsküllerin sayısını. Kendisine nefes almasını hatırlatmak zorunda kalmayana kadar saydı. Kötülüğü düşündüğünde aklına göl sularında yüzen mekanik canavarlar değil, insanlar geliyordu. O kızları yakalayıp öldüren insanlar; zalimliği politikanın arkasına saklayan insanlar. Uğultu dindiğinde herkesin yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştı. Laila'nın yüzü boştu. Hypnos ve Enrique dehşete benzeyen aynı ifadeleri takınmıştı. Ama Séverin'in dudağı kıvrıldı. Bu hareket Zofia'nın sinirlerini bozdu. Bu ona bir hayvanın insan gülümsemesini taklit etmesini hatırlattı.

"Leviathan'ın içine girmeliyiz," dedi Enrique sessizliği bozarak. "Hepimiz mi?" diye sordu Hypnos. "İçeri bir elçi gönderemez miyiz, ne bileyim? korkunç canavar?"

Enrique kollarını kavuşturdu. "Sen bir cesaret timsalisin."

Hypnos, "Belki de senin için endişeleniyorumdur, *mon cher*," dedi.

Zofia, Enrique'nin yanaklarında renklerin açmasını izledi. Tüm bu değişim -Hypnos'un yavaş gülümsemesi ve Enrique'nin gözlerindeki parlaklık- onu şaşırtmıştı. Nabızı hızlandı ve avuçları nemlendi... ama ne amaçla? Bu küçük jestler sebepsiz yere anlamlı gelmişti. Bu çözülmesi gereken bir denklem değildi. Bu sadece içinde yerinin olmadığı bir senaryoydu. Yine de denge merkezi eğilmiş gibi hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Sinirlenerek bir kibrit çöpünün ucunu dişledi.

"Leviathan yarın öğlen döndüğünde ben de gideceğim," dedi Séverin. "Ve o bir şehitlik timsalidir," dedi Hypnos. "Sen gitmiyorsun yalnız." Gözlerini devirdi. "Ben giderim."

Enrique, "Az önce yaratığa korkunç bir canavar diyen sendin," diye işaret etti.

Zofia aynı fikirde değildi. Sahte bir icat doğası gereği ne iyi ne de kötüydü, sadece belirli bir amaca uygun bir araçtı.

"Belki de bir adı olsaydı daha az korkutucu olurdu," dedi. "Ben 'David'i seviyorum."

Hypnos, Laila ve Enrique aynı anda "*Hayır*," dedi.

Zofia kaşlarını çatı. Zofia kendini savunamadan kütüphanenin kapısı açıldı ve Eva elinde bir kâğıtla içeri girdi. Yaklaştıkça yürüyüşündeki aksaklık daha da belirginleşti. Sembollerin çevirisini gördüğü anda yürümeyi bıraktı.

"Burada olmamalısın," dedi Séverin sert bir sesle.

Parmaklarını şıklatmasıyla Mnemo projeksiyonu kayboldu. Enrique bir yan adım atarak çevirinin görünmesini engelledi.

"Haber getirdim," dedi Eva. Séverin

kaşlarını çatı. "Ne haberi?"

"Kayıp olduğu bildirilen kızlardan biri, kuyuda bulduğumuz Moşe Horowitz adında bir adamın kızıydı. House Dazbog'un bağlantıları bu ismin izini 1881 yılına kadar Odessa'da yaşamış bir tefeciye kadar sürebildi."

"Ve?" diye sordu Laila.

Bunun üzerine Eva'nın omuzları düştü ve bakışları Zofia'ya kaydı. "Moshe Horowitz öldü. Ailesi de öyle. Bir pogromda öldürüldüler."

Hepsi sessizliğe gömüldü. Zofia ölen kızın Odessa'daki ailesini düşünmek istemiyordu. Önce kızlarını, sonra da hayatlarını kaybetmişlerdi. Şimdiye kadar ölü kızlar ona sadece Leyla'yı hatırlatıyordu. Şimdi ise onlarda kendinden bir şeyler görüyordu. Aynı güçsüzlüğü.

Laila öfkeyle, "Fallen House'un reisi onu Yahudi olduğu için hedef aldı," dedi. "Kimsenin onu aramayı düşünmeyeceğini sandı. Kimsenin onu özlemeyeceğini düşündü. Bütün o kızlar... o-" Sertçe yutkundu ve Zofia bunun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu anlamına geldiğini biliyordu. "yanına kâr kalacağını sandı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Hypnos.

Zofia, Eva'nın merakla öne doğru eğildiğini fark etti. Laila gözyaşlarını geri kırttı, sonra elini salladı.

"Cesetlerin yanında bazı yazılar buldum," dedi.

Eva'nın gözleri kısıldı. "Bu mümkün değil-"

Séverin onun sözünü kesti. "Neden Horowitz ismini bir tablonun içine kazımışlar ki?

İyi misin?"

Kimse cevap vermeyince tekrar söyledi.

"Neden bir *kuyu*?" diye tekrarlardı. "Orası ölüleri anmak için normal bir yer değil. Bir nedeni olmalı. Tekrar araştırın."

Enrique boğuk bir ses çıkardı. "Otomat tanrıçalar tarafından neredeyse yok edildikten sonra, tüm o kapıları tekrar açmamızı mı istiyorsun?"

"Açılacaklarını kim söyledi?" diye sordu Eva. "O Tezcat'lerin biri hariç hepsi tamamen kapalıydı."

Bu doğrudu, diye düşündü Zofia. İstanbul'daki yaşlı adam içeri dönüş yollarını tamamen kapatmış olabilirdi.

"Onlara bakmanızı, incelemenizi istiyorum. İçlerinden geçmeyin," dedi Séverin.

Zofia, adamın bunu söylerken sadece kendisine baktığını fark etti. Hemen başka bir yere baktı.

Hypnos kollarını kavuşturarak, "Açık konuşayım, o kapıları tekrar açmak için kanımı gönüllü olarak *vermeyeceğim*," dedi.

"Bunun berbat bir fikir olduğunu düşünen bir tek ben miyim?" dedi Enrique.

"Katil."

Otomat. Tanrıçalar. O kapıyı açmayacağız."

"İstanbul Tezkiresi kapalı," dedi Séverin. "Ben sadece, tuğlalarla örülü kuyunun üzerinde yazılar olduğu gibi, diğer tarafta da bir şeyler yazılı olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Kapalı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Eva.

Séverin yakasındaki küçük bir Mnemo böceğine dokundu. "Çünkü onu izliyorum."

Enrique gözlerini kırptırdı. "*Nasıl?*"

"Kapı kapanmadan önce, takip etmek için açılışa bir böcek attım. İstanbul'daki o yaşlı adamın girişe yerleştirilmiş dev bir heykeli var. Karşı tarafa geçmenizi istemiyor, ben de istemiyorum. İhtiyacımız olan tüm gözlere sahibiz," dedi. "Zofia, Enrique... gidip kapıları inceleyin-"

"Ve *ben*," diye keskin bir şekilde araya girdi Eva. "Ben onların hayatını kurtardım. Benim de sunacak *çok şeyim* var. Ayrıca, bu araştırmada Dazbog Hanesi'nden bir temsilciniz yok."

Séverin Enrique'den Zofia'ya baktı. Eva doğruyu söylüyordu, bu yüzden Zofia onu düzeltmedi.

"O da gelebilir," dedi Enrique.

Eva tüm dişleriyle gülümsedi ve çenesini Laila'ya kaldırdı.

Séverin, "Hypnos ve ben yarın Leviathan'a gitmeden önce orada başka neler olabileceğini bilmemiz gerekiyor," dedi. "Bu arada ben de Ruslan ve anaerkil ile yapılması gerekenleri ayarlayacağım."

Laila oturduğu yerden kalkarak Zofia'ya doğru ilerledi.

"Lütfen güvende ol," dedi. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

Laila'nın yüzünü incelerken Zofia'nın göğsünün arkasında keskin bir acı patlak verdi. Yüzün düzeninde sanki Hela'ya bakıyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şey vardı. Bu fiziksel bir şey değildi. Gözleri farklı tonlardaydı. Hela'nın dumanlı grisine karşılık Laila'nın koyu çikolataydı. Ten renkleri de farklıydı. Hela'nın mermer renginde, Laila'nın ise yağmur fırtınasından sonraki ağaç kabuğu rengindeydi. Belki de etraflarındaki dünya üzerinde yarattıkları etkiydi bu. Bir şekilde onu güvenli hale getirmeleri idi.

"Güvende olacağım," dedi Zofia.

Sonra döndü ve Enrique ile Eva'yı kütüphaneden çıkarken takip etti. Buz mağarasına doğru ilerlerken, Zofia buzlu, tonozlu tavanın ve balkonların altındaki sıçrayan tavşan ve tilkilerin kristal oymalarının üzerindeki ışık oyunlarını izledi. Ailesi ona her zaman bir ışık olmasını söylemişti, ama onun en parlak bulduğu ışık başkalarına aitti. Bazı insanlar o kadar parlaktı ki

Korkunun karanlığını kapattılar. Ebeveynlerini kaybettikten sonra Hela'nın varlığı gölgeleri bastırmıştı. Paris'te Laila ve Tristan, Séverin ve Enrique, hatta Hypnos bile aynı şeyi yapmıştı. Ama Tristan'ı kaybetmek gölgelerin tekrar içeri girmesine neden oldu ve üçü karanlık bir kemerin altından geçerken Zofia, Laila ve Hela'yı kaybederse karanlıktan çıkış yolunu asla bulamayacağından korktu.

ATRIUM'DA Zofia buzdan hayvanat bahçesinin nasıl boşaltıldığını fark etti. Artık Uyku Sarayı'nın yarı saydam zeminini ayıların, kuğuların, zarif leoparların ve devasa şahinlerin hareketsiz kristal heykelcikleri kaplamış, odalarına ve salonlarına dağılmıştı. Sadece hareketsiz heykellere bakmak bile rahatsız ediciydi ama Zofia'nın başka seçeneği yoktu. Enrique defterini kütüphanede unutmuştu ve onlara beklemleri için söz verdirmişti.

"Ve sadece 'söz' deme, Zofia." Zofia kollarını kavuşturdu.

"Buz hayvanlarını yeniden tasarlıyorlar," diye açıkladı Eva. "Dövme mekanizmaları değişirse saldıramazlar."

Zofia zanaatkârlardan birinin ön bacağı kırılmış bir buz geyiğini çekip çıkarmasını izledi. İçlerinden biri yanmayan bir meşale çıkardı, sonra bir kibriti ona doğru kaldırdı. Bunun bir buz geyiği olduğunu biliyordu ama nedense tek buz kütlelerinin üzerindeki öldürülmüş ve unutulmuş kızlar, Hela'nın tedarik edilen tüm ilaçlara rağmen inatla öksürmesi, Laila'nın lal taşı yüzüğü ve mücevherin içindeki giderek azalan sayılardı. Tüm bunlar, "Dur!" diye bağırmasına neden olan isimsiz bir korkuda birleşti.

Zanaatkâr başını kaldırıp önce ona, sonra da Eva'ya baktı. "Sakın... sakın onu yok etme."

"Bu bozuk bir makine hanımefendi," dedi zanaatkâr. "Biliyorum, ama-"

Ancak bu dünyada işlevini yerine getirememesi makinenin suçu değildi. Onunla ilgili bir şeyler daha az arzu edilirdi. Başına kontrol edemeyeceği şeyler gelmişti. Yok edilmesi gerekmiyordu.

Eva onun önüne geçti. "Hapishane hücrelerine koyun o zaman. Yoldan çekilsin."

Zanaatkâr ona inanmayan bir bakış fırlattı ama Eva gözlerini kıstı.

"Yap şunu."

Zanaatkâr başını sallayarak geyiği başka bir yere taşıdı. Zofia'nın nabızı yavaş yavaş normal hızına indi.

"Teşekkür ederim," dedi Zofia.

Eva sertçe başını salladı, eli boynundaki gümüş kolyeye gitti. Diğer kızın yüzünde bir tereddüt ifadesi vardı; kaşları gerilmiş, gözbebekleri kaymıştı. Sonunda Zofia'ya baktı ve genişçe gülümsedi.

"Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz, değil mi?" diye sordu Eva başını sallayarak. Zofia'nın cevap vermesini beklemedi. "Mesela baleyi sever misin?"

"Bilmiyorum," dedi Zofia. "Daha önce hiç gitmedim."

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi Eva. Kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de yıllar önce gitmeyi bıraktım. İnsanın olamayacağı bir şeyin cazibesine kapılması hiç iyi değil."

"Balerin mi olmak istiyordun?"

Eva'nın ağzı düz bir çizgi halinde gerildi. "Bir kez."

Zofia'ya göre Eva şimdiden bir balerin gibi görünüyordu. Uzun boylu ve inceydi, yürüyüşü biraz ağır olsa da zarafetinden bir şey kaybetmiyordu.

"Özür dilerim," dedi Zofia.

Olmak için bir nedeni yoktu. Bir şey yapmış gibi değildi ama Laila'nın böyle bir karşılık vereceğini tahmin etmişti.

"Ben de öyle," dedi Eva. Aniden elindeki kolyeyi bıraktı. "Dans eder misin, Zofia?"

"Hayır."

Eva başını eğdi. "Ama Laila biliyor?"

"Evet."

Gerçi Zofia, Laila'nın Palais des Rêves'de yaptıklarını her zaman dans olarak görmediğini hatırlıyordu.

"Onu kıskanıyorum... diğer şeylerin yanı sıra," dedi Eva. "Laila ve sen yakın mısınız?"

Zofia başını salladığında Eva boğazının arkasından bir *hmm* sesi çıkardı.

"Çok zeki, değil mi?" diye sordu Eva hafifçe. "Sanki her şeyi biliyor gibi. bazen imkansızdır."

Laila diğer insanların bilmediklerini biliyordu çünkü diğer insanların okuyabiliyordu. Ama bu bir sırdı ve bu yüzden Zofia hiçbir şey söylemedi. Onun yerine,

Odanın kargaşasını takip etti ve bir zanaatkârın avlu duvarlarından birini açıp kırık geyiği içeri itmesini izledi.

"Bir hapishane hücresi," dedi Eva, onun bakışlarını takip ederek.

Zofia'nın boğazı düğümlendi. Sıkışık, ışksız mekânlardan hoşlanmazdı. Uyku Sarayı'nın avlusunda gizlenmiş bir hapishane hücresi olduğunu bile bilmiyordu.

"Laila ve Mösyö Montagnet-Alarie nasıl sevgili oldular?" "Değiller," dedi

Zofia. Bir saniye sonra, Zofia söylediklerinin yanlış olduğunu fark etti. yanlış şey. Nabızı hızlandı. "Öyleler. Yani-"

Kütüphane salonundan onlara doğru koşan Enrique, "Oh iyi, beklediniz!" diye seslendi.

Kolunun altındaki defter yığnını kaydırđı. Onlara ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Zofia'ya baktı ve sırtıttı. Zofia bu gülümsemeyi sanki elle tutulur bir şeymiş gibi hissetti ve bu onu rahatsız edici derecede sıcak hissettirdi. O da karşılık vermedi.

ÜÇÜ BİR KEZ DAHA Tezcat kapılarının önünde durdu.

Zofia, Eva'nın onlara Horowitz kızı ve pogromlar hakkında anlattığı haberleri aklından çıkaramıyordu. Zofia her şeyden çok Hela'dan haber almayı ... ve sonra durakladı. Hela'dan haber almamıştı.

Tarikat'ın Rusya'daki sayısız faaliyeti nedeniyle Séverin kız kardeşinden her hafta haber almasını sağlamıştı. En son tam sekiz gün önce Hela öksürüğünün geri döndüğünden ve Isaac adında bir çocukla tanıştığından söz etmişti. Zofia kendi kendine endişelenmemesi gerektiğini söyledi. İstatistiklere göre, postaların ters gitmesinin pek çok nedeni vardı: insan hatası, okunaksız el yazısı, hava durumu, vs. Her eyleme bir standart sapma eşlik etmeliydi. İhtimalleri hesaplayacak rakamlara sahip olsaydı paniğe kapılmazdı. Yine de, bu olmadan, paniği çoğu zaman ölçülemez, sağlam bir sayının sınırlarına meydan okur ve bunun yerine, düşüncelerini bütünüyle yutacak bir boşluğa dönüşme tehdidinde bulunurdu.

"Hazır mısın?" diye sordu Enrique.

Eva cevap vermeden pençeli serçe parmağını avucunun içinden geçirdi ve elini metal kalkanın üzerine bastırdı. Tezcat portalının menteşeleri

açık mavi bir renkte parladı ve sonra açıldı. İlk kapının arkasında, Tezcat portal girişine o kadar sıkı yapışmış olan tuğlanın üzerinde büyüyen nemli yosundan başka bir şey yoktu ki, açıklık ile duvar arasında neredeyse bir inç boşluk kalmıştı.

"Beklendiği gibi," dedi Enrique.

Ama Zofia onun sesindeki en ufak bir titremeyi bile duyabiliyordu. "Şimdi Odessa'daki kuyuya gidiyoruz," dedi Eva.

Eva avucunu ikinci kapıya bastırdı. Menteşeler yine floresan gibi parladı ve sonra serbest kaldı. Zofia'nın göğsünde bir kabarcık yükseldi. Kendine sakin olmasını söyledi... etrafındaki şeyleri saymasını. Kapı açıldığında tuğlaları saydı: on sekiz; Tezcat Geçidi'nin etrafındaki sürgüleri: kırk üç; Eva'nın avucundan akan boncuk boncuk kanı: yedi. Ama bunların hiçbiri, ismin neden yazıldığını öğrendiğinde onu tuğlalarla örülmüş kuyunun görüntüsüne hazırlamamıştı.

"Burada daha fazla yazı olduğunu *biliyordum*," dedi Enrique. Eva'ya döndü. "Bıçak, lütfen."

Eva bıçağı ona uzattı ve Enrique, Moşe Horowitz'in isminin etrafında büyüyen nemli yosunları kazımaya başladı. İş bittiğinde yazıyı yüksek sesle okudu:

"Moshe Horowitz'in ailesi için, gitti ama unutulmadı..." Tuğlayı kaplayan yosunun geri kalanını kazıdı. "... Burası Rebekah Horowitz'in kaybolduğu ve muhtemelen boğulduğu yer..."

Rebekah.

Eski bir nefret Zofia'nın zihnini tırmalıyordu.

Zofia on üç yaşına geldiğinde, annesinin karnının çocukla şiştiğini hatırladı. Zofia başka bir kardeş istememişti. Tüm bu yeni değişikliklerden hoşlanmamıştı - beşik yapmak için sürekli ahşap işçiliğinin sesi, ziyaretçi akını, annesinin artık can attığı alışılmadık yemekler. Ama sonra annesi bebeğini kaybetti. Zofia ilk başta bir insanın doğmamış bir bebeği nasıl yanlış yere koyabileceğini anlayamadı, ama sonra ebenin anne babasının yatak odasından kanlı bezlerle dolu bir sepetle çıktığını gördü ve anladı.

Bu onun hatası mıydı? İradesinin bir sonucu olduğunu biliyordu. Dövme yeteneğinin ortaya çıkmaya başladığı, bir metal parçasını tutup alev almasını ya da bükülmesini *istediğinde*... bunu yapabileceğini fark ettiği yaştaydı. Ne yapmıştı? Yahudi yasalarına göre çocuk hiç yaşamamıştı ve bu yüzden de hiç ölmemişti. Yine de, annesi "Rebekah" diye fısıldadı.

Mezarda ve sinagogda haham üyeleri Kaddish için ayağa kalkmaya çağırdığında, sinagogun sadece kadınlara özel bölümünde durdu ve gözlerine bakan herkese ters ters baktı. Zofia hiçbir zaman yüksek sesle söylemese de Rebekah ismini hâlâ düşünüyordu. Ona göre bu, nasıl isteyeceğini bilemediği bir değişimin adıydı. Hiçbir zaman neşeye dönüşme şansı olmayan bir korkunun adıydı ve onu sevmeyi denemediği ve hiçbir zaman buna şansı olmayacağı için içini utançla dolduruyordu.

Şimdi Zofia aynı aciliyet ve güçsüzlük duygusunu aynı hissediyordu. Bildiklerini korumak için duyduğu aciliyet ve neyle bilmemenin verdiği korku. Laila'nın kara gözlerini ve Hela'nın gözlerini düşünerek kendini çelikleştirdi.

Gri bakışlar ve onları koruyacağına dair kendine söz verdi.

Zofia Tezcat kolyelerinden birini kopardı ve floresan ışığını tuğlalara tuttu. Küçük, kıvranan böcekler tuğlanın astarına geri döndüler. Işığı erimiş, gümüş bir şekil yakaladı. Enrique elini kaldırdı.

"Bu sembolü tanıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Nerede?" diye sordu Eva.

Zofia daha yakından baktı. Orada, Rebekah'nın adının hemen altında gömülü ve bir küçük resimden daha büyük olmayan küçük, ters çevrilmiş bir 3 rakamı vardı.

"Bu sembolü hiç görmemiştim," dedi Eva. "E harfi mi bu?"

Zofia başını eğdi. Sembol ona babasının çalışma odasında gördüğü bir şeyi hatırlattı, küçük harfli omega gibi bir matematik işaretiydi.

"Bunu daha önce gördüğümü *biliyorum*," dedi Enrique, defterinin sayfalarını çevirirken.

"Bir matematik sembolüne benziyor," dedi Zofia. "Sonlu ötesi sıra numarası gibi."

"Trans ne?" diye sordu Eva.

"Transfinite, 'sonsuz' veya sonlu sayılardan çok daha büyük olarak kabul edilen, ancak tam olarak sonsuz olmayan bir sayıdır ve ordinal, bir sayıyı tanımlamak için kullanılan bir teodir.

diğer sayıların toplamını tanımlayan sayıdır."

Eva şakaklarını ovuşturdu. "Bu kelimeler ne *anlama geliyor* ki?"

Enrique, "Zofia'yı tanıyorsam, eminim çok zekice olduğunu kanıtlayacaktır," dedi.

Ona sıcak bir gülümseme fırlattı. Zofia yüzünü süslüyordu: kaşları düz, ağzının kenarları yukarı kalkıktı. Acıma duygusu. Ona *acıyordu*. Ve Eva onu dinlemiyordu bile. Zofia'nın yanakları kızardı ve Tezcat portalından üçüncü kapıya doğru yürüdü. Enrique geride kalıp sembolü belgeledi.

Eva, "Bu hâlâ adının neden bir kuyuya kazındığını açıklamıyor," dedi. "Düşmüş Ev kuyuya tırmandı mı? Onu kuyuya girerken kim gördü?"

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdi Enrique.

"Belki üçüncü kapı bize bir şey söyler," dedi Eva.

Enrique hafif bir inleme sesi çıkardı ve Eva'nın arkasında durdu. Bir saniye sonra fikrini değiştirir gibi oldu ve Zofia'nın arkasında durup mırıldandı:

"*Pleasedon'tlettherebeakillergoddesspleasedon'tlettherebeakillergoddess...*"

Eva gözlerini devirerek kanlı avucunu metal kalkana bastırdı. Gıcırdayan bir sesle açıldı. Eva hemen geri sıçradı. Enrique çığlık attı.

"Ne?" diye sordu Zofia.

Eva ona döndü, yeşil gözleri yuvarlaktı. "Duvarda... duvarda yazı var."

Enrique hareket etmedi. "Metaforik olarak ya da-"

"Yazı yüzünden mi çığlık attın?" diye sordu Zofia.

Enrique, "Senaryoya bağlı olarak, bazı yazılar son derece korkutucu görünebilir," dedi. "Ve ben çığlık atmadım. Bağırarak nefes aldım." Göğsünü tuttu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu farklı bir şey."

Zofia üçüncü geçide baktı ve parlayan bir mürekkeple yazılmış kelimeleri gördü:

**TANRI'NIN ENSTRÜMANINDA
ÇALMAK İÇİN DEĞİRMEN,
YARATILIŞI ÇAĞIRIR**

SÉVERİN

Séverin bu bulgunun onu mutlu etmesi gerektiğini biliyordu ama mutluluğun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Zihni, keskin dallar arasındaki ipek bir eşarp gibi, geçen yıla ait özel bir anıyı yakalayıp duruyordu. Beşi birlikte pahalı bir Fabergé yumurtası satın almışlardı ve bu yumurtanın satışıyla Endonezya'daki eski bir altın dövme topluluğunu Hollanda'nın ticari çıkarlarına karşı desteklemişlerdi. Zofia'nın doğum günüydü ama sadece Laila bunu biliyor gibiydi. Sürpriz olarak, kaçış faytonlarının içine tavuk yumurtası şeklinde bir pasta saklamıştı. Enrique yumurtaların mitolojik öneminden bahsetmeye başlamadan önce Tristan yüksek sesle sormuştu: "Hangisi önce geldi, tavuk mu yumurta mı?" İlk cevap veren Zofia oldu: "Bilimsel olarak konuşursak, horoz." Bütün fayton sessizliğe büründü ve sonra o kadar çok güldüler ki, Séverin yanlışlıkla dirseğini pastanın içine soktu ve Laila'nın yumurta sarısı gibi tasarladığı tüm parlak sarı limon peyniri Enrique'nin pantolonuna bulaştı, bu da onları daha çok güldürdü-

"Dur," tısladı Séverin yansımasına.

Kendini yatak odasının kibirine dayadı ve nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalıştı. Ruslan ve aile reisi resmi bir akşam yemeği düzenlemeye karar vermişlerdi, bu da Leviathan'a girmeden önce atlatması gereken koca bir akşam olduğu anlamına geliyordu. Nabzının sakinleşmesini diledi.

Laila elbette ona eşlik ediyordu ama Enrique, Eva ve Zofia'nın onlara kütüphaneyi göstermek için acele ettikleri kütüphaneden beri onu görmemişti.

Duvardaki yazı ...

**TANRI'NIN ENSTRÜMANINDA
ÇALMAK İÇİN DEĞİRMEN,
YARATILIŞI ÇAĞIRIR**

Kuyunun gizemini çözmemişti ama her gizemin cevaplanmasına ihtiyacı yoktu... bu yazı bir izin belgesi kadar iyiydi. Büyük sonuçları olan belirsiz kelimeler. Hoşuna gitmişti. Bu, *İlahi Sözler*'in umduğu kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu. Her hatayı geri alabilecek kadar güçlüydü.

"Séverin," dedi kapıdan bir ses.

Sarsılarak doğruldu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onu sarsan onca şey arasında bunun kendi adı olması ne kadar da tuhaftı. Geçmişte Leyla ona *Mecnun* diye seslenirdi. Neden bu ismi seçtiğini hiç bilmiyordu ve şimdi bunun bir önemi yoktu.

Leyla odaya girdiğinde onu önce aynadan gördü, tıpkı bir peri masalında kahramanın canavarın üzerine sürünerek gittiği ve kalbini taşa çevirmesin diye yansımasına sadece bir bakış atma riskini aldığı gibi. Ancak bu tersine çevrilmişti. Şimdi canavar, kalbini taşa çevirmesin diye yansımasına bir an bakma riskini göze alarak genç kıza bakıyordu.

Aynada Laila'nın dumandan bir elbise giydiğini gördü. Gri ipek, kenarları sanki etrafındaki havanın içinde eriyip gitmiş gibi görünecek şekilde dövülmüştü. İpek vücudunun etrafında hareket ediyor, gri tüylerle kaplanmadan önce omzunun bir köşesini ortaya çıkarıyor, ardından gümüş incilerle bezenmiş yüksek bir yakaya dönüşmeden önce bir anlığına daldırma bir yaka oluştuyordu. Elmas kolyesi hemen altında parlıyordu.

Ona her yaklaştığında, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi oluyordu. İki yıl önce, bir nautch dansçı grubuyla birlikte L'Eden'e gelmiş ve onun hayatına yönelik bir saldırıyı engellemişti. O sırada kadının açık kıyafetini fark etmemişti bile. Güzelliğine dair belli belirsiz bir izlenim edinmişti ama başka bir şey onu anında etkisi altına almıştı. Bunun ne olduğunu anlaması birkaç dakikasını almıştı. Nezaket. Laila'nın nezaketi karşılıksız verilen bir sıcaklıktı - tıpkı istenmemiş bir hazine gibi - ve onu haftanın günü gibi mantıksız bir nedenden ötürü bir kralın fidyesini hediye eden bir dilenciymiş gibi bunaltmıştı.

"Göründüğünden çok daha fazlası var sende," demişti.

Laila kaşını kaldırdı ve kıyafetini işaret etti. "Ama çok değil." Bu onu ilk kez güldürdüğü andı.

Şimdi aynada ona bakıyordu, güzel elbisesine ve parıldayan tenine, nezaketinin zerresine kadar tükenmiş ve geride sert bir ihtiyat kabuğundan başka bir şey kalmamıştı.

"Yarın istediğin şeye sahip olacaksın," dedi ona doğrudan bakmadan.

Ben de öyle yapacağım.

Yıkılmış Ev kendi hazinesini okuyamıyordu ama Yıkılmış Ev'in Laila'sı da yoktu. Elbette Laila, Kayıp İlham Perileri'nin kanını taşıyan kişinin kendisi olabileceğini düşünecek bir tip değildi. Ama o kitabı okuyabilecek biri varsa, onun o olduğundan emindi. Bir zamanlar hayal ettiği şekilde olmasa da, onun kendisine ihtiyaç duyduğu gibi kendisinin de ona ihtiyaç duymasının ne kadar uygun olduğunu düşündü. Eğer böyle şeylere inansaydı, buna kader diyebilirdi.

"Umarım memnun kalırsınız," dedi.

"Ya sen?" diye sordu. "Tatmin olacak mısın, Séverin?"

Yine, kendisine ait olduğunu pek hissettirmeyen o isim.

"Bundan daha fazlası," dedi kendi kendine gülümseyerek. "Yeniden doğmuş bile denebilir."

Uyuyan Saray'a ilk gelişlerinde gözden kaçan tek yer yemek odası olmuştu. Orayı bulmak için Kore Hanesi ve Nyx Hanesi'nin görevlilerinin çalışması gerekmişti. Giriş bir kapıdan değil, ikinci katta, Ural Dağları'nın pürüzlü, alacakaranlık kuşağına bakan elli fit yüksekliğinde bir balkon penceresinden yapılmıştı. Devasa pencerenin önünde bir buz tavuskuşu tünemiş, saydam tüyleri girişi engellemek için yayılmıştı. Onları görünce tüylerini bir kenara savurdu ve kederli bir ötüş çıkardı.

Ana rahip sanki havadaymış gibi giriş holüne çıktı ve onları eleştirel bir gözle süzdü.

"Geç kaldım," dedi selamlama amacıyla. "Diğer herkes geldi."

Laila hapsirdi ve yüzü yumuşadı. Onu ikinci bir bakış atmadan bir kenara fırlatan aynı kadın olan aile reisi bir kez daha omuz silkti

kürk mantosunu Laila'nın omuzlarına örttü. Bu hareket boğazında soğuk bir yumrunun oluşmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi Laila.

Séverin'e ters ters bakarak, "Umarım sevgilin seni bir anda dondurabileceğini düşünerek diğer konularda da etkileyici bir özen gösteriyordur," dedi. Elini salona doğru salladı. "Bu taraftan. Ve tek bir adımın seni ölüme sürükleyecekmiş gibi görüldüğü konusunda uyarmak isterim."

Kadın pencereden dışarı adımını attı ve Séverin'in midesi bulandı, içindeki her şey kadının gerçekten düşeceğini bekliyordu. Ama düşmedi. Başını hafifçe eğdiğinde, akıllıca dövülmüş bir cam zeminin parlaklığını yakaladı. O ve Laila, herhangi bir yanlış adım atmaları halinde en az üç yüz metrelik bir düşüş vaat eden bir koridordan geçerek aile reisinin peşinden gittiler. Erimiş altın bir kapı sanki havada belirdi ve kapalı olmasına rağmen Séverin piyano çalan Hypnos'un sesini duydu...

Kapı açıldığında büyük, kubbeli bir yemek odası ortaya çıktı. Oniks taşından oyulmuş uzun, siyah bir masanın üzerine bir ziyafet sofrası serilmişti. Odanın arka tarafında Hypnos, yanında Enrique, Zofia ve Eva ile birlikte piyanoda çalışıyordu. Ruslan onları karşılamak için ilerlerken Séverin odaya göz gezdirdi. İnce dövülmüş altın tüyler zemin olarak kullanılıyordu. Yukarıda, Dövme tavan, yıldızları koparma mesafesinde görünecek şekilde büyütüyordu ve cam duvarlar nefes kesici bir Baykal Gölü manzarası sunarken... Yunan zodyak şeklini alan dönen ışıklarla süslenmişti.

"Çok güzel," diye nefes aldı Laila, başını geriye eğerek. Işık Laila'nın boğazının yanık çizgisinde parladı ve Séverin neredeyse kendini bakarken yakalayacaktı.

Ruslan, Laila'nın uzattığı elin üzerine eğilerek, "Evet, kesinlikle," dedi. "Peki oda sizi de memnun etti mi, Mösyö Montagnet-Alarie?"

"Bunu hastalıklı buluyorum."

"*Hastalıklı mı?*" diye tekrarladı aile reisi.

Ama Ruslan'ın gülümsemesi genişledi. "Bana ne gördüğünü söyle."

Séverin ayağını yere vurdu. "İkarus'un tüyleri. Ve yukarıda, çok yakın gökler. Ve çevremizde " - zodyak işaret etti - "esnek olmayan kader. Bu oda insanoğlunun gözünde ne kadar büyüdüğümüzün bir hatırlatıcısı... ne kadar düşebileceğimizin bir hatırlatıcısı. Zeminin kanla kaplı olmamasına şaşırdım."

Ruslan kel kafasını ovuşturarak onaylarcasına mırıldandı. "'Kan akar, ama ölümsüzdür; saf iksir, cennetin kutsanmış sakinleri gibi, kan, nektarlıdır."

"*İlyada*'yı kim okuyor?" diye seslendi Enrique arkadan.

"Ben!" dedi Ruslan neşeyle. "Bazen bir şeyleri hatırlayarak kendimi şaşırtıyorum... insan saç tavanı olmadan tüm düşüncelerin kafatasını terk ettiğini hayal ediyor."

"Ne dedin sen?" diye sordu Séverin.

"Kafatası mı?"

"Hayır."

"Saç..."

"Hayır."

Başka bir şey daha vardı. O anda ona çarpan bir şey.

Ruslan durakladı ve sonra, "İchor mu?"

dedi. "Evet, işte bu. *Saf çapa*."

Ruslan onun başını okşadı. "Yıkılmış Ev tanrılardan bahsedilmesine bayılırdı. Hatta kendilerine bir tür ikor *vermenin* bir yolunu buldukları bile söylenirdi. Kendi insani maddelerini manipüle etmenin bir yolu. Ancak bu bir söylenti."

"Bu bir söylenti değil," dedi Laila. "Biz gördük."

"Ah, evet... yeraltı mezarlarında, doğru mu?" diye sordu Ruslan, aile reisinden Séverin'e bakarak. "Yani bu doğru mu? İchor'larını gördün mü?"

Sanki unutulmuş gibi. Bazen kendini ağzına dokunurken buluyor, yapışkan altını hayal ediyordu. İnsanları tanrılara dönüştüren simya her neyse, onu arzuluyordu.

"Bunu yapmalarına ne izin verdi?" diye sordu Séverin.

"*Bırakmak mı?*" diye tekrarladı Ruslan, ağzı bu kelimeyle dolmuştu. "Senin ve benim aklımızın alamayacağı türden nesneleri vardı."

Ruslan yemek masasına doğru ilerledi, konuşurken Laila ve Delphine için birer sandalye çekti.

"Dazbog Evi, Dövme ilminin toplanmasında uzmanlaşmıştır ve Düşmüş Ev'in eski bir silaha rastladığına inanıyorum... birçok ismi vardı. Hint kıtasında Tamil dilinde *aruval* olarak biliniyordu, Bağdat'ın ortaçağ sarayı ona kayıp meleğin *zülfikarı* diyordu, ama Düşmüş Ev onunla karşılaştığında ona Midas adını verdiler

Bıçak, sadece Yunan efsanesindeki lanetli kralın adı değil, aynı zamanda simyasal özellikleri nedeniyle de: kandan altına, insandan tanrıya."

"Kulağa sihir gibi geliyor," dedi aile reisi küçümseyerek.

"Belki Mösyö Montagnet-Alarie bize daha iyi anlatabilir," dedi Ruslan. "Büyü müydü? Gördüğünüz şey?"

Séverin bir an için yeraltı mezarlarına geri döndü. Bir kez daha bir sahnede diz çöktü, kürek kemiklerini yakan kanatların keskin yırtılışını, başındaki boynuzların baskısını ve her zaman kanında ilahi bir yenilmezlikle şarkı söyleyen garip ritmi hissetti.

"Büyü nedir ki, kavrayamadığımız bir bilimden başka," dedi

Séverin. Ruslan içtenlikle gülümsedi.

"İyi dedin," dedi. "Yine de böyle bir silahın büyük bedeller ödenerek kullanıldığını tahmin ediyorum. Babil Kulesi'nin en üst tuğlasının parçalarından yaratıldığı ve bu nedenle Tanrı'nın gücüne en yakın olduğu söylenir."

Séverin, "Belki de Düşmüş Ev'in tanrı olabileceklerini düşünmelerine neden olan şey budur," dedi.

Anaerkil alay ederek yerdeki altın tüyleri ve yıldızların sarhoş edici yakınlığını işaret etti. "İnsan bunca ölümcül hatırlatmadan sonra kendilerini durduracaklarını düşünürdü."

Ruslan hâlâ askıda duran yaralı kolunu ovuşturdu. "Ama o zaman insan olmazdık, değil mi?"

Sırıttı ve yemek gongunu çalan bir servise işaret etti. Hypnos piyano çalmaya devam etti, müziğin içinde kaybolmuştu. Eskiden Hypnos'u enstrümandan uzaklaştırmak imkansızdı.

Eva, Hypnos'un çaldığı sese doğru seslendi: "İstek kabul ediyor musunuz, Mösyö?"

Hypnos durakladı. "Evet!"

"Mükemmel," dedi Eva. "O zaman dur."

Ve kadın çekip gitti. Hypnos'un ifadesi bozuldu ama piyanonun başından kalkıp masadakilere katıldı. Séverin sağına döndüğünde, aile reisinin yanında oturduğunu gördü. Bir hizmetçi onun yanında durmuş, istenmeyen kan dövmelerine karşı bağıışıklığı olduğunu anladığı küçük, kanlı bir şişeyi ona uzatıyordu.

"İnsanların kalplerindeki karanlığı her zaman çok net görüyorsunuz, Mösyö Montagnet-Alarie," dedi ve daha yumuşak bir sesle ekledi, "Ama eskiden mucizeler gördüğünüz zamanları hatırlıyorum."

Séverin su kadehine uzandı. "Ve şimdi gerçeği görüyorum."

Akşam yemeği için hazırlanan yemek, tanrılara sunulan yanmış adaklar gibi görünüyordu. Hiçbiri yanmamış olsa da hepsi yanmış gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Gümüş bir kâsede kadifemsi ve etli siyah incirler duruyordu, sanki biri gece yarısı gümüş bir kaşık alıp kepçeyle yemiş gibi görünüyorlardı. Sonra yanmış adaçayı yastığı üzerinde servis edilen kızarmış bir but; buzlu terrine üzerinde siyah puding; gece gökyüzünün renginde sufleler. Etraflarında, buzdan hayvanat bahçesinin hayvanları yeniden kullanılmıştı... kristal bir jaguar yemek masasının etrafında sinsice dolaşiyor, sırtında narin buz şarabı sürahilerini dengeliyordu. Oniks masa gökyüzünü yansıtıyordu ve gece uzadıkça tavanda ince dövülmüş gümüş tellere benzeyen narin sarkıtlar büyüyordu. Séverin akşam yemeğinin hareketlerini yerine getiriyordu ama kendini orada hissetmiyordu. Zihni *söz* konusu olduğunda, çoktan leviathan'ın içindeydi, çoktan *İlahi Sözler*'in sayfalarını çeviriyor, damarlarındaki kanın bir tanrının zengin likörüne dönüşmesini izliyordu. Böyle bir şey için Fallen House'un Midas Bıçağı'na ihtiyacı yoktu. Bunu kendi başına yapabilirdi.

Séverin gong sesi bir kez daha duyulana kadar yemeğin bittiğini fark etmedi. Sandalyesinden geriye doğru itti, ancak Zofia'nın yanında durduğunu ve ters ters baktığını fark etti. Ona doğru yürümek şöyle dursun, oturduğu yerden kalktığını bile görmemişti.

"Ne oldu?"

"Hela'dan sekiz gündür haber alamıyorum," dedi.

Séverin kaşlarını çattı. Mesajların gecikmesi için hiçbir neden yoktu. Bir kuryenin Tarikat'ın geçitlerinden geçip Hela'nın sağlık mektuplarını getirmesi için fahiş bir fiyat ödemişti. Belki de adam Irkutsk'ta geri dönmüştür.

"Ben hallederim," dedi.

Zofia bir an tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Biliyorum."

Kalbinin arkasında bir şey titredi ve etrafına yerleştirdiği buzdan kireç bir anlığına kaydı. Onun bununla ilgileneceğini nereden biliyordu? Ailesine geri dönemeyeceğinden emin olduktan sonra onun sözüne *nasıl* güvenebilirdi? Ona bu kadar körü körüne güvenen son kişiye ne olduğunu gördükten sonra?

Séverin çenesini sıktı ve kalbindeki soğukluk yeniden kendini gösterdi. Kız kardeşini tedavi etmesi için bölgedeki en iyi doktoru bulmuştu. Tüm hesaplara göre, kız tedaviye beklenenden daha iyi yanıt veriyordu. Bu Zofia'nın

onu açıklanamaz bir şekilde rahatsız eden bir güven. Bu bir iş anlaşmasıydı. Umuda yer yoktu ama yine de bu yükü ona yüklemişti.

Yanında Laila koluna dokundu. Gitmeye hazırlanırken Ruslan'ın adını seslendiğini duydu. Başını kaldırıp baktığında Dazbog Hanesi'nin reisinin hâlâ masada oturduğunu ve bir parmağını tatlı tabağında gezdirerek kalan az miktardaki pudra şekerini topladığını gördü.

"O Leviathan'ın ağzına girmenin seni cesur mu yoksa deli mi yaptığına karar veremiyorum," dedi başını hafifçe sallayarak. "Ama belki de uygun olan budur." Ruslan gülümseyerek Laila'ya baktı. "'Leyla' gibi bir isim ve deli bir aşıkla, umarım Séverin'ine 'Mecnun' diyorsundur."

Laila'nın eli kolunda sertleşti. "Ne dedin sen?"

Ruslan'ın kafası karışmış görünüyordu. "Altıncı yüzyılda Nizami Gencevi tarafından bestelenen 'Leyla ile Mecnun' şiirine bir gönderme."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Laila sessizce.

"Ah! Güzel, güzel," dedi Ruslan. "Öyle mi, Séverin?"

Séverin neredeyse başını salladığının farkında değildi. Her yeri uyuşmuştu.

Ruslan, "'Leyla ile Mecnun' benim en sevdiğim trajedilerden biridir," dedi. "Daha sonraki benzerleri olan *Romeo ve Juliet*'in gölgesinde kalmalarını her zaman utanç verici bulmuşumdur."

Séverin konuşmalarını dinlemek için mücadele etti ama farkındalığı Leyla'nın ona *Mecnun* dediği her ana çekildi. *Deli*. Ona ne anlama geldiğini söylemişti ama lakabının bir şiirden geldiğini hiç bilmiyordu. Hem de trajik bir şiirden. Açıklanamaz bir şekilde kendini aptal gibi hissediyordu. Bir zamanlar bu isim onun için bir tılsımdı. Şimdi ise tadı acı ve kehanet gibiydi.

"Ah, *Mecnun*. Kendini imkânsız bir hayale kaptıran deli," dedi Ruslan. Hafifçe güldü, sonra saate baktı. "İkinize de iyi geceler dilerim ve böylesine aydınlatıcı bir akşamı sizinle birlikte geçirmiş olmaktan onur duyarım. Yarın için iyi şanslar, Mösyö Montagnet-Alarie."

Bir kez eğildi ve tatlı tabağına geri döndü.

★ ★ ★

SÉVERİN merdivenlerin tepesine tırmandığını HATIRLAMİYORDU ama tırmanmış olmalıydı.

Sütlerinin kapısını açtığını da hatırlamıyordu ama onu da yapmış olmalıydı, çünkü buradaydılar. Etraflarında yoğun bir sessizlik vardı ve belki de bu yüzden sonunda konuştuğunda, niyet ettiğinden daha yüksek sesle konuşmuş gibi görünüyordu.

"Bu doğru mu?"

Laila irkildi. Odanın köşesindeki buz ve mermerden yapılmış makyaj masasına oturmuş, eldivenlerini çıkarıp takılarını çıkarırken sırtını ona dönmüştü.

"Ne doğru mu?"

"Benim-" Durdu, kendini topladı, yeniden başladı: "Bana taktığın isim. O şiiirden mi aldın?"

"Evet," dedi.

O zaman, kız onu öpmeden ve içinde bazı kökleri öyle derine salmadan önce bile *-düşünmeden-* onu kendi kardeşine tercih edebileceğini fark etti... kız onu asla ait olamayacağı biri olarak işaretlemişti bile, sadece hayal kırıklığıyla sonuçlanabilecek bir bağlılık. Adını ne kadar iyi seçmişti.

O zamanlar kaderin mutlu olmasına izin vereceğini düşündüğü için deliydi. Belki de şimdi bunu değiştirmeye çalıştığı için delirmişti.

Laila elbisesinin arkasındaki fermuarı karıştırdı. Yavaşça ona doğru gitti. Neredeyse ne yaptığının farkında değildi... Bunca zamandır sadece aralarına mesafe koymaya çalışmıştı. Şimdi ona yaklaşmak tüm bunlara ters düşüyordu ama yine de gerçeği öğrenmek istiyorsa yapması gereken bazı işlemler olduğunu biliyordu. Ona çok yakın durduğunda kendini zayıf hissediyordu. Şüphesiz o da sırlarını paylaştığı için kendini zayıf hissedecekti ve bu yüzden onunla eşit bir zeminde buluşmalıydı.

"Şiirin sonunda ne olduğunu söyle bana Leyla," dedi.

Laila sanki kendini zırhlandırıyormuş gibi gözlerini kapattı. Bunların hiçbirini, diye düşündü. Uzandı ve saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi. Bir kuğu kadar zarif bir şekilde boynunu eğerken tüyleri diken diken oldu. Elleri sıkışmış fermuara sürtündü. Dişleri ipeğe dolanmıştı. Onun dokunuşuyla Laila biraz irkildi. Genelde yara izini kimsenin görmesinden nefret ederdi ama bu sefer kendini saklamak için hiçbir hamle yapmadı, sanki bu seferlik o da çıplak kalmak istiyordu.

"Anlat bana Laila," dedi.

Fermuar bir santim aşağı kaydı. Yansımada, Laila gözlerini açtı.

"Bir keresinde bir erkek ve bir kız birbirlerine aşık olmuşlar ama birlikte olamamışlar," dedi. "Kız başka biriyle evlendi. Oğlan delirdi ve-"

Adam fermuarı daha da iterken kadının nefesi kesildi. "Ve?" diye yankılandı.

"Ve kendini çölün vahşi doğasına bıraktı," dedi. Ona bakmayı reddetti. "Sonunda birlikte olma şansları vardı ama olmamayı seçtiler."

Séverin fermuarı biraz daha kaydırды. Artık kadının sırtındaki narin kemikleri sayabiliyordu. İsterse, bir zamanlar bir şeytanın onu doğal olmadığının bir işareti olduğuna inandığı o cam gibi yara izini takip edebilirdi. Bir keresinde yara izini öpmüştü.

"Sonunda, diğerinin düşüncesini kalplerinde bozulmadan korumayı seçtiler."

Séverin'in eli hareketsiz kaldı. Kibrin yansımasında Leyla nihayet onun gözleriyle buluştu. "Leylâ'nın, Mecnun'unun ruhundaki çölde kendini ne kadar kaybettiğini görmeye dayanabileceğini sanmıyorum."

Elbisesinin fermuarı neredeyse tamamen açılmış olsa bile örtünmek ya da gitmek için hiçbir hareket yapmadı. Omuzlarındaki gerginliği, çenesini kaldırışını... *bekleyişin* gergin durgunluğunu fark etti.

Onun için.

Séverin hiç düşünmeden kadının boynunun çukuruna doğru eğildi. Gözlerinin kapanışını, başının geriye eğilişini izledi. Laila onu aylarca süren huzursuzluktan sonra uzun bir gecenin rüyasız uykusu gibi çağırıyordu. Durduğunda dudakları neredeyse onun tenine değmek üzereydi.

O ne yapıyordu?

Laila, dumanların arasından görülen bir seraptı. Çölde ruhu sahte vaatler düşünmeye iten bir cazibe. Séverin'in buz mağarasının altında uyuklayan mekanik Leviathan' çenesinin içine karalanmış bir sözü vardı. Sözü, şeytanın dişlerinin ardında yatıyordu. Yarın ona sahip olacak ve özgür olacaktı.

Kadının sözleri adamın kafasında çınladı.

Leyla'nın, Mecnun'unun ruhundaki çölde kendini ne kadar kaybettiğini görmeye dayanabileceğini sanmıyorum.

Séverin boynunun kıvrımından geri çekildi ve aynada onun gözleriyle karşılaştı. Bakışlarında yatan her neyse anında sustu, tüm zayıflık yerini temkinliliğe bıraktı.

hissediyordu. Sonra uzun geceyi beklemek için kütüphaneye doğru ilerledi.

BÖLÜM IV

İmparatorluğun Kökenleri

Üstat Emanuele Orsatti, Tarikat'ın İtalya Fraksiyonu Orcus Hanesi 1878, Kral I. Umberto dönemi

Gizli hazinenin peşine düşmenin erdemlerini tartışırken, hazinenin hiç bulunmaması gerekip gerekmediği ve eğer öyleyse neden bulunmadığı riskini tartmak gerekir.

SÉVERİN

Öğle vakti, şeytan Séverin'i bekledi.

Séverin kütüphaneden çıkarken acele etmedi. Bunu hatırlamak istiyordu... dokuz ilham perisinin kayıtsız yüzlerini. Dev gibiydiler, mermer taşlarının tepeleri vitray tavanı sıyrıyordu. Her şeyi gölgeliyorlardı ve belki de mimarın amacı buydu. Ona kendi önemsizliğini hatırlatmak için. Güçsüzlüğünü. Ama Séverin'in hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Her dokunuş, Tristan'ın sıcak kanının ellerine bulaşmasını çağırıyordu. Her nefes, St. Petersburg'da onları köşeye sıkıştıran troyka alevlerinin pis kokusunu taşıyordu; anne babasını alan yangının odunsu tatlılığını. Her görüş, görmeyen gözler vaat ediyordu. Güçsüz olmak ölümlülüğün bedeliydi. Ve onun ölümlülükle işi bitmişti.

Tristan'ın bıçağıyla birlikte geçmişini hatırlatan son bir şey daha taşıyordu: bir zamanlar babasının Yüzüğü'nü süsleyen Ouroboros oyması. Başka bir hayatta olsa, Vanth Hanesi'nin reisi olarak taktığı Yüzük bu olurdu. Önceleri, Yüzük'ün sıcak metaline her dokunduğunda ve yılanın mücevherli gözlerini her izlediğinde, garip bir şekilde hafif hissediyordu, sanki biri ruhunu serbest bırakmış ve ruhu onun dışında sallanıyormuş, her zaman kök salacak bir yer arıyormuş ve her zaman ışığa açmış gibi. Belki de bunca zaman sonra ruhu bu duyguya alışmıştı. Ne de olsa, insan demir atmayı değil de havada doğmayı seçebiliyorsa kökler neydi ki?

Yine de, mirası artık umurunda olmasa da, çalınmış olduğunu unutamıyordu. Başparmağını avucundaki yara izi boyunca ovuşturdu ve miras testinde gözlerinde yanıp sönen mavi ışığı hatırladı. Dövme aletinin onun kanını kabul ettiğinin ve yine de ana kraliçenin ona karşı komplo kurduğunun kanıtıydı. Artık neden yalan söylediği ya da ne kazanacağı önemli değildi, çünkü sonuçta önemli olan tek şey ileride ne olacağıydı. *İlahi Sözler*'in simyası ona serafimlerin karlı tüylerini ya da iblislerin cilalı boynuzlarını verebilirdi ama o altın kan sözünü tutacaktı:

Bir daha hiçbir şey ondan alınamayacaktı.

★ ★ ★

SÉVERIN etrafındaki konuşmaları zorlukla . Eva'nın ellerini göğsünde hissetti, yanağına kondurduğu aceleci bir öpücüğün sıcaklığını. "Şans için," diye fısıldamıştı kulağına. Laila girişte kıpırdamadan duruyordu, eli elmas yakasında tembelce oynuyordu. Zofia ona ve Hypnos'a yangın çıkarıcı cihazlar ve küresel dedektörlerle dolu bir kol bandı ve aşağıda buldukları şeyin tüm açılarını yakalamak için birkaç Mnemo böceği getirmişti.

Enrique Leviathan'ın ağzının girişinde volta atıyor, saçlarının önünü çekiştiriyordu.

"Bir kitap arıyorsunuz," diye başladı Enrique.

"*Hayır! Bir kitap mı?*" diye tekrarladı Hypnos, sahte bir solukla. "*Nedir bu?*"

Enrique onun koluna vurdu ve Hypnos sırttı.

"Biliyoruz, *mon cher*," dedi.

"Sıradan bir kitap gibi görünmeyecek. Muhtemelen çok büyük olacak. Hayvan derisiyle ciltlenmiş. Araştırmalarım göre, en son görüldüğünde birisi adını yüzeye kazımaya çalışmış ama *D-I-V-I-N-E L-Y-R*'de kesilmiş."

"Büyük, eski parçalar," dedi Hypnos. "Not edildi. Şimdi öp beni. Şans için."

Séverin değiş tokuşu izledi. Performans konusunda uzman biri olarak, gerçek bir şey ile yapmacık bir şey arasındaki farkı biliyordu. Bu öpücük ikincisine aitti. Asıl soru, gösteriyi kimin yaptığıydı -Hypnos mu yoksa Enrique mi?

Enrique kendi kendine gülümsedi, yanaklarının üst kısımlarında renk açmıştı. Hypnos ise ikinci bir bakış atmadan Leviathan'a döndü.

Séverin cevabını almıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu

Séverin.

Hypnos başını salladı. Kore Hanesi'nin reisinin emriyle, sadece tek bir görevleri vardı: İçeri girmek, *İlahi Sözler'i* bulmak ve dışarı çıkmak. Bu en yüksek öncelikti. Bundan sonra Dazbog Hanesi ve Nyx Hanesi üyeleri de onları takip edecek ve nesneleri kataloglanmak üzere kütüphaneye götürecekti. Buz mağarasındaki ay çoktan küçülmeye başlamıştı; metal leviathan bir kez daha dalgalara karışmadan önceki saniyeleri geri sayarak her an daha da inceliyordu.

Delphine elinde bir tabakla onları leviathan'ın yanında bekledi.

Séverin yaklaştıkça, tereyağlı tostun üzerine sürülmüş ahududu-vişne reçelinin tanıdık kokusunu fark etti. Çocukluğunun, her türlü iddiayı bir kenara bırakmadan önceki tadı. Delphine ona baktığında, gözlerinin kenarlarında umuda benzer bir şey belirmeye cesaret etti. Séverin yemeği yorum yapmadan aldı. Delphine'in gözlerini arkasında hissedebiliyordu ama dönmedi. Tıpkı onun ardından bakıp adını söylediğinde, omuzlarını silkeleyip artık aile olmadıklarını, onun artık *Tante FeeFee* olmadığını söylediğinde bile dönmediği gibi.

Enrique, "Saati söyleyeceğim," dedi. "On beş dakikalık artışlarla. Aile reisi on dakika kala çıkmanızı istiyor."

Leviathan'ın ağzı aynı anda sığamayacakları kadar nemli ve dardı, bu yüzden Séverin önden gitti, botları merdivene giden olukları kolayca buldu. Fosforlu bir sopa kırdı ve ışık leviathan'ın metal boğazından tırmanarak çenesinin derinliklerinde çözülen spiral bir merdivenin tepelerine takıldı. Séverin sertçe yutkundu. Yaratığın Dövme olduğunu biliyordu ama yine de ona ürkütücü bir şekilde canlı görünüyordu. Buhar, metal eklemlerinden nefes verir gibi fişkırıyordu. Arkasına baktı ve elini Hypnos'a uzattı. Diğer çocuk tünele baktı, mavi gözleri korkuyla yuvarlaklaşmıştı. İstemeden de olsa Hypnos'un eski halini hatırladı; şarkı söyleyen, oyuna katılmak için davet bekleyen çocuk.

"Gelmek zorunda değildin," dedi Séverin.

"Saçmalama, *sevgilim*," dedi Hypnos, dişleri takırdarken bile. "Eğer ben gelmeseydim, seni kim koruyacaktı?"

Bu sözlerin tanıdık dikenleri Séverin'in içine battı. Gözlerini bir kez kırıştırdı ve Tristan'ın iri gözleriyle sırtıttığını gördü. Gözlerini bir kez daha kırptı ve onun öldüğünü gördü. Séverin elini yumruk yaptı, yarasının kabarık kenarını ve tutamayacağı sözün ekşi tadını hissetti: *Seni koruyorum*.

"Haydi o zaman," dedi sesi çıkmadan.

Basamaklar kaygandı ve metal bağlantılar ağırlığının baskısıyla inliyordu. Kutup suyu ayak bileklerinin üzerinden akıyor, suya dayanıklı pantolonunu ıslatıyordu. Işığın dokunduğu her yerde Séverin harabe görüyordu. Hâlâ birkaç adım atması gerekiyordu ama en azından Leviathan'ın karnının çıtalı, gümüş zeminini görebiliyordu.

"On beş dakika kaldı!" diye seslendi Enrique, ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Merdivenlerin dibine varmadan hemen önce Séverin küresel algılama cihazını istedi. Hypnos cihazı ona verdi ve ikisi de algılama ışığının Yıkık Ev'in hazine odasındaki boşluklu gölgeleri, dehlizleri ve rafları aydınlatmasını izledi.

Gördüğü onca şey arasında "huşu" kelimesi aklına nadiren geliyordu. Ama şimdi... şimdi yeni bir şaşkınlık hissediyordu.

Işık, enfes hazinelerle dolu bir dünyayı aydınlatıyordu. Sanki kutsal bir yerin içi gibiydi. Séverin şimdi bile zengin, kırmızı bir halının yırtık pırtık kenarlarını seçebiliyordu. Sudan zarar görmüş bir minder rulosu ve üzerinde bir mum bulunan bir sehpa vardı. Burayı her kim inşa ettiyse bir meditasyon yeri olarak tasarlamıştı. Küçük meditasyon alanının ötesinde oda bir mağaraya açılıyordu. Lapis lazuli Mısır sütunları duvarları destekliyordu. Kükreyen devasa, yarı figürlü altın kaplanlar başlarını Hypnos'a ve ona doğru çevirip yakut gözlerini kısmışlardı. Kuşlara benzetilerek dövülmüş tezhipli el yazmaları kanat çırpıyor, üzerlerinden altın varak parçaları dökülüyordu. Heykel büstleri ve kutsal emanetler, ışıltılı taşlardan kolyeler, yeşim taşından oyulmuş dönen orriler vardı...

"Yüce Tanrım," dedi Hypnos. "Tarikat bunun için *adam öldürürdü*."

Hypnos odanın ortasındaki bir sütuna doğru yürüdü. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi ve Babil Tarikatı'nın uluslararası Ev sembolleriyle süslenmişti. Séverin de onu takip etti. Sembollerin her biri özel bir girinti taşıyordu. Orada, Kore Hanesi'nin dikenleri ve Nyx Hanesi'nin hilalleri arasında, kendisinin olması gereken Hanenin ouroboros şeklini tanıdı: Vanth Hanesi.

"Bu neden burada?" diye sordu Hypnos.

Séverin sütunun yönünü takip ederek yukarıdaki çarpık bir aynayı andıran alçak tavana ulaştı. Ya da bir Mnemo merceğine.

"Sanırım bir anahtar işlevi görüyor," dedi Séverin, Ev sembollerinin içindeki girintileri işaret ederek. Kendi Ouroboros oymasını çıkardı ve taş sütundaki çukur şekline doğru tuttu. Mükemmel bir uyum. Tek bir yumuşak hareketle ouroborosu içeri itti ve sonra tavana baktı.

Hiçbir şey olmadı.

"Bir de ben deneyeyim," dedi Hypnos.

Nyx Evi yüzüğünü girintiye bastırdı ve bir ışık dalgası gümüş tavandan aşağıya doğru ilerledi...

Séverin son hazinesinin burada yattığına dair bir kanıt gösterip göstermeyeceğini merak ederek nefesini tuttu. Bunun yerine, Mnemo ekranı yukarıdaki buz mağarasını gösterdi: Enrique bir çemberin içinde volta atıyor; Zofia bir kibrit yakıyor; Laila taş suratlı ve gözlerini kırpmıyordu.

Hypnos, "Biz onları çok net görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor, değil mi?" diye sordu. Ellerini ekranın altında çılgınca salladı ama kimsenin yüz ifadesi değişmedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kayıt cihazı Leviathan'ın dişlerinden birinde olmalı," dedi Séverin, ama bu onun için Yüzükler kadar ilginç değildi. Sütunun içindeki Ouroboros oymasının mükemmel uyumuna baktı. "Babamın amblemi işe yaramadı."

Hypnos Yüzüğünü geri çekerken merakla boşluğa baktı. Bir anda Mnemo ekranı karardı. Séverin, sanki ağzı zihniyle savaşıyormuş gibi, ağzının çizgilerinin gerginleştiğini fark etti. Bu, bilinmek için savaşılan bir sırrın ifadesiydi.

Hypnos ona bakmadan, "Belki de sadece aktif Evlerde işe yarıyordur?" diye önerdi.

Séverin sütundaki altı köşeli yıldız amblemini göstererek, "Düşmüş Ev, Vanth Evi düşmeden çok önce sürgün edilmişti," dedi. "Gayet iyi çalışıyor."

"Evet, şey," dedi Hypnos omuz silkerek. "Fark eder mi, *mon cher*? Bu bir hazine değil ve bizi ilgilendirmiyor."

Séverin sütuna bir süre daha baktı ve sonra Ouroboros kolyesini geri çekti. Sonunda Hypnos haklıydı. Sütun ne gizli gerçekleri ne de gizli hazineyi barındırıyordu. Aramaya devam etmeleri gerekiyordu.

Hypnos hazinelerin duvara dönerken, Séverin odanın kuzey bölümüne doğru ilerledi. Duvarın içine yerleştirilmiş, parmaklıkları beyazla kaplı büyük bir direksiyon simidi vardı.

Leviathan sadece hareket etmiyordu, *yönlendirilebiliyordu*. Kontrol edilebiliyordu. Birdenbire kuyudaki Horowitz ailesinin adı anlam kazandı. Tezcat portallarının her biri, Leviathan'ın gizlice geçtiği yollar olmuştı.

Enrique İstanbul'da bir göl olduğundan bahsetmemiş miydi? Ve kuyu yarattığın sığabileceği kadar genişti. Séverin direksiyona en yakın bölgeyi taradı, mide bulantısı vücuduna yayılıyordu. Yıkılmış Ev, Leviathan'ı bir nakliye aracı olarak kullanmış olmalıydı. Sağında, duvardan metal bir baloncuk çıkıntı yapıyordu, bir tür kaçış mekanizmasıydı, kendi küçük direksiyonu ve Shu Gusts olarak tanıdığı bulutlu kürelerle donatılmıştı, oksijenle dolu dövme solunum cihazları ve adını Mısır hava tanrısından alıyordu. Leviathan'ın bu kısmı, meditasyon yerine bitişik olan kısmi bir narteks oluşturuyordu. Gölgelemin arasında yarı gizli bir masa vardı. Orada, taş bir levha -bir sunak gibi- yerden yükseliyordu. Üzerinde koyu renkli ve derili bir şey yatıyordu.

Séverin ona doğru bir adım attı. İçinde bir şeyler mırıldandı. Elindeki yara izi karıncalandı.

"Otuz dakika!" diye yankılandı Enrique'nin sesi . İşte bu kadar.

Séverin kendini bir rüyadaymış gibi hissetti. Bu kitap onu çağırıyordu. Sunağın yüzeyinde garip eşyalar vardı. Kitabın kendisi Enrique'nin tarif ettiği gibiydi: kocaman ve kararmış, derisi yanlardan aşınmıştı. Eski kan taşla sıçramıştı. Artık paslanmış olan bir bıçak yere düşmüştü. Bir sayfa ilahi, farklı dillerde ayinler ve kenara itilmiş küçük, tuhaf bir arp vardı; bazı telleri yıldız ışıyla dizilmiş gibi parlıyordu.

O saniyede Séverin sanki evrenin nabzının temposunu yakalamış, bir vecd halinin eşiğinde duruyormuş gibi hissetti. Kitaba uzandı. Kitaba dokunduğunda, Tristan'ın kahkahasının kulaklarında yankılandığını duyduğunu sandı. Boynuzların baskısını hissetti, Roux-Joubert'in sesi ona fısıldıyordu: *Tanrı olabiliriz*.

Kitabı çevirip açtı-

Ve sonra durakladı. Bu imkansızdı. Yine de gerçek, bir sopanın tüm gücüyle ona çarptı.

LAILA

Laila öğleden sonra ışığının buzun çatlaklarından süzülüşünü izledi, sanki dünyayı altınla yeniden örüyordu.

Ya da belki de altın değil, zengin bir iksirdi, Séverin ve Ruslan'ın yemekte sözünü ettikleri tanrıların o nektaröz kanı. Bu düşünce onu tedirgin etti. Dünyaya bu şekilde bakarsa, göl harikulade bir şeyden yaralı bir şeye dönüşürdü. Ne ölü kızlardan ve onların çalınan ellerinden ne de Séverin'i her gördüğünde göğsünün arkasında hissettiği acıdan dolayı daha fazla yaraya katlanamazdı.

Uyku Sarayı'nın girişine yakın, buz ve mermerden dövülmüş ince bir çardak buldu; sütunlar, gölde yaşayan zarif fokların buzun üzerine balık leşlerinin kokusunu uzak tutmak için yasemin ve mor renkli menekşelerle çevrelenmişti. Derin derin nefes aldı. Her şeyin tadını çıkarıyordu: yaşamın ve ölümün kokusu. Sona eren hayatın kokuşmuş tatlılığı, kısa kesilen hayatın olgunlaşmamış acılığı. Ve her zaman, buzun o metal tınısı.

Uzakta, pürüzlü Ural Dağları gölde aynalanmış gibi görünüyordu, sanki suyun yüzeyinin hemen altında özdeş bir kuşak varmış gibi.

Bunun doğru olduğunu umuyordu.

Kendi dünyalarının yanında başka bir dünya daha olduğunu umuyordu; kendisinin yaratılmak yerine doğduğu bir dünya; Uyku Sarayı'na bağlı kızların hiç ölmediği bir dünya. Laila o dünyada kim olabileceğini merak ediyordu.

o diğerk dünya. Belki de şimdiye kadar Pondichéry'de kendi yaşındaki pek çok kız gibi evli bir kadın olacaktı. Belki de teni onunki kadar koyu ve gözleri uyku rengine olmayan bir oğlan kalbini esir alacaktı.

Laila lal taşı yüzüğünü sayı parlayana kadar çevirdi: 12.

On iki gün kalmıştı.

Ya da Séverin ve Hypnos'un Leviathan'dan *İlahi Sözler*'i ne kadar çabuk getirebileceklerine bağlı olarak, yüzlerce gün daha.

Laila'nın boğazı düğümlendi ve çardağın korkuluklarına tutunarak yansımasını görmekten kaçınırken ani bir kar hışırtısı başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Orada, soğuşa karşı sarmalanmış Enrique duruyordu. Uzun bir trençkot giymişti, soğuk rüzgâr saçlarını karıştırıyordu.

"Size katılabilir miyim?"

diye sordu. Laila gülümsedi.

"Elbette."

Kadın bankta ona yer açtı ve ikisi birlikte oturup buz ve ışıktan oluşan prizmaları ve sonsuz uzantıları seyrettiler. Paltosunun kenarlarıyla oynadı. Ağzını açtı, sonra kapattı.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Enrique."

"Bir dokunuşla nesneleri nasıl okuyabildiğini biliyor musun?" diye sordu Enrique soluk soluğa.

Laila şaşırmış gibi yaptı.

"Yapabilir miyim?"

"Ciddiyim!"

"Ne olmuş yani?"

Enrique fikir ve araştırma defterini karıştırdı. Tedirgin görünüyordu. Geçmişte olsa, ona yaslanır, kafasını kaşıyacak birini bekleyen bir köpek yavrusu gibi gevşek durur ya da Enrique'nin dediğı gibi *Kafatasımın altındaki fikirleri kızdırmak*. Şimdi bir şey onu engelliyordu ve Laila ancak o zaman defterde yazılı senaryonun bir kısmını gördü:

TANRI'NIN ENSTRÜMANINDA
ÇALMAK İÇİN DEĞİRMEN,
YARATILIŞI ÇAĞIRIR

Kalbine gölgeler düşüren tuhaf sözler.

Enrique onun eline uzandı. "Bunu yapabilmenin doğum koşullarınla hiçbir ilgisi olmadığını hiç düşündün mü..." dedi nazıkçe ve sonra, tek bir nefeste, "... ve daha çok, belki de

Güçlü bir kitabı korumakla görevlendirilmiş koruyucu kadınların soyundan geldiğiniz gizli soy?"

"Enrique."

Enrique siyah saçlarından bir tutamı çekiştirdi. "Ne kadar çok araştırma yaparsam, Kayıp İlham Perileri'nin bu kutsal düzeni o kadar çok ortaya çıkıyor. Elbette hangi kültüre baktığınıza bağlı olarak farklı unvanlara sahipler, ancak yaygınlar! Bir de senin tanrıça yeteneklerin, *İlahi Sözler*'i bulma ihtiyacın ve mağaradaki tüm o heykellerin ve ölü kızların elleri olmadığı gerçeği var. Onların elleri bir fedakârlıktı Laila, içlerindeki güçten vazgeçmek gibi." Avucunu dürttü. "Sadece *kendi* ellerindeki gücü düşün."

Laila parmaklarını kıvırdı.

"Enrique," dedi, bu kez daha bitkin bir halde.

Durdu ve yanaklarının üstü kızardı. "Kitabı ortaya çıkardıklarında dikkatli olmalıyız. Özellikle de sen. Bilinmeyen çok fazla şey var ve ben... endişeleniyorum."

Bu son kısmı bir çocuk gibi söyledi ve Laila'nın aklına onun kendisine uzattığı nesnelerde gördüğü çocukluk anıları geldi. Annesinin dizinin dibinde kitap okuyan ve babası için tüccar defterlerinin artıklarından "kitaplar" yazan küçük çocuk. Zeki ve hevesli bir çocuk.

Gözden kaçmış.

Elini onun yanağına götürdü. "Seni duyuyorum, Enrique."

Adam üzgün görünüyordu. "Ama bana inanmıyorsun."

"Neye inanacağımı bilemiyorum," dedi. "Eğer gerçekten Kayıp İlham Perileri'nin soyundan geliyor olsaydım, annem bana söylerdi diye düşünüyorum."

"Belki de zamanı yoktu," dedi Enrique nazikçe. "Üstelik annen olmak zorunda da değil. İstanbul'da gördüğümüz adamın kan bağı vardı ve bu yüzden kendini önceden kör etmişti."

Laila dudağını ısırdı. Enrique'nin haklı olduğu bir nokta vardı... ama bu onun aklının alamayacağı kadar büyük bir şeydi.

Onun omzunu sıktı. "En azından içeri gelip bizimle bekler misin?"

"Bir dakika içinde."

"Hava gibi. Neden buradasın, Laila?"

Laila gülümsedi ve nefesini verdi, onun nefesinin bulanıklaşmasını izledi.

"Gördün mü?" dedi başıyla solmakta olan hava bulutunu işaret ederek. "Bazen bunu hâlâ yapabildiğimi görmem gerekiyor."

Enrique kızın omzunu bırakıp kollarını kendine dolayarak rüzgâra karşı büzülürken şaşkın görünüyordu. Onun gözleriyle karşılaşmadı. "Elbette yapabilirsin... ve uzun, çok *uzun* bir süre yapacaksın."

"Biliyorum, ," dedi, onu endişelendirmek istemiyordu.

"Hayır, ama gerçekten *yapmalısın*," dedi Enrique, son derece yaralı görünüyordu. "Kendimi besleyemiyorum, Laila. Kendi halime bırakılırsam yok olurum. Hayat acımasız ve çoğu zaman da pastasız."

Onun koluna vurdu. "Her zaman pasta olacak."

Gülümsedi ve sonra ifadesi yalvaran bir şeye dönüştü. "Pastadan bahsetmişken... ya da daha doğrusu, tam tersinden." Durakladı, kaşlarını çatarak düşündü. "Pastanın zıttı *nedir*?"

"Umutsuzluk," dedi Laila.

"Pekala, umutsuzluktan bahsetmişken, bence ona söylemelisin."

Enrique'nin onu tanımlamasına gerek yoktu. Laila zaten biliyordu ve bu düşünce içini burktu. Séverin'in onun sırları üzerinde hiçbir hakkı yoktu, hele ki ölümü üzerinde.

"Pastanın tam tersi olduğunu biliyorum ama o hala bizim Séverin'imiz," dedi Enrique. "Geçtiğimiz ayların zor geçtiğini ve onun... farklı olduğunu biliyorum. Ama ya ona söylemek davranışlarını değiştirirse? Orada bir yerde olduğunu *biliorum*... Hala umursadığını biliyorum..."

Yüzü biraz düştü. Hepsinin içinde Enrique her zaman en çok Séverin'e güvenmişti. Nasıl güvenmesin ki? Séverin onun sadakatini sonuna kadar hak etmişti ama bu geçmişte ve şimdi Laila sanki biri damarlarını ateşe vermiş gibi hissediyordu.

"Peki ya bu onu değiştirmezse?" dedi sesi yükselerek. "Değiştirse bile, onu kendine getirmek için ölümün kapısında olmamın ne anlamı var? Benim hayatım ve ondan geriye ne kaldıysa, ruhunun gücünü yeniden kazanmak için kemirdiği şey olmayacak. *Ölüüm* onun karakterine hizmet etmeyecek ve sadece onun huzur bulması için bir kurban olmayacağım. Onu kurtarmak benim sorumluluğum *değil*."

Ancak Enrique'ye baktığını fark ettiğinde ayağa fırladığını anladı.

Enrique'nin gözleri ve "Anlaştık" diye ciyakladı.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum," dedi Laila, koltuğa tekrar otururken iç çekerek. "Ama ben... ben bunu yapamam, Enrique. Canım çok yanar."

Enrique'nin çenesi biraz düştü ve bakışları buza kaydı. "Bunu görebiliyorum. Düşündüğünüz kadar duygusal bir saygı görmediğinizi fark ettiğinizde ne kadar acı çektiğinizi biliyorum. Ya da belki de hayal ettiğin gibi."

"Ona söylemeyeceğine söz ver, Enrique," dedi elini tutarak. "Hayatım boyunca benden alınan şeyler oldu. Ölümüm bunlardan biri olmayacak."

Enrique ona baktı, gözleri kasvetliydi. Sonra başını salladı. Bir an sonra elini sıktı ve gitti. Laila onun gidişini izlerken hafif bir kar yağışı elbiselerinin tozunu almaya başladı. Şimdi, Uyku Sarayı sanki soğuk bir peri masalının sayfalarından yontulmuş gibi görünüyordu. Buzlu kuvars kuleleri cam kemiklere benziyordu ve Laila sarayın Snegurochka'ya ait olduğunu hayal etmek istedi. Belki de kardan kız aşk için erimeyi değil, yaşam için donmayı seçmişti. Ama Delphine'in Enrique'yi eşikte karşıladığını görünce hayali yarıda kesildi. Laila konuşulanları yakalayamayacak kadar uzaktaydı ama Enrique'nin nasıl kaskatı kesildiğini gördü. Dönüp ona baktı ama Delphine kolundan tutarak içeri girmesini işaret etti. Laila bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Séverin geri
dönmüştü. Kitap
buradaydı.

Soğukta Laila'nın yüzüğü fevkalade gevşemişti, sanki artık takmanın bir anlamı kalmadığı için atılmak istiyormuş gibiydi.

Diğer kadın vücudunu saran siyah kürküyle ona doğru yaklaştı. Buzun üzerinde çarpıcı bir poz veriyordu ve eğer Laila daha iyi bilmeseydi, Delphine'in sanki bir zorunluluktan ziyade boş zaman egzersiziymiş gibi nefes alan bir kadın olduğunu tahmin ederdi.

"Döndüler mi?" diye sordu
Laila. Delphine başıyla
onayladı.

Laila sanki hayatı koşup ona yetişmesini bekliyormuş gibi hissediyordu ama kendini harekete geçiremiyordu. Bir şey onu geride tutuyordu. Laila kuşklarını bastırdı ve kaderiyle buluşmak için ayağa kalktı.

Delphine konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde geri yürüdüler. "Ona bakmak çok zor, değil mi?"

Laila onun Séverin'i kastettiğini biliyordu ve içinde uzun zamandır ölmüş olan bir sadakat duygusu alevlendi.

"Sana bakmanın da onun için aynı derecede zor olduğunu tahmin ediyorum."

Delphine kibirli bir tavırla, "Sana seçimlerimi savunma borcum yok," dedi. Ama sonra hüzünle gülümsedi, bir an için kaybolmuştu. "Ben sadece onu şu anki haliyle göremeyeceğimi kastettim. Benim gözümde o her zaman tiyatrodaki koltuğunda dönüp duran bir çocuk olarak kalacak. İnsanlara bakan, seyircilerin yüzlerinde beliren şaşkınlığı izleyen küçük bir çocuk."

Laila onu neredeyse bir çocuk olarak hayal edebiliyordu. İnce ve siyah saçlı, esmer gözleri yüzünde kocaman. Çok erken büyümek zorunda kalan küçük bir çocuk.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Delphine kırılgan olmasına ve gözlerine ulaşmamasına rağmen gülümsedi.

"Çünkü hatırladıklarımı birilerine anlatmam gerekiyor," dedi.

"Kıskanıyorum sen, çocuğum."

Laila burnundan soluyordu. Anaerkil kadının kıskanılacak hiçbir şeyi yoktu. Delphine yüzüne çarpılacak bir kapı beklentisi olmadan dünyada hareket edebiliyordu. Delphine *yaşamıştı*. Laila ise sadece hayatın hayalini kurmuştu.

"Sizi temin ederim ki bana duyulan kıskançlık hak edilmemiştir."

Delphine yüzünün göl suyundaki yankısını düşünerek buza baktı. "Seni kıskanıyorum çünkü kendine bakabiliyorsun. Kendi yansımana katlanabiliyorsun, yaptığın her seçimin ve taşıdığın her pişmanlığın ağırlığını omuzlayabileceğini biliyorsun. İnsan yaşlandıkça bu nadir görülen bir şeydir."

Laila, daha nadir hissedilen şeyin yaşlanma şansı olduğunu düşündü.

UYUYAN SARAY'ın içinde büyük bir telaş vardı. Kore Evi zanaatkârlarından biri bir şişe şampanya patlattı. Laila'yı temkinli bir heyecan dalgası sardı.

"Hazine!" diye bağırdı biri. "Hazine *tepecikleri*!"

Delphine bir kadeh şampanyayı kabul etti. Laila gölgelerin durdu, gözleri odayı izliyor, yavaş hareket eden buzdan hayvanlardan ve tepede sallanan büyük avizeden yansıyan ışığın parıltısını yakalıyordu.

"Dazbog Hanesi'nin patriğinin Tarikat protokolüne göre Babil Tarikatı'na haber göndermekten başka çaresi yoktu," dedi bir diğeri. "Geliyorlar, aile reisi. *Hepsi geliyor*."

Bardak elinden yere düştü ve paramparça oldu. "*Burada mı?*"

Delphine sıçradı. "Peki ya Kış?"

"Öyle görünüyor ki, ana kraliçe, Kış 'ni bize getiriyorlar..."

Laila uçsuz bucaksız, boş avluya baktı. İcini bir kızgınlık kapladı. Yüzlerce Tarikat üyesinin yapışkan elleriyle hazine aramak için buraya koşmasını istemiyordu. Eğer Meclis Batılı olmayan üyelerini de kabul etseydi -topraklarını fetheden ülkenin Hanedanlarına dahil olan sömürge loncalarından gelenler- farklı hissedebilirdi ama onların burada yeri yoktu. Bu durum Laila'ya, dünyanın büyük düzeni içinde görünmez oldukları için avlanan ölü kızları hatırlattı.

"Ne zaman geliyorlar?" diye hırladı Delphine.

"Birkaç dakika içinde, ana kraliçe," dedi hizmetçi. "Hem yer üstünde hem de su altında kendi Tezcat girişlerini kullanmayı planlıyorlar. Yıllık Gece Yarısı Müzayedesinden önce süslemeleri için kendi zanaatkârlarını getirecekler."

Delphine nefesinin altında küfretti. Tam o sırada Laila hizmetkârların sepetler dolusu hazine-kitap ve heykeli, tabaklardan damlayan mücevherleri ve parıldayan enstrümanları taşımalarını izledi. Düşünceleri bin bir yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu. Birinin eline bir şampanya kadehi tutuşturduğunu hissetti. Yukarı baktığında, buz tavandan gümüş yapraklar yağıyor, mavi zemine yapışıyordu. Hep kitaba yaklaştığında vücudunun bunu anlayacağını hayal etmişti. Belki damarları ışıkla parlayacak ya da saçları omuzlarından yukarı kalkacaktı. Onun yerine nabızı yavaşladı. Zaman, onu kendi ivmesinde toplamayı unutmuş gibiydi, odayı ve etrafındaki sakinleri yavaşlatıyordu. Şüphe onu yakaladı. Kalbi adını koyamadığı bir nedenden dolayı acıyordu. Ve sonunda, Enrique ve Zofia'yı yanında hissetti. Zofia -tatlı, metanetli Zofia- gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Enrique çok hızlı konuşuyordu ve Zofia tek bir cümle dışında hiçbir şey yakalayamadı, o kadar keskindi sanki hayatını bu cümleye adanmış gibi hissetti:

"Kitap yoktu."

ENRIQUE

Midni4ht Müzayedesine 6 saat kala...

Enrique bir zamanlar kuşku duygusunu severdi. Bu, dünyanın gözlerini kamaştırmak için komplo kurduğu hissiydi. L'Eden'i ilk ziyaret ettiğinde, Séverin'in mekânı Cennet Bahçesi'ne benzeterek tasarladığı otelin yıldönümünde böyle hissetmişti. Elmalardan yapılmış ve bir yemek masasının iki katı büyüklüğündeki bir fesleğen, sütunların arasında kıvranıyor, çenesini kıvrıp kırıyor ve havaya meyve kokuları yayıyordu. Topiary yaratıklar ipek sedirlerin yanında nazıkçe otliyordu. Ve Séverin onların arasında, hâlâ evrenini düzenleyen iyi giyimli bir tanrı gibi hareket ediyordu. İnanılmazlık buydu. Séverin gibi biri hayal gücünü ortaya çıkarabilir ve dünya onu devirmek yerine önünde eğilebilirdi. Enrique, tuhaf eserlerden hoşlanan bu tuhaf otelci için çalışmak istediğine bilinçli olarak karar verdiğini hatırlamıyordu... tek bildiği, dünyanın kendi açısından nasıl görüldüğünü bilmek istediğiydi.

Şimdi hissettiği ise farklı türden bir kuşkuydu. İnsanın bir hayali dünyaya bıraktıktan sonra onu yerde, çığnenmiş ve lekelenmiş olarak yeniden keşfettiği türden.

Kitap yoktu.

Nasıl ...

Nasıl *bu kadar* olabilirler? Ve bu kadar pahalıya?

Yanında, Laila hiç kıpırdamamıştı. Yüzü kansızdı, lal taşı yüzüğü parmağından aşağı kayıyordu. Zofia, Laila'nın diğer yanında duruyordu, omuzları neredeyse birbirine değmiyordu.

Etraflarında Dazbog Hanesi ve Kore Hanesi'nin üyeleri toplanmıştı. Hava, yakında misafirlerin vaadiyle titriyor ve sarsılıyor gibiydi. Uyku Sarayı'nın girişinde Kore Hanesi'nin reisi mağrur bir ifadeyle göle baktı.

"Bu ne *cüret*," dedi nefesinin altında. "Birin onlar olmadan hazineyi ortaya çıkarması düşüncesine dayanamadılar. Pekâlâ, sorun değil. Bırakalım Conclave'i buraya getirsinler. *Benim* himayemin hâlâ ne getirdiğini tam olarak görsünler."

Enrique'ye sert bir bakış fırlattı. "Ve *hala* saçını kestirmen gerekiyor."

Enrique normalde yaptığı gibi ona homurdanmak istedi ama doğru kelimeleri bulamadı. Tek hissettiği Laila'nın eliydi... soğuk ve bir ceset gibi hareketsiz. Sıcak bir el omzunu kavradı ve Enrique döndüğünde Hypnos'un ona gülümsediğini gördü.

"Beni tebrik etmeyecek misin?" diye sordu Hypnos. Yüzü gururla parlıyordu. "Yıkılmış Ev'in hazineleri elimizde! Tarikat meşhur Gece Yarısı Müzayedesi'ni yapacak. Séverin intikamını aldı. Yıkılmış Ev'den geriye ne kaldıysa bu darbeden sonra asla toparlanamayacak."

Enrique tebrik edecek durumda değildi ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Hypnos fark etmemiş gibiydi. Eliyle buzu işaret ederken eli Enrique'nin omzundan kaydı. Hypnos'un yanında, kollarını kavuşturmuş Eva belirdi. Dudaklarında meydan okuyan bir gülümseme vardı.

"Buradalar," dedi yavaşça.

Enrique'nin nabızı pençelerin buzu kazıma sesiyle yükseldi. Yüzlerce köpek kızıağı Baykal Gölü'nün donmuş sularını aşıyordu. Yaklaştıkça Enrique, Tarikat'ın farklı gruplarını ve yanlarında tempo tutan canlı hazine sandıklarını tanıdı. Bir beril kurdu mekanik bir uluma çıkardı. Eva kurda doğru başını salladı.

"Orcus Hanesi," dedi. "İşkence nesneleri, özellikle de yemin bozanları cezalandırmak için kullanılanları toplama konusunda uzmanlar."

Tepede, obsidyen bir kartal alçaktan süzülüyor, gölgesi suyun üzerinde uzanıyordu.

Eva bir kez daha solgun kuşu işaret ederek, "Prusya İmparatorluğu'ndan Frigg Hanesi," diye açıkladı. "Satın almalar söz konusu olduğunda, özellikle de kauçuk ağaçlarından yararlanma konusunda daha çok tarımsal bir zevke sahipler-"

"Tarımdan *zevk almak* mı?" diye tekrarladı Hypnos, dudağı kıvrılmış bir halde. "Eminim Afrika'daki ruhlar da bunu böyle görüyordur."

Mermer bir yunus, dalgaların altında kaybolmadan önce buzun yüzeyini kırarken, akik bir güderi keçisi ve görkemli bir oniks at iki süslü arabanın yanında tırıs tırıs ilerliyordu.

"Njord Hanesi, Hadúr Hanesi ve Avusturya-Macaristan gruplarından Atya Hanesi," dedi Eva.

Hypnos kollarını kavuşturdu ve alçak bir ısıklık çaldı. "Peki burada neyimiz var? Ah, İngilizler bile mallarımıza bir göz atmaya karar vermiş." Buzun üzerinde yavaşça ilerleyen parıldayan altın bir aslana el salladı. Yanında daha küçük ve daha az süslü bir araba vardı. Sonradan düşünülmüş gibi.

Hypnos gözlerini devirerek, "Bulduklarını kendilerine ve müzelerine saklama eğilimindeler," dedi. "Ama Düşmüş Ev'in uzun zamandır kayıp olan malları hepsini cezbediyor."

Enrique, Kış Toplantısı'nın geçit törenini izlerken midesinin bulandığını hissetti. Tarikat kendilerini Batı medeniyetinin koruyucuları olarak görüyordu ama kudretleri çok daha güçlü ve korkunçtu; onlar tarihin bekçileriydi. Onların aldıklarını dünya unutturdu. Ve o da onlara yardım etmişti.

Eva gümüş balerin kolyesini çekiştirdi. "Bu gece hepinizi görmek isteyecekler... Düşmüş Ev'in gizli yuvasını bulan büyük hazine avcılarını."

"Onları görmek ," dedi Enrique otomatik olarak.

"Ah, hadi ama," dedi Hypnos. "*Ben* bile onlardan hoşlanmıyorum, ama bu bizim için yararlı olamayacakları anlamına gelmez."

"Korkarım hiçbirimizin bu konuda başka seçeneği yok," dedi Eva, sonra durup salona baktı. "Matmazel Laila nerede?"

Enrique ancak o zaman avuçlarındaki ağırlıksızlığı fark etti.

Yere baktı ve artık onun elini tutmadığını fark etti. Arkasını döndüğünde sadece Uyku Sarayı'nın buzdan kemerini gördü. Laila ortadan kaybolmuştu.

"Nereye gitti?" diye sordu Enrique, Zofia'ya dönerek.

Ancak Zofia'nın bakışları Babil Tarikatı'nın gelen Hanelerine sabitlenmişti. Enrique, Ruslan ve Delphine'e baktı ama onlar diğer Haneleri selamlamak için ayrılmışlardı.

"Peki Séverin nerede?" diye sordu Enrique.

Eva omuz silkti. "Onu en son bir saat önce gördüm. Leviathan'dan çıkarılan hazinelerin taşınmasını denetliyordu. Hala kataloglanmaları ve Kış Konsili'nin Gece Yarısı Müzayedesini için hazırlanmaları gerekiyor."

"Nesneleri nerede saklıyorlar?" diye sordu Enrique.

"Sanırım kütüphanede."

"Saat neredeyse öğleden sonra üç oldu," dedi

Zofia. Eva ona dik dik baktı. "Ne olmuş yani?"

"Leviathan sadece bir saat kalır. Mekanik olarak daha fazla kalamaz."

Eva, "İşin içinde Dövme metal halatlar varken pek bir seçeneği olduğunu sanmıyorum," dedi.

"David buza mı bağlandı?" diye sordu Zofia, sesi yükselmişti. "*David mi?*"

dedi Eva gülerek. "Biz olsak o şeyi

Eğer o ipleri dövmek bu kadar uzun sürmeseydi daha erken

yere inerdim." Zofia ters ters baktı.

"İzninizle," dedi Enrique kabaca.

Zofia'yı kalabalığın dışına itti, ardından onları Eva'dan ve Tarikat'ın alayından uzağa yönlendirdi.

Enrique onları avlunun derinliklerine doğru götürürken, "İşte bu yüzden mekanik canavarlara isim vermiyorsun," diye mırıldandı.

"Neden gidiyoruz?" diye sordu Zofia.

"Bir, kütüphanede Séverin'i bulmak zorundayız. Ve ikincisi, Eva'yı ateşe vermeni istemedim."

"Yangın çıkaran bir kolyeyi ziyan etmek istemem," dedi Zofia acımasızca.

Kütüphaneye doğru ilerlerken Enrique planlamacılar ve zanaatkârlardan, uyuklayan buz ayılarından ve yarı saydam tüyleri gümüşle kaplanmış üç kristal kuğudan kaçtı. Avluda, Gece Yarısı Müzayedesini için devasa bir podyum kurulmuştu. Çeşitli Hanelerden erkenden gelen hizmetkârlar, soğutulmuş buz şarabıyla dolu kuvars flüt tabaklarını taşıyarak etrafta koşuşturuyordu. Bir zamanlar bu manzara Enrique'nin gözlerini kamaştırırdı ama şimdi pek umurunda değildi. Gördükleri her şeye inanmayı reddediyordu.

Elsiz kadınlar, boş bakışları ve kırık dökük eşyalarıyla ilham perileri bir hiç uğruna ölmüştü. Laila'nın yaşamak için sadece birkaç günü kaldığına inanmayı reddetti. Ve Séverin'in sakladığı başka bir planı olmadığına inanmayı da reddediyordu.

Kütüphanenin içinde ilham perilerinin heykelleri parıldıyordu. Bir zamanlar boş koridor alanından başka bir şeyin olmadığı yerde buzdan masalar sıralanmıştı. Hazine­ler yüze­ylerin üzerine yığılmıştı ve her birinin üzerine müzayedecinin okuması için düzgün, beyaz etiketler yapıştırılmıştı. Başka bir zaman olsa Enrique durur ve göz ucuyla baktığı nesnelere -tarih kurumunun tamamı tarafından kayıp olarak kabul edilen nesnelere- hayretle bakardı ama bu Séverin'i görmeden önceydi.

Tüm bu hazinenin ortasında, efsanelerden fırlamış gibi görünüyordu ve Enrique'ye efsanelerin ne kadar aldatıcı hatırlatıldı. Enrique yedi yaşındayken bir *siyokoy*, bir deniz adamı gördüğünü sanmıştı. Bu adam bir uçurumun tepesine tırmanmış, okyanusa bakıyordu. Gömlek giymiyordu ve boynunda inci dizileri vardı. Parmaklarında sayısız yüzük vardı. Pantolonu deniz taşlarıyla sarkıyordu ve kemer halkalarından yüzlerce ipek eşarp sarkıyordu. O sırada Enrique, annesinin doğum gününü kutlamak için ailesiyle birlikte bir *paraw* teknesinin üzerinde duruyordu. Heyecanla seslenmişti, "Deniz Kralı!"

Ona göre sadece hazine yüklü bir adam deniz kralı olabilirdi.

Ama ailesinin gördüğü bu değildi. Babası panikle­miş, adama durmasını, *beklemesini* haykır­mıştı... Annesi haç çıkarmış, Enrique'yi görmemesi için kendine doğru çekmişti. Deniz kralını görmek için çaresizce annesini itti ama tek duyduğu suyun şırıltısı ve babasının acı dolu çığlığıydı. Enrique adamın kendini boğduğunu haftalar sonra anladı. Fısıltıları duymuştu; adamın tüm ailesi yakın zamanda meydana gelen bir tayfunda yok olmuştu. O zamanlar Enrique hazinelerle dolu bir adamın nasıl olup da ölümü seçecek kadar fakirleşebildiğini anlamamıştı. Şimdi hazinelerle dolu bir odada gözleri hiçbir şey görmeden oturan Séverin'e baktığında bunu hatırlıyordu.

Bunca zamandır Enrique, Séverin'in *İlahi Sözler*'i Yıkılmış Ev'e son ve ezici bir darbe olarak istediğinden şüphelenmişti... ama o da Laila kadar kederli görünüyordu, sanki tüm hayatını kaybetmiş gibiydi. Aklına yatmayan bir şeyler vardı.

Séverin sözünü sakınmadan en yakınındaki masanın üzerinde duran ağır bir kitabı işaret etti.

"Devam et ve bak," diye homurdandı Séverin.

Enrique temkinli bir şekilde yaklaşırken Zofia onun arkasından takip etti.

Enrique'nin şüphelendiği gibi, kapağında altın izleri vardı ve kesinlikle hayvan derisinden yapılmıştı. Boyutları bir kitap için oldukça büyüktü ve cilt boyunca sanki içinde bir şey tutan bir kitap olması amaçlanmış gibi bir toka izlenimi vardı. Yüzeye bastırılmış yanık bir işaret vardı... küçük, eğik bir *W* gibi... Görüntü onu rahatsız ediyordu ama neden tanıdığını bilmiyordu. Kitabın içinde boş bir alandan başka bir şey yoktu, içinde bir zamanlar var olan ama artık orada olmayan bir şeyin belli belirsiz çöküntüleri vardı.

Enrique sertçe yutkundu ve parmaklarının omurgasında gezinmesine

izin verdi. "Ya bir şeyi gözden kaçırdıysak?" diye sordu. "Belki de-"

"Bunun bir anlamı yok," dedi Séverin. "Geriye hiçbir şey kalmadı."

Sesini yükseltmedi. Göz teması bile kurmadı. Ama hava onun etrafında büküldü ve sanki dünyadaki ani bir açıklıktan sıçrayarak uzaklaşır gibiydi. Enrique yüzünün kızardığını hissetti. Ona bağırarak istedi. Ona, yardımları olmadan Laila'nın öleceğini söylemek istedi. Ama sonunda ona verdiği söz sessiz kalmasını sağladı.

Séverin oturduğu yerden kalktı. Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve Zofia'ya uzattı.

"Bu senin için geldi," dedi sesi çıkmadan. "Yarın erkenden kız kardeşinin dönebilirsin. Fark etmez."

Zofia aldı, kaşlarının arasındaki çizgi çatıldı.

"Hepimize tebrikler," dedi Séverin sessiz bir sesle. "İnsanoğlunun gelmiş geçmiş en büyük hazine koleksiyonlarından birini bulduk."

Séverin tam kapıya doğru ilerlerken, Hypnos nefes nefese ve şaşkın bir halde eşikte belirdi.

"Ben de herkesin nereye gittiğini merak ediyordum," dedi Enrique'ye suçlayıcı bir bakış atarak. "Senin ve Zofia'nın geri döneceğinizi sanıyordum ama dönmediniz. Séverin'i görmeye gideceğinizi bilseydim hemen size katılırdım."

Enrique, Hypnos'un sözlerinin içine ağır bir şekilde yerleştiğini hissetti. Onlara katılmasının tek sebebi Séverin miydi?

Séverin onu iterek geçti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Hypnos. "Daha sonra kutlamalar için hazırlanmamız gerekiyor!"

Séverin kapıdan çıktı ve Hypnos'u inleyip ellerini havaya kaldırması için yalnız bıraktı. Takım elbisesini düzeltti, derin bir nefes aldı ve Séverin'in peşinden gitmeye hazırlanırken Enrique'nin içinden bir ses onu "Bekle!" diye bağırmaya zorladı.

Hypnos ona baktı, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Ne oldu, *mon cher*? Bekleyebilir mi?"

Enrique Hypnos'a doğru ilerlerken boğazında bir yumru hissetti. Birden kendini aptal gibi hissetti. Bugünün gölgeleri kalbinde karanlık bir şekilde kıvrılıyordu ve kendini hazineleri incelemeye atmadan önce başka bir insanın ışığını ve sıcaklığını arzuluyordu. Hypnos'un yüzündeki bu yalvarışı fark edeceğini düşünmüştü ama diğer çocuk fark etmemişti. Aslında Hypnos kaçmaya hazır görünüyordu.

"Yardımlarını kullanabilir miyim?"

Sorarken bile cevabı biliyordu.

Hypnos hızla, "Yapamam," dedi, gözleri kapıya yöneldi. "Séverin'in bana ihtiyacı var-"

"Ya sana ihtiyacım olsaydı?" diye sordu Enrique. Ve sonra, yumuşak bir sesle, "Fark eder miydi?"

Hypnos, "Séverin aileme en yakın olan kişi," dedi. "Ona gitmek zorundayım."

Kalbinde acıma duygusu parladı.

"Séverin'in bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum," dedi Enrique nazikçe. "Güven bana Hypnos... Tek taraflı sevginin neye biliyorum." Eli yanına . "En azından artık tanıyorum."

Hypnos hareketsiz kaldı. Enrique'nin ihtiyacı olan tüm cevap onun hareketsizliğinde yatıyordu. Fark etmek istemediği her şeyi yorgun bir netlikle gördü. Hypnos'un vermek istemediği bir şeye nasıl ulaştığını. Diğer çocuğun sadece kendisi yerine grupla birlikteyken nasıl daha mutlu görüldüğünü. Hypnos ona en başından beri bunun sıradan bir şey olduğunu söylemişti ama Enrique yine de *daha fazlasını* yapmaya çalışmıştı. Göğüs kafesinin arkasına bir ağrı yerleşti. Oda daha büyük, o ise daha da küçülmüş hissediyordu.

Hypnos'un ağzı suçluluk duygusuyla burkuldu.

"Oh *mon cher*, bu tek taraflı değil, sadece-"

"-Yeterli değil," diye sözlerini tamamladı Enrique, ayakkabılarına bakarak.

Hypnos yaklaştı. Enrique, diğerk ocuğunsıcak parmaklarının çenesine dokunduğunu belli belirsiz hissetti.

"Sizden çok etkilendim, tarihçim," dedi Hypnos. "Sen ve ben... birbirimizin geçmişini anlıyoruz."

Ama ortak bir geçmiş, bir gelecek yaratmazdı. Ve Hypnos da bunu biliyor gibiydi.

Hypnos, "Sanırım yeterince zamanım olursa seni sevmeyi öğrenebilirim," dedi.

Enrique uzandı ve Hypnos'un elini yavaşça yüzünden çekti. Diğerk ocuğuns elini tuttu, sonra yumruk haline getirdi ve dudaklarını Hypnos'un parmak eklemlerine bir kez değdirdi.

Enrique, "Belki de ikimiz de sevmesi bu kadar zor olmayan birini hak ediyoruzdur," dedi.

"Enrique-"

"İyi olacağım," dedi Enrique. "Bana verdiğinhıbir sözü tutmadın. Sadece git."

Hypnos daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağızını açtı ama sonunda sessizliğı seçti. Enrique'nin gözleriyle karşılaştı, sertçe başını salladı ve odadan ıktı.

Enrique boş kapıdan dışarı baktı. Kendini boşlukta hissediyordu, sanki başıboş bir kış rüzgârı tam içinden geecekmiş gibi. Duraksayarak derin bir nefes aldı. Kütüphane kâğıt ve mürekkep kokuyordu... ve olasılık. Ve sonunda dikkatini oraya çevirdi. alışmak için sığınâğı ihtiyacı vardı ve hazinelere göz attığına göre yapılacak çok iş vardı. Yalnız olmadığını ancak kapıdan tam olarak döndüğünde fark etti. Zofia orada durmuş, parmaklarının arasında yanan bir kibriti çeviriyor ve hazinelerle dolu bir masaya bakıyordu. Kalmıştı ve adam buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Gözlerinin içine baktı, mavi gözleri hiddetliydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

★ ★ ★

ETRAFLARINDA, KÜTÜPHANE yeni bir anlam kazanmış gibiydi. İlham perilerinin karyatidleri ellerini göğüs kemiklerine dayamışlardı; özel alanlarının ikonografisi üzerlerinde parıldıyor ve taşa işlenmişti. Enrique, ilham perilerinin başı ve epik şiirin ilham perisi Calliope'nin lirini; tarihin ilham perisi Clio'nun kornetini; müziğinin ilham perisi Euterpe'nin aulosunu; aşk şiirinin ilham perisi Erato'nun kitharasını; tragedyanın ilham perisi Melpomene'nin trajik maskesini; şiirin ilham perisi Polymynia'nın peçesini gördü.

Terpsichore'un liri, dansın ilham perisi; Thalia'nın çoban değneği, komedinin ilham perisi; ve Ourania'nın pusulası, astronominin ilham perisi. Onlara bakarken omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bir zamanlar ilham tanrıçaları olarak saygı görmüşlerdi ama bu yerde cinayetten başka neye ilham vermişlerdi? Ve neden tüm nesneleri kırılmıştı?

"Ne arıyoruz?" diye sordu Zofia, hazine dolu masalardan birine doğru yürürken. "Kitap başka nerede olabilir ki?"

Zofia uzanıp narin bir Medusa tacına dokundu, eski Yunan'dan kalma, küçük nesneleri taşla dönüştürebilen dövme bir nesneydi bu. Küçük taş yılanlardan biri onun dokunuşuyla geri çekildi ve gövdesi keskin bir kıvrımla sıkılaştı... şekil Enrique'ye son derece tanıdık geldi. Sekiz rakamı gibi. Sadece birkaç dakika önce gördüğü bir şeye benziyordu. En yakın ilham perisine doğru yürüdü ve günler önce avuçlarının her birine kazınmış olarak bulduğu işareti inceledi:

Defterini sembole doğru tuttu ve sonra... daha birkaç dakika önce Dövme yılanı gördüğü gibi yana çevirdi.

Nabızı çırpındı. Sembol çevrildiğinde geriye doğru üç değil, Yunan alfabesinin son harfi olan omega'nın küçük harf haliydi. *Alfa ve omega*. Tek yapması gereken çizgileri uzatıp eğmekti ve sonsuzluğun matematiksel temsili olan lemniscate sembolüyle neredeyse aynıydı. Lemniscate'in sekiz rakamlı şeklinin, Yunanca'da tek bir anlama gelen omega'nın küçük harfli halinden türetildiği varsayılıyor:

"İlk ve son, başlangıç ve son," diye fısıldadı Enrique.

Tanrı'nın gerçek gücü, *İlahi Sözler*'in erişmesi gereken güç. Ve bunu daha önce bir yerlerde gördüğünü biliyordu.

"Zofia, kitabı getirebilir misin?" diye sordu.

Zofia elini masanın uzattı ve onu getirdi. Orada, yüzeyinde aynı *W* şekli kabartılmıştı... gömülü bir lemniscate.

"Şunu görüyor musun?" diye sordu.

"İlk transfinite sıra sayısının sembolü," dedi Zofia. Enrique'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Belki, ama aynı zamanda-"

"Küçük harfli bir omega."

"Evet, kesinlikle!" dedi Enrique heyecanla. "Aynı zamanda-"

"İlk ve son, başlangıç ve ," diye okudu Zofia. "Geçen yıl bu sembolü ilk fark ettiğinizde de böyle demiştiniz. 'Başka bir deyişle, Tanrı'nın gücü' demiştin. Öyle mi?"

Enrique ona göz kırptı ve o da omuz silkti.

"Ne var? Seni dinliyordum," dedi.

Enrique sadece ona baktı. Dinlemişti. O küçük cümle garip ve alışılmadık bir sıcaklık taşıyordu. Zofia kitabı açtı ve solgun elini *İlahi Sözler*'in sayfalarının bulunduğu boşluğa bastırdı.

"Kitaptan çok bir kutuya benziyor," dedi.

Enrique sırtın iç kısmını izleyerek boşluğu inceledi. Bir kitap olarak, sayfaların bir zamanlar birbirine bağlandığına dair iplik ya da başka bir işaret taşıması gerekirdi, ama pürüzsüzdü.

"Eğer her zaman içi boşsa ve bir şey *tutuyorsa*... o zaman ya bu sembol hepsini birbirine bağlıyorsa?" diye sordu, yüzeydeki lemniscate'i işaret ederek.

"Kitap içinde kitap gibi mi?" diye sordu Zofia.

"Mantıklı olan tek şey bu," dedi Enrique.

Aradıkları her neyse aynı sembolü taşıyor olmalıydı. Birlikte döndüler ve masaların üzerine yığılmış hazine yığınlarıyla yüzleştiler.

Şimdi tek yapmaları gereken aramaya başlamaktı.

ZOFIA

Gece yarısından iki saat önce..

Zofia, Enrique ile birlikte çalışırken geçen saatleri saymıyordu. Ama kütüphanenin dışındaki seslerin Gece Yarısı Müzayedesini beklentisiyle nasıl yükseldiğini duymak için saymasına gerek yoktu. Bütün o *insanlar*. Bu onu ürpertiordu. Zofia, Babil Tarikatı'nı karşılamak için dışarıda olmaktan nefret etmişti. Herkesin birbirine yakın durmasından hoşlanmıyordu ve boyunun onu insanların kafalarının arkasıyla göz hizasında olmaya zorlamasından da hoşlanmıyordu.

Şu anda hoşuna giden şey durgunluk ve önlerindeki görevlerdi: bir nesneyi almak; lemniscate sembolünü aramak; orada olmadığında devam etmek. En azından bir şeyler yapıyordu. Daha önce, *İlahi Sözler*'in olmadığını öğrendiğinde konuşamamıştı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ama bu keder değildi. Daha önce bir kez, ailesi yaz aylarında göllerden birine geziye gittiğinde de böyle hissetmişti. Çok uzaklara yüzmüştü, suyun altında diğer çocukların seslerini duymadığı için mutluydu. Ancak gölün bir yerinde ayağı bir ağa takılmış ve başını su yüzeyinde birkaç saniyeden fazla tutamamıştı. Şans eseri Hela onun çırpınışını görmüş ve göle koşup onu kurtaran babalarına seslenmişti.

Zofia bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmadı - bacaklarını tekmelemek, elleriyle suya vurmak, göl suyunu tükürmek ve havayı yutmak. O asla

güçsüzlüğün verdiği hayal kırıklığını, hareketlerinin hiçbir fark yaratmadığının ve suyun -geniş ve karanlık- umurunda olmadığının farkındalığını unuttu.

Laila'nın öleceğini anlayınca böyle hissetti.

Yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmamıştı, diye düşündü Zofia bir nesneyi yere bırakırken. Ama belki bu sefer, diye umdu, farklı bir objeye uzanarak. İncelenecek 212 nesne kalmıştı ve Zofia incelenmemiş her nesnede sayıların rahatlığına, şans ne kadar küçük olursa olsun, bir lemniscate sembolü keşfetmenin istatistiksel olasılık alanının dışında olmadığı bilgisine ulaştı.

Onun yanında Enrique yarı sessizlik içinde çalışıyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu ve Zofia normalde sessizliği tercih etse de arka plandaki mırıltıyı hoş bir sabitlik olarak görüyordu. Enrique de kendi kendine konuşuyordu ve Zofia, onun sayılarla teselli bulunduğu gibi, Enrique'nin de sohbetle teselli bulunduğunu fark etti.

Şimdiye kadar yedi masadan ikisiyle uğraşmışlar ama sonuç alamamışlardı. Zofia başka bir masaya geçtiğinde Enrique başını salladı.

"Bunu sonraya sakla."

"Neden?"

Enrique başka bir masayı işaret etti. Zofia içindekileri taradı. Bunların arasında altın cilalı küçük bir defter, bir kavanozun içinde parıldayan tüylerden oluşan bir koleksiyon, bir arp, hayvan yüzleriyle oyulmuş bir dizi yeşim boncuk ve bir çift terazi vardı. Benzer nesnelerle dolu diğer masalardan hiçbir farkı yoktu. Bir lemniscate sembolü saklama ihtimali de yoktu.

"Kokuyu alıyor musun, Anka Kuşu?"

Zofia havayı kokladı. Metal ve duman kokusu aldı. Adamın durduğu yere yaklaştı ve başka bir şeyin kokusunu aldı... ateşe atılmış elma kabukları gibi tatlı bir şeyin.

"Parfüm kokusu," dedi Enrique.

Zofia diğer masaya dönerek, "Kokunun bununla bir ilgisi yok," dedi.

"Ama bağlam... bağlam farkı yaratır," dedi Enrique. "'Parfüm' kelimesi Latince *perfumare*'den gelir... *tütsülemek*. Koku, eskilerin tanrılarla iletişim kurdukları bir araçtı."

Enrique masanın üzerine saçılmış nesneleri işaret etti.

"Her yerin nasıl bir tapınak gibi tasarlandığını anlatan Séverin'di, hatta... kurban sunaklarını bile," dedi ürpererek. "Tahminimce sadece en değerli nesneleri için tütsü kullanırlardı, özellikle de *İlahi Sözler*'in içinde ne varsa, bu da bana başka bir yere bakmadan önce burada ne varsa bakmamız gerektiğini düşündürüyor."

Zofia önce masaya, sonra da ona baktı. "Bu sonuca nasıl vardın?"

Enrique ona sırtıttı. "Bilirsin işte... batıl inançlar, hikâyeler." Durakladı. "İçgüdüler."

Daha önce de ona böyle bir şey söylemişti ve bu onu en az şimdi olduğu kadar rahatsız etmişti.

Zofia yeni bir nesneye uzandı. Daha ilk iki nesneyi -bir kadeh ve bir bereket taşı- incelemişlerdi ki dışarıdan bir gong sesi duyuldu. Enrique başını kaldırıp baktı, gözleri kısılmıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi. "Müzayedeci içeri girip satılık eşyaları götürmeden önce fazla vaktimiz yok ve ben mağaranın ve leviathan'ın içine bir kez daha bakmak istiyorum."

"Neden?"

"Bu sembol..."

Enrique not defterini eline aldı ve işaretin izini bir kez daha sürdürdü.

"Artık ne aradığımızı bildiğimize göre, hiçbir ipucunu kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

Zofia kaşlarını çatı. Leviathan'a gitmek, binayı aramak ve geri dönmek için yeterli zamanları olmayacaktı. İçlerinden birinin yalnız gitmesi gerekiyordu. Birinin daha fazla zaman kazanmaya çalışması gerekiyordu.

O kalabalığın içine girme düşüncesi Zofia'nın midesini bulandırdı.

Ama bu, Laila'yı kaybetme düşüncesinin yanında hiçbir şeydi.

Zofia daha dik durdu ve göğsüne bastıran ağır, açılmamış zarfı hissetti. Zarfın mührünü tanıımıyordu ve el yazısı da Hela'nınkine benzemiyordu. Zarfın yabancılığı içini adını koyamadığı garip bir huzursuzlukla dolduruyor, okumaya cesaretini her toplayışında elini durduruyordu.

Onun yanında Enrique kendi kendine konuşuyordu.

"Hypnos'u geri getirebilirsek gidebiliriz, ama yalnız kalmaktan nefret eder ve Laila'ya soramayız... yatıyor ve bunu görmek onu sadece üzecektir... ve Séverin'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... Ruslan bunu yapabilir, ama Séverin genellikle kim bilir neyi onaylar ve ne kadar zaman kaybederiz-"

"Yalnız gidebilirim."

Enrique'nin bakışları onunkilere kaydı. Zofia bir an için böyle bir şey söylediğinin farkına bile varmadı. Ama bunu söylediği anda sakinleşti. "Hayır, senden bunu yapmanı isteyemem," dedi Enrique. "Yeniliğin ne kadar zor olduğunu biliyorum.

durumlar senin için olabilir. Ben gidiyorum."

Kelimeler Zofia'yı çarptı. Hela'nın daha önceki mektuplarını hatırladı: *Onları endişelendirme, Zosia. Ben gittiğimde sana kimin bakacağı konusunda endişelenmeye başlayabilirler.*

Sürekli bakıma ihtiyacı olan bir çocuk değildi. "Ben yalnız gideceğim. Burası sana daha uygun."

Enrique onun bakışlarını sadece bir an daha tuttu ve sonra başını salladı. "Mağaranın boş olacağından eminim. Tek yapmanız gereken lemniscate sembolünü hızlıca aramak. Eğer yapabilirsen, yolda bize zaman kazandırmaya çalış. Elimden geldiğince hızlı çalışacağım ve bir şey bulur bulmaz size katılacağım."

Zofia başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Ama tam kapı koluna uzanmıştı ki Enrique ona seslendi:

"Phoenix?"

Döndü ve Enrique'nin masalardan birine yaslandığını gördü, bir elinde bir nesne, diğer kolunun altına sıkıştırılmış bir defter. Gülümsediğinde Zofia dudaklarının sol köşesinin sağ köşesinden daha yukarı kıvrıldığını fark etti. Asimetrisine rağmen bu ayrıntı hoşuna gitmişti. Hypnos da bu ayrıntıyı seviyor olmalı, diye düşündü, Leviathan'ı aramadan hemen önce onu nasıl öptüğünü hatırlayarak. Midesine rahatsız edici bir sancı saplandı.

"Ne?" diye sordu.

"Dışarıdaki insanların çoğundan çok daha cesursun," dedi Enrique. "Hiçbiri gözleri kapalı bir bomba yapıp metal bir canavarın içine giremez ve yine de ona 'David' adını vermek isteyemez. Kendine güven Phoenix."

Zofia başını salladı ve bazı kelimelerin sağlam olmasını ve yerden kaldırılıp kendisine yakın tutulmasını dilemek gibi mantıksız bir istek duydu.

İhtiyacı olduğunda onlara ulaşabilirdi.
"Yapacağım."

MHEN ZOFIA DIŞARI ADIM ATTI, Uyku Sarayı değişmişti.

Sakinleştiğinde, devasa avlu dönüşmüştü. Zofia tavanı kaplayan gümüş kürelerin sayısını unutmuştu. Çevrede devriye gezen en az on bir Sfenks saymıştı. Yarı saydam zemin başka bir sahneye dönüşmüştü. Polonya folklorundaki bakire kızlar olan on üç sahte *rusalka* illüzyonu kendilerini zeminden dışarı sürükledi ve balo salonunda süzülen düzinelerce gülen erkek ve kadına kollarını dolamış gibi göründü.

Kütüphaneye giden koridorun yanında beyaz bir çadır belirdi. Zofia'nın laboratuvarının bulunduğu salona ulaşmak için bu çadırın içinden geçmekten başka çaresi yoktu. Soluk minderlere uzanmış, ellerinde kadehler dönen misafirlerin üzerinden geçti. Serçe parmaklarını kaplayan kovalanmış gümüş mekanizmaların her biri keskin bir pençeye sonlanıyordu. Tıpkı Eva'nın yüzüğüne benziyorlardı ve Zofia bunların Kan Dövme aletleri olduğunu anladı. Bir köşede iki kadın gülüyor ve sonra -aynı anda- pençeyi diğerinin bileğine saplıyordu. Kan boncuk boncuk yüzeye çıktı ve kadınlar ellerini çaprazlayarak kendi kanlarının diğerinin kadehine damlamasına izin verdi. Zofia hızla çıkışa doğru ilerlerken başka bir grup yolunu kesti. İki adam ve Laila'dan daha büyük olmayan bir kız. Kız onlara arkasını dönmüştü ve iki adam da aynı şekilde sırtıyordu. Adamlardan biri içkisini geri fırlattı. Bir anda yüzü titredi ve diğer adamla aynı görünüme kadar büküldü.

"Bizi ayır aşkım," dedi yanındaki, kızı etrafında döndürerek. "Ya da belki dokunmanın yardımına ihtiyacın vardır?"

Adamlardan biri Zofia'ya baktı ve kadehini uzattı. "Sen de katılabilirsin, sevimli küçük fae."

Zofia başını salladı ve laboratuvarına gitmek için olabildiğince hızlı bir şekilde çadırdan dışarı çıktı. İçeri girdiğinde nefesini tutması biraz zaman aldı. Kan Dövme kafasını karıştırmıştı. Bunun bir zevk ve acı bilimi olduğunu biliyordu ve aşıkların bu sanattan zevk aldığını da biliyordu. *Bunu* istemesi mi gerekiyordu? Bedenler makine gibi işliyordu ve o çadırdaki hiçbir şeyin ilgisini çekmemesini kendi işleyişine yormuştu. En azından o insanlarla değil.

Zofia küçük acı hissini bir kenara itti ve aceleyle ısı lambaları, daha fazla fosforlu kolye, bir Mnemo böceği, birkaç parça ip ve yeni bir kibrit kutusu topladı. Salona geri adım attığında yalnız olmadığını fark etti.

Hypnos yere yığılmış, sırtını duvara dayamış, kolunun altına bir şişe şarap sıkıştırmış ve elinde boş bir bardak tutuyordu. Onu görünce başını kaldırdı ve yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. Asimetrisi Enrique'nin kendi tuhaf gülümsemesine benziyordu.

Bu desen Zofia'yı sarstı ve içinde bir sıcaklık uçuşumu açtı. Onları L'Eden'in koridorunda tesadüfen gördüğü günü hatırladı. Üzerinde Laila'nın ona aldığı ipek bir elbise vardı. günden sonra ipeğe dokunmaya dayanamamıştı. Hypnos ve Enrique'nin buz mağarasındaki öpüşmesini de hatırladı: kısa ve karmaşık olmayan. Hypnos sık sık çoğu insanın onu öpmek istemesinin kendi suçu olmadığını söylerdi, tıpkı çoğu insanı öpmek için hiçbir zorlama hissetmemesinin kendi suçu olmadığı gibi. Ancak, bu tür düşünceleri aklından geçirmesine neden olan tek kişi ona değil, Hypnos'a bakıyordu. İstatistiksel olarak bu mantıklıydı. Hypnos, Zofia'dan çok daha fazla insanı çekiyordu. Böyle bir farkındalık acı vermemeliydi ama yine de göğüs kemiklerinin arkasında keskin bir burkulma hissetti ve bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Ben korkunç bir insan mıyım?" diye sordu Hypnos. Yüksek sesle hıçkırdı. "Kimseyi *kullanmak* istememiştim. İyi olduğunu sanıyordum?" Başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir zaman iyi olmadı."

Sözlerinde Zofia'nın sarhoşluk olarak algıladığı belli belirsiz bir bulanıklık vardı. Hypnos onun sorularına cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine bardağından bir yudum daha aldı.

"Ben buz mağarasına geri dönüyorum-" diye başladı Zofia.

Hypnos ürperdi. "Ürkütücü, soğuk, nemli ve yiyeceksiz ve içeceksiz.

Neden-"

" zorundayım," dedi Zofia. "Birini korumak zorundayım." "Sır saklıyoruz, öyle mi?" diye sordu Hypnos.

Zofia başıyla onayladı. Hypnos bardağını tutarak bir kahkaha attı. Gözleri parlak görünüyordu ve ağzının kenarları aşağı doğru çekilmişti. Üzgündü.

"Grup içindeki sırları sanırım hiçbir zaman öğrenemeyeceğim," dedi. "Böyle bir gizliliğe layık oldukları için her kimlerse onlara imreniyorum. Ve böyle bir güvene sahip olduğunuz için sizi de kıskanıyorum. Bu kadar "-kaşlarını çatarak bardağını daire içine aldı-"*aranıyor* olduğunuz için."

Aranıyor.

Zofia'nın aklına aynı kaliteyi kıskanabilecekleri geldi. Hypnos'un yardım etmeye çalıştığı her anı hatırlıyordu: onlara uyumsuz atıştırmalıklar getirdiğinde, Petersburg'daki depoda kadeh kaldırmayı teklif ettiğinde, onun yanında gezindiğinde ve Zofia'nın aklına gelen tek şey onun işine gölge düşürdüğü olmuştu. Tristan da hayattayken aynı şeyi yapmıştı. Orada olmaya çalışmıştı ve Tristan ona, varlığının işinin verimliliğini artırmaya da istenmeyen bir şey olmadığını yeterince .

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Hypnos hıçkırarak. "Çarşamba günleri kedi kurban edilmesine rağmen, vesaire."

"Biz arkadaşız," dedi Zofia.

Ciddiydi. Zofia, Laila'nın burada olmasını diledi. O ne söyleyeceğini bilirdi. Zofia elinden gelenin en iyisini yaptı ve kibrit kutusunu çıkardı.

"Bir şeyi ateşe vermek ister misin?" diye sordu.

Hypnos homurdandı. "Şu anki sarhoşluğum göz önüne alındığında oldukça tehlikeli bir öneri."

"Her zaman sarhoşsun."

Bunu düşündü. "Doğru. Bana bir kibrit ver."

Zofia bir tane vurdu ve ona uzattı. Gözlerini kısarak, kıvılcım sönene ve yanık uçtan duman çıkana kadar alevin tahtada ilerleyişini izledi.

"Bu oldukça sakinleştirici," dedi omuz silkerek. "Ama etrafta yanıcı şeyler aramaktansa yardım etmeyi tercih ederim."

Enrique'nin sözleri Zofia'ya geri döndü: *Eğer yapabilirsen, yolda bize zaman kazandırmaya çalış.*

"Nasıl yardım edebileceğinizi biliyorum," dedi Zofia. Hypnos ellerini çırpı. "Anlat!"

"Diğerlerini sarhoş edin," dedi Zofia. "Gece Yarısı Müzayedesini erteleyin. En büyük yardım bu olacaktır."

"Yardım edin!" Hypnos hıçkırdı ve sıırtı. "Sarhoşluktan dikkatin mi dağıldı? Müstehcen şarkılar mı? *Doğaçlama valsler*? Valslere bayılırım." "Sever miydin?"

Hypnos'un ağzında geniş bir gülümseme belirdi. "Arkadaşlarıma yardım etmek için her şeyi yapacağımı kanıtlayabilir miyim? *Oui, ma chère*, yaparım." Elini salladı. "Ayrıca, maskaralık için yaşadığımı biliyorsun."

ZOFIA ana avludan kaçınmak için hizmetli girişlerini kullandı. O beyaz çadırı bir daha görmek istemiyordu. Buz mağarasına giden koridoru iki üniformalı muhafız koruyordu. Ceketlerinin ön tarafında tanıdık olmayan bir Babil Tarikatı amblemi vardı.

Zofia, Séverin'le birlikte satın almalar üzerinde çalıştığı son iki yıl boyunca ezberlediği çeşitli senaryoları düşündü. Dişlerini sıktı ve kalbine dokundu, duygusallığından değil, göğsüne bastırdığı Hela'dan gelen mektubu hatırlattığı için. Bazen yardıma ihtiyacı oluyordu ama bu onu çaresiz yapmıyordu.

Zofia muhafızlara doğru yürüdü.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu içlerinden biri.

"Ben hazinenin çıkarılmasını denetleyen Dövme mühendislerinden biriyim," dedi Zofia, en iyi taklit ettiği mağrur ses tonuyla. "Müzayedeci benden buz mağarasında kalan hazineleri temizlememi istedi."

Diğeri başını salladı. "Zaten şu anda bunu yapan biri var."

Zofia bunu tahmin etmemişti. Enrique boş olacağını düşünmüştü. İçeride kim vardı?

Zofia, "Bana onlara danışmam söylendi," dedi.

Muhafız iç çekip kenara çekilmeden önce bir süre ona baktı. Zofia onların yanından geçerek uzun, dar ve karanlık koridorda ilerledi. Mağaranın içinde Zofia'yı sessizlik karşıladı. Fenerlerin çoğu sökülümüş, mağara karanlığa gömülmüştü. Leviathan buza zincirlenmiş halde yatıyordu, dövülmüş metal kayışlar boynunu çaprazlama kesiyor ve çenelerini açık tutuyordu.

"Merhaba David," dedi Zofia.

Leviathan çırpındı ve etrafından küçük buz yarıkları fişkırdı. Zincirlenmiş makinenin görüntüsü Zofia' öfkelenirdi ama kafasını karıştıran mağaranın sessizliği idi. Muhafız burada başka birinin daha olduğunu söylemişti ama yine de boştu. Belki de bir hata yapmışlardı.

Zofia fenerlerinden birini leviathan'ın girişine yerleştirdi. Metal dudağına dokunduğunda, etrafındaki göl suyunu köpürterek çırpındığını hissetti. İçeri adımını atıp yol göstermesi için fosforlu kolyelerinden birini uzatırken içini bir acıma duygusu kapladı. Leviathan'ın soğuk olacağını düşünmüştü ama ağzının içindeki hava nemli ve rutubetliydi.

Merdivenin kenarından baktığında kırmızı, dalgalanan bir parıltı gördü. Işık onu tedirgin etmiş, neredeyse geriye doğru sendelemesine neden olacaktı ki zihninde yeni bir görüntü belirdi: arkadaşlarının ve ailesinin yüzleri. Séverin'i düşündü, sanki kendi ağırlığından çok daha fazlasını taşıyormuş gibi nasıl yürüdüğünü. Laila'nın canlılığını düşündü. Enrique'nin asimetrik sırtışını ve Hypnos'un parlak gözlerini. Hepsi hafıftı. Babasından öğrendiği kadarıyla ışığın elektromanyetik spektruma ait olduğunu biliyordu. Dünyanın algıladığı ışık görünür spektruma aitti, bu da insanların göremediği bir ışık olduğu anlamına geliyordu. Ama Zofia onların da aynı şeyi hissedip hissetmediklerini merak ediyordu, tıpkı kendisinin kapalı göz kapaklarına vuran güneş ışığını hissettiği gibi. Çünkü dostluk ona böyle hissettiriyordu, duyularının yakalayamayacağı kadar büyük bir aydınlık. Yine de varlığından şüphe etmedi. Merdivenleri adım adım inerken bu ışığı kendine yakın tuttu.

Beş... On dört...

Yirmi yedi...

Merdivenin sonunda odanın ısı ısı ısı olduğunu gördü. Tavandan aşağıya doğru elli yedi çıplak raf uzanıyordu. Sudan zarar görmüş bir halı ana mekâna yayılmıştı. Zofia sağ köşede, içinde bir direksiyon ve iki koltuk bulunan kapsül benzeri bir şey fark etti. Yerleşik bir kaçış mekanizması. Tavanda, az önce terk ettiği buz mağarasını gösteren bir Mnemo böcek projeksiyonu fark etti. Hypnos ve Séverin'in kayıtlı notlarında böyle bir aygıtı hatırlayamıyordu.

Tüm bu gözlemler, merdivenlerden aşağıya doğru yürüdükçe hissettiği sıcaklığın kaynağı karşısında sönük kalıyordu. Yükseltilmiş, taştan bir sunağın üzerinde yüzlerce mumlu kırmızı mum ısı ısı ısı yanıyordu. Kırmızı ışık, sunağın üzerine eğilmiş dokuz ilham perisinin yontulmuş taş yüzlerine yayılıyordu. Mumları yanık bırakmak mantıklı değildi. Geçmişte de benzer bir durumla karşılaşmıştı. Bu, anne babası öldüğünde komşularının aile karaağacının yanına mum bırakmalarından tanıdığı bir duygusallık jesti olabilirdi. Belki de bu ölen kızlar içindi. Ama sonra duvardaki yazıyı fark etti...

Zofia kolyesini kaldırdı ve sunak boyunca sembolün izlerini aradı. Ama lemniscate burada değildi. Yaklaştıkça duvardaki yazılar daha okunaklı hale geliyordu:

BEN HAZIRIM YAPIM İÇİN

Zofia yüksek sesle, "Yapmak mı?" diye tekrarladı.

Bu kelime ona duvardaki yazıyı en son gördükleri zamanı hatırlattı.

TANRI'NIN ENSTRÜMANINDA ÇALMAK İÇİN DEĞİRMEN, YARATILIŞI ÇAĞIRIR

Bu ne anlama geliyordu?

Çevresel görüşündeki bir parıltı dikkatini çekti. Sunağın dibine küçük bir nesne düşmüştü. Eğilip onu yerden aldı-

Altın bir bal arısıydı.

Zofia, doktorun kollarını açıp Düşmüş Ev üyelerinin Paris yeraltı mezarlıklarını doldurmasına izin verdiği yeraltı mezarlıklarından beri böyle bir bal arısı kolyesi görmemişti. Panik damarlarında hızla dolaştı. Diğerlerini uyarması gerekiyordu. Zofia geriye doğru adım attı ama ayağı basamakta kaydı ve ... *birine* çarptı. Bir an için tek hissettiği nefes alıp verişlerinin yükselip alçalmasıydı.

İçgüdüler devreye girdi.

Zofia çömeldi. Altındaki zemin nemli ve kaygandı. Bir tarafa sıçrarken ayağı kaydı ve yere çakıldı. Kumaş kaplı bir el ağzını ve burnunu kapattığında, Zofia umutsuzca yangın çıkarıcı cihazını almak için kolyesini pençeledi. Tatlılıkla karışık eter benzeri bir koku burun deliklerini doldurdu ve gözleri kapanmaya başladı.

"Bana bunu yaptırmandan nefret ediyorum," dedi tanıdık bir ses. "Ama anlayacağını biliyorum canım."

ENRIQUE

Sessizlik söz konusu olduğunda, Enrique her zaman onu doldurmayı düşünürdü.

Bir şeyin güçlü olabilmesi için, tıpkı arka plandaki gök gürültüsünün şimşegi uğursuzlaştırması gibi, sese de ihtiyacı olduğunu düşünürdü. Ya da sözcüklerin bir sayfadan sıyrılıp *söylenmesinin* onlara yeni bir ağırlık kazandırması gibi.

Münazara takımı için ilk kez konuşmacı olarak seçildiğinde gururu okşanmıştı. İlgilendiği konu -Evrensel *Hikayeler*- ilk başta hiçbir sınıf arkadaşının ilgisini çekmemiş olsa bile insanlar onun sözlerinin ağırlığına güvenmişti: *Filipin Folklorunun Bir Savunması*- ilk başta *escuela secundaria*'daki sınıf arkadaşlarından hiçbirinin ilgisini çekmemişti. Bütün gece konuşmasına hazırlandı, sinirleri adeta köpürüyordu. Sabah ayinine bile katılmış ve dilinin tutulmaması için dua etmişti. Ancak kürsüye çıkmadan birkaç dakika önce bir sınıf arkadaşı ona dersini uzattı.

"Bu da ne?" Enrique kafası karışmış bir halde sormuştu. Yazıların hiçbirini tanıdık gelmiyordu.

Sınıf arkadaşı güldü. "Merak etme *Kuya*, biz senin için her şeyi yaptık."

"Ama..." dedi Enrique, kendi konuşmasını topallayarak.

Sınıf arkadaşı elinin tersiyle itti. "Oh, bunun için endişelenme." Sınıf arkadaşı hafifçe yanağını okşadı. "Bütün ikna işini yüzün yapacak. Şimdi oraya çık!"

Enrique tiyatronun iğrenç sıcaklığını, parmaklarının kâğıtta nemli izler bıraktığını ve seyircilerin sırtışlarını ya da acıma dolu bakışlarını hatırlıyordu. Yüzü için mi yoksa felsefesi için mi dinlenmek istiyordu? Yoksa sadece *duyulmak* mı istiyordu? Korkaklık onun için seçim yaptı. Konuştu, sayfadan okudu. Daha sonra ona birincilik ödülünü verdiklerinde, Enrique utanç içinde eve gitti, ödülü verandanın altına itti ve ailesine bu konuda tek kelime bile fısıldamadı. Yıllar sonra, ne söylediğini hatırlayamadı.

Ama gerçekten önemli değildi.

Enrique şimdi önündeki hazineyi incelerken o anı düşündü. Belki de ilk kez önemli bir şey yapıyordu. Laila'nın hayatını kurtaracak anahtar *burada* olabilirdi, *olmalıydı*. Ve bunların hiçbirisi konuşmayı gerektirmiyordu. Sadece başını eğerek, yüzünü ışıktan uzak tutarak sessizlik.

Enrique önce kapıya, sonra tekrar masaya baktı. Zofia yirmi dakika önce buz mağarasına gittiğinden beri bunu ikinci kez yapıyordu. Kendi kendine bunun nedeninin yalnız kalmaktan hoşlanmaması ve onsuz işlerin daha yavaş gitmesi olduğunu söyledi. Yine de, dünyayı onun gözlerinden görmeyi sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Bu, sahneyi ayakta tutan ince, mekanik mekanizmaları, nasıl göreceğini bilmediği bir dünyayı ortaya çıkarmak için geri çekilmiş bir perde gibiydi.

Enrique başka bir esere uzandı. Masanın üzerinde sadece üç hazine kalmıştı. Bir kavanoz tüy, donuk metal telleri olan küçük ve paslı bir arp ve soğuk, Dövme alevlerle kaplı bir avuç uzun, oval maske. Enrique tam arpa uzanacaktı ki kapının sertçe vurulduğunu duydu. Kaşlarını çattı. Zofia olmak için çok erkendi. Yardıma ihtiyacı olsa da Hypnos'u görmeye hazır değildi. Onu düşünmek

-Daha doğrusu, istediği şey ile sahip oldukları şey arasındaki kopukluk, taze bir çürüğe dokunmak gibiydi.

"Alo?" diye seslendi.

"Benim!" dedi tanıdık bir ses. "Ruslan!"

Enrique ellerini önlüğüne sildikten sonra kapıyı açmaya gitti. Ruslan kapının girişinde durmuş, bir elinde bir tabak yemek tutarken diğer eli her zamanki gibi göğsünde sıkı bir askıda duruyordu.

Ruslan ona eleştirel bir gözle bakarak, "Saçların çok dağınık görünüyor," dedi. "Belki de sıkıntılı düşünceler? Ya da tarak eksikliği?"

"İkisi de."

Ruslan tabağı kaldırdı. "Görünüşe göre Gece Yarısı Müzayedesi ertelendi ve ben de biraz yemek ve arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm."

Enrique yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. Doğrusu, Laila'nın acı çekmesini engelleyebilecek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordu. Ve eğer biriyle çalışacaksa, bu kişi Zofia'ydı.

"Çok ," dedi.

"... ama özellikle istenmiyor mu?" diye sordu Ruslan, gülümsemesi aşağı çekilerek. "Sorun değil, anlıyorum. Saçınızın halini gördüğümde, ki beni bağışlayın, son derece kasvetli olduğunu fark ettim-"

"Hayır, lütfen," dedi Enrique, kendini hatırlayarak. "İçeri gelin. Burada olmak için her türlü hakka sahipsiniz. Ne de olsa keşif gezisini düzenleyen patrik sizsiniz."

Yine de Ruslan kıpırdamadı ve Enrique aniden kesinlikle yanlış bir şey söylediğini hissetti.

Ruslan sessizce, "Ayrıcalığımdan ziyade kişiliğimin gücüne güvenmeyi tercih ederim," dedi.

Enrique yumuşadı. Eserlerle dolu masaya baktı ve içini çekti. Belki Ruslan yardımcı olabilirdi. Séverin eskiden onlara kimin yardım edebileceği konusunda çok katıydı ama bugünlerde Séverin onlara musallat olmak için bile ilgi toplayamayan bir hayalete dönüşmüştü.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Enrique.

Ruslan küçük bir sevinç sıçraması yaptı ve ardından Enrique'yi içeri kadar takip etti. "Neyi inceliyorsunuz?" diye sordu Ruslan masaya bakarak.

Enrique, ilham perilerinin avuçlarında bulduğu sembolü ve *İlahi Sözler*'le karıştırdıkları kutunun dışını işaret etti:

Enrique, "Aradığımız şey bu, ama diğer nesnelerden birinin üzerinde," diye açıkladı. "Sanırım bu *İlahi Tanrı*'nın gerçek sembolü olabilir.

Şarkı sözleri. Séverin ve Hypnos'un bulduğu kitabın içi boştu, yani belki de bir kitap değildir? Ya da kitap içinde bir kitap? Emin değilim."

Ruslan bunu dikkatle özümsemiş gibiydi. "Bunun bir kitap olmayabileceğini mi düşünüyorsun? Neden?"

"Kelimenin kendisi eksik bir çeviriydi," dedi Enrique. "Bildiğimiz kadarıyla elimizde sadece harfler var: *THE DIVINE LYR* ne olduğunu açıklamak için... ki bu tam bir resim olmayabilir. Gözüme çarpan bazı ikonografik yanlışlar var ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Örneğin, bu odadaki tüm ilham perileri kırık nesneler taşıyor, ki bu Tezcat portalını İstanbul'a kadar takip ettiğimizde gördüklerimizle aynı. Kayıp *İlham Perileri'nin İlahi Sözler'i* koruduğunu ve kan bağlarının kitabı okumalarına izin verdiğini biliyoruz. Belki de İstanbul'daki resimlerle"-Enrique haç çıkardı-"mağaradaki ölü kızları birbirine bağlayan şey budur. Elleri çıkarılmıştı, belki de güçlerini, bilmiyorum, kitabı tutmaktan alıkoymak için bir selam olarak? Sayfalarını çevirmek mi? Benim için hala belirsiz, ama bu gücün kısıtlandığını gösteriyor."

Enrique aniden durdu. Konuşurken bir parça mahcubiyet hissetti. Normalde çoğu insan ona durmasını söylemeden önce bu kadar uzun konuşmazdı. Laila hiç yapmazdı elbette, ama sıkıldığını her zaman anlayabilirdi çünkü bakışları odaklanmamıştı ... ve sonra Zofia. Aslında Zofia her zaman öne doğru eğilirdi. Zofia her zaman dinlerdi.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Bazen düşüncelerime kendimi kaptırıyorum."

Ruslan'a *baktı* ve onun kendinden geçmiş olduğunu gördü. Bu manzara son derece alçakgönüllüydü.

Ve son derece garip.

Enrique, "Yardım etmek isterseniz, sembolü aramak için masanın en sağındaki nesneleri almakla başlayabilir misiniz?" diye sordu. "Bazıları biraz kirli ve önceden temizlenmeleri gerekiyor."

"Ah, tabii ki!" dedi Ruslan, bir kez daha masaya zıplayarak. Tüy dolu kavanoza uzandı.

"İtiraf etmeliyim ki, konuşmanızı duyduğumda her zaman biraz şaşıyorum... O kadar güzel konuşuyorsunuz ki, şey-"

Göz kamaştırıcı mı? Hayranlık uyandırıcı mı? diye merak etti Enrique. Göğsünü bir kez daha kabarttı.

Biraz.

"Kafa karıştırıcı," dedi Ruslan.

Neyse, boş verin. "Kafa karıştırıcı mı?" diye tekrarladı Enrique.

"Biraz, evet. Paris'te Ilustrado'larla yaptığınız görüşmeyi duydum-"

Enrique bu söz karşısında dondu kaldı. Oditoryumda durduğunu, boş masayı ve soğumakta olan yemeği yeniden hatırladı. Koridorun dışındaki her sesin umut dolu bir sinir şokuna yol açışını.

Ruslan omuz silkerek, "-kendimi ders verecek kadar iyi hissetmediğimle ilgili bir şeyler; yine de her birine birer çek göndermeniz çok nazik bir davranıştı," dedi. "Belki de sadece gerginsin ya da umduğun kadar etkili konuşmadın ve bu yüzden toplantıyı iptal ettin diye düşündüm."

Enrique kendini olduğu yere çakılmış hissetti. "O toplantıyı asla iptal etmedim."

Bunca zaman kimsenin umurunda olmadığını düşünmüştü. Ama durum öyle değildi. Başka biri onun için iptal etmişti. Ilustrado'lara ödeme yapacak kadar parası olan, onun adına konuşabilen ve tam olarak ne istediğini bilecek kadar onu iyi tanıyan biri.

Séverin.

Enrique, Séverin'in kendisini *troyka* ateşiyle Enrique arasına nasıl attığını hatırlamamayı diliyordu. Séverin'in kendisini L'Eden'in yeni tarihçisi olarak tanıttığı ve kendisine karşı çıkan herkesi derhal görevden aldığı günü hatırlamamayı diliyordu.

Enrique'nin eli istemeden de olsa kalbine gitti. Hypnos'un üzerinde bıraktığı yara her ne ise, şu anda hissettiği kırılmanın yanında hiçbir şeydi. Kesinliğin parçalandığı kalbin gizli kırılması. Tristan öldürüldüğünde Séverin'in bir parçasının öldüğünü her zaman biliyordu ve Enrique ikisinin de yasını tutmuştu. Ama en azından Séverin buradaydı ve kendisinin bir gölgesi olsa da, her zaman bir kez daha kendini bulma şansı vardı. Şimdi Enrique bir hayalet için umut beslediğini biliyordu.

Tanıdığı Séverin gitmişti.

"Enrique?" diye sordu Ruslan. "Özür dilerim... Gitmeli miyim? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Enrique düşüncelerini bir kenara itti.

"Hayır, hiç de değil," dedi, dikkatini nesnelere geri vererek. "Sadece Paris konuşmasını düşünmeyeli epey zaman oldu. Önemli değil." Diğer adamın gözleriyle buluştu. "Lütfen kal."

Tüm bunlar sona erdiğinde Séverin'in ihanetini düşünmesine izin verecekti. Çok uzun zamandır Séverin'in öfkesini ve soğukluğunu affetmişti... ama

Bu. Bunu asla affedemezdi. Enrique çenesini tuttu ve yeni bir nesneye uzandı. Ruslan kaşlarını kaldırarak, "Bu bir arp mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Enrique, şekli inceleyerek. Arkasından epik şiirin ilham perisi Calliope'ye baktı. Elllerinde kırık bir altın enstrüman vardı.

"Bu bir lir," dedi.

Lir diğer hazinelere benzemiyordu. Bir kere, tanımadığı bir metalden yapılmıştı ve kenarlarında oymalar vardı. Normalde kedi bağırsağı olan ve şimdiye kadar parçalanmış olması gereken teller metalik görünüyordu. Tellerden birini koparmaya çalıştı ama tel sert ve inatçıydı, beton kadar sertti. Metal parlayana kadar lirin yüzeyini temiz bir havluyla yavaşça ovalarken düşüncelerinin arkasında bir uğultu toplandı. Orada... sol tarafa kazınmış bir sembol belirdi:

Enrique liri kaldırıp, aldatıcı bir şekilde kitap şeklindeki kutuya yavaşça götürürken zorlukla nefes aldı. Lir, içi boş alana mükemmel bir şekilde oturdu. Ve böylece, görüntüler düzgün bir şekilde aklına düştü. Tüm kadınların ellerinin kesilmesinin nedeni. Sayfaları çevirmek için değil... bir enstrüman *çalmak* içindi.

"Hiçbir zaman *İlahi Sözler* olmadı," diye nefes aldı Enrique. "O her zaman *ilahi lirdi*... yanlış bir çeviriydi. Kelimeler kesilmişti ve herkes onun bir kitap olduğunu düşündü, ama yanılmışız. Bu yüzden bulduğumuz her şey ondan Tanrı'nın bir *enstrümanı* olarak bahsetmeye devam ediyor."

Daha konuşur konuşmaz İstanbul kapısında yazılı olan kelimeleri hatırladı...

**TANRI'NIN ENSTRÜMANINDA
ÇALMAK İÇİN DEĞİRMEN,
YARATILIŞI ÇAĞIRIR**

Unmaking ...

Enrique bir kez daha ilham perilerinin heykellerine baktı. Ellerindeki kırık nesnelere. İstanbul'daki resimleri düşündü... her resimde ilahi ilham tanrıçalarının ellerinde parçalanan bir Dövme nesnesinin gösterilişini. Bunca zamandır, aradıkları şeyin Dövme sanatının sırrını barındırdığını biliyorlardı... ama ya bu sır nasıl yaratabileceği değil de nasıl *yok edebileceği*yse. Ve bu, kendisini kurtaracağını düşündüğü şeyin peşinden durmadan koşan Laila'nın doğrudan ölüme koştuğu anlamına geliyordu.

"Olamaz," dedi Enrique, sanki nesneye dokunmak bile yıkımı çağıracaktı gibi ellerini geri çekerek.

Diğerlerini bulması gerekiyordu. Kapıya doğru baktı. Zofia neredeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Ve sonra bir gölgenin üzerinden geçtiğini hissetti. Dönüp bakmadan, *konuşmadan*... dünya karardı.

LAILA

Midni4ht Müzayedesinden bir saat önce...

On bir gün içinde Laila ölecekti.

Belki yarın korkuyu hissedecekti ama şu anda korku, buz katmanlarının altından görünen bir şey gibi, odak noktasının dışında ve uzakta hissediliyordu. Belki de kalbinin derinliklerinde bunun böyle biteceğini hep biliyordu. Ya da belki de pişmanlıktan başka bir şey hissetme yeteneğini kaybetmişti. Daha uzun yaşayamayacağından değil ama *yeterince yaşamadığından*. Canını acıtsa bile L'Eden'de kalmalıydı, çünkü o zaman en azından sevdikleriyle daha fazla zaman geçirebilirdi. Kekler pişirmeli ve onları arkadaşlarıyla paylaşmalıydı. Séverin'i görmek anlamına gelse bile kalmalıydı... belki de özellikle.

Yapmalıydı, yapmalıydı, yapmalıydı.

Bu mantra damarlarında hızla dolaştı, kalbi onunla birlikte şarkı söyleyene kadar nabzında çiçek açtı. Laila ellerini yumruk yaptı. On bir günlük yaşam. Sahip olduğu tek şey buydu. Dilediği gibi harcayabileceği bu değerli paralar ve bunu tek başına yapmak istemiyordu. Sevddiği insanlarla birlikte olmak istiyordu. Müzik dinlemek, teninde ışığı hissetmek istiyordu. Buzun üzerine çıkmak ve nefesini izlemek istiyordu.

Laila ölümü ayakta karşılayacaktı.

Daha önce akşam için giyinmiş ama akşam yemeğini tamamen atlamıştı. Dövmeye beyaz elmas kolyesinin bir kez bile bir çağrıyla sıkılmadığını ancak şimdi fark etti. Séverin kendini kaybetmişti. Belki de *İlahi Sözler*'i bulmanın Tristan için en gerçek intikam olacağını düşünmüştü ve şimdi suçluluk duygusu sadece kanında yoğunlaştı ve onu dünyadan uzaklaştırdı. Ya da belki... belki de onun yokluğu hakkında hiçbir şey düşünmedi. Ölümün ona doğru koştuğunu asla bilemeyecekti.

Ona her söylemeyi düşündüğünde, öfke dilini tutuyordu. Onun acımasıyla yaşayamazdı ve onun ilgisizliği karşısında ölebilirdi. Geriye kalan tek şey onun sessizliğiydi. Laila en gerçek ölümün bu olup olmadığını merak etti - yavaş yavaş görünmez hale gelmek ve böylece ilham verdiği tek şeyin kayıtsızlık olması.

Laila makyaj masasının üzerindeki davetiyeye baktı. Kış Toplantısının teması alacakaranlık ve şafaktı... yeni bir yılın geçişini müjdelemek için.

Bu gece için, gece yarısına batırılmış bir elbise seçti. Dövmeye ipek her hatlarına yapışuyordu. Zenginliğe dair tek işaret elbisenin uçlarıydı; dalları suda asılı duran mürekkep şeritleri gibi görünüyordu. Öne doğru eğildiğinde, omurgasından aşağı doğru inen uzun yara izinin tepesi görünüyordu. Eskiden kendisini aceleyle bir araya getirilmiş bir oyuncak bebek gibi hissettirirdi; şimdi ise sadece gerçeğini saklamadığını hissediyordu. Laila soğuk elmasları boğazına taktı.

Şimdi ne olacak?

"Şimdi," dedi Laila, başkalarından çok kendi kendine. "Şimdi dans ediyorum." Merdivenin tepesinde, şenliğin gürültülü sesleri ona ulaştı, Aciliyet ve çaresizlikle gümbürdüyordu. Merdiven trabzanlarını, parıldayan güneşler gibi görünecek şekilde dövülmüş mumlar kaplıyordu. Parlak aylar tavanı kaplamıştı ve gümüş konfetiler havada yavaşça dönüyordu, öyle ki bir takımyıldızın ağır çekimde patlamasını izlemek gibiydi. Babil Tarikatı üyeleri tanrılar ve tanrıçalar, iblisler ve serafılar gibi giyinmişlerdi... hepsi de alacakaranlık ya da şafağı temsil ediyordu.

Laila kalabalığı tarayarak diğerlerini aradı. Gece Yarısı Müzayedesi'nin podyumundan Hypnos kalabalığa müstehcen bir şarkının sözlerini söyletirken, müzayedeyi yöneten kişi giderek daha sıkıntılı görünüyor ve eliyle saati işaret ediyordu. Hypnos onu gördüğünde göz kırptı. Ondan gelen alışılmadık bir jest değildi ama kızın duraksamasına neden oldu. Sanki kasıtlı olarak kalabalığın dikkatini dağıtıyormuş gibi hissetti. Ama ne amaçla?

"Matmazel L'Énigme," dedi yanındaki tanıdık bir ses.

Laila döndüğünde, en parlak yeşilden bir balo elbisesi giymiş olan Eva'yı gördü. Kızıl saçları, kulaklarının arkasında ince kanatlar gibi açılmış altın bir başlıkla, basamaklı bir şekilde düzenlenmişti. Eva kollarını kavuşturdu ve Laila onun serçe parmağını bir pençe gibi saran gümüş yüzüğünün parıltısını yakaladı. Eva onun bakışını yakaladı ve gülümsedi. Küçük, sivri dişleriyle bir kedinin gülümsemesiydi bu. Eva ağzını açtı ama Laila ondan önce konuştu.

"Çok güzel görünüyorsun, Eva."

Eva iltifat karşısında neredeyse irkilerek durakladı. Aniden eli boynundaki balerin kolyesine gitti, sonra da onu düşürdü.

"Hâlâ arkadaş olabiliriz," dedi Laila.

Ölümün gölgesi onu incelikten yoksun bıraktı ve Eva'nın kendine gelmeden önce neredeyse suçluluk duygusuyla gözlerinin genişlemesini izledi.

"Sizde benim istediğim çok şey var Matmazel," dedi soğuk bir sesle ve sonra başını eğdi. "Bazen sizin yerinizde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Laila gülümsedi. "Sanırım kısa ömürlü bir mucize." Eva kaşlarını çattı.

"Kim olman gerekiyor?" diye sordu. "Bir gece tanrıçası mı?"

Laila kendini bir tanrıça gibi giyinmiş olarak düşünmemiştir ama şimdi annesinin ona anlattığı hikâyeleri düşündü, geceleri gölgelerinde iz süren yıldız dokunuşlu kraliçelerin masallarını.

"Neden olmasın," dedi. "Peki ya sen?"

Eva elbisesinin yeşilini işaret etti ve Laila ancak o zaman böcek kanatlarının narin desenini fark etti.

"Tithonus," dedi Eva. "Şafak tanrıçası Eos'un talihsiz aşığı."

Laila'nın yüzündeki şaşkınlığı görünce, "Tithonus şafak tanrıçasına o kadar aşıktı ki, Zeus'a onun ölümsüzlüğü için yalvardı, böylece sonsuza dek onunla kalabilirdi... ama sonsuz gençlik istemeyi unuttu. Yaşlandı, çirkinleşti ve hiçbir tanrının veremeyeceği bir ölüm için yalvardı, ta ki Eos ona acıyıp onu bir cırcır böceğine dönüştürene kadar."

Bu hikâye Laila'nın diken diken etti. "Bir uyarı gibi giyinmişsin o zaman?"

"Neden olmasın," dedi Eva bir omzunu kaldırarak. "Tanrılardan talep ettiklerimiz konusunda dikkatli olmamız için bir uyarı."

Hypnos kürsüden bir gong çaldı ve müzisyenleri işaret etti. "Hazinelermizi bölüşmeden önce bir dans!"

Kalabalık alkışladı. Müzisyenler canlı bir melodi tuttururken müzayedeci ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Laila tekrar Eva'ya döndüğünde, diğer kızın kendisinden bir el mesafesi kadar uzaklaştığını fark etti.

"Bu kolye çok güzel," dedi Eva başını eğerek. "Ama dönmüş ve kopçası ön tarafta kalmış. İzin verin ayarlayayım."

Eva onun cevabını beklemeden boğazına uzandı, buz gibi parmakları Laila'nın kolyesinin altına kayd. Laila soğuktan nefesini tuttu ama keskin bir şey derisini sıyrınca nefesi ağzında bir irkilmeye dönüştü.

"İşte, şimdi her şey daha iyi," dedi Eva. "Partinin tadını çıkarın."

Eva döndü, kanatların ve halelerin oluşturduğu kalabalığın içinde kayboldu. Laila ancak o zaman boynunda hafif bir kan damlaması hissetti.

Eva'nın yüzüğü küçük bir kesik bırakmıştı. Laila ona dokundu, şaşkınlık yerini küçümsemeye bıraktı. Eva'nın küçük kin eylemlerine ayıracak zamanı yoktu.

Etrafında Babil Tarikatı üyeleri dans etmeye başlamıştı. Düzinelerce katılımcı buzdan dövülmüş maskeler takmıştı; özenle yapılmış, ısıtılı tüyler ya da kancalı gagaları olan zalim şeyler. Bazıları ağızlarına altın boya sürmüştü, sanki kendi zengin kanlarını pervasızca akıtan tanrılar gibiydiler.

Laila tökezleyerek geri , ancak güneş ışınlarından bir taç giyen bir adam onu kollarıyla yakaladı. Dansa teslim olmadan önce bir an tereddüt etti. Nabızı sarhoş edici bir ritme dönüştü. *Daha fazlası* için kalp atışlarına yalvardı. Laila neredeyse bir saat boyunca dans etti, partnerden partnere geçti, sadece kristal bardaklardaki tatlı buzlu şarabı yudumlamak için durakladı. Ayakları altından kayana kadar dans etti ve biri onu son saniyede geri çekmeden önce kollarını açarak öne doğru savruldu.

"İyi misin canım?" diye sordu tanıdık bir ses.

Laila dönüp Ruslan'ı gördü, düşmesini engelleyen yaralanmamış eli hâlâ uzanmıştı.

Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. "Evet, senin sayende."

"Ben de sizi görmeyi umuyordum," dedi utangaç bir ifadeyle. "Odanın etrafında bir tur daha atmanız için sizi ikna edebilir miyim?"

Laila gülümseyerek, "Dans etmek için fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok," dedi.

Ruslan gülümsedi. Dans ederlerken, yaralı kolunu göğsüne yakın tuttu, ancak yüzden daha az zarif değildi. Babil Yüzüğü

ve Laila ilk kez derisinde mavimsi bir renk fark etti. Eli çok sert görünüyordu.

"Acıyor mu?"

Gözleri yumuşadı. "Biliyor musunuz... bana bunu soran tek kişi sizsiniz. Keşke sizin gibi daha çok insan olsa, Matmazel."

Onu küçük bir dairenin içinde döndürdü, ancak beyaz tavşan maskesi takan ve elinde oniks bardaklarla dolu kan kırmızısı bir tabak tutan bir sunucu tarafından yarıda kesildi.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu sunucu, acı kokulu bir uzatarak. "Kış Konsili şerefine özel olarak yapılmış kanla dövülmüş içecekler." Sunucu sırttı ve Laila onun dişlerinin kızıl renk aldığını fark etti. "İnsanın kendi kanından bir damla tüketmesi en derin arzularına boyun eğmesini sağlar... bir başkasının kanından bir damla içersen bir saatliğine onun yüzünü bile takınabilirsin."

Laila geri çekildi. "Hayır, teşekkür ederim."

Ruslan da reddetti ama içkilerin ardından neredeyse özlemle baktı. "Benim zevkime göre fazla ürkütücü, yine de değişiklik olsun diye farklı görünmek güzel olurdu..."

Başının üstünü okşayarak iç çekti.

"Kendi yüzümü çok seviyorum," dedi Laila alaycı bir ifadeyle.

"Eminim Mösyö Montagnet-Alarie de aynı fikirde olacaktır," dedi Ruslan göz kırparak. "Matmazel Boguska ve Mösyö Mercado-Lopez'in bu akşam nerede olduklarını sorabilir miyim?"

"Meşgul sanırım," dedi Laila, kanla dövülmüş içki tabağına bakarak. "Gece Yarısı Müzayedesi'nden önce metal leviathan'dan çıkarılan son hazineleri inceliyor."

"*Gece yarısı* esnek bir saat gibi görünüyor," dedi Ruslan. "Ama diğerlerinin sizi takip etmesi, hatta belki de kıyafetlerini değiştirmesi için zaman veriyor."

Laila kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Ruslan, "Otuz dakika kadar önce sizi çok güzel yeşil bir elbise giymiş olarak gördüm," dedi. "Siz ve Mösyö Montagnet-Alarie üzerinizi değiştirmek için süitimize doğru gidiyordunuz sanırım, ve, ah, şey..."

Ruslan kıpkırmızı kesilmiş, cümlesini bitirmek için çırpınıyordu ama Laila dinlemeyi bırakmıştı.

Yeşil bir elbise. Eva'nın kedi dişlerini andıran gülümsemesi zihninde canlandı. Boynundaki soğuk parmakların hissini hatırladı ve

Parmaklarında kendi kanının sıcak kayganlığı. *Bazen senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.*

"Gitmem gerek," dedi Laila aniden, topuğunun üzerinde dönerek.

Ruslan arkasından seslendi ama Laila onu duymazdan geldi. Kalabalığın içinden geçerek merdivenlerden yukarı koştu. Cildi gergin ve yanıyor gibiydi ve merdivenleri hızla çıkarken, merdivenlerin altından eriyip gidebileceklerini düşündü.

Merdivenlerin tepesinde ve sütlerine giden koridorun sonunda, kapılarının aralık bırakıldığını gördü. Laila kapıyı iterek açtı. Baharatlı şarap kokusu burnuna çarptı ve ilk gördüğü şey iki siyah kadeh oldu. İki çift ayakkabı. İkisi de kendisine ait değildi. Bakışlarını yerden kaldırıp yataktan gelen yumuşak bir inilti duyduğunda Laila'nın midesine asit hücum etti. Buzdan tentenin perdeleri kaydı ve gördüğü manzara onu olduğu yerde dondurdu. Séverin'in başı bir kızın boynunun kıvrımına eğilmiş, elleri kızın beline gömülmüştü... Kız, kapının yere sürtünme başını kaldırdı.

Laila'nın yüzünü takıyordu.

Göz göze geldiklerinde Laila'nın gülümsemelerinden birini takındı ama bu ona hiç yakışmamıştı. Çok sinsiydi.

"Merakımı bir şekilde gidermem gerekiyordu," dedi.

Kız Eva'nın elbisesini giyyordu... ama Laila'nın sesiyle konuşuyordu. Laila, kızın serçe parmağındaki keskin taşlı gümüş yüzüğü gördü. Derisini delip kanını akıtan yüzüğün aynısıydı bu. Laila ona doğru ilerledi. Eva'nın korkusu yüzünde titreşirken yatakta geriye doğru debelendi. Séverin başını kaldırıp yataktaki sahte Laila ile gerçek Laila'nın arasına baktı. Şok gözlerini açtı. Ağzına dokundu, inançsızlık yavaşça yerini boş bir dehşet ifadesine bıraktı.

Eva yüzüğünü tutarak yere atladı ve Laila'nın etrafında dönmeye başladı. "*Git* buradan," dedi Laila.

"Gururun okşanmalı," dedi Eva hemen.

"Ve topuğumu kaburgalarında hissetmelisin," dedi Laila.

Eva tökezleyerek geri çekildi. Ayakkabılarını almaya çalıştı ama Laila yakındaki bir şifonyerin üstünden bir şamdan kaptı. Eva'nın gözleri büyüdü.

" "

"Yüzümü takıyor olman beni tanıdığın anlamına gelmez," diye hırladı.

Eva ayakkabılarına ve kolyesine baktı, sonra tekrar Laila'ya döndü.

"Git," dedi Laila son bir kez.

Eva onun etrafında sekerek duvara yaslandı ve hızla odadan çıktı. Laila kapıyı arkasından çarparak kapattı. Öfke içinde titreşti. Öfke ve -zalimce bir çarpıtma gibi gelse de- *istek*. O yatakta, adamın kolları arasına sıkışmış olanın kendisi olması gerekiyordu.

"Onun ben olduğumu nasıl düşünebildin?" diye sordu.

Ya da daha kötüsü... başından beri onun asla o olmadığını biliyor muydu? Séverin ona baktı ve sanki çırılçıplak kalmış gibi yüzünde beliren ifade şüphesini yok etti. Gömleği açılmış, pantolonundan sıyrılmıştı ve en üstteki düğmeler boğazının bronz rengini ortaya çıkarmıştı. Yenilgisinde bile görkemli bir şekilde meydan okuyan birinin görüntüsü vardı, cennetten yeni fırlatılmış bir seraf gibi.

"Görmek istediğimi gördüm," dedi boğuk bir sesle. "Sadece çaresiz bir adam çölde bir seraba güvenir ve ben çaresizim, Laila. Buraya gelme sebebim olan her şey... hiçbir şeydi. Ve hiçbir şey olmadığı için, hiçbir bahanem kalmadı."

"Bahaneler mi?" diye tekrarladı Laila. "Ne için bahane?"

Yaklaştı, adamın boynundaki kan lekesini ve ağzındaki kızarıklığı fark etti. Belli belirsiz, yerdeki iki kadehi ve sunucunun sözlerini hatırladı: *Kişinin kendi kanını tüketmesi, en derin arzularına boyun eğmesini sağlar.*

"Senden uzak durmak için bahaneler," dedi, kelimeler dökülürken. "Senin arzuladığım bir zehir olduğunu söylemek için bahaneler. Beni dehşete düşürdüğünü ve ölümüm olacağından nasıl emin olduğumu söylemek için bahaneler, Laila, ama yine de aklıma getiremiyorum."

Bu sözler onu ürpertti ve Laila damarlarında bir güç titreşimi . Bu, bir zamanlar Kore Evi'nin dans tiyatrosunda onu izlerken hissettiği enerjinin aynısıydı... duruşu sıkılmış bir imparatorunki, bakışları açlıktan ölmek üzere olan birininki gibiydi. Şimdi gözlerini yastıklara yaslanmış, yüzünde çaresiz ve çığ bir ifade olan Séverin'e dikmişti. Ona baktıkça içine tehlikeli bir erimiş sıcaklık yayılıyordu.

Laila yüzüğünü -ve azalan tüm günlerini- avucuna doğru çevirdi, kendinden sakladı. Ne yaptığını pek bilmiyordu, sadece kendini durduramıyordu. Yatağa tırmandı, gözleri açıldığı anda nabızı tizleşti.

"Serap olmadığımı nereden biliyorsun... bu sefer gerçek olduğumu nereden biliyorsun Séverin?" diye sordu Laila. "Öyle olmadığımı kendin söyledin."

Konuşurken, kalçaları onun kalçalarının üzerinde olacak şekilde ona sarıldı. Séverin'in ağzı yukarı kıvrıldı, karanlık ve acı bakla rengindeydi.

"Belki," dedi, sesi alçaktı. Elini onun kalçasında gezdirdi. "Tüm tanrıçalar sadece fikirlerin iskelesine örtülmüş inançlardır. Gerçek olmayan bir şeye dokunamam." Séverin başını kaldırıp ona baktı. Gözbebekleri sönmüştü. "Ama yine de ona tapabilirim."

Laila'nın elleri onun omuzlarına gitti... boynuna.

"miyim, Laila?" diye sordu. Gözleri yanıyordu. "İzin verecek misin?"

Laila parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve gözlerini ondan kaçırmaması için geriye doğru çekti. Hafifçe irkildi, sonunda "Evet" demesine izin verdiğinde ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüştü.

Konuştuktan sadece bir saniye sonra elleri beline gitti ve onu kucağından hızla çekerek yatağa düşürdü. Bir an için dışarıdaki sürekli alacakaranlık gözünün önünden geçti... ama Séverin onun üzerinde hareket edip gecesi olduğunda kayboldu.

★ ★ ★

LAILA göğsünde alışılmadık bir ağrıyla uyandı. Parmaklarını boğazına götürerek nabzını kontrol etti: *bir, iki... bir, iki... bir, iki...* Kalp atışları normaldi. Peki o zaman bu ağrı neydi? Yanında, Séverin kıpırdandı. Beline doladığı kolu kıvrıldı ve onu kendine doğru çekti. Kalp atışlarına karşı. Uykusunda, yarasına bir öpücük kondurdu ve sonunda

Laila bu ağrının şeklini ve çırpınışını tanıdı.

Umut.

Yeni yapılmış kanatların titreşimi gibiydi, ince ve krizalit kayganlığında, yeni gücüyle tehlikeli. Umut *acıtıyordu*. Bunun acısını unutmuştu. Laila, Séverin'in elinin üzerindeki eline baktı. Yavaşça parmaklarını Séverin'in parmaklarına doladı ve Séverin ellerini sıkıca tuttukça acısı daha da şiddetlendi.

Daha önce de birbirlerini çıplak görmüşlerdi ama bu şekilde değil. Séverin ruhunun bir köşesini açığa çıkarmıştı ve Laila bu güce cevap vermek istiyordu. Onu uyandırmak, ona kalan bir avuç gününü anlatmak istiyordu. Arayışlarından vazgeçmek değil, onu yenilemek istiyordu. *Birlikte*.

Sersemlemiş bir halde yataktan çıktı. Saçları bu haldeyken ona bir şey söylemeyi reddetti; annesi isyan ederdi. Yerdeki bornozuna uzandığında parmakları soğuk bir şeye değdi... metalin hemen altında acı ve öfkeyle kaynayan bir şeye. Laila irkildi, sonra yere baktı; bu Eva'nın balerin kolyesi ve kolyesiydi.

Ona baktı, sonra yatakta uyuyan Séverin'e baktı.

Séverin ona bu kadar yakinken Eva'nın bu bölümünü gözetlemek yanlış geliyordu. Laila yavaşça bornozunu çekti, sonra koridora çıktı ve merdiven sahanlığına giden geçitten aşağı indi. Eva'nın kolyesi duygularla titreşiyordu ve ona dokunduğu anda *avlanma* hissi onu ele geçirdi, nabızı panikle tavşan hızına döndü. Kolyenin en son hareketi dün gece olmuş, Séverin kanlı Dövme içkisini içtikten sonra Eva onu boynundan çıkarıp avucunun içine saklamıştı. Ama içinde daha derin bir anı vardı. Laila gözlerini kapadı ve nesnenin gerçeklerini araştırdı-

Küçük, kızıl saçlı Eva, aynı saçlara sahip güzel bir balerinin resminin önünde dönüyordu. Tablolar ve heykellerle dolu bir odadaydı.

"Annem gibi dans etmek istiyorum!" dedi.

"Sonun asla annen gibi olmayacak. Anlıyor musun Eva?"

Laila hafızasında bile sesi tanıdı... Mikhail Vasiliev. Petersburglu sanat simsarı. Vasiliev'in sevgilisi olan ve gayrimeşru çocuklarının doğumundan sonra kendini öldüren güzel balerinin portresi gözünün önünden geçti. Bunca zaman çocuğun öldüğünü sanmışlardı. Yanılmışlardı.

Laila, Vasiliev'in salondaki son sözlerini hatırladı:

O seni bulacaktır.

O asla aile reisi değildi. Bu Eva'ydı, Vasiliev'in kendi kızı. Laila kolyeye daha sert bastırdı ve anılar akmaya başladı-

Eva'nın bacağına uzun, sıcak bir bıçak saplandı. Durmaları için yalvarırken attığı tiz çığlıklar.

"Annen gibi olmana izin veremem. Bunu seni korumak için yapıyorum çocuğum, anlıyor musun? Bunu yapıyorum çünkü seni seviyorum."

Laila'nın gözleri yaşardı... ama bu, anılar değiştiğinde aniden hissettiği panikle kıyaslanamazdı. Daha önceki anılar çok derinlerdeydi... ama bu... bu son bir yıl içindeydi.

"Özgürlük istediğınızı biliyorum, Eva Yefremovna. Dediğimi yap, ben de sana vereyim. Artık sokağa çıkma yasağı yok, saklanmak yok, karanlık yok. Düşmüş Ev sana güveniyor."

Kolye ucu küçük, metalik bir çınlamayla Laila'nın elinden düştü. Aklından pek çok düşünce geçiyordu ama dikkatini çeken ses oldu. Kış Meclisi eğlencelerinin saatlerce sürdüğü söylenirdi. Bu kadar sessiz olmamalıydı.

"Yatakta kalmalıydın," dedi Eva merdivenin dibinden.

Diğer kız yeşil balo kıyafetini çıkarıp bir asker kıyafeti giymişti. İnce, siyah bir pantolon ve dar bir ceket.

"Doktorun hediyesinden nasıl keyif aldınız?" dedi Eva, ona doğru ilerleyerek. "Merhametinden ikinize de son bir gece zevk vermek istedi. Ya Séverin'e gitmeyecek kadar inatçı olacağınızı ve ona sizinle son bir gece geçirme onurunu benim vermem gerekeceğini düşündü. Alternatif olarak, sizi ona kendi başınıza gideceğiniz noktaya kadar kışkırtabilirdim."

Eva onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Görünüşe göre başarılı oldum. Aferin bana."

Eva bir hançer çıkardı. Laila omzunun üzerinden baktı. Kapıdan çok uzaktaydı. Ellerini kaldırdı, düşünceleri birbirine karışıyordu. *Doktor mu?* O burada mıydı?

"Dinle Eva. Düşmüş Ev'in sana özgürlük sözü vermiş olabileceğini anlıyorum ama biz sana yardım edebiliriz-"

Eva'nın gözleri büyüdü. "Sen nasıl..."

Laila sözlerini yarıda kesti, bakışları düşen kolyesine kaydı. Bunun üzerine Eva, Laila'nın omzunun ötesine baktı.

"Haklıydın," dedi.

Ama Laila ile konuşmuyordu.

Arkasında biri alkışlamaya başladı. Laila dönmeye fırsat bulamadan, o kişi onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Eva öne atılarak onu boğazından yakaladı. Yüzük pençesi Laila'nın boynuna saplandı.

"Sakin ol."

Laila'nın uzuvları uyuştı. Konuşamıyordu bile. Hissettiği tek şey mide bulantısıydı.

"Yıkılmış Ev'in senden ne istediğini merak ediyor olmalısın," dedi Eva.

"Sevgili Séverin'in arzuladığı şeyle aynı şey, benim tatlı ilham perim, benim ilahi enstrümanım," dedi tanıdık bir ses.

Laila kollarının öne doğru çekildiğini ve ellerinin yüzüne götürüldüğünü hissetti. "Senin *dokunuşundan* başka bir şey yok."

SÉVERİN

Séverin soğuk bir yatağa ve kafatasında fırtına kopmuş gibi bir paniğe uyandı. Laila gitmişti. Elbette gitmişti. Elinden gelse, kilidini böylesine açtığı için o kan dövücü içkiye lanet ederdi. Onu dehşete düşürmüş olmalıydı. Yanındaki boş alana dokundu. Dün geceye dair her ayrıntı içini yaktı. Söylediği her şey dahil. Utanç yanaklarını yaktı... ama o zaman neden Laila'nın ona gülümsediğini, tenine değen kahkahasını hatırlıyordu? Laila pek çok şeydi ama zalim değildi. Acımak onu yatağına sürüklemeydi. Peki o zaman neden bu kadar çabuk terk etmişti?

Séverin çarşafları geriye attı ve yanındaki masada el yordamıyla Tristan'ın defterlerinden birinin altına sakladığı bıçağı aradı. Elindeki ahşap kabzanın ağırlığı onu sakinleştirdi. Bıçağı kınından çıkardı, bıçağı ve Goliath'ın felç edici zehrinin yoğun olarak aktığı metaldeki ince, yarı saydam damara baktı. Belki de Tristan'ı koruyamamaktan daha önemlisi, onu tam olarak tanıyamamış olmasıydı. Tristan nasıl aynı anda hem acı verip hem de sevebilirdi? Tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu bilerek nasıl yaşayacaktı? *İlahi Sözler* hiç orada olmamıştı. Tristan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Hepsini yüzüstü bırakmış, onları korumasız bırakmıştı... ve kendisini de korumasız bırakmıştı. Laila'ya yaptığı şey... kendini kabuğundan çekilmiş bir yaratık gibi hissediyordu, tamamen açıkta kalmış et ve çiğ sinirler.

Sessizlik her yeri kapladı ve ... bekleyin. Sessizlik mi?

Dehşet düşüncelerini ele geçirdi. Séverin kıyafetlerini giydi, Zofia'nın gizli silahlarından birkaçını ve Tristan'ın bıçağını cebine attı ve sonra kapıyı açtı. Hastalıklı ve tatlı bir koku hemen burnuna çarptı. Kan ve baharatlı şarap gibi. Merdiven sahanlığını geçti. Basamaklardan birinde tanıdık bir kolye gördü... Eva'nın balerin kolyesi.

Onu düşünmek boğazının arkasına acı bir tat getirdi. Onu kandırmıştı ve o zihin Dövme taslağı onu pervasızlaştırmış, kollarında kimi istediğini göstermek için farklılıkları bulanıklaştırmıştı. Sahip olduğu kişiyi değil.

Çok aşağılardan, yoldaki kuru yapraklar gibi garip bir kazıma sesi geldi. Tüyleri diken diken oldu. Sessizlik tamamen yanılttı. Bu, kendinden geçmiş bir kalabalığın sarhoş, dolgun sessizliği değil, daha uğursuz bir şeydi. Daha eksik.

Séverin merdivenin yan tarafında durdu. Hemen gözüne yuvarlak bir şekil ilişti. Bir adım daha yaklaştı ve midesi bulandı.

Bir kişi merdivenlere yayılmıştı.

Normal bir Düzen fonksiyonu olsaydı, sadece içkiden sızdıklarını varsayardı... ama bu kişinin gözleri hareket etmeye devam etti, çılgınca ileri geri dolaştı, ağzı panik ovalinde dondu kaldı. Felç olmuş.

Séverin eğildi ve adamın çenesini hafifçe çevirdi. Derisinde hafif bir yara izi vardı. Bu bir kan dövme eylemi olmalıydı. Ellili yaşlarının sonlarında beyaz bir adam olan felçli kişi Séverin'in gözlerinin içine bakarak sessizce yardım istedi ama Séverin'in kan dövme konusunda hiçbir becerisi yoktu. Ve açıkçası bu adam onu ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren Laila'nın nereye gittiği, Zofia ve Enrique'nin güvende olup olmadığı... ve Hypnos'tu.

Séverin merdivenden inip avluya girdiğinde, donmuş duvarlara düzgün sıralar halinde dizilmiş düzinelerce Tarikat üyesinin yere yığıldığını gördü. Etraflarına dağılmış olan, Tarikat'ın canlı hayvan benzeri hazine sandıkları, tıpkı kendi anaerkilleri ve patrikleri gibi donmuş, kaya gibi cansız görünüyordu. Hypnos onların arasında değildi.

Séverin Tarikat'ın felçli üyelerine baktıkça, ayrıntılar daha çok dikkatini çekiyordu. Birincisi, çok düzenliydi. Her bir kişi, hiçbirinin yüzü yere dönük olmayacak şekilde düzenlenmişti. Merhametli görünebilirdi, nefes almalarını sağlayan bir poz... ama Séverin uzun zamandır hazine dolu odaları okumaya çalışıyordu. Bu ise

Kişisel. Bunu onlara her kim yaptıysa, birbirlerini görebilecekleri şekilde ayarlamıştı, böylece kendi dehşetleri sonsuz bir şekilde geri yansıyacaktı.

Birisi, herkesin onları kimin yerine koyduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Bu kişinin tam olarak kim olduğunu, diğerlerine ne yaptıklarını... ve neden onu bağışlamayı seçtiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Sütünin yeri bir sır değildi. Belli ki bunu görmesi gerekiyordu. Sadece nedenini bilmiyordu.

Avlu artık dehşet verici bir güzelliğe sahipti. Gümüş konfetiler hâlâ havada uçuşuyordu. Şampanya avizeleri amaçsızca sürükleniyor, gövdelerinin üzerinde kırağılar geziniyordu. Buz mağarasına giden koridorun sonunda Séverin, yerden tavana kadar uzanan, kırmızı renkte parlayan ince, çapraz desenlerden oluşan bir ısı ağı gördü. Dövme nesneleri engelliyordu ama insanları değil. Diğerleri kaçırıldıysa, ağın içinden kolayca sürüklenebilirlerdi.

Sağ tarafında bir kapının gıcırdama sesini duydu. Séverin geniş avludaki pozisyonunu hızlıca gözden geçirdi. Ses kütüphaneden geliyordu, Enrique'yi en son gördüğü yerden.

Podyumdan alçak bir hırıltı yükseldi. Séverin başını Gece Yarısı Müzayedesi'nin gerçekleşmesi gereken sahneye çevirdi ama konfetilere ve el değmemiş şampanyalara bakılırsa saldırıdan önce oraya kadar hiç gelememişlerdi.

Sıra sıra dizilmiş felçli Tarikat üyelerinin arasından kristal yılanlar sürünerek çıktı. Saydam bir jaguar kuyruklu piyanonun arkasından sinsice yaklaştı. Kristal kanatları yüksek sesle çınlayan birkaç yırtıcı kuş aytaşı avizeden koptu. Etrafında çömelmiş hayvan silüetleri kıpırdanmaya başladı. *Buzdan* hayvanlar, hayvanat bahçesinden çıkarılanlarla aynı olanlar, iç mekanizmaları değiştirilerek uysal, duyarlı masalara dönüştürülmüşlerdi.

Buz jaguarının kuyruğu değişti, çeneleri uzadı. Artık uysal değillerdi.

Kütüphane kapısından bir başka çarpma sesi geldi. Sanki biri dışarı çıkmaya çalışıyordu. Séverin buz hayvanları tarafından öldürülme ya da kütüphanede saklanan her kimse onun tarafından öldürülme ihtimallerini tarttı... ve sonra koridorda ilerlemeye başladı.

Arkasında, buzdan hayvanların ağır pençeleri cam zeminde çıtırdıyordu. Séverin kayarak kütüphane girişinin önünde durdu.

Sandalyeler kapılara barikat kurmuş, donmuş zambak vazoları taşıyan bir masa da onu engellemişti. Séverin onları kenara itti, sonra kapıları yerinde tutan zinciri kaldırdı. Kolu sıkıştırdığında, kapı sıkıca sıkışmıştı... ama diğer taraftan.

"Kim var orada?" diye bir ses geldi içeriden.

Enrique. Séverin rahatlayarak yere düşebilirdi.

"Benim, Séverin," dedi. "gerek, orada-"

"*Séverin*," diye tükürdü Enrique. "Diğerleri nerede? Onlara ne yaptınız?"

"Neden onlarla bir şey ki?"

"Belli ki etrafınızdaki her şeyi yok etmeye niyetlisiniz, peki onlar nerede?"

Séverin'in arkasından alçak bir hırıltı ve buzun buz üzerindeki keskin *sürtünme* sesi geldi. Omzunun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldı ve bir buz ayısının yeri kokladığını gördü. Séverin hareketsiz kaldı. Hayvanlar ısıya ve harekete çekilirdi... *o* yapmadıkça hareket etmeyecekti.

"Enrique-" dedi Séverin.

"Ilustrados'a gönderdiğin mektupları öğreneceğimi düşünmedin mi?" diye sordu Enrique. "Toplantıyı nasıl iptal ettiğinizi ve hayallerimi nasıl yıktığınızı?"

Séverin dondu kaldı, ama sadece bir anlığına. Evet, Ilustrados'un her üyesine bir mektup göndermişti. Evet, katılmamaları için her mektuba bir çek eklemişti. Sabotaj gibi görünmesi umurunda değildi. Enrique'nin bu yüzden ondan nefret etmesini bile umursamadı. Tek yaptığı onu korumaya çalışmaktı.

Enrique kapıyı kırarak açtı ve dışarı çıktı. "Yani neden güvenmem gerektiğini açıklayamazsan-"

Sallanarak açılan kapı ayının dikkatini çekti. Kükreyerek yere vurdu ve onlara doğru hücum etti. Séverin donmuş zambak vazosunu kaptığı gibi ayının kafasında parçaladı. Yüzünün dörtte biri parçalanarak yere saçıldı. Enrique çılgık attı ve hayvan tekrar saldırdığında Séverin onu duvardan uzaklaştırdı.

Séverin, "Ben dikkati dağıtıyorum, sen içeri koşarsın, sonra da kapıyı kapatırız," dedi. "Anladın mı?"

Enrique cevap vermeye fırsat bulamadan Séverin yerden beyaz zambakları kaptı ve onları yana doğru salladı. Yaratık iki tarafa baktı

Enrique ve çiçekler. Séverin'in eli bukete bir sıcaklık yanılsaması kattı. Ayı sıçradı, çiçeklere doğru atıldı-

Séverin onları yaratığın suratına fırlattı, sonra Enrique'yi yakalayıp ikisini de kütüphaneye itti. Yaratık yalanı çok geç fark etti. Kütüphaneye doğru hücum etti ama Séverin kapıya ilk ulaşan oldu ve kapıyı öyle sert çarptı ki, narin buz parçaları mermerin üzerine düştü. Ayı hırladı ve homurdandı, kütüphanenin kapısını tırmaladı.

"Az önce ne oldu öyle?" diye soluk soluğa kaldı Enrique. "Böyle davranmamaları gerekiyordu."

Séverin, "Birisi onları orijinal ayarlarına döndürmüş olmalı," dedi.

Enrique'nin arkasından baktı. Hazine dolu masalar tıpkı bıraktıkları gibi görünüyordu.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedi

Enrique hışımla. "Bugünlerde sık rastlanan bir duygu değil."

"Ilustrados'un her üyesine toplantıma gelmemeleri için *notlar* mı gönderdiniz? İnkâr mı ediyorsun?"

"Hayır," dedi Séverin. "Diğerlerini bulmamız gerek. Beni daha sonra azarlayabilirsin."

"Seni sonra *öldürebilirim*, azarlamayı unut-"

"Şşşt," dedi Séverin. Kulağını kapıya dayadı ve anahtar deliğinden içeri baktı.

"Güzel. Buz yaratığı gitti," dedi Séverin. "Bana neler olduğunu anlat. Diğerleri nerede?"

Enrique ona baktı, hâlâ zor nefes alıyordu, yüzü öfke ve endişe arasında bir şeyle buruşmuştu. Sonunda Enrique bir iç çekti ve Séverin onun şimdilik... acısını bir kenara bırakacağını hissetti.

"Bayılmışım," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Hatırladığım son şey Ruslan'ın liri ana kraliçeye teslim edeceğini söylediği idi. İçkimizde bizi bayıltacak bir şey olmalı ama Ruslan kadehini almadı. *Ölmüş* olabilir. Ve Zofia..." Enrique sertçe yutkundu. "Zofia buz mağarasının bir bölümünü incelemek için ayrılmıştı ama bir daha geri dönmedi. Laila'nın dün gece nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Séverin ağzını açtı, kapattı ve sözlerini yeniden gözden geçirdi. "Birkaç saat öncesine kadar kendisinden haber alınamıyordu."

"Neredeydi o?"

"Yatakta," dedi Séverin sertçe.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Enrique.

"Çünkü ben oradaydım," dedi Séverin ve hemen ekledi, "Peki ya Hypnos?"

"Hypnos'u dün akşamdan beri görmedim ve - bir dakika, az önce ne dedin?"

"Onu diğerleriyle birlikte görmedim," dedi Séverin.

"Laila ile 'yatakta' mıydınız?" diye sordu Enrique. "Yani... onun yanında ya da -Bekle, diğerleriyle birlikte derken neyi kastediyorsun? Hangi diğerleriyle?"

"Tarikat'ın felçli üyeleri avlunun dört bir yanına dizilmiş durumda.

Bir kan dövme sanatçısı olmalı," dedi Séverin. Sonra kaşlarını çattı ve Enrique'nin söylediklerini gözden geçirdi. "Ruslan neden ana kraliçeye bir lir teslim etme ihtiyacı duysun ki?"

Enrique ona ihtiyatla baktı.

O zaman Séverin'i vurdu: Enrique ona güvenmiyordu. Enrique, bir zamanlar kendi isteğiyle onun yanında bir yanardağa girmiş ve diğer taraftan canı lokum ve çikolata çekerek çıkmıştı. Yaptığı şeyin bedeli buydu ve bu bedeli tüm çıplaklığıyla yüzüne vurmak ve karşılığında sunacak hiçbir şeyi olmamak: ne tanrılık, ne koruma, ne de tazminat...

Bu da kendi türünde bir ölümdü.

"Daha sonra," dedi Enrique sertçe.

Séverin başını sallamak için kendini zorladı ve sonra kütüphanenin kapısına döndü. "Buz yaratıkları ısıya ve harekete çekiliyor. Bir ısı ağı var mağara girişini kapatıyor ve geçemiyorlar. Oraya onlardan önce varmamız gerekiyor."

"Peki tam olarak nasıl kaçınacağız?"

Diğerleri güvende olduğu sürece ona ne olduğu umurunda değildi ama yardım edemeyecek kadar yaralıysa onlara faydası dokunmazdı. Séverin kütüphanede etrafına bakındı, sonra hazinelerle dolu masalardan birine doğru yürüdü. Heykel büstleri, dokunduğunda parıldayan ve şarkı söyleyen dokuma duvar halıları vardı... ama onun aradığı bunlar değildi. Bakışları avuç içi büyüklüğünde bir el aynasına odaklandı.

Enrique onun arkasına geçti.

"Bu Amaterasu'nun aynasının dördüncü yüzyıldan kalma bir kopyası. Japonya'dan gelen bir kalıntı, bu yüzden çok-"

Séverin onu kıldı ve Enrique'den boğuk bir ses çıkardı.

"... *dikkatli ol*," diye bitirdi Enrique zayıf bir sesle.

Séverin parçaları karıştırarak önce kendisi için, sonra da Enrique için birkaç tane topladı.

"Beni takip edin."

Séverin kütüphanenin kapısını yavaşça açtı ve koridordan avluya doğru yürüdüler. Enrique onun yanında "kayıtsızlığın zorbalığı" hakkında bir şeyler mırıldandı. Sabah ışığı odanın içinde değişiyor, Uyku Sarayı'nın içini gümüşe boyuyordu. Buz yaratıkları gerçek hayvanlar değildi; göremiyorlardı. Yine de Dövme işlevleri bir Mnemo böceğinkiyle aynıydı. Sıradan bir çift göz gibi hareketleri izleyip kaydedebiliyor... ve aynı şekilde karşılık verebiliyordu.

Séverin elindeki ayna parçalarını tarttı.

"Nisyros Adası'nı hatırlıyor musun?"

Enrique inledi. Séverin, özellikle Enrique'in adaya karşı özel bir kin beslediğini biliyordu.

"Mekanik köpekbalıklarını hatırlıyor musun?"

"Saldırmayacağını söylediklerin mi?" diye karşılık verdi Enrique.

Geçmişte Enrique bundan hep şaka yollu bahsederdi ama artık şakası kalmamıştı. Şimdi Enrique'nin gözleri donuklaşmıştı, sanki geçmişte bulduğu neşe bugünün ağırlığı altında kırılmıştı. Séverin onun omuzlarını sarsmak, yaptığı her şeyin ona karşı değil, onun *için* olduğunu söylemek istedi. Ama kullanılmadığı için dili doğruyu söylemeyi beceremez hale gelmişti ve doğrulara açılan pencere bir buz hayvanının uzaktan gelen hırıltısıyla kapandı.

Séverin, "Bu köpekbalıkları ışık desenlerini takip ediyordu," diye açıkladı.

Enrique başını sallayarak, "Bu da buz hayvanlarına çok zayıf bir ısı izi taşıyacaktır," diye sözlerini tamamladı.

"Kesinlikle," dedi Séverin. "Şimdi üçe kadar sayacağım ve ayna parçalarını arkamızdaki duvara . O noktada kaçmak zorundasınız."

Séverin arkasını dönmeden bile Enrique'nin bu düşünceden rahatsız olduğunu hissedebiliyordu.

"Bir..."

Séverin ilerledi. Hayvan silüetleri sahneyi doldurmuş, davetsiz bir misafirin herhangi bir işaretine karşı gerilmişlerdi.

"İki..."

Enrique onun yanında hareket etti ve Séverin bu şekilde durdukları diğer zamanları hatırladı. Arkadaş gibi.

"Üç."

Séverin ayna parçalarını fırlattı. Işık desenleri yere çarptı. "Gidin!" diye bağırdı.

Enrique ileri doğru koştu. Işık, yarı saydam zemin üzerinde elmas gibi yayılıyordu. Yaratıklar ışık parçalarına sıçradı ve hırladı. Ama tüm yaratıkların dikkati bu kadar dağınık değildi. Onlar için ısı ve hareketin her türlü kombinasyonu kovalanmaya değerdi. Séverin göz ucuyla devasa bir kristal porsuğun grubun geri kalanından ayrıldığını gördü. Başını sertçe onlara doğru çevirdi ve hırlayarak peşlerinden atladı, koşar adımlarının altında zemin kayıyordu.

İleride, kırmızı Dövme ısı ağı giderek yaklaşıyordu. Enrique, Séverin'in adımlarına karşılık vermeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Wolverine ona yetiştii, tek bir keskin pençe yetecekti-

Séverin hızla döndü ve buz porsuğuna çarptı. Sağa doğru savruldu ve rotasına geri dönmek için buzu tırmaladı.

"Koşmayı bırakma!" diye bağırdı Séverin.

Séverin kemerinden bir yangın söndürme cihazı çıkarıp Wolverine'in açık çenesine fırlattı. Saniyeler sonra görüş alanında turuncu bir ışık patladı. Camlar her yöne doğru patlarken kolunu havaya kaldırdı. Hırıltılar ve tıslamalar kulaklarını doldurdu. Diğer yaratıkların algıladığı tek şey ısı ve ışıktı ve yaralı bir avın ardında bıraktığı kan izi gibi onu takip ediyorlardı. Séverin kaçamadı. Yaratıklar her taraftan ona yaklaşıyordu. Kendini hareketsiz bıraktı, kolları donmuştu. Önünde bir akbaba ileri atılıp gagasını şaklattı.

Séverin ayna parçalarını yavaşça kolundan aşağıya ve avuçlarının içine doğru itti. Dikkatlerini dağıtabilirse kaçabilirdi. Camın buza sürtünme sesini duyduğunda ayna parçasını neredeyse avucuna almıştı. Göz ucuyla bir leoparın kalçalarının üzerine çöktüğünü gördü. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yaratığın havaya sıçramasıyla aynı anda etrafında döndü. Gözlerinde ışık parladi, ayakları altından kaydı. Séverin ellerini havaya kaldırdı ama yüzüne soğuk hava çarptı. Hayvanlar dağılmıştı. Keskin ışık desenleri zemini bıçak gibi keserek onu kör etti.

"Kaçın!" diye seslendi Enrique.

Séverin arkasını döndü. Enrique, Dövme ısıtma ağının girişinde duruyordu ve bir an için yaşadığı şokla zaman dondu: Enrique onu terk etmemişti. Ayağa fırlayan Séverin koşmaya başladı. Arkasında, o

buz hayvanlarının kovalamacaya yol verdiğini duyabiliyordu. Bir pençe ceketinin kenarına takıldı ve ceketini yırttı. Dövme ağ yaklaşıyordu, sıcak kırmızı ışığı görüşünü yakıyordu. Bir adım, sonra üç-

Aynı anda, Séverin ve Enrique Dövme ısı ağından içeri daldı. Séverin yere çarptı. Bileğine keskin bir acı saplandı ama onu iterek geçti.

"Arkanda!" diye bağırdı Enrique.

Devasa bir buz aslanı onlara doğru fırladı. Séverin dirseklerinin üzerinde geriye doğru tırmandı ve yüzünü sertçe çevirdi. Saniyeler sonra yere bir su hücumu oldu. Pantolonunun paçasını ıslatan suyu görmek için başını kaldırdı.

Isı ağı yarattığı bir su birikintisine dönüştürmüştü.

Yanında, Enrique kollarını dizlerine dolamış, nefes almak için mücadele ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Séverin.

Enrique'nin gözleri parladı. Onu bakışlarıyla sabitlediğinde, ölü gözlerle bakıyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Gözlerini Séverin'den ayırıp yere baktı.

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye sordu sessizce.

Onun sesini duyunca Séverin'in içinde bir şeyler kırılma tehlikesi geçirdi. Gerçeği söylemekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Gözlerini kapadı, bir kez daha Roux-Joubert'in ağzındaki kaygan altın rengi likörü ve kanatların geçici ağırlığını hatırlayarak kafasının dolacağını düşündü.

Ama onun yerine Hypnos'un son kadeh kaldırışını düşündü. *Sonumuz yolumuzu haklı çıkarır*. Tek istediği buydu. Ve başarısız olmuştu.

"Bu son iş için sana ihtiyacım vardı," dedi Séverin kendini toparlayarak. "Herkesin tüm dikkat ve ilgisine ihtiyacım vardı ama bu sadece benim için değildi. içindi. *İlahi Sözler* tanrılık bahşedebilir. Bizim için istediğim de buydu... Anlıyor musunuz? Eğer buna sahip olsaydım, kimse bize zarar veremezdi. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Ilustrado'lara geri dönebilirsin ve sana sahip olmak için dizlerinin üzerine çökerler. Tristan bile-"

"Delirdin mi sen?" diye araya girdi Enrique. "Bir *tanrıya* dönüşmek mi? Sorunlarınıza çözümünüz *bu muydu*?"

"O yeraltı mezarlarındayken ne gördüğüm ya da ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. *Kanatlarım* vardı, Enrique. Damarlarımda altın kan vardı ve hissettiklerim... evrenin nabzını bilmek gibiydi," dedi Séverin. "Ruslan'ı yemek odasında duydunuz. Fallen House'da

Midas Bıçağı ya da adı her neyse, bunu yapmak için bir araç. Daha fazlası olduğunu düşünsene. O kitaba sahip olsaydık bize neler verebileceğimi hayal edin.

."

Enrique gülmeye başlayınca sözünü kesti. Neşeli bir kahkaha değil, histerik bir kahkaha.

"Bu bir kitap bile değil," dedi Enrique.

Séverin durakladı. Zihnindeki her şey hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Bu bir lir."

"Bir lir," diye tekrarladı Séverin.

Bir kez daha, içinde bir şeyler canlandı. Tehlikeli bir şekilde umut gibi hissettiren bir şey.

"Ama bunun sana istediğini vereceğini sanmıyorum, Séverin," dedi Enrique üzüntüyle. "Duvardaki yazı, enstrümanın unmaking'i çağırdığından bahsediyordu. Bu, var olan her *Dövme* şeyin çökeceği anlamına gelebilir."

"Tanrı'nın gücünü bahşetmesi gerekiyor-" "Ve

Tanrı eşit ölçüde yaratır ve yok eder." "Bu yüzden

onu sadece *bizim çaldığımızdan* emin olmalıyız-"

Enrique elini uzattı. "Beni *dinlemiyorsun!* Peki ya Laila? Düşmüş Ev, Kayıp İlham Perileri soyundan birini arıyordu; başkalarının okuyamadığını okuyabilen bir kız. Bu Laila. Eğer Düşmüş Ev onu aldıysa, ya bunun sebebi onun neler yapabileceğini bilmeleriye? Onu Kayıp İlham Perileri'nin soyuyla ilişkilendirmiş bile olabilirler."

Séverin'in başı dönüyordu. Kulaklarına kan hücum ediyordu. Ona ulaşmak zorundaydı. Onun güvende olduğundan emin olmalıydı.

"O zaman sadece biz oynarız, Laila'nın rehberliğinde- ki Laila onu kullanabilecek tek kişi olabilir-"

"*Hayır,*" diye ısrar etti Enrique. "Bu enstrüman çalınırsa bunun onu nasıl etkileyebileceğini görmüyor musun? O *Dövme*, Séverin. Bu onun-"

Séverin'in bakışları ona kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Séverin'e aynı anda iki şey çarptı. Birincisi, Laila'nın yaptığı şeyin doğasını düşünmek için hiç durmamış olmasıydı. Ona göre, *Dövme* bir şey cansızdı. Bir nesne. Laila ise hayatın vücut bulmuş haliydi. İkinci farkındalık ise Laila'nın kökenlerini başka birine anlatmış olmasıydı. Daha önce bunu bilen tek kişi oydu. Bu sır konusunda güvendiği tek kişiydi.

Enrique'nin gözleri suçlulukla parladı. Bir şeyler saklıyordu. Séverin bundan emindi.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Enrique istavroz çıkardı, yukarı baktı ve mırıldandı, "Üzgünüm, Laila. Ama bilmesi gerekiyor."

"Neyi biliyorsun?" diye sordu Séverin.

Enrique gözlerini ondan kaçırdı. "Laila ölüyor."

Bir vuruş geçti. Sonra iki. Bu sözler havayı zehirledi ve Séverin sanki bir nefes bu sözleri gerçeğe dönüştürecekmiş gibi nefes almasına izin vermedi. Ve sonra, daha konuşmadan bir tıslama sesi dikkatini Dövme ağa çekti. Işık titriyor, parlak ve donuk bir şekilde yanıp sönüyordu. Hemen ötesinde hayvanlar sıraya girmişti... kuyruklar kırbaçlanıyor, toynaklar buz gibi zemini tırmalıyordu...

Ağ kopmaya başlamıştı.

ZOFIA

Zofia birkaç kez gözlerini kırıştırdı, zihni alışık olmadığı çevreyi anlık olarak algıladı: yarı saydam zemin, Baykal Gölü'nün mücevher rengindeki suyu yüzeyin altından akıyordu. Soğuk, kaygan buz avuçlarının derisini yakıyordu. Yukarı baktığında, ışık tanımadığı keskin bir kavisten yansıyor. Göz ucuyla, kafa derilerini duvara dayamış ve göz hizasında duran insanların kafalarının üst kısımlarını gördü. Zofia hızla arkasını döndü ve kollarını savurdu, ancak kolları onu çevreleyen duvarlara çarptı. Kapana kısılmıştı. Kelime kafatasından hızla geçti ve iki büküm oldu, mide bulantısı boğazında düğümlendi.

Yine mi?

Gözlerini kırıştırdığında laboratuvardaki yangını... çılgın atan öğrencileri... kapıyı açmak için uzandığında zihninin ve bedeninin onu nasıl yarı yolda bıraktığını gördü.

Hayır. Hayır. Hayır.

Zofia, Hela'nın zarfının keskin kenarının cildine baskı yapması için kendi üzerine kıvrıldı, bu da ona bağlı olan insanların acı verici bir hatırlatıcısıydı. Zofia kendini dik oturmaya ve tüm olanları hatırlamaya zorladı. Hafızası zayıflamıştı. Leviathan've kırmızı mumları, duvardaki yazıyı hatırladı... YAPILMAMAYA HAZIRIZ. Ondan sonra hiçbir şey. Zofia dişlerini sıktı ve avuçlarını buz zemine düz bir şekilde koyarak soğukun onu şok etmesine izin verdi. Nefeslerini saydı. *Bir.*

İki. Üç. Yere odaklandı, buzda geride kalan mermer izlerini saydı... on beş, on dokuz, kırk yedi.

Ancak o zaman nihayet başını kaldırabildi.

Neredeydi? Oda uzun ve dikdörtgen şeklindeydi, genişliği kollarını uzatmaya yetmiyordu. Bu boşlukta rahatlıkla ayakta durabilir ve dönebilirdi, öyle de yaptı, ama fazla uzağa yürüyemezdi, çünkü yalnız değildi. Batı duvarına yaslanmış ve keskin bir açıyla desteklenmiş bir buz geyiğinin kırık gövdesi vardı. Bunu iki gün önce Eva'yla birlikte gördüğünü hatırlıyordu. Eva onun rahatsızlığını görmüş ve Dazbog Hanesi'nden makineyi yok etmemesini istemişti. Geyiğin göğsü parçalanmıştı ve bir zamanlar içinden geçen buzdan karıncıklar ölmüş, geriye içi boş telden başka bir şey kalmamıştı. Sonunda Zofia nerede olduğunu biliyordu.

Uyuyan Saray'ın hapishanesi.

Kuzeye bakan duvar haricinde, çevresi karla kaplı bir alandan başka bir şey göstermiyordu. Kuzeye baktığında, cam duvarlar Uyku Sarayı'nın avlusunu ortaya çıkardı. Babil Tarikatı'nın üyeleri garip oyuncak bebekler gibi avlunun çevresine yaslanmıştı. Hatta bir çift, hapishane hücresinin bir duvarına yaslanmıştı.

"Çıkarın beni!" diye bağırdı Zofia.

Ama başlarının arkasındaki cama dokunduğunda hareket etmediler. Odanın karşısındakilere bakıp bir kez daha bağırdığında da yanıt vermediler.

Yanıt yok. Göz

kırpmadı bile.

Başka bir şey daha gördü. Hücresinin batı tarafından avluya doğru koşan iki kişi: Enrique ve Séverin. Önlerinde değişen bir ışık deseni yayılıyordu. Piyanoların ve masaların, boş sahnenin ve sıra sıra dizilmiş insanların arkasından buzdan yaratıklar saldırmak için yaklaşıyordu. Bir gümüş parıltısı gözüne çarptı. Çok geç, bir buz çitasının Séverin'in korunmasız sağ tarafına doğru atıldığını gördü:

"Séverin!" diye . Ama

adam onu duymadı.

Zofia yumruğuyla cama vurdu. Hiçbir şey olmadı. Çılgınca boğazına uzandı ama eli deriyle buluştu.

Kolyesi ve katlanmış silahları *gitmişti*. Boğazının arkasına safra kaçtı. Ceketinin önünü ve ceplerini yokladı.

Üzerinde Hela'nın mektubu ve- dışında hiçbir şey yoktu.

Zofia, parmakları tanıdık kenarların etrafına dolanırken durdu. Kibrit kutusu. Gümüş kapağını ters çevirerek çıkardı: üç kibrit. Sahip olduğu tek şey buydu. Séverin ve Enrique'ye baktı, şimdi Dövmeye ısı koruyucusuyla kapatılmış olan buz mağarası girişine doğru koşmaya çalışıyorlardı. Nefesi hızla kesildi. Dövmecilikte yakınlığı her zaman metalürji olmuştu. Buzdaki minerallerin varlığını tespit etme ve manipüle etme sanatı konusunda eğitim almamıştı. Başarı olasılığı düşüktü. Ama ölme olasılığı daha yüksekti.

Zofia üç kibritten birini dişine dayayarak yaktı, sonra da buzdan duvara tuttu. Mineralleri tespit edebilir ve ateşin varlığıyla tutuşturabilirse, duvarda bir delik açabilirdi. Elini buza bastırdı, Dövmeye yakınlığının nabzını hissetmek için zorladı... dokunuşuna yanıt veren bir nesnenin içindeki cevherin tınısını. İçindeki her şeyle itti ama sonra alev söndü. Zofia onu yakalamak için çabalarken ayakları altından kaydı ve onu yere fırlattı. Çenesi buz zemine çarptı ve kan tadı aldı. Zofia yorgun bir şekilde kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Sadece iki maç kaldı.

Parmakları titreyerek dudaklarındaki kanı sildi, sonra başka bir kibrit için uzandı. Ateşin sesi havayı yırttı ama kibrit ıslak, kanlı parmaklarının arasından kayıp gitti. Alev buzun üzerinde sıçrayıp sönerken boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Zofia binlerce başarısızlığın telaşını hissetti. Laila'nın yüzündeki boş ifadeyi, Enrique'nin gözlerindeki acımayı, Hela'nın ağzının kenarlarındaki endişeyi gördü. Kolayca deşifre ettiği binlerce ifade. Tüm bunlar içinde derinlerde bir şeyleri açığa çıkarıyordu. Cildi yanıyormuş gibi hissetti. Kafatasının dibinde alçak bir vızıltı toplandı. Kızgınlık değildi. Kızgınlık da değildi.

Öfkeliydi.

Zofia, Tristan'ın hâlâ hayatta olduğu dönemde L'Eden'in mutfağında geçirdiği son akşamlardan birini hatırladı. Papatyalardan bir zincir yapıyordu ve papatyaların Enrique' kitabını elinden kapıp götüren tuhaf sarmaşıklara dönüşmesine izin vermişti. Laila ortalığı dağıttıkları için onları azarlamış ve tehdit etmişti: "Eğer mutfağımı kirletirsen, günlük şekerli kurabiyesini yememiş bir Zofia'nın öfkesini serbest bırakırım." Zofia buna kaşlarını çatmıştı çünkü

Öfkelenebileceğini biliyordu. Öfke, ateşli mizaçlara sahip olanlara aitti ama orada oturduğu süre uzadıkça, sanki kendisinin yeni bir parçasını görüyormuş gibi hissetti.

Kuzey camından baktığında Enrique'nin tökezlediğini gördü... bir buz porsuğu ona yaklaşıyordu ve ona söylediği son şeyi hatırladı:

Dışarıdaki insanların çoğundan çok daha cesursun. Hiçbiri gözleri kapalı bomba yapamaz ve metal bir canavara dönüşüp yine de ona "David" adını vermek istemez. Kendine güven, Phoenix.

Onu yalancı yapmazdı.

Zofia hareketsiz ve ısıltılı kristal geyiğe döndü. Toynaklarının altında, buzdan yayılan örümcek benzeri bir çatlak fark etti. Buzun içinden geçip yanamazdı. Ama geyik Dövme bir aletti ve toynakları hareket ederse bariyeri parçalayabilecek kadar güçlüydü.

Elindeki son kibritle Zofia geyiğin yanında diz çöktü. Günler önce, Dazbog Hanesi makineyi bozuk iç metal mekanizmaları ve yanıt verememesi nedeniyle gözden çıkarmıştı. Buzu manipüle edemiyordu. Ama metalle çalışabiliyordu. Ve ateşle çalışabilirdi.

Zofia ellerini pürüzsüz sanatının üzerinde gezdirdi. Göğsündeki boşlukta, ince, içi boş kabloları hissetti... karışık şekillerini. Makinenin sessizliğe gömüldüğü yeri hissetti. Son kibritini çaktı. Onun dokunuşuyla, bir zamanlar uykuda olan metal *şarkı söyledi*. Alçak sesli bir şarkıydı bu. Yavaşça dişliler birlikte öğütülmeye başladı, ateş yanıcı metal oksitlere doğru ilerliyordu.

Buz geyiği titreyerek canlandı, toynakları havayı pençeliyordu. Zofia tıpkı diğer icatlarında olduğu gibi iradesini yaratığa yönlendirdi. Geyik bir tekme atarak cam duvarı paramparça etti. Ayakta durmak için çabaladı, kendini düzeltti ve boğazının buzlu çizgisini kavislendirdi. Boynuzlarını salladığında, küçük buz sarkıtları yere düştü. Zofia'ya doğru eğdi, kocaman boynuzları silah gibi keskindi. Göğsünün ortasında şimdi küçük bir cehennem fokurduyordu. Ateşten bir kalp.

Zofia bir an için dehşete kapıldı. Dövdüğü tüm aletler ve nesneler böyle değildi. *Bu*, ona hayat bahşetmiş gibi hissettiren Dövme sanatıydı. Bu, diğerlerinin Tanrı'nın gücünün bir parçası olarak adlandırdığı sanat formunun bir parçasıydı.

Bu onu bir kabiliyet duygusuyla doldurdu... sanki herhangi bir yere gidebilir ve ağaçları saymayabilirmiş gibi; sanki herhangi biriyle konuşabilir ve paniği asla bilemezmiş gibi. Bunun güç olduğunu fark etti ve bundan oldukça hoşlandı.

Zofia boynuzlarından birine uzandı ve sonra kendini onun buz gibi sırtına attı.

"*Git*," diye emretti.

Geyik ön ayakları üzerinde şaha kalktı ve ardından cam duvarı paramparça etti. Tek bir yumuşak sıçrayışla, Babil Tarikatı'nın donmuş üyelerinin başlarının üzerinden atladı. Zofia önündeki hayvan sırasının buz mağarasının bulunduğu salonun girişinde bir düğüm haline geldiğini görebiliyordu. Dövme ısı ağı belli titriyordu. Yakında ölecekti. Koridorun ağzında, Séverin'in elini uzatmasını ve diğer eliyle Enrique'yi arkasından itmesini izledi.

Hayvanlar saldırmaya hazırlanıyor.

Zofia geyiği daha hızlı itti, eli bir kez daha boynuna gitti. kırıklığı içinde toplanıyordu. Bir silaha, yaratıkları geri püskürtecek bir şeye ihtiyacı vardı. Etrafına bakındı ve İtalyan grubunun donmuş bir üyesinin kucağında duran süslü bir kılıç gördü. Geyik onun önünde durdu ve kadın uzanıp kılıcı aldı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Kılıcı kavradı, metalinin nabzını bulup Dövmeciliğe olan yakınlığını söyledi ve sonra onu buz geyiğinin alev alev yanan kalbine doğru bastırdı. Kılıcın üzerinde ateş patladı.

"*Daha hızlı*," diye fısıldadı.

Geyik dört nala buz yaratıklarının sırasına ilerledi, sonra kayarak Dövme ağının önünde durdu. Ağın kendisi metalden yapılmıştı ve uzandığında... parmaklarının ağın üzerinde gezinmesine izin verdiğinde, ipliğe dokunduğunda soğuk olduğunu hissetti. Ateşe ihtiyacı vardı. Séverin ve Enrique'in güvende olduğundan emin olmak için arkasına baktı. Séverin elinde bir ayna parçası tutuyor ve ona bakıyordu. Enrique bir çılgık atarak yüzünü kolunun arkasına sakladı. Başını kaldırdı, kolu yanına düştü. Çenesi düştü ve kızın yüzünden alev alev yanan kılıca baktı.

"*Zofia?*"

Öfke. Şaşkınlık. Şaşkınlık. Bu duygulardan herhangi biri olabilir, diye düşündü Zofia, bu yüzden kendisine mantıklı gelen tek cevapta karar kıldı: "Merhaba."

Sonra buz yaratıklarının sırasına geri döndü. Ateş kılıcını salladı. Bir avuç yaratık geri sıçradı.

"Séverin ve Enrique, kalenin arkasına geçin," dedi.

Geri adım attıklarını duydu ve sonra kılıcının ucunu ağa götürdü. Ağın üzerinde bir kez daha ısı belirdi ve buz yaratıkları tıslayıp hırlayarak geri adım attılar. Zofia kılıcını bıraktı, sonra geyiğinden indi. Geyik başını ona doğru salladı. Zofia arka tarafını bir kez okşadı ve atriumdan aşağı, ateş ağından uzağa doğru havalandı.

Arkasını döndüğünde Séverin ve Enrique hâlâ ona bakıyordu. "Bizi sen kurtardın," dedi Enrique başını sallayarak. Zayıfça gülümsedi. "Bu Neredeyse bir peri masalı gibi ve ben de zor durumdaki genç kızım." "Sen bir genç kız değilsin."

"Yine de sıkıntı içindeyim."

"Ama-"

"Şunu alayım Zofia," dedi Enrique yorgun bir sesle.

"Zofia..." diye başladı Séverin ve sonra durdu.

Sıkıntılı görünen biri varsa o da Séverin'di. Sessizliğe gömüldü, buz mağarasını işaret ederken kaşlarını birbirine bastırdı.

"Güvende olmana sevindim ama Laila ve Hypnos hâlâ kayıp," dedi ona bakarak. "Enrique senin Leviathan'a gittiğini söyledi. Ne oldu?"

Zofia koridora baktı, içinde bir tedirginlik . "İçeride saldırıya uğradım."

"Saldırganın yüzünü gördün mü?"

Kadın başını salladı.

"Hangi silahlarımız var?"

Zofia çıplak boğazına dokundu. *Hiçbir şey yoktu*. Séverin hareketi gördü ve başını salladı. Enrique'ye baktı ve sonra kemerindeki boş cephaneliğe göz attı.

"Arkamda kal ve birlikte gidelim," dedi.

Zofia daha bir adım bile atmamıştı ki buz mağarasının ucundan alçak bir iç çekiş duydu. İsteksiz bir iç çekişti bu, Laila ona yemekten önce ellerini yıkamasını ya da mutfağı toplamasına yardım etmesini söylediğinde çıkardığı sestti. Ama bu iç çekiş, buz mağarasından çıkan figürle uyuşmuyordu.

Gölgeler. Altın bir arı maskesi takmış bir adam... ellerini düşünceli bir şekilde kavuşturmuş, bir eli soluk, diğeri ... *altın* rengi.

Böcek maskesini hemen tanıdı. Yeraltı mezarlığındaki adama, Yıkılmış Ev'in "doktor" dediği adama aitti.

"Anlayacağınızı biliyorum," dedi doktor. "İlk başta kolay olmayabilir... ama anlayacaksın. Gün bitmeden sana göstereceğim."

"Ne-" diye başladı Zofia, tam o sırada doktorun arkasından üç maskeli kişi çıktı.

Séverin elinde bir ayna parçasıyla onlara doğru hamle yaptı ama adam çok hızlıydı. Onu bastırdı ve yere yatırdı. Séverin yüzünü onlara doğru çevirmek için mücadele etti.

"Zofia, Enrique, *koşun*-"

Bu kişi Séverin'in kafasına tekme attı ve Séverin hareketsiz kaldı. Maskeli ikinci bir adam Enrique'yi boğazından yakaladı ve boynuna bir bıçak dayadı. Doktor elini kaldırdığında Zofia yumruklarını kaldırdı, öfke kafatasının arkasında toplanıyordu.

"koy," dedi doktor, maskeli yüzünü ona çevirerek. "Ve ben de onun boğazını keseceğim. Bunu *gerçekten* yapmak istemiyorum. Birincisi, son derece hijyenik değil. İkincisi, bir insana yazık olur."

Zofia ellerine baktı. Damarları hâlâ gücün hatırasıyla titreşiyordu ve şimdi hiçbirini kullanamayacak olmaktan nefret ediyordu. Yavaşça yumruklarını indirdi.

"Çok iyi," dedi doktor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Zofia. Şiddeti hiçbir zaman çözüm olarak görmedim."

Sesi...

Onda tanıdığı bir şey vardı. Peki onun adını nereden biliyordu?

"Şimdi," dedi doktor, üçüncü adam ona doğru adım atarken. "Yardıma ihtiyacım var, hayatım. Gördüğün gibi, ilham perimin çalışabilmesi için biraz ilhama ihtiyacı var. Sanırım sen, Enrique ve Séverin bunu başarmamıza yardımcı olacaksınız. Umarım kabul edersiniz."

Adam öne doğru bir adım attığında Zofia kolunun altına sıkışmış bir şey fark etti... soluk ve beyaz bir şey, garip bir açıyla eğilmişti. Bu bir eldi. Parmağa takılı kocaman bir yüzük parlıyordu. Sonra doktor maskesini kaldırdı ve Zofia'nın alışkın bir çift nazik göz ortaya çıktı.

sık sık kendi gülümsemesiyle karşılık verdiği kıvrımlı bir gülümseme. Zofia için bu, birbirine uymayan iki görüntü gibiydi ama yine de gözlemleri yalan söyleyemezdi.

Düşmüş Ev'in doktoru Ruslan'dı.

Sırıttı ve hiçbir zaman kendisine ait olmayan elini salladı.

"Oldukça ürkütücü, değil mi?" Ruslan dedi ki. "Her neyse, umarım hepiniz yardımcı olabilirsiniz. Ne de olsa dostlar birbirleri için inanılmaz fedakârlıklar yaparlar. Ben de sizi öyle görmeye başladım." Kocaman gülümsedi. "*Arkadaşlar.*"

SÉVERİN

Séverin başının zonklaması ve ellerinin bağlı olmasıyla uyandı. *Zonklayan* karanlık gümüş bir odada metal bir sandalyeye yaslanmıştı. Koku tanıdıktı, kanın tuzlu pas kokusu. Işık, yivli metalik duvarlarda dalgalanıyordu. Tanıdık, yükseltilmiş bir podyum odanın ortasını kesiyordu. Séverin gözlerini kırıştırdı. Metal Leviathan'ın içindeydi. Sadece artık hazinelerinden arındırılmış olduğu için farklı görünüyordu.

Séverin sessizce ilerlemeye çalıştı ama hafif bir hareket kafatasında bir acı patlamasına neden oldu. Başı çatırdıyordu. Hatırladığı son şey bir muhafıza doğru hamle yaptığı, ancak keskin bir tekmeye yere savrulup bayıldığıydı. Tristan'ın bıçağının kabzası kaburgalarına baskı yaptı ve yakasına tutturulmuş Mnemo güvesinin keskin ucu derisine battı.

Odayı neredeyse sessizlik kaplamıştı, bunu bozan tek şey Baykal Gölü'nün metal leviathan'a çarpan ürkütücü, sulu nabzıydı. Sol tarafındaki hafif bir kıpırtı dikkatini çekti. *Hypnos*. Séverin öne doğru kaydı. Diğer çocuk tamamen hareketsiz yatıyordu ve Séverin vahşi bir an için zamanın kendisinin durmuş olması için dua etti çünkü Hypnos çok fazla hareketsiz yatıyordu. Buz gibi olmak istiyordu ama zırhında çok fazla çatlak vardı. Hypnos'a yaklaştıkça, eski anılar yarıklardan kayarak onu haşlamaya başladı. Séverin gölgelerden koparılıp kendilerine teslim edilen kardeşlerini hatırladı; Hypnos'un şarkı söyleyen sesini; güneş ışığının sahte

Solgun patriklerin aranan oğulları olarak oynadıkları tiyatro. Bağlı elleriyle Hypnos'un bedenini d rt erek onu ters çevirmeyi başardı. Diğer  ocuk kısık bir hırıltı çıkardı, elini çenesinin altında kıvrarak... başparmağını mı emiyordu?

Hypnos uyuyordu.

"*Uyan,*" diye tısladı S verin.

Uyuyan Hypnos sadece kaşlarını daha sert çattı ama uyanmadı.

"O iyi olacak," dedi Leviathan'ın karanlık ucundan çıkan başka bir ses. "Kan Dövme saldırısının ikinci raundundan önce ona ulaştım. Buz şarabı Tarikat'ı uyuttu ve kan Dövme onları uyandırdı... yine de on iki saat daha hareket etmelerine izin vermeyecek."

Aile reisi onlara yaklaştı. K rk mantosunu bir pelerin gibi boğazından tutturmıştı. Ama kıyafetinin geri kalanı pantolon ve bottan ibaretti. Onu bayıltan kişi oydu. Kıyafetini işaret etti ve yerdeki atılmış bir maskeye hafifçe tekme attı. "Kamuflaj. Bu fikir için sana ve arkadaşına teşekkür borçluyum."

"Sen- sen değilsin-"

"Dövme'nin içtiği kandan etkilendin mi?" diye sordu. "Kendimi onlara karşı tamamen bağışık hale getirdim."

Elbette, diye düşündü S verin, küçük şişeleri akşam yemekleriyle birlikte servis ediliyordu. Aile reisi bir kutu bisküvi ve bir zamanlar çok sevdiği ahududu-vişne re elinden bir kavanoz uzattı.

"Kötü bir düşüş yaşadınız... Özür dilerim. Yemek yardımcı olacaktır. Ayrıca yolculuktan önce yemek yemelisin."

Yolculuk mu?

"Ne-ne yapıyorsun-"

"Seni kurtarıyorum," dedi aile reisi aniden. "Yukarıda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi? Durumu aydınlatmama izin verin."

S verin zincirlenmiş ellerini kaldırarak, "Beni serbest

bırakın," dedi. "Bunu gördükten sonra," dedi aile reisi.

Podyumun  zerindeki Mnemo benzeri ekranı işaret etti ve Babil Yüzüğünü taş dikenlerden oluşan çalılık ve kıvrımlara bastırdı. Yukarıdaki gümüş tavan titreyerek canlandı.

S verin ayağa fırladı, ancak metal leviathan yalpaladı, ağır bir şekilde sağa yattı ve dengesini bozdu. Yukarıdaki buz mağarasını gösteren Mnemo ekranına doğru sendeleyerek ilerledi. Enrique ve Zofia

Sıkıca bağlanmış, çığlık atmalarını engellemek için ağızlarına bez tıkılmıştı. Her iki yanlarında iki çift Düşmüş Ev Sfenksi duruyordu. Ama her görüntü Laila'nın gölgesinde kalıyordu. Ona baktığında, sanki biri kalbini sıkı bir yumrukla yakalamış gibi hissediyordu.

Ruslan onun kolunu kavrayarak eline bir alet tutuşturdu.

Ruslan aynı anda hem değişmemiş hem de tanınmaz halde görünüyordu. Ağzında eksantrik bir eğim vardı. Gözlerinin etrafında gülme çizgileri. Yine de eli saf *altın* gibiydi. İksir gibi altın. Tanrılık kadar altın.

Yanında Eva taş suratlı görünüyordu. Gözlerini yerden kaldırıp diğerlerine bakmaya devam etti, yüzü anlaşılmazdı.

"Oku canım," dedi Ruslan. Gülümsemesi biraz kırıldı. "Çalınacak doğru telleri bul ve hepimiz tanrılar gibi davranabiliriz."

Laila'nın gözleri Enrique ve Zofia arasında gidip geldi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye ısırdı.

Ruslan'ın gülümsemesi bir an için dudaklarında gezindi... ve sonra onu buza doğru fırlattı. Séverin onun kafatasının duvara çarpışını duydu. Ayağa fırlamak istedi ama elleri bağlıyken ayakta duramazdı.

"Bana *yalan söyleme!*" diye kükredi Ruslan. "Bundan nefret ediyorum. Sana aptal gibi mi görünüyorum?" Durdu, derin bir nefes aldı ve boynunu iki yana doğru uzattı. "Babam öyle düşünüyordu... Eminim Dazbog Hanesi'nin gerçek reisi de öyle düşünüyordu ama onu öldürdüm, o yüzden soramıyorum. Yine de zeki olduğumu düşünüyorum. Bak ne yaptım! Patrik ben oldum. Bütün adamlarını serbest bıraktım ve kendi adamlarımı getirdim. *Troykanızın* Moskova'da patlamasını sağladım ve belki de hayal ettiğimden fazla işe yarayabileceğinizi fark etmeden önce neredeyse işi bitiriyordum... ve, ah, nasıl da hayal etmiştim." Ruslan Laila'ya döndü ve yavaşça gülümsedi. "Roux-Joubert senden bahsetti kızım. Sadece bir dokunuşla her şeyi *bilen* bir kızdan bahsetti. Ve haklıydı."

Ruslan altın eliyle başını ovuşturdu, sonra indirdi, bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Gördüğünüz gibi, ben aptal değilim. En azından henüz değilim," dedi sessizce. "Tanrılığın bedeli bu, değil mi? Séverin'iniz yemek odasının zeminindeki ikoru fark etmekte gecikmedi... ona söylemediğim şey, her şeyin bir bedeli olduğuydu. O zaman Midas Bıçağı gibi bir şeyi kullanmanın, insanların maddesini tamamen değiştirmenin... bizi *farklı* kılmanın neye mal olacağını bilmiyordum."

Güldü.

"Önce saçlar gider!" dedi. "Can sıkıcı bir yan etki. Ama hemen ardından akıl sağlığı geliyor ve buna katlanmak daha az kolay. Tabii kalıcı bir çözümü yoksa."

Ruslan elindeki liri döndürdü ve bir saniye içinde yeniden Dazbog Hanesi'nin yumuşak huylu reisi gibi davranmaya başladı.

"Dinle, sus, sus, patlamam için özür dilerim," dedi ve Laila'yı ayağa kaldırdı. Altın rengi elinin tersiyle yanağını okşadı. "Bu önemli, anlıyor musun? Ben sadece dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyorum. Ve eğer Tanrı'nın gücünden birazcık alabilseydim bunu yapabilirdim. *Bizi* yeniden yaratarak dünyayı yeniden yaratmak. Dünyanın farklı olmasını istemez misiniz? Dünyada özgürce dolaşabileceğin bir günün özlemini çekmiyor musun? Sen, Zofia, zulüm görmeden yaşamak istemiyor musun? Ve sen, Enrique, benim tatlı devrimci tarihçim... Biliyorum sen de benim hayal ettiğimi hayal ediyorsun... bizim gibi insanların ayak altında tutulmadığı, eşitliğin sağlandığı bir dünya." Laila'nın çenesini Enrique ve Zofia'ya doğru çevirdi. "O yüzden, lütfen. Onları incitmek zorunda bırakmayın beni. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Birincisi, her yere kan bulaşıyor, bu çok korkunç, kesinlikle görgüsüzce" -tatlı bir gülümseme attı- "ve ikinci bir nedenden dolayı, onları seviyorum. *Senden* hoşlanıyorum."

Laila yüzünü ona çevirdiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Okumak istemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Gözleri kâğıda gitti. yerde parlayan arp. "Hangi telleri çalacağımı bilseydim çalmaz mıydım sanıyorsun?" Elini enstrümana doğru savurdu. "Beni *hayatta* tutabilecek tek şey bu ve benim için işe yaramaz. Tek bir telini bile oynatamıyorum."

Ruslan tiksinti dolu bir sesle onun yüzünü bıraktı. "Yine mi bu varlık hikâyesi" -ellerini bir sinek sürüsünü kovar gibi çırpı - "*yapılmış*. Yalan söylüyorsun. Soyunu korumak için yalan söylüyorsun ve ben yalancılardan nefret ederim."

Ruslan yerde volta , elindeki bıçağı avucunun düz kısmına hafifçe vururken Séverin'in midesi bulanıyordu.

"Tanrısal araçların... kişilikleri vardır. Hepimiz gibi!" dedi Ruslan. "Ve bunun kişiliği sadece kadim soyların arkadaşlığından hoşlanıyor. Şimdi. Bu çok basit olabilir. Enstrümanı çal ve bana gördüğün *yeri* söyle."

"Yer mi?" diye tekrarladı Laila bitkin bir halde.

Ruslan altın eliyle burnunu kaşıyordu. "Elbette bir yeri var, canım! İnsan sadece bir arpa tıngırdatarak tanrı olamaz. Hayır, hayır. *Bu* özel bir yerde çalınmalı... bir tapınakta. Doğru tapınakta -ya da isterseniz tiyatrodan- çalınırsa, o lir Tanrı'nın gücünün kilidini açar. Başka bir yerde çalınırsa, lir çok kindar ve yıkıcı olur. Kaba, küçük bir nesne."

Laila'nın omuzları çöktü ve başını kaldırıp Ruslan'a değil Eva'ya baktı.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Neden bahsettiğinizi *bilmiyorum* ve hiçbir şey görmüyorum-"

Eva'nın alt dudağı titredi ama başını çevirdi.

Séverin'in bakışları lire gitti. Zaman daha yavaş ilerliyor gibiydi ve kafasını ne kadar sert vurmuş olabileceğini merak etti. Tellerin parladığını görebiliyordu. Narin telleri yumuşak renklere bürünmüştü, yağlı bir camın ardından görünen bir gökkuşağı gibi.

Ruslan içini çekti. "Bana fazla seçenek bırakmıyorsun."

Sfenks, Enrique ve Zofia'ya doğru ilerledi.

"Hayır!" Séverin bağırmaya çalıştı ama aile reisi eliyle onun ağzını kapattı.

"Konuşursan hepimizi öldürürsün," diye fısıldadı sertçe.

"Güçlerini kullanman için seni ne motive edecek?" diye sordu Ruslan. "Onlara sahip olduğunuzu biliyorum. *Dokunuşunuzun* neler yapabileceğini biliyorum, Matmazel Laila."

Leyla yalvarmaya başladı ve Ruslan içini çekti.

"Peki, o zaman sevgilinle başlayacağım," dedi. Sfenkslerden birine döndü. "Mösyö Montagnet- Alarie'yi bana teslim etme nezaketini gösterir misiniz?"

Sfenks gitti.

"Bunun talihsiz bir sürpriz olacağını tahmin ediyorum," dedi Delphine, Mnemo ekranına bakarak. "Bana sizi bir hücreye atmam ve yanınızda beklemem söylendi ama gördüğünüz gibi biz oldukça farklı bir yol izledik."

"Eva, lütfen," diye fısıldadı

Laila. Ama diğer kız dönmedi.

Diğer Sfenks odaya eli boş döndüğünde Ruslan'ın gülümsemesi düştü.

"Gitti mi?"

Sfenks başını salladı.

"Peki o zaman, git onu bul! Ve herkesin hesaba katıldığından emin olun! Her aile reisi ve aile reisi, elinde yüzük olan her aptal. Gidin onları bulun ve bildiklerinden emin olun," dedi. "Bunu onlara kimin yaptığını bildiklerinden emin olun. Oh, ve, bekle-"

Durakladı ve buzun üzerinde duran bir şeyi almak için arkasını döndü. Séverin'in midesi bulandı. Bu Ruslan'ın eliydi. Daha doğrusu, Dazbog Hanesi'nin gerçek reisinin eliydi.

Ruslan, "Bununla suratlarına bir tokat at," dedi. Gülmeye başladı ve sonra Laila ve Eva'ya döndü. "Gerçekten mi? *Hiç* gülmediniz mi?"

Eva şaşırılmış görünüyor.

Ruslan, "Belki de mizah konusunda *becerikli* değilimdir," dedi ve kelimeyi kesik elini sallayarak noktaladı. "Ama beni iyi dinle, çünkü ciddiym canım. Hatta bu kadar can kulağıyla dinlenmeyi isteyen iyi dostumuza da göstereceğim. Eminim bu duyguyu herkesten daha çok takdir edecektir."

Enrique'ye doğru ilerledi. Çok geç olan Séverin, metal bir parıltının havayı yararak geçtiğini gördü. Enrique haykırdı, boynundan aşağı kan akıyordu...

Ruslan kulağını kesmişti.

Laila çılgılık atarak bağlarını zorladı ama Ruslan onu görmezden geldi. Enrique acı içinde kıvranarak yere düştü.

"Bir kulağa karşılık bir kulak mı? Bu bir deyim değil mi?" diye düşündü Ruslan, Enrique'nin kopan kulağını buzun üzerinde tekmeleyerek. "Yazık. Her neyse." Laila'ya döndü. "Kararınızı vermek için on dakikanız var. Zaman başlıyor... *şimdi!*"

Séverin anaerkil kadının elinden kurtulup nefesini tutarak geri çekildi. "Gitmeliyiz," dedi Séverin. "Onları kurtarmak zorundayız."

Aile reisi onu üzüntüyle izledi. "Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok. Leviathan'a koşup onları kurtaramazsınız. Leviathan o kırık bağlarla ancak bir yerde tutulabilir. Hayatınızı kurtardığımı göremiyor musunuz? Hemen şimdi, şu kapsülden geçerek gidiyoruz-" dedi ve narteksteki kapsül benzeri cihazı işaret etti. "Oradan Irkutsk'a gidebiliriz ve ben de yardım çağırabilirim. O kızın Kayıp Esin Perileri soyundan geldiğini düşünerek etrafta dolanırken yeterli zamanımız olacak."

Ama bunu on dakika içinde yapamazlardı. Bu da Enrique, Zofia, Laila... hepsinin öleceği anlamına geliyordu.

"Onun ölmesine izin vermemi mi istiyorsun?" diye sordu Séverin. "Ama sen... sen onu seviyorsun." Aile reisinin yüzündeki ifade yaşlılık ve keder doluydu.

"Ve ben seni *seviyorum*," dedi Delphine. "Seni her zaman sevdim ve hâlâ yapmak zorunda olduğum şeye bak."

Aşk mı? Séverin onun kendisine bunu söylediğini yıllardır duymamıştı. Kelimeyi ağzına bile alamıyordu, dudakları birbirine yapışmış gibiydi.

Ana kadın Babil Yüzüğü'nü sütundan çıkardı ve Laila, Enrique ve Zofia'yı gösteren Mnemo ekranı karardı. Yine de Séverin lir tellerinin keskin ışığını görmeden edemiyor, Delphine'in doktorun *kızın Kayıp İlham Perileri'nin soyundan* geldiğini düşündüğünü söylemesinin yankısını duymadan edemiyordu.

Sanki Laila'nın o kana sahip olmadığını bilmekle kalmamış, kimin sahip olduğunu da biliyormuş gibi.

"Uzun zaman önce seni korumak için bir söz verdim," dedi. "Sana göz kulak olacağıma."

Séverin onun yüzüne tükürmek istedi. "Benimle ilgilenmek için mi?"

"Bazen koruma... bazen aşk... zor seçimler gerektirir. Tıpkı şimdi senden istediğim gibi. Bunu sana gösterdim ki bilesin ve kendi seçimini yapabilesin... benim sahip olmadığım bir lüks," dedi Delphine. "Damarlarında Kayıp İlham Perileri'nin kanı dolaşıyor, Séverin."

Séverin ağzını açtı ve kapattı. Aklına hiçbir kelime gelmedi ve tek yapabildiği uyumuş bir şekilde ona bakmak oldu.

"Tüm bu yıllar boyunca seni, bunu sana karşı kullanacak insanlardan korudum. Seni kendi çıkarları için kullanacak olanlardan. Bu yüzden seni elimden geldiğince Tarikat'tan uzak tutmak zorundaydım. Miras testini yaptığımızda, kanın o Dövme nesneleri ikiye ayırabilirdi. Seni kendinden saklamak zorundaydım." Delphine sertçe yutkundu ve Babil Yüzüğü'yle oynamaya başladı. Konuştuğunda sesi kederden pürüzlüydü. "Ama elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. İlk bakıcınızın size nasıl davrandığını gördüğümde, Tristan'a akonit çiçekleri veren bendim. Clothilde'in sana annelik edeceğini düşünmüştüm ama açgözlüydü ve bunu öğrendiğim anda seni onların gözetiminden aldırđım. L'Eden'daki ilk yatırımcın bendim. Kenardan senin için savaştım. Her gün sensiz yaşamının yasını tuttum."

Séverin'in kafasında ufak tefek şeyler kıpırdıyordu ama nehre kapılmış bir kamış gibiydi; ayakta durmasına ve merak etmesine yetecek kadar çekiş gücü yoktu. Kan bağı vardı. Zihninde bunu düşünecek yer yoktu.

Bunun ne anlama geldiğini ya da daha doğrusu ne anlama gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Evini miras almak ruhunda kurumuş bir hayaldi, yerini sonsuzluğa yayılan bir arzuya bırakmıştı: tanrılık hayali, sadece Düşmüş Ev aracılığıyla hissettiği yenilmezlik anısı. Bunca zaman boyunca *İlahi Sözler*'i bulamayarak herkesi hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüştü ama onun gücünün sırrı damarlarında yatıyordu. Bu ona kendini... bağışlanmış hissettiriyordu.

Etraflarında, Leviathan tekrar bir o yana bir bu yana yalpalamaya başladı. Metallerin kırılma ve çalkalanma sesleri sessizliği yırtarcasına duyuluyordu. Leviathan çözülüyordu. Yakında tamamen gölün altında kalacak, karnı suyla dolacaktı.

"Bir seçim yapmalısın, Séverin," dedi Delphine çabucak. "Kaçış ya da ölüm." Bir an için hiçbir şey söyleyemedi, ama sonra Delphine tekrar konuştu ve sanki kafasının içine bakmış gibiydi. "Birlikte yaşayabileceğin bir seçim yap. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin."

Bir bıçak kaldırdı ve adamın bağlarını kesti. Elleri serbestti ve seçim ona aitti.

Séverin çocukluğundan beri yapmadığı bir şekilde Delphine'in sözlerine sarıldı. Yanında uyuyan Hypnos'a, sonra da Laila'nın başını eğmiş durduğu, Enrique'nin yan ve Zofia'nın gözyaşları yanaklarına süzülürken uyuşmuş bir halde buza baktığı gümüş tavana baktı. Onları korumak istiyordu. İmkânsız bir telafi yapmak istiyordu. Bir tanrı olmak istiyordu.

Düşünmediği şey, bir tanrının nasıl hareket ettiğiydi ve bu onun ilk tadımıydı - kararın acı hesabı. Tanrılar seçim yapardı. Tanrılar şehirleri yakar ve bir çocuğun canını bağışlar. Tanrılar kötülerin avuçlarına altın koyar ve iyilerin kalplerine o sefil umut parasını bırakırdı. Üçünü bağışlayıp birini feda edebilirdi ve belki de sadece sayıyla bile bunun kendi kanlı mantığı vardı. Lir çalınırsa Laila ölecekti. Lir çalılmazsa Laila ölecekti.

Gözlerini kapattı.

Nefes aldığı anda, Leviathan'ın metal kemiklerinin kokusunu ya da ahududu-vişne reçelinin tadını almadı. Ciğerleri *onunla* doldu. Güller ve şeker, teninin parlak ipeği, gülümsemesinin gücü... köklü rüyaların seyrini değiştirecek kadar güçlüydü.

Gözlerini açtı, elini cebine attı ve Tristan'ın bıçağını çıkardı. Bıçak, Goliath'ın zehrinin sessiz ısıltısıyla parıldıyordu. Tristan'ın

evirdiğinde, avucundaki yara izi parıldadı. Karanlıkta bile damarlarının belli belirsiz ağını ve içinde akan kanın dış hatlarını seçebiliyordu.

*Sen sadece bir insansın,
Séverin. İroni burada
yatıyor.*

Olmak zorunda değildi.

Bir tanrı olmak için Séverin'in kendisini insan yapan her şeyden boşanması gerekiyordu. Tüm pişmanlıklarından ve hatta tüm sevgisinden. Bazen sevmek acı vermek demektir. Ve o sevgi dolu bir tanrı olacaktı. Séverin aile reisine baktı ve sanki o uyuşturan buz bir kez daha kalbini sarmış gibi hissetti.

"Ben seçimimi yaptım."

ENRIQUE

Enrique'nin kulağı -ya da kulağı olan şey- acıyla zonkluyordu. Burnundan yavaşça nefes aldı, boynundan aşağı damlayan ıslak kan damlasını görmezden gelmeye çalıştı ve bunun yerine buz mağarasının ince ayına odaklandı. Her geçen saniye ay inceliyordu. Neredeyse on dakika geçmişti ve Ruslan hâlâ bıçağı çevirmeye devam ediyordu. , mağaranın buzla kaplı zemini parçalanmaya başlamıştı. Çatlaklardan iplik iplik su sızıyordu. Enrique konuşmaya çalıştı ama ağzındaki kaba tıkaç onu sıkıca tutuyordu. Her parçası bunun bir son olduğunu haykırıyordu. Burada, tuz ve metal kokan bu soğuk yerde ölecekti, Filipinler'in güneşli topraklarına hiç benzemiyordu.

Ve hepsi onun suçuydu.

Acının sisi içinde Ruslan'ın onun kulağını almasının ne kadar uygun olduğunu düşündü. Hepsini lanetleyen bilgiyi paylaşmasına neden olan , kendi dinlenilme arzusuydu. Ruslan onun içindeki zayıflığı görmüş ve onu bir silaha dönüştürmüştü. Ruslan'ın onları mağaraya sürüklerken söylediklerini tekrar tekrar dinledi. Kendi kendine mırıldanarak ağzını kapattı. Sonra Enrique'nin yüzünü kavradı ve alınlarını birbirine bastırdı.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim dostum," demişti Ruslan. "Biliyorsun, her zaman *İlahi Sözler'i* bulmam gerektiğini düşünmüştüm... ama şimdi sana ihtiyacım olduğuna inanıyorum. Ve tüm kalbimle anlıyorum ki

Bunu yapmak zalimce görünüyor... ama sanırım anlıyorsunuz. Her şey bilgiye hizmet etmek için, değil mi?"

Gerçek pişmanlık gözlerinde parlıyordu.

"Keşke savaşta kayıplara gerek olmasaydı," dedi. "Yine de hiç kimse gerçekten güvende değil. Şeytan göklerde savaş açtığında, melekler bile düşmek zorunda kaldı."

Şimdi, buz mağarasının zemini bir kez daha titriyordu. Leviathan yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı. Bağlardan biri kopmuş, mekanik bir solungaca bağlı olan diğeri ise titremeye başlamıştı. Kuyruğu zeminin alt tarafına çarparak Enrique'yi yan tarafına savurdu. Görüşü bir an için bulanıklaştı ama her şeyi duydu.

"Kuzen," dedi Eva. "Bu konuşmayı başka bir odada yapmalıyız."

Ruslan bıçağının yassısını ağzına vurdu, sonra gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi. "Bekliyorum. İki dakika kaldı, Laila."

"Hepimiz *ölebiliriz*," dedi Eva.

"Eğer tanrılık peşinde koşarken burada ölürsek, o zaman ilahi liri gölün dibine götüreceğim. Bununla yaşayabilirim." Ruslan seslendi, "Séverin *nerede*? Onu bulmak neden bu kadar uzun sürüyor?"

Enrique boynunu büktü. Zofia'nın yanında, sessiz ve tereddütsüz olduğunu hissedebiliyordu. Sırtını dik tutuyordu, mum ışığında saçları bir korona gibi parlıyordu. Gözleri odaklanmamış, boş bakıyordu. Onu bu kadar *yenilmiş* görmek onu kederden *sarstı*.

Dakikalar hızla akıp gitse de, dehşetin boğazına tırmandığını hissetse de... tek istediği onunla konuşabileceği bir andı. Dünyayı kurtaramazlardı. Arkadaşlarını kurtaramazlardı. Kendilerini kurtaramazlardı. Ama onu tanıdığı için gurur duyduğunu, alevli bir kılıç kullandığını ve bir buz geyiğinin sırtından atladığını gördüğü için gurur duyduğunu söyleyebilirdi. Ve eğer ona denediklerini bildiği tüm yolları anlatabilseydi... bu yeterli olurdu.

"Son dakika doldu," diye iç geçirdi Ruslan.

Enrique gerildi, Ruslan'ın diğer kulağını ya da daha kötüsü canını almasını bekliyordu. Yanında Zofia gözlerini kapattı. Enrique ona endişelenmemesini, her şeyin gireceğini, gözlerini kapalı tutmasını söylemek istedi. Ruslan

bir adım daha attı. Enrique kendini destekledi. Kulağındaki acı donuk bir basınçtan başka bir şey değildi. Dayanabilirdi.

Ama sonra Ruslan Zofia'ya doğru adım attı. Dünya yavaşladı. *Hayır. Hayır. O olmaz.* Enrique bağlarından kurtulmaya çalışarak çırpındı. Bağlı elleri dengesini bozuyordu. Kendini her düzeltmeye çalıştığında başarısız oluyor ve buzun üzerine düşüyordu. Zofia'ya baktı, gözlerinin kapalı kalması için dua ediyordu... ama açıktı. Açık ve ona sabitlenmişti, mum gibi mavi bakışları onu bir alev gibi yakıyordu.

"Lütfen, bana inanmak zorundasınız!" diye bağırdı Laila.

"İnanmak mı? *Çok fazla* inancım var, canım," dedi Ruslan. "Bu yüzden yaptığım işte tereddüt etmiyorum."

Antik lirin kenarlarını okşadı ve bininci kez kör tellerini koparmaya çalıştı.

Enrique çılgılık atmak istedi. O kadar çok çılgılık atmak istiyordu ki, gürültülü, paramparça bir ses duyduğunda, bir an için bunun ruhunun derinliklerinden geldiğini düşündü. Yukarı baktı ve leviathan'ın içinde bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bir figür belirdi. Séverin.

Kendine rağmen... Séverin'in Ilustrado'larla olan şansını yok ettiğini bilmenin içinde bir şeyleri nasıl kırdığını bilmesine rağmen... rahatladığını hissetti. Her şey dağıldığında, Séverin onları bir araya getiriyordu. Onlar önlerindeki nasıl göreceklere bilemediklerinde, Séverin onların odak noktalarını ayarlıyordu. Bunu düzeltecekti. Bunu düzeltmek *zorundaydı* çünkü ne kadar değişmiş olursa olsun... o onların Séverin'iydi.

Séverin Leviathan'ın ağzından çıktı, yüzü asıktı, yakasındaki güve Mnemo vitray kanatlarını çırpıyordu. Ayağı buza değdiği anda, Leviathan son bağdan da kurtuldu ve dalgaların içine gömüldü. Enrique'nin gördüğü son şey, şişkin cam gözünün üzerinden akan mavi su oldu.

"Yanlış kişiyi yakaladınız," dedi Séverin, gözlerini Ruslan'a dikerek.

Ruslan merakla, "Bir yerlerde baygın olduğunu sanıyordum," dedi. "Nereden geldin sen?"

"Şeytanın karnı," dedi Séverin.

Ruslan Zofia'dan bir adım geri çekildi ve Enrique'nin kalp atışları hızlandı.

"Kulağa ferah geliyor," dedi Ruslan. "Ve çok ilgi çekici, ama ben daha çok Neden yanlış kişiyi seçtiğimi düşündüğünü merak ediyorum. Laila'nın bir *dokunuşu* var.

başka hiç kimseye benzemiyor. Eminim siz de aynı fikirdesiniz."

Séverin'in yüzü karardı.

"O Kayıp İlham Perileri'nin soyundan geliyor-" "O değil," dedi Séverin. "*Ben öyleyim.*"

Enrique hareketsiz kaldı. Ne oldu?

Ruslan ona baktı, sonra gülmeye başladı. "*Sen mi?*"

"Elindeki lire baktığında ne görüyorsun Ruslan?" diye sordu Séverin. "Donuk, metal teller mi görüyorsun? Çünkü ben görmüyorum. Ellerimi bekleyen bir şarkı görüyorum. Eğer gerçek gücünü istiyorsan, lirin çalınması gereken bir tapınağın rehberini görüyorum. Aksi takdirde, senin için işe yaramaz."

Ruslan'ın yüzünde aç bir ifade belirdi. "*Kanıtla.*"

Séverin yakasındaki Mnemo böceğine uzandı ve iğnenin sivri ucunu avucuna geçirdi. Enrique göz ucuyla Laila'nın öne doğru eğildiğini, gözlerinin umutla dolduğunu gördü. Ruslan liri uzattı ve Séverin elini tellere sürdü. Enrique nefesini tuttu. Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra alçak bir ses duydu. Nereden geldiğini söyleyemiyordu... ruhunun bir cebinden ya da zihninin bir köşesinden. Ama eğer bir Kürelerin Müziği, gök cisimlerini harekete geçiren bir ilahi varsa, o da *buydu*. Kış rüzgârının dallardaki buz sarkıtlarını karıştırması, alacakaranlıkta kuğuların kederli şarkısı, dünyanın dönüşünün iniltisi gibi bir ses. Kemiklerine işlediğini, kalbinde genişlediğini hissetti... tüm varlığını saran bir ipliğe dokunmuş bir şarkı.

Ama sadece bir an için.

Duvarın yanında, Laila bir çığlık attı ve öne doğru yığıldı. Başını kaldırdığında burnundan kan damlıyordu. Etraflarında, duvardan kopan parçalar buza çarpıyordu. Bir zamanlar hareket eden buz heykeller şimdi donmuştu. Mermi podyumları parlamaktan sessiz ve donuk bir hale geldi.

Forged'ın her şeyi başarısız oluyordu.

Enrique bakışlarını lire yöneltti... orada, bir zamanlar donuk ve metalik olan teller yanardöner bir şekilde parlıyordu. En azından Enrique bunun yanardönerlik olduğunu *düşünüyordu*. Daha önce hiç görmediği bir parlaklıktı bu. Bir göletin yüzeyindeki petrol sızıntısı ile güneşin arkadan aydınlattığı okyanus arasındaki çaprızlama gibi bir şey.

"İnanılmaz," dedi Ruslan. Séverin'e bakarken başını öne eğdi. "*Nasıl?*"

Ve sonra durakladı.

"Annen," dedi usulca. "Cezayir'den gelen kadın... Onunla ilgili hikâyeleri hatırlıyorum. Ve adı... *Kahina*. Acaba Vanth Hanesi'nin yaşlı reisi o ülkeden nasıl bir hazine kaçırdığını biliyor muydu?" Gülümsedi ve sonra hevesle lire baktı. "Pekâlâ, bizi daha fazla merakta bırakma! Sadece bir tel koparmakla kalmayın, çalın şu şeyi!"

Enrique, Séverin'in dikkatini çekmeye çalışarak tekrar buzun üzerinde debelenmeye başladı.

Hayır! Hayır! Yapma bunu.

Laila sesi titreyerek konuştu. "Lütfen, Séverin... lütfen. Çalmanı istiyorum. Ben... ben ölüyorum-"

"Biliyorum," diyerek onun sözünü kesti.

Sesindeki buz odayı dondurabilirdi.

Başka bir şey söylemeyince Laila irkildi. Ağzı bir açıldı, bir kapandı. Enrique onun gözlerinin ardına yerleşen dehşeti izledi ve ona ... hayır demek istedi. Bunu değil. *Séverin*'in ona lir'in Dövme olan her şeyi yok ettiğini söylemesini istiyordu. Bu acının ardında bir neden olduğunu.

"Lütfen," dedi.

"Evet, *lütfen*, Séverin," dedi Ruslan, bir çocuk gibi. "Çal ."

Séverin Laila'ya baktı, ifadesi tamamen boştu ve sonra Ruslan'a döndü.

"Hayır."

Laila başını eğdi, saçları yüzünü perdeledi ve Enrique -içinden bir rahatlama geçse de- kalbinin acıdığını hissetti.

"Burada oynayıp tanrılık şansımı riske atmayacağım," dedi Séverin zalim bir gülümsemeyle. "Bana ihtiyacınız var, bu yüzden kurallarına uymanızı öneririm."

"*Çal şunu*," diye ısrar etti Ruslan. "Ya da..." Bakışları Enrique ve Zofia'ya kaydı. "Yoksa onları öldürürüm."

Enrique'nin nabızı tizleşti. Eğer onlar için çalarsa, Laila ölecekti. Eğer çalmazsa, üçü de ölecekti. Ama düşünceleriyle ne kadar boğuşursa boğuşsun, Séverin sakın görünüyordu.

"Seni zahmetten kurtarayım."

Séverin hızla hareket etti. Yüzü boş ve soğuktu ve Enrique daha önce hiç kimsenin gözlerinde böylesine boş bir kararlılık görmediğini düşündü. Séverin odayı geçip Zofia'nın önünde dururken Enrique bağlarına karşı mücadele etti. Adam tuttuğunda Zofia irkilerek geri çekildi. Adamın elinde kırmızı bir şey parlıyordu. Ve sonra, imkânsız bir şekilde, Séverin'in hançeri kalbine saplandı.

Zofia'nın kalbi.

Tereddüt etmeden çok şey sunan aynı kalp. Cesaret dolu bir kalp. Ateş dolu.

Enrique gözlerini kırpıstırdı. Yanılıyor olmalıydı. Belki de o kadar çok kan kaybetmişti ki doğru dürüst göremiyordu... ama hayır. Séverin Zofia'ya o kadar yakın duruyordu ki kulağına bir şeyler fısıldıyor olabilirdi. Zofia'nın görebileceğinden değil. Gözleri irileşti, vücudu öne doğru yığıldı ve tamamen hareketsiz kaldı. Séverin'in elleri kiraz kırmızısıydı. Laila bir çığlık attı, tam o sırada Séverin aynı bıçakla ona döndü. Gözlerinde insanlık yoktu ama daha yaşlı bir şey vardı. Vahşi bir şey.

Séverin yaklaştı. Enrique'nin kalp atışları kulaklarında o kadar gürledi ki neredeyse Séverin'in konuştuğunu fark etmeyecekti. Sonunda onu duyduğunda, hiçbir anlam ifade etmedi.

"Keşke aşkım daha güzel olsaydı."

Anlamıyorum, demek istedi Enrique. Ama Séverin ona bu şansı vermedi.

LAILA

Laila vücuduna güvenmiyordu.

Yeterince uzun sürmeyerek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ruhunu sahte umutların kanat çırpışlarıyla doldurarak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi de ona gerçek olamayacak bir şey göstererek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Gözlerini her kırpışında, kalbinin her atışında gördükleri daha da keskinleşiyordu, ta ki kendi hislerini görmezden gelemeyene kadar.

Zofia'yı Séverin öldürmüştü.

Séverin ona doğru yürüyordu, yürüyüşü değişmiyordu, amaçlıydı. Zofia'ya baktı ve Laila arkadaşının yüzünü görmemiş *olmayı diledi*. Onun mavi gözlerinin genişlediğini, bakışlarının umutla parladığını görmemiş olmayı diledi.

Bunu kaç kez yapmışlardı? Séverin kaç kez son anda araya girmiş ve onları serbest bırakmıştı?

Mantığın çatlaklarından umut sızıyordu. Séverin'in Zofia'nın kulağına fısıldar gibi eğildiği parlak ve askıda kalmış bir an vardı ve Laila her şeyin hâlâ yolunda olabileceğini düşündü. Umudunun ne olduğunu göremiyordu, gümüş bir yılandan başka bir şey değildi.

"Hayır!" diye seslendi.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Zofia yere yığıldı, Séverin ona döndüğünde kıvranan ve buza tekme atan Enrique'nin yanına. Sonra o da hareketsiz kaldı.

Gitti.

İkisi de *gitmişti*.

Ve nedense hâlâ buradaydı. Yanlışlık kalbine doğru eğildi. Onlardan daha uzun yaşamaması gerekiyordu. Öldüğü gün annesini düşündü. Ölümünden önceki iki gün boyunca Laila annesinin elini o kadar sıkı tutmuştu ki, ruhunun bedeninden çıkamayacağına inanmıştı. Bu süre içinde babasının kederi bir sürgün ülkesine dönüştü. Belki de hiç terk etmediği bir yer. Belki de bu yüzden kızlarının uyuduğunu düşündüğünde karısının yatağında diz çökmüştü. Belki de bu yüzden şöyle dedi: *Senin yerine onu almaları için dua edip duruyorum*.

Annesi böyle şeyler söylediği için onu susturmuştu: *Acının sevdiklerimden daha uzun sürmesini asla istemem. Bunda bile Tanrı'nın lütfunu bulabilirim*.

Sevdiklerinden daha uzun yaşamak için.

Şimdiye kadar böyle bir şeyin lanet olduğunu düşünmemişti. Yine de bu varoluşun ne kadar süreceğini söyleyemezdi.

Laila her zaman son görüşünün güzel olmasını istemişti ve o da öyleydi. Karanlıkta hareket ediyordu ve görebildiği tek şey oydu. Séverin ona doğru yürüdü, başparmağını ağzının üzerinde gezdirdi. Laila o ağza odaklandı, gerçekleri söyleyen ve sanki onu kurtarmak için yapılmış bir yakarıymış gibi adını fısıldayan ağza. Az önce onu ölüme mahkûm eden ağza.

Ölüyorum,

biliyorum.

Bu sözler bir bıçak darbesinin tüm kesinliğini taşıyordu. Biliyordu. Biliyordu ve umurunda değildi. Laila son saatlerdeki tüm şefkati rüyasında gördüğüne inanmak istedi; onun öpücüğünü, gülümsemesini, bedeninin uykuda onunkinin etrafında kıvrılmasını. Ama sonra gömleğinin yakasından dışarı bakan Laila dün gecenin kanıtını gördü: dudağındaki ruj lekesi. *Yanlış yanlış yanlış*. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

"Laila-" diye söze başladı Eva, üzgün görünüyordu. "Ben asla..."

Düşündüm ki-" Laila onu susturdu.

"Anladığım kadarıyla onu öldürmek de lir çalmanı sağlamayacak, değil mi?" diye sordu Ruslan.

"Hayır," dedi Séverin. "Nasıl olsa yakında ölecek ve bıçağım da çok kaygan. Karanlık çökmeden hareket etmek istiyorum. Daha gidecek yolumuz olduğuna eminim.

seyahat."

Ruslan başını salladı. Yerdeki lire uzandı. Teller hâlâ Séverin'in kanından parıldıyordu ama içlerindeki ışık sönmüştü. Laila gözlerini ondan ayırmadı. Bedeni onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü Kayıp İlham Perileri'nin bir üyesi gibi görünse de... bu da bir yalandı.

"Hoşça kal Laila," dedi Ruslan hüzünle el sallayarak. "Gerçek bir ilham perisi olmayabilirsin ama benim için ilham kaynağı olarak yaşayacaksın."

Ona bir öpücük verdi ve sonra Eva'ya baktı.

"Onu bayılt."

SAATLER SONRA, LAILA buzun üzerine yayılarak uyandı.

Yanında, renkli kanatların belli belirsiz kıpırdanışını yakaladı. Gözlerini kırıştırdı, başının yanında duran şeyi gördüğünde duyuları yavaşça ona geri akıyordu: bir Mnemo böceği ve Séverin'in ona verdiği kolyeden tek bir elmas kolye.

Laila boğazına dokundu. Gerdanlığının geri kalanı yoktu. Belki de Eva onu almış, bir ödül gibi koparıp atmıştı. Laila boğazının bu kadar çıplak hissetmemesini diledi. Buzun üzerinde yatan Mnemo böceğini tanımamış olmayı diledi. Bir zamanlar Séverin'in yakasındaydı. Laila o şeye baktı, eli ona uzanmak için seğirdi ama reddetti. Risk her zaman buydu. Kalbini sunacaktı ama ona düşündüğü kadar değerli olmadığı söylenecekti. Görmek isteyeceği son şey, Séverin'in kendisinin de bu gerçeğe ulaştığı andı.

Laila karşısında Enrique ve Zofia'nın kırık dökük hallerini gördü. Altlarındaki buza sızan kırmızı olmasaydı neredeyse uyuyor gibi görünüyorlardı. Ve Hypnos... neredeydi? Séverin ona ne yapmıştı? Laila burnunu sıktı, midesi bulanmıştı. Onlara baktığında, L'Eden'de geçirdikleri her anı hatırlıyordu. Mutfakta onun yanında oturdukları her anı. Gözlerini kapattığında neredeyse o anıların kokusunu alabiliyordu; taze ekmek ve - bunalmış duyuları için açık olmayan- ahududu reçelinin tadı.

Mnemo kelebeğine uzanmasına neden olan şey, ısıricı ve tatlı olan bu kokuydu. Renkli kanatları Séverin'in anılarıyla yanıyordu. Bu bilgiyi birkaç saniye boyunca hafifçe avucunun içinde tuttu. Ve sonra, bir çırpıda

Laila onu yere çarptı. Kanatlarındaki görüntüler duman gibi . Gve ne tür anılar taşıyorsa buza karışıp yok oldu ve Laila'yı soğuk Uyku Sarayı'nda yalnız bıraktı. Etrafındaki buz sarkıtları çınlıyor, tavan titriyor ve hafif bir kar yere süzülüyordu; Laila Snegurochka'yı düşündü. Kendisinin de onun gibi olmasını diledi, kalbi anında çözülebilen ve onu yaratabilen bir kız. Belki de toplanmış kardan yapılmış bir kız olsaydı, bir su birikintisinden başka bir şey olmazdı. Ama yle değildi. Kemik ve posttan ibaretti ve her bir parçası kırılmış gibi hissetse de, sanki onu bir arada tutabilecekmiş gibi kollarını dizlerine doladı.

SÉVERİN

Séverin Montagnet-Alarie, canavarlar ve tanrılar arasında tek bir fark olduğunu biliyordu. İkisi de korku uyandırırđı. Sadece biri tapınmaya ilham verirdi.

Séverin canavarlara sempati duyuyordu. Baykal Gölü'nün sert buzları üzerinde yürürken, kalbi uğulduyor, vücudu uyuşuyordu... canavarların belki de yanlış anlaşılmış tanrılar olduğunu anladı; insanlar için çok büyük planları olan tanrılar; iyiliğın köklerinden içen kötülüğün hayaleti.

O bilmeli.

Ne de olsa o bir canavardı.

Ruslan ve Eva iki yanında duruyordu. Arkasından gelen yavaş ayak sesleri Séverin'e yalnız olmadıklarını hatırlattı. Dazbog Hanesi'nin Sfenksi -hayır, *Düşmüş Hanesi*, diye sessizce düzeltti- buzun üzerinde sürüngen gölgeler bırakarak onları takip ediyordu. Avrupa'nın dört bir yanına dağılmış ve saklanmakta olan üyeler de cabasıydı.

Ruslan, "Séverin, az önce meydana gelen olayları göz önünde bulundurarak seni acele ettirmek istemiyorum..." dedi. Dazbog Hanesi'nin eski reisinin kesik eliyle çenesine vurdu. "Ama... ilahi liri tam olarak ne zaman çalmayı planlıyorsun?"

"Doğru yere varır varmaz," dedi Séverin.

Aklının bir köşesinde, kanının tellere değmesiyle odanın nasıl dağılmaya başladığını gördü. Laila'yı hatırladı.

kanlı yüzünü, acı dolu yüzünü kaldırdı. Séverin o kadar dalmıştı ki Eva'nın konuştuğunu neredeyse duymuyordu.

"Onları sevdiğini sanıyordum," dedi Eva sessizce, o kadar sessizce ki Ruslan - Sfenks'ine danışarak- duymadı.

"Ve?" diye sordu.

"Ben..." dedi Eva, sözünü kesmeden

önce. Séverin onun ne

söyleyeceğini biliyordu.

Yaptığı şey aşka benzemiyordu.

Ama yine de aşk her zaman güzel bir yüz takınmazdı.

Bir saat önce...

"Ben seçimimi yaptım," dedi Séverin.

"Ve?" diye sordu aile reisi.

"Ve ben iki seçeneği de sevmiyorum," dedi Séverin, Leviathan'ın buz mağarasına geri döndüğü girişe doğru dönerek. "Bu yüzden üçüncü bir seçenek sunacağım."

"Peki bu nasıl olacak?" diye sordu aile reisi. "Kendini onlara teslim edeceksin ve sonra ne olacak? Tanrı olmalarına ve dünyayı harap etmelerine izin mi vereceksin?"

"Bir yolunu bulacağım," dedi Séverin.

Delphine adamın kolunu tuttu ve adam onu silkeleyerek kurtardı.

"Eğer oraya çıkarsan, leviathan dayanamayabilir!" dedi. "Altınızdaki parçalanabilir ve sonra ne olacak?"

O halde ödül riskten daha büyük, diye düşündü Séverin, hiçbir şey söylemese de. Ruslan Laila'ya sadece on dakika vermişti. Zamanları azalmaya başlamıştı bile.

"Bekle," dedi aile reisi.

Kadının sesindeki bir şey onu durdurdu.

"Lir'in seni nereye götüreceğini biliyorum," dedi. "Seni buradan çok uzaktaki bir tapınağa ... Oraya giden eski Tezcat yolları hâlâ olabilir, ama onların nerede olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bu tapınağın bulunduğu yerin o liri aktive ettiği. Gerçek gücü olgunlaştığında, dünyadaki tüm Babil Parçaları yeryüzünden kopma ve bir kez birleşme riskiyle karşı karşıya kalacaktır. Düşmüş Ev'in her zaman istediği şey buydu.

Babil Kulesi'ni yeniden inşa eder, ona tırmanır ve Tanrı'nın gücünü kendileri için talep ederler."

Séverin arkasını dönmedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Delphine durakladı ve sonra nefes verdi. Rahatlama dolu bir sestti, sanki sonunda bu sırrın ağırlığını üzerinden atmış gibiydi.

"Annen söyledi," diye itiraf etti. "Annen seni koruyabileceğimden ve -eğer ihtiyacın olursa- yanında taşıdığı sırrı bilebileceğinden emin olmak istedi."

Annen. Bunca zamandır Kahina ve Delphine onu korumanın bedelinin ona zarar vermek olduğunu biliyorlardı. Ve ilk kez, sonunda Tristan'ın yaptığı seçimlerin iç yüzünü *görebildiğini* hissetti.

Séverin uzun süre Tristan'ın... alışkanlıklarının... onlara karşı olup olmayacağını merak etmişti. Ama ya alışkanlıkları onun merhamet versiyonuysa? Tristan'ın boğazına sarılan, elini iten, düşüncelerini çarpıtan tüm o iblisler. Ya yapabileceği tek şey dehşetini *onlar* yerine başka bir şeyin üzerine yıkmaksa?

Tristan'ın aşkı dehşetin yüzünü giymişti.

Delphine'in aşkı nefretin yüzünü giymişti.

Kahina'nın aşkı sessizliğin yüzünü giymişti.

Bunu düşündükten kısa bir süre sonra kardeşinin bıçağının baskısını göğsünde hissetti. Tristan'dan geriye kalan tek şey bıçaktı. O öldüğünden beri Séverin bıçağı bırakmadığı bir hayalet gibi yakınında tutmuştu ama şimdi onu başka bir şey olarak görüyordu... bir hediye. Son bir lütuf. Bundan sonra yapacağı şey Tristan'ın yaptıklarından daha az canavarca değildi... ve yine de içinde kendi aşk versiyonunu barındırıyordu. Séverin Mnemo böceğine dokundu ve derin bir nefes aldı. Uzun zamandır ilk kez, artık ölü güllerin kokusunu almıyordu. Yağan karın tazeliğini, yeni bir başlangıcın kokusunu aldı.

"Her neyse benim mo-" Séverin durdu, ağzı hâlâ o kelimenin şeklini almıyordu. Sertçe yutkundu. "Kahina tapınağın koordinatları hakkında sana her ne söylediyse, Hypnos'a söylemeni istiyorum, böylece oraya Ruslan'dan önce varabiliriz. Ama şimdilik mağaraya gitmeliyim."

"Leviathan dayanamayacak," diye karşılık verdi Delphine. "Yakında ipi kopacak ve önümüzdeki birkaç dakika içinde bizi bu makineden çıkarmam gerek! Tepeye çıkamayabilirsiniz ve makineyle birlikte düşerseniz boğulursunuz."

Séverin Hypnos'a doğru ilerlerken, "O halde hemen harekete geçmeliyim," dedi.

Séverin ceketinin cebinden Tristan'ın bıçağını çıkardı. Bıçağı avucunun içinde çevirdi ve Goliath'ın zehrinin yarı ışıktaki parladığı yarı saydam damarın izini sürdü. Bıçağın bu tarafından alınan bir kesik, Babil Tarikatı'na musallat olan Kan Dövme felcinden farksızdı. Birkaç saat boyunca yaşayanları bile ölü gibi gösterebilirdi. Séverin diğer elinde, kana çok benzeyen ahududu-vişne reçelini tarttı. Planı kristalleşti. Avucunun içinde Tristan'ın kılıcının kabzası sıcak ve güven verici bir his veriyordu ve Séverin, kardeşinin ona bir zamanlar hayal ettiğinden çok daha fazla ortak noktaları olduğunu göstermeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

Séverin Hypnos'un yanına diz çöktü ve onu sallayarak uyandırdı. Hypnos esnedi, ona baktı ve sonra yavaş yavaş nerede olduğunu gördü. Sarsılarak doğruldu, geriye doğru sıçradı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Ne-ne oluyor?"

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Séverin.

Hypnos kaşlarını çatı. "Bu konuşmadan zaten nefret ediyorum."

"O halde katılmanıza gerek yok," dedi Séverin. "Sadece dikkatle dinleyin..."

★ ★ ★

BEŞ DAKİKA SONRA merdivenlerden yukarı çıktı. Ruslan'ın sesini duydu, leviathan buz mağarasının alt tarafına çarparak bir o yana bir bu yana dönerken buzun çitirtisini duydu. Denge için tırabzanlara tutundu. Her nefes alışında Leviathan'ın karnındaki korkunç metali içine çekiyor ve planını kafasının içinde tekrarlıyordu.

Şimdiye kadar Delphine ve Hypnos'un güvenli bir şekilde kapsüllerine yerleşmiş, suların içinde beklediklerini tahmin ediyordu. Merdivenlerin tepesine yaklaştığında derin bir nefes aldı...

Tam dışarı çıkmak üzereydi ki bir sesin ona seslendiğini duydu.

Séverin arkasına ve birkaç adım gerisinde Delphine'i görünce şok oldu.

Nefes nefese kalmıştı. Bir eliyle onun büyük siyah ceketini tutuyordu.

Kolunun altında sarmal bir ip ve tek bir Shu Gust miğfer vardı. "Bunu unutmuşsun," diyerek paltoyu adamın eline tutuşturdu. "Ve bu

çok soğuk."

Uyuşmuş bir şekilde ona baktı, sonra hemen toparlandı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Eğer yakında çıkmazsan, sen-"

Delphine elini kayıtsızca salladı, sonra da Shu Gust'u onun eline tutuşturdu. "Biliyorum. Sana bir şey olması riskini göze alamazdım. Seni güvende tutmak için bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim. Eğer kapsülde kalırsam, Leviathan'ın karaya oturmayaacağını biliyorum."

Séverin ona baktı. Shu Gust olmadan... ölecekti. Ölecekti. *Onlar* için.

"Neden?" diye sordu. "Neden yukarı koşmuyorsun? Mağaraya mı?"

Bana yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

Delphine'in gülümsemesi yorgun, sıcak ve tamamen . Göğsünün arkasındaki bir şeyi çekiştiren bir ifadeydi bu. Yaramazlık yaptığında ve yakalandığında yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordu. Ne yaparsa yapsın onu seveceğini söyleyen bir ifadeydi bu.

"Ve Hypnos'u riske mi atayım? Gerçekten bildiğim ve sana söylemiş olabileceğim her şeyi öğrenmelerine izin verme riskini mi? Hayır, Séverin. O zaman sana daha fazla zaman veremezdim... ama şimdi verebilirim," dedi. "Şimdi git."

"Gitme," dedi, kelimeler dilinde yarım kalmış gibiydi.

Beni yine terk etme.

Delphine onu iki yanağından hiddetle öptü. Gözleri yaşlarla doldu ve sesi kesildi.

"Aşk her zaman dilediğimiz yüzü giymez," dedi. "Keşke benim aşkım daha güzel olsaydı. Keşke... Keşke daha fazla zamanımız olsaydı."

Séverin onun ellerini tuttu ve bir anlığına yeniden çocuk oldu, elini tuttuğunda gözlerini kapatacak kadar ona güvendi... her zaman onu güvende tutacağını biliyordu.

"*Tante*-" diye mırıldandı.

"Biliyorum çocuğum," diye yatıştırdı. "Biliyorum."

Sonra onu Leviathan'ın ağzından dışarı itti ve bir daha bakmadan merdivenlerden aşağı kaçtı. Séverin onun kayboluşunu izledi, keder içini burktu. Leviathan'ın ağzının girişinden çıkmak için kendini zorladı. Buzdan yansıyan ışık sert ve kör edici bir şekilde parlarsa da Laila, Zofia ve Enrique'nin şekilleri net bir şekilde seçilebiliyordu. Dünya durmak bilmeyen bir hızla hareket ediyordu ve tek yakalayabildiği Delphine'in son sözleriydi. Onları kalbinde tekrar tekrar çevirdi.

Delphine haklıydı.

Aşk her zaman insanın dilediği yüzü . Bazen düpedüz canavarca görünüyordu.

Séverin'in içinde bir şey rahatlayarak sarktı. Yakasındaki Mnemo güvesine dokundu, kanatlarının hafifçe kıpırdadığını hissetti, planladığı her şeyin gerçek sırrı onun kanatlarında saklıydı. Etrafındaki leviathan çırpınmaya başladı. Ve Séverin başını eğdi, yapması gerektiğini bildiği şey karşısında elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

SÉVERIN Ruslan'a ne söylediğini ZOR HATIRLIYORDU, diğer adamın onun yalanlarını ve doğrudan yaptığı şeyin gerçeğini, cebine sıkıştırdığı ahududuvişne reçelini, Tristan'ın felç edici hançerini göreceğinden çok gergindi. Enrique ve Zofia bundan hoşlanmayabilirdi. Ama uyandıklarında anlayacaklardı.

Laila'ya dönmek ise daha zordu.

Onu kurtarmak için elinden geleni yaptığını anlamayacaktı. Tapınağı bulabilirlerse... Tanrı'nın gücünü kendileri için kavrayabilirlerse, o zaman ilahi lir'in onu öldürebilmesi önemli olmayacaktı. Onu kurtarabilirdi.

Benim için ne ifade ettiğini unutma, diye düşündü Séverin, Leyla'nın yalvarışlarını duymazdan gelip ondan uzaklaşırken, yok edeceği silahı kolunun altına sıkıştırmıştı. *Unutma ki ben senin Mecnun'unum*.

Eva'nın kan dövücü dokunuşunun Laila'yı yere yığılmaya zorlamasını izledi. Siyah saçlarının etrafına dökülüşünü izledi ve üstünden bir şey alması gerektiğine dair bir bahane uydurdu... ama yaptığı bu değildi. Onun yanına çömeldi. Son bir kez yüzünün şiirselliğini, kirpiklerinin uzunluğunu, dünyadaki varlığının yakıcılığını ezberledi. Mnemo kelebeğini ve içindeki tüm gerçekleri kızın koluna yerleştirdi. Ve son olarak, elmas gerdanlığını aldı, tek bir elmas kolyeyi geride bıraktı, böylece zamanı geldiğinde onu karanlıktan çağırabilirdi.

Séverin mağaradan uzaklaşırken Delphine'i düşündü. Delphine haklıydı. Aşk korkunç görünebilirdi. Ama ona bir kez daha inanacak gücü bulabilirlerse... onun görüntüsünün ötesini görebileceklerdi. Onlar

hala sözünü yerine getirebileceğini anlayacaktı. Onları hala koruyabileceğini.

O bir canavar değil, planı yakında deşifre edilecek olan biçimlenmemiş bir tanrıydı.

EPILOG

Hypnos küçük kapsülü yönlendirdi ve harekete geçmeden önce Baykal Gölü'nün sularının altında bekledi. Leviathan'ın eğilmiş ve buruşmuş halinin yattığı gölün dibine bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Ve şimdi ana kralın da yattığı yere.

Gözleri yaşlarla doldu ama elini direksiyon aparatının üzerinde sabit tuttu.

"Sırada yeğenim var, biliyorsun ve senin saçmalıklarının onu etkilemesine izin vermeyeceğim," demişti Delphine ona, son saniyesine kadar azarlayarak ve küçümseyerek.

"Sıradaki" derken *varisi* kastetmişti. Hypnos kendini şaka yapmaya ve sırtmaya zorladı. "Ve?"

"Ve o bir *aziz*," dedi Delphine. "Bu yüzden ona iyi davranın."

Hypnos ağlamamak için tüm gücünü toplamıştı. En azından onu güldürebilirdi ...

Sesi titrerken bile, "Oh iyi, azizleri severim," dedi. "Dizlerinin üzerinde olmaya alışkınlar."

Delphine onun koluna vurmuştu ve Delphine bunu sarılma olarak yorumladı, çünkü Delphine onu iki yanağından öptüğünde Delphine sadece ona doğru eğilmişti.

"Korkunçsun," dedi sevgiyle. "*Je t'aime aussi*."

Hypnos şimdi bunu düşündü ve kalbi sıkıştı. Enrique ve Zofia uyandığında orada olmak istiyordu. Mnemo kelebeğini okuduğu ve Séverin'in ne yaptığını anladığı için muhtemelen onu bekleyen Laila için orada olmak istiyordu. Ama harekete geçmek ve buz mağarasındaki küçük su çemberini yarmak için doğru anı beklemesi gerekecekti. Séverin'le geçirdiği son anları düşünerek gözlerini kapattı.

"Hâlâ seninle gelmek istiyorum," demişti.

Séverin reddetmişti.

"Ama *neden*-" diye söze başlamıştı Hypnos, Séverin ellerini demir gibi sıkıca kavradığında.

"Çünkü *ben seni koruyorum*," dedi. "Anlıyor musun?"

Hypnos kelimelerin, kabul edilmiş bir dua gibi içinde dolaştığını hissetti. Evet, diye düşündü. Evet, anlamıştı. Elini ceketinin cebine bastırdı. Tapınağın koordinatları orada duruyordu... Babil Parçalarını yeryüzünden kaldırabilecek ve dünyayı bildikleri şekliyle değiştirebilecek yer. Bu bilginin ağırlığını, yavaşça uyanan bir şey gibi hissedebileceğini düşündü, sadece bunu bilmenin sonucu bile evrende dalgalanan etkiler yaratıyordu.

Yakında onlarla birlikte olacaktı. Yakında, dünyayı boydan boya geçeceklerdi. Ancak önümüzdeki iki dakika boyunca Hypnos'un beklemekten başka çaresi yoktu.

TEŞEKKÜRLER

2019 hayatımın en iyi, en canlı ve en zorlu yıllarından biri oldu. Rüya gibi bir düğün! Dört ay içinde iki kitap yayınlandı! Turne! Seyahat! TOPARLAN VE TAŞIN! Düğüne gelmemesine ek olarak tüm bu yeni değişikliklere *öfkelenen* bir kediye rüşvet verme girişimleri!

Çok şey yaşadım ve bunu hiçbir şeye değişmezdim. Bu kitabı çamurdan çıkaran, devam etmem için bana güven aşıl原因, ihtiyacım olduğunda mecazi olarak kafama vuran ve taslak üstüne taslak okuyan insanlara çok minnettarım.

İlk olarak, kocam (!!) Aman'a. Benimle evlendiğin için çok teşekkürler. En iyi yüze ve en iyi ruha sahipsin ve senin eşin ve ortak kedi ebeveynin olmaktan gülünç derecede gurur duyuyorum.

Hayalindeki eleştirmen ortak Lyra Selene'e; istemediğim ama her zaman ihtiyacım olan nuna Renée Ahdieh'e; kelime büyücüsü ve sonsuz empati sahibi Sarah Lemon'a; şipşak kâhin J. J. Jones'a; meper ve kelime cadısı Ryan Graudin'e teşekkür ederim. Zaman, bilgelik ve deneyim konusunda her zaman çok cömert davranan dostlara da teşekkür ederim: Shannon Messenger, Stephanie Garber, Jen Cervantes. Holly Black'e de teşekkür ederim. On iki yaşındaki halime, en sevdiği yazarın bir gün telefonda sohbet edip beyin fırtınası yapmaya ve eylemden çok zarf olan bir kitabı desteklemeye gönüllü olacağını söyleyebilseydim, şapkamı yerdim. Neyse ki zamanda yolculuk yapamıyorum ve şapkam yok (Bu özel nedenden dolayı mı? Muhtemelen hayır). Her eleştirisiyle daha iyi bir yazar olmamı sağlayan ve beni her zaman sakın bir şekilde olay örgüsü labirentlerinden çıkaran Noa Wheeler'a kocaman bir kucak ve teşekkürler.

Sandra Dijkstra Edebiyat Ajansı'ndaki aileme, çalışmalarımı desteklediğiniz ve her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Thao'ya, menajer

olağanüstü, geçen her yıl #TeamThao olduğum için beni daha da minnettar kılıyor. Andrea'ya, kitap pasaportları ve günümü aydınlatan mesajlar için teşekkür ederim! Jennifer Kim'e, sabrınız ve dikkatiniz için teşekkür ederim.

Wednesday Books'taki satış, editörlük, ses, prodüksiyon, KELİMENİN TAM ANLAMIMIYLA HERKESE minnettarım. Eileen, keskin kavrayışın, paha biçilmez desteğin ve taslağın karanlık derinliklerinde gezinirken elimi tuttuğun için; DJ, yazı sohbetleri, yayıncılık maceraları ve Portland havaalanlarında soğukkanlılığımızı kaybederken "A Thousand Years" çaldığın için; Jess, sadece mükemmel bir müzik zevkine sahip değilsin (SENİ SEVİYORUZ, J. COLE), aynı zamanda harika bir yayıncısın ve bu hikayeyi her yerde görmek büyük bir rüya. Tiffany'ye, Natalie'ye, Dana'ya ve bu kitaba herhangi bir şekilde dokunan herkese teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Christa Desir'e bu kitabın redaksiyonunu içtenlikle ve keskin bir şekilde yaptığı için teşekkür ederim. Beynimi destekleyen ve her şeyi mümkün kılan insanüstü asistanım Sarah Simpson-Weiss'e çok teşekkür ederim. Kristin Dwyer'a harika bir takım oyuncusu olduğu ve tüm mizahı ve rehberliği için teşekkür ederim.

Gerçekliği fanteziden daha fantastik yapan harika arkadaşlarıma teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. Bebekliğimden beri tüm hikayelerimi dinleyen en sevdiğim sanatçı Niv'e; muhtemelen güneşe programının dışında olduğunu söyleyebilen ve onun isteğiyle rotasını değiştiren Cara- Joy'a; sıcak, tüylü bir battaniyenin parlak insan vücut bulmuş hali Marta'ya; ve casusluğunu ne doğrulayan ne de inkar eden ama ne olursa olsun her zaman arkamı kollayan Bismah'a binlerce kez sarılıyorum. Seni seviyorum.

Ailelerime, hepinizi çok seviyorum. Her zaman yanımda olduğunuz, beni cesaretlendirdiğiniz ve hikayeyi size bininci kez anlattığımda kendimi zeki hissedebilmem için bahsettiğim olay örgülerini her zaman uygun bir şekilde unuttuğunuz için teşekkür ederim. Pog'a: tüm diyardaki en zeki domuzcuk ve keyifli çeşitli tarihi anekdotların sahibi. Cookie'ye: Yemeğimi yiyen ve kıyafetlerimi çalan ve karşılığında olağanüstü öğütler, kahkahalar ve sıcaklık sunan. Fare'ye: O da yemeğimi yiyor ve kıyafetlerimi çalıyor ve karşılığında sevgi ve ücretsiz diş bakımı sunuyor (kthxbye!). Anne ve babama: Facebook'ta benimle övündüğünüz ve yabancılara pijamalarıyla oturan kızınızdan rastgele bahsettiğiniz için teşekkürler. Bunu siz olmadan yapamazdım ve yapmak da istemezdim! Mocha ve Pug'a, uzun zamandır aile gibi , ama artık resmileştiği için mutluyum. Ba, Dadda ve

Lalani, dünyanın en destekleyici ve sevgi dolu büyükanne ve büyükbabası. Özellikle Ba'ma, siz olmasaydınız ben bir hikâye anlatıcısı olamazdım.

2016'dan beri bu yolculukta benimle birlikte olan okuyucularıma kocaman bir teşekkür. Sizler harikasınız ve bana her gün ne kadar ilham verdiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için her zaman teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuma yazma bilmeyen ama tüylü varlıkları bir şekilde her şeyi kolaylaştıran Panda ve Teddy'ye.

Ayrıca [Roshani Chokshi](#)

tarafından Genç Okurlar İçin
Aru Şah ve Zamanın Sonu Aru Şah
ve Ölüm Şarkısı

Daha Büyük Okuyucular İçin
Yıldız Dokunuşlu Kraliçe
Dileklerden Bir Yıldız
Dokunuşlu Öyküler
Yaldızlı Kurtlar

YAZAR HAKKINDA

Aman Sharma

ROSHANI CHOKSHI, *The Star-Touched Queen*, *A Crown of Wishes*, *Aru Shah and the End of Time*, *The Gilded Wolves* ve *The Silvered Serpents* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kendisini www.roshanichokshi.com adresinden ziyaret edebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

GÜMÜŞ YILANLAR. Telif Hakkı © 2020 Roshani Chokshi tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

[Baskı kapak resmi için e-haklarımız varsa kapak kredisi TK'dır]

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-14457-7 (ciltli)

ISBN 978-1-250-75992-4 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine bağlıdır) ISBN 978-1-250-14459-1 (e-kitap)

eISBN 9781250144591

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2020 İlk

Uluslararası Baskı: 2020

İçindekiler

Başlık Sayfası	Telif
Hakkı Bildirimi	
İthaf Epigraf	

Önsöz

Bölüm I

1. Séverin
2. Laila
3. Enrique
4. Zofia
5. Séverin
6. Laila
7. Enrique
8. Séverin
9. Zofia
10. Laila
11. Séverin

Bölüm II

12. Séverin
13. Enrique
14. Zofia
15. Laila

Bölüm III

16. Laila

17. Séverin
18. Enrique
19. Zofia
20. Laila
21. Enrique
22. Laila
23. Zofia
24. Séverin

Bölüm IV

25. Séverin
26. Laila
27. Enrique
28. Zofia
29. Enrique
30. Laila
31. Séverin
32. Zofia
33. Séverin
34. Enrique
35. Laila
36. Séverin
- Sonsöz

Teşekkür Roshani
Chokshi tarafından da
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.